

ПОСЛЕДНИЯТ ТАМПЛИЕР

*„Митът за Христос ни свърши много добра работа.“
Папа Льв X, XVI век*

РЕЙМЪНД ХУРИ

РЕЙМЪНД ХУРИ ПОСЛЕДНИЯТ ТАМПЛИЕР

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

Крепостта Акра, 1291 г. Докато мюсюлманските войски завладяват Светите земи, една галера вдига платна и отнася малко ковчеже за Жак дьо Моле. Галерата обаче е потопена от морска буря, а Великият магистър на тамплиерите е изгорен на клада по заповед на крал Филип IV и папа Климент V.

Ню Йорк, наши дни. Четирима конници, облечени като рицари и въоръжени с автомати, нахлуват в музея „Метрополитън“, където са изложени съкровищата на Ватикана. И задигат тайнствен декодер. Агентът от ФБР Шон Райли и археоложката Тес Чайкин тръгват по следите им, на свой ред преследвани от наемниците на Ватикана и ЦРУ. В лабиринта от двойни игри, убийства и заговори изплува тайната, която векове наред държи в шах Светия престол в Рим.

2001 г. — американско издателство предлага 1 000 000 долара на Реймънд Хури, ако смекчи нападките срещу църквата. Авторът отказва. 2003 г. — „Шифърът на Леонардо“ от Дан Браун предизвиква световен фурор. 2005 г. — „Последният тамплиер“ е продаден в над 50 държави от Европа, Азия и Америка.

*На моите родители.
На моите момичета: Миа, Грейси, Сю-Елън.
На моя приятел Адам Б. Вахтел (1959–2005).
За тебе това щеше да бъде голямо удоволствие.
Ще ми липсваш много.*

*„Митът за Христос ни свърши много
добра работа.“*

Папа Лъв X, XVI век

ПРОЛОГ

*Крепостта Акра
Латинското кралство Йерусалим
1291 г.*

Светите земи са изгубени.

Бруталната безвъзвратност на тази мисъл, връхлитаща на талози в съзнанието на Мартин от Кармо, бе далеч по-ужасяваща от ордите, които прииждаха на вълни през пробива в стената.

Той тръсна глава, за да се пребори с натрапчивата мисъл. Сега не беше време за жалби и оплаквания. Имаше прекалено много работа. Прекалено много мъже за убиване.

С високо вдигнат меч той се спусна сред облаците задушаващ дим и прах и потъна във врящото вражеско море. Те бяха навсякъде — ятаганите и брадвите им сечаха наляво и надясно, а бойните им викове се извисяваха над ритмичното барабанене на литаврите, разположени извън стените на крепостта.

Мартин стовари с все сили меча и разцепи един вражески череп чак до очите. Острието подскочи и се насочи към следващия. Рицарят хвърли поглед вдясно от себе си и забеляза Емар от Вийер, който тъкмо беше вкарал своя меч в гърдите на друг нападател и се готвеше да се заеме с нов противник.

Замаян от болезнените стенания и яростните писъци, носещи се около него, Мартин усети, че някой се вкопчва в лявата му ръка. Обърна се и веднага избута нахалника с дръжката на меча си, а със следващото си движение го прободде в гърдите. Периферното му зрение му подсказа за заплахата вдясно. Той автоматично обърна меча, заби го в подмишницата на мюсюлманина и само с един замах разцепи бузата и срязва езика му.

Битката продължаваше вече часове наред. Нито той, нито другарите му бяха в състояние да си поемат дъх. Стремителната атака на мюсюлманите нямаше край, а и се оказа и по-организирана, отколкото очакваха. В продължение на първите няколко дена върху

града се сипеха стрели с насмолени запалени краища. Всичко потъна в пламъци. Пожарите бяха тъй многобройни, че бе невъзможно да ги потушат. През това време войските на султана бяха пробили дупки под стените на крепостта. И поставиха в тях снопове съчки, които също подпалиха.

И от тези импровизирани пещи на някои места стените поддадоха, пропукаха се и се превърнаха в лесна мишена за баражния огън на катапултите. Само благодарение на волята си тамплиерите бяха успели да отблъснат нападението при портата Сейнт Антъни, преди да я подпалят и да се изтеглят. Но Прокълнатата кула бе оправдала докрай името си — тя падна първа в ръцете на развилнелите се сарацини и така предреша завинаги съдбата на града.

Застанал насред хаоса и агонизиращите писъци на свои и чужди, Мартин вдигна меча си и се огледа. Никаква надежда. Отникъде. Светите земи наистина бяха изгубени. Напиращият в сърцето му ужас му подсказа, че преди нощта да свърши, всички ще бъдат мъртви. Те бяха изправени иред най-голямата армия, която светът някога беше виждал. Бяха обречени на провал.

Очевидно на ръководителите на Ордена също не беше необходимо много време, за да стигнат до същия извод. Сърцето му се сви, когато чу съдбовния повик на роговете, призоваващи оцелелите рицари тамплиери да изоставят отбранителните подстъпи на града. Очите му зашариха трескаво наляво-надясно и не след дълго се заковаха върху Емар от Вийер. В погледа на другаря му се четеше същата агония, същият срам, които прогаряха и неговата душа.

Рамо до рамо, двамата размахаха мечовете си през напиращата тълпа и успяха да си проправят път към относителната безопасност на укреплението на тамплиерите.

Мартин последва по-възрастния рицар, който влетя през тълпите ужасени граждани, потърсили убежище зад масивните стени на вътрешното укрепление. Сцената, която ги чакаше в голямата зала, го шокира дори повече, отколкото касапницата, на която беше станал свидетел навън. Върху голямата дървена маса лежеше Уилям от Божьо — Великият магистър на Ордена на тамплиерите. До него, заедно с двама монаси, стоеше командирът — Питър от Севрей. Скръбните изражения на лицата им не оставяха никакво място за съмнение относно случващото се.

Когато двамата рицари приближиха масата, Божьо отвори очи и надигна глава, но движението му предизвика болезнено стенание. Мартин се закова на място и се ококори невярващо. Животът изтичаше изпод кожата на стареца, очите му бяха кръвясали. Рицарят плъзна поглед надолу по тялото му и накрая зърна огромната стрела с пера, която стърчеше между ребрата му.

Великият магистър прихвана леко края на стрелата с едната си ръка. С другата направи знак на Емар да се приближи. Възрастният рицар пристъпи напред и коленичи пред умирация.

— Време е — успя да промълви старецът със слаб, но ясен глас. — Тръгвай. И нека Бог да е с теб!

Думите минаха като ветреца покрай ушите на Мартин. Вниманието му беше насочено другаде — към нещо, което бе забелязал в мига, в който Великият магистър бе отворил уста. Езикът му. Беше почернял. Когато осъзна ефекта на отровната стрела, в гърдите на Мартин се надигнаха ярост и омраза. Техният водач — непоклатимата крепост, опората, на която се бе крепил целият живот на младия мъж досега, умираше.

Забеляза как Уилям от Божьо отмести поглед към Севрей и кимна едва забележимо. Командирът пристъпи към долния край на масата и отгърна кадифеното покривало, под което се откри малко орнаментирано ковчеже. На широчина беше не повече от три педи. Мартин не го беше виждал никога до този момент. Изпаднал в благоговееен екстаз, той проследи как Емар се надига и се вторачва тържествено в сандъчето, а след това извъръща поглед обратно към Уилям от Божьо. Старецът отвърна на погледа му, а след това притвори уморено очи. Дишането му се превърна в заплашително хъхрене. Емар се приближи до Питър от Севрей и го прегърна. После пое мощехранителницата и без да се обръща назад, пое към изхода на залата. Докато минаваше покрай Мартин, изрече само:

— Тръгвай!

За миг Мартин се поколеба. Погледна първо Великия магистър, а после и командира, който само му кимна утвърдително. Младежът побърза да тръгне след Емар и скоро си даде сметка, че не вървят по посока на врага. Насочваха се към кея на крепостта.

— Къде отиваме? — подвикна той към Емар.

Без да забавя крачка, възрастният рицар отговори:

— „Фалкън Темпъл“^[1] ни очаква. Побързай!

Мартин се закова на място. Беше напълно объркан. Да не би да напускат града?

Познаваше Емар от Вийер вече петнадесет години — откакто баща му, също рицар тамплиер, беше починал. Тогава Мартин беше едва петгодишен. Оттогава насам Емар беше негов наставник и покровител. Неговият герой. Дватама бяха участвали рамо до рамо в множество битки. И точно така си представяше и краят им — рамо до рамо, отбранявайки Светите земи. Не по този начин. Беше истинска лудост да изоставят бойното поле. Това беше... дезертъорство.

Емар също спря, но само за да сграбчи Мартин за рамото и да го побутне напред.

— Побързай! — заповяда той.

— Не! — изкрещя Мартин и се дръпна рязко.

— Да! — настоя с красноречив тон по-възрастният рицар.

Мартин усети, че му се завива свят. В гърлото му се образува буца и той едва успя да изрече:

— Аз няма да изоставя своите братя!

От гърдите на Емар се изтръгна тежка въздишка. Обърна се и се загледа в обсадения град. От всички посоки към Акра летяха огнени стрели, пронизваха нощното небе и се сипеха върху крепостта. Все така стиснал здраво ковчежето, той се извъртя и пристъпи заплашително напред. Когато лицата им се озоваха само на сантиметри едно от друго, Мартин видя, че очите на Емар бяха плувнали в сълзи.

— Да не би да мислиш, че искам да ги изоставя?! — просъска той, а гласът му прониза въздуха като острие на меч. — Да изоставя нашия магистър, при това в последния му път?! Смятам, че ме познаваш достатъчно, за да допуснеш подобно нещо!

— Но тогава... защо?

— Онова, което с теб сме длъжни да свършим, е далеч по-важно, отколкото да убием още някое и друго от онези побеснели кучета — отвърна с мрачна тържественост Емар. — Това е жизненоважно за нашия Орден, ако искаме всичко онова, за което сме се борили, да не загине тук! А сега побързай!

Мартин отвори уста, за да протестира, ала изражението на Емар не търпеше възражение. Макар и не особено охотно, младият рицар сведе глава в знак на подчинение и го последва.

Единственият плавателен съд, останал в пристанището, беше „Фалкън Темпъл“. Останалите галери бяха отплували още преди седмица — много преди сарацините да отрежат подстъпите към кея. Корабът беше скрит зад стената на вътрешното укрепление. В момента роби, сержанти и рицари се занимаваха с товаренето. В ума на Мартин се рояха въпрос след въпрос, ала не разполагаше с никакво време, за да ги зададе.

Когато приближиха пристана, той зърна капитана на кораба — мъж на име Хю, който, както всички добре знаеха, се ползваше с пълното доверие на Великия магистър. Той беше застанал на главната палуба и наблюдаваше трескавата дейност, която кипеше наоколо. Мартин обходи с поглед кораба от кърмата, та чак до носа, от който стърчеше великолепната глава на свиреп сокол, издялана от дърво.

Без да спира, Емар изрева по посока на застаналия на палубата капитан:

— Водата и провизиите натоварени ли са?

— Тъй вярно!

— В такъв случай забравете за останалото и вдигайте платната!

Само след минути трапът беше вдигнат, възжета, които придържаха галерата към кея, развързани и хвърлени. Надзирателят извиси глас и робите в трюма натопиха веслата в черните води на морето. Под ритмичния звън на гонга и пъшкането на сто и петдесетте оковани във вериги гребци, галерата набра скорост и напусна безопасното си укритие зад крепостните стени.

Когато излезе в открито море, върху кораба се изсипа дъжд от стрели, а арбалетите и катапултите на султана превърнаха водите около изплъзващата се галера във врящ казан. Не след дълго излязоха от обсега на стрелбата. Тогава Мартин се изправи и обгърна с поглед отдалечаващата се земя. Мохамеданите, накацали по крепостния вал, виеха и дюдюкаха по посока на галерата като животни, затворени в клетка. Зад тях бушуваше истински ад. Небето се огласяше от кръсците и писъците на мъже, жени и деца. А над всичко това властваше неспирният тътен на барабаните на войната.

Корабът бавно набра скорост, подпомогнат от вятъра, духащ откъм брега. Редиците весла отстрани се надигаха и спускаха като крила, порещи тъмните води. Небето на хоризонта пред тях се превърна в заплашителна черна стена.

Всичко свърши.

С трепереци ръце и натежало сърце, Мартин от Кармо бавно и неохотно обърна гръб на земята, в която се бе родил, и отправи взор напред към бурята, която ги очакваше.

[1] „Храмът на сокола“ — Бел. прев. ↑

1

Отначало никой не забеляза четиримата ездаци, идващи от тъмнината на Централ Парк. Погледите на всички бяха приковани четири преки по-нататък, където под баражния огън на фотографските светкавици и телевизионните камери непрекъснат поток от лимузини бълваше елегантно натъкмени знаменитости и по-низши простосмъртни на тротоара пред Музея на изкуствата „Метрополитън“.

Предстоеше едно от онези колосални светски събития, които никой друг град освен Ню Йорк не бе в състояние да произведе, особено когато негов домакин се окажеше самият музей „Метрополитън“. Бляскаво осветена и обгърната от преплитащите се по черното априлско небе лъчи на прожекторите, огромната сграда приличаше на неустоим фар в сърцето на града. Над строгите колони на неокласическата ѝ фасада се извисяваше плакат, чиито грамадни букви тръбяха: „СЪКРОВИЩАТА НА ВАТИКАНА“.

Доскоро се носеха слухове за отлагане на събитието, дори за отмяната му. Последните разузнавателни данни за пореден път бяха принудили правителството да обяви код оранжево за всички национални звена, подготвени да отреагират на терористични нападения. Държавните и местни власти из цялата страна бяха предприели строги мерки за сигурност. По всички станции на метрото и по мостовете на Ню Йорк имаше постове на Националната гвардия, а полицаите работеха на дванадесетчасови смени.

Предвид темата на изложбата, музеят се считаше за особено застрашен обект. Въпреки всички опасения обаче здравият разум беше надделял и управителният съвет на „Метрополитън“ единодушно реши да се придържа към първоначалните си планове. Шоуто трябваше да продължи така, както беше предвидено — поредното доказателство за несъкрусимия дух на нюйоркчани.

Една млада жена с безупречна прическа и подредени като мъниста яркочерни зъби стоеше с гръб към музея и правеше трети опит за подходящо начало на своя пряк репортаж. Започна така:

— Не си спомням музея „Метрополитън“ да е бил домакин на подобно звездно събитие от изложбата на изкуството на майките насам, а това си беше преди доста години — заяви репортерката. Точно в този момент зад нея от поредната лимузина излезе нисък и набит мъж на средна възраст, придружаван от висока, кокалеста жена в синя вечерна рокля — А ето ги и кметът и прекрасната му съпруга! — ахна тя. — Нашето нюйоркско кралско семейство, както винаги изискано закъсняващи!

Операторът ѝ даде знак, че вече са в ефир, при което тя придоби още по-сериозно изражение и добави:

— Повечето от артефактите, изложени тази вечер в музея, до този момент не са били виждани от публиката. Всички са били заключени в подземията на Ватикана, където са престояли стотици години и...

Внезапно откъм улицата се понесоха подсвирквания и радостни възгласи и репортерката се разсея. Гласът ѝ постепенно замря, тя извърна поглед от камерата и го плъзна напред, за да открие причината за нарастващата суматоха.

И точно тогава зърна ездачите.

Конете бяха превъзходни представители на своя вид — огромни, с горди осанки, в сиво и кестеняво, с гъсти, развяващи се черни гривии и опашки. Но не те, а ездачите им приковаваха вниманието на тълпата като магнит.

Четиримата мъже, яздеци рамо до рамо, бяха облечени в средновековни доспехи. Имаха шлемове с визьори, ризници с метални халки, поръбени бронирани гамаши над прилепналите си ватирани панталони и черни, къси кожени палта. Изглеждаха така, сякаш току-що бяха проникнали в нашия век през някакъв портал на времето. И за още по-голям драматизъм, на коланите им висяха дълги мечове в красиви ножници. А най-удивителното от всичко бяха дългите им бели мантии, наметнати върху доспехите, върху гърба на всяка от които се открояваше огромен, кървавочервен кръст.

Конете се движеха в лек тръс.

Тълпата полудя от възбуда, когато рицарите се приближиха бавно и тържествено, вторачени право напред, нехаещи за суетнята около тях.

— Виж ти какво си имаме тук! Както изглежда, „Метрополитън“ и Ватикана са решили да надминат всичките ни очаквания, при това са го направили великолепно! — продължи ентузиазирано репортерката, преценявайки, че вече може да превключи на обичайната вълна на шоубизнеса.

Конете стигнаха до тротоара пред музея, а после направиха нещо крайно необичайно.

Не спряха дотам. Обърнаха се бавно и се подредиха с лице към колоните на входа. Като по команда, ездачите се приведоха леко и подканиха конете да се качат на тротоара. Все така бавно и спокойно, четиримата рицари ги поведоха по павирания площад пред входа.

Рамо до рамо, те се заизкачваха церемониално по широкото стълбище, насочвайки се уверено право към входните врати.

2

— Мамо, наистина не мога повече да трая! — примоли се Ким.

Тес Чайкин погледна дъщеря си раздразнено. Трите — Тес, майка ѝ Айлийн и Ким — току-що бяха прекрачили прага на музея и Тес се надяваше, че ще успее да хвърли един бърз поглед на изложените експонати преди началото на речите, усмивките, уливките и останалите неизбежни за такива събития формалности. Уви, сега трябваше да почака. Ким постъпваше точно така, както всяко деветгодишно дете при подобни обстоятелства — стискаше до последния възможен момент, преди да обяви отчаяната си нужда да посети тоалетната.

— Ким, точно сега ли?!

Огромната зала гъмжеше от народ. И точно в този момент Тес въобще не се блазнеше от перспективата да навигира през цялото това море от хора, за да води дъщеря си до тоалетната.

Майка ѝ, която не криеше насладата, която тази сцена ѝ доставяше, накрая благоволи да се намеси:

— Аз ще я заведа. Ти си гледай работата. — А после с многозначителна усмивка добави: Въпреки че ми е особено приятно да наблюдавам как всичко ти се връща.

— Ще се срещнем в главната зала — обяви Тес и вдигна предупредително пръст към Ким. — Не се отделяй от баба си! Не искам да се загубиш в този цирк тук!

Ким простена и подбели отегчено очи. Тес се загледа след тях — как изчезват в мелето, и едва тогава се обърна и продължи напред.

Огромното централно фойе на музея вече бъкеше от сивокоси мъже и ослепително бляскави жени. Етикетът за вечерта изискваше строго официално облекло — смокинги и бални рокли. Тес се огледа и се почувства крайно неловко заради не толкова пищния си, макар и елегантен външен вид.

Тя така и не осъзна, че онова, което хората забелязваха по нея, нямаше нищо общо както с иначе безупречната ѝ черна рокля, която се

полюшкваше леко на няколко сантиметра над коленете ѝ, така и с очевидното ѝ неудобство да присъства на подобно събиране на празноглавци. Хората просто я забелязваха и точка. Винаги я забелязваха. И никой не би могъл да ги обвини, че я забелязват. Жалко, че винаги си падаше по неподходящи мъже. Накрая дори се омъжи за последния от тази презряна пасмина — грешка, която съвсем наскоро се бе постарала да поправи.

Тес пристъпи напред в голямата зала. Жуженето от разговорите отекваше в стените около нея и правеше отделните думи напълно неразбираеми. Очевидно акустиката никога не е била сред приоритетите на хората, построили музея. До слуха ѝ достигна слаб отзвук от камерна музика. Женски струнен квартет, сбутан в единия от ъглите, енергично размахваше лъковете. Като кимаше леко по посока на познатите лица наоколо, Тес си проправи път и се озова в нишата, където превъзходната статуя на Андреа дела Робия от бяло-синя глазирана теракота на Мадоната с младенца стоеше безмълвно и наблюдаваше стълпотворението под себе си.

Почти всички експонати бяха поставени в стъклени витрини. Не беше необходимо кой знае какво задълбочено разглеждане, за да се види, че са изключително ценни. Имаше орнаментирани алабастрови олтарни фрески от Бургундия с живописни сцени от живота на Свети Мартин. Разпятията бяха на всяка крачка — повечето от тях от чисто злато, обилно инкрустирани със скъпоценни камъни, а един кръст от XII век съдържаше поне стотина фигурки, издялани от бивните зъби на морж. Имаше изящни мраморни статуетки и резбовани дървени мощехранителници — дори лишени от съдържанието си, тези сандъчета представляваха превъзходни образци на прецизността и майсторството на средновековните занаятчии. Блестящ месингов аналой във формата на орел се извисяваше гордо до огромен, красиво изографисан испански великденски свещник, украсявал доскоро апартамента на папата.

Предметите, които виждаше пред очите си, бяха с качество, на каквото тя никога не би могла да се надява и за столетие, прекарано по разкопките. Вярно е, че в професионално отношение досега бе се радвала на добри, съдържателни години, които до известна степен ѝ се отплатиха за труда и усърдието. Бе имала възможността да пътува къде ли не по света и да се потопи в разнообразни и пленителни култури.

Някои от находките ѝ бяха изложени в музеи по целия свят, ала нито една от тях не бе достатъчно достойна, за да украси, например, Крилото за египетско изкуство „Саклър“ или Крилото за примитивно изкуство „Рокфелер“.

Може би... ако опитам още мъничко... Отметна глава и бързо изхвърли неприятната мисъл от главата си. Тес знаеше, че този живот за нея беше приключил, поне що се отнася до обозримото бъдеще. Налагаше ѝ се да се примири, че ще се наслаждава на миналото само от страничната, пасивна гледна точка на благодарен наблюдател.

Защото експонатите действително бяха превъзходни. Домакинството на това шоу бе един от най-успешните удари за „Метрополитън“, тъй като нито един от предметите, изпратени от Рим, досега не бяха излагани в музей.

Не че всичко се състоеше само от блестящо злато и ослепителни скъпоценни камъни. Във витрината срещу нея се мъдреше доста скучноват предмет — някакъв механичен уред, приличащ по-скоро на стара пишеща машина, изработена от мед. В горната си част имаше множество бутони, а от двете му страни — всевъзможни лостове и ръчки. Сред целия разкош наоколо той изглеждаше някак си не на място.

Тес отметна коса и се приведе, за да го разгледа по-отблизо. Тъкмо се присягаше да отвори каталога, когато до собственото ѝ размазано отражение във витрината се очерта нечие друго.

— Ако продължаваш да се надяваш, че ще откриеш Светия граал, принуден съм да те разочаровам. Не е тук — изрече до нея плътен мъжки глас. И въпреки че бяха изминали години, откакто го беше чувала за последен път, още преди да се обърне, тя вече знаеше кой е.

— Клайв! — възкликна Тес, когато вдигна очи към някогашния си колега. — Какво е станало с теб, по дяволите? Изглеждаш страхотно!

— Благодаря! А ти как си?

— Бива — кимна тя. — Е, как върви напоследък бизнесът с ограбването на гробове?

Едмъндсън протегна към нея ръце и отвърна:

— Сметките за маникюр буквално ме убиват. Иначе всичко си е по старому. В най-буквалния смисъл. А при теб? Чух, че работиш в

„Манукиан“.

— Нещо такава.

— И как е?

— О, страхотно! — отвърна Тес. Постъпването в престижния институт „Манукиан“ действително бе голям удар за нея, но що се отнася до същинската работа там, нещата не бяха чак толкова добре, колкото изглеждаха на пръв поглед. Ала подобни истини човек предпочиташе да запази за себе си, особено, когато се движи в невероятно клюкарския и отмъстителен свят на археолозите. Тя се усмихна и добави: — Но честно да ти кажа, работата навън, заедно с вас, много ми липсва!

Кривата му усмивка ѝ подсказа, че той не се е вързал на думите ѝ.

— Не пропускаш кой знае какво. Както знаеш, засега не сме влезли в новините.

— Не става въпрос за това, просто... Ние никога не успяваме да открием нещо толкова стойностно като това тук.

— Но аз още не съм изгубил надежда! Ти си тази, която замени лопатата с бюро — срязва я той. — Без да споменаваме мухите, пясъка, горещината, храната — ако въобще онова, с което се храним, заслужава подобно определение...

— Господи, вярно! Храната! — засмя се Тес. — Сега, като се замисля, май вече не съм толкова убедена, че всички тези неща ми липсват!

— Знаеш, че винаги можеш да се върнеш при нас, ако искаш!

Тес настръхна. Истината бе, че често мислеше по този въпрос.

— Надали. Или поне не и в близкото бъдеще.

Клайв Едмъндсън я дари с усмивка, която можеше да се определи единствено като измъчена.

— Бъди сигурна, че винаги ще пазим една лопата с твоето име — заяви той, но в гласа му не се усети никаква надежда. Между тях се настани неловка тишина. По едно време Едмъндсън допълни: — Виж какво, в Египетската зала са поставили бар и доколкото схващам, там има човек, който определено разбира как се приготвя свестен коктейл. Позволи ми да те черпя едно питие!

— Ти върви, аз ще дойда след малко — отговори Тес. — Чакам Ким и майка ми.

— И те ли са тук?

— Аха.

— Уха! Три поколения от фамилията Чайкин! Звучи доста интересно!

— Считай се за предупреден!

— Ще го имам предвид! — кимна Едмъндсън и се запъти по посока на тълпата. — Ще се видим по-късно. Да не вземеш да ми изчезнеш!

На площада пред музея атмосферата бе наелектризирана. Операторът разбута хората около себе си, за да се добере до удобен ракурс за снимане, тъй като всички опити на неговата репортерка да направи някакъв коментар бяха удавени във виковете и възторжените възгласи на тълпата. Децибелите станаха още по-непоносими, когато нисък и набит мъж в кафявата униформа на музейната охрана напусна поста си и тръгна със забързана крачка към напредващите към входа ездачи.

С периферното си зрение операторът усети, че нещо очевидно не се развиваше по план. Когато стигна до конете, пазачът вдигна ръка и блокира пътя им. Рицарите дръпнаха юздите на конете си. Доколкото се подразбираше от жестикулациите, последва спор. При това, както си отбеляза наум операторът, изцяло едностранчив, тъй като рицарите не реагираха по никакъв видим начин на думите на човека в кафявата униформа.

И тогава единият от тях направи нещо.

Бавно, сякаш се стараеше да извлече цялата театралност от натежалия с драматизъм миг, рицарят, който стоеше най-близо до пазача, разкопча ножницата на огромния си меч и го вдигна високо над главата си, с което провокира нов обстрел от страна на фотографските светкавици и още повече ръкопляскания.

Стиснал дръжката на меча с две ръце, той го задържа високо над главата си — втренчен право напред, застинал сякаш във времето.

Въпреки че едното око на оператора бе приковано към обектива на камерата, с другото неизменно улавяше и периферните образи. Внезапно осъзна, че се случва нещо особено. Побърза да насочи

обектива към лицето на пазача. Какво изразяваше този поглед? Притеснение? Смайване?

В следващия миг операторът вече знаеше какво изразява погледът на пазача. Страх. Неистов страх.

Тълпата беше полудяла от възбуда. Ръкопляскаше, викаше, дюдюкаше. Воден от професионалния си инстинкт, операторът настрои обектива така, че да обхване и ездача.

И точно тогава рицарят свали меча, който описа широка, мощна дъга. Острието му проблесна страховито под изкуствената светлина на прожекторите и достигна главата на пазача точно под ухото. Силата и скоростта на удара бяха толкова големи, че нито мускулите, нито сухожилията, нито костите успяха да им устоят.

Тълпата ахна. А после нощта се изпълни с пронизителни писъци на ужас. Най-много пицеше репортерката, вкопчила се като умопобъркана в ръкава на оператора. Фокусът му се размаза. Той я избута с лакът и продължи задъхано да снима.

Главата на пазача падна напред и заподскача по стълбите пред входа на музея, оставяйки след себе си гъста червена диря. И след време, което се стори на всички като цяла вечност, обезглавеното му тяло се свлече настрани, а от мястото, където доскоро бе стояла главата, избликна гейзер топла кръв.

Пицящите тийнейджъри от предните редици се запрепъваха и изпопадаха в стремежа си да избягат от мястото на касапницата, а другите, които се намираха по-назад, все още несъзнаващи какво става, но даващи си сметка, че се случва нещо голямо, се забутаха напред, за да го видят. Само след секунда до скоро възторжената тълпа се превърна в плетеница от подплашени тела.

Конете вече чаткаха неспокойно с копита и се оттегляха странично по стълбите. После един от ездачите изкрещя:

— Напред!

Екзекуторът удари с шпори коня под себе си и се спусна напред, към широко отворените порти на музея. Другите също пришпориха конете си и се спуснаха плътно след него.

3

Въпреки шума в Голямата зала, Тес долови безпогрешно писъците отвън и се обърна точно навреме, за да види как първият кон връхлита през вратата и около него се разхвърчават парчета стъкло и трески от дърво, превръщайки залата в център на кошмарен погром. Изтънчените, изискани и бляскави представители на нюйорския елит претърпяха мигновена метаморфоза — вече бяха стадо подивели животни, които с блъскане и писъци се опитваха да се отдръпнат от пътя на спусналите се срещу тях коне.

Трима от ездачите се вклиниха в тълпата, размахаха мечовете си и започнаха да рушат витрините с експонатите.

Тес бе изхвърлена настрани от неудържимия порой на гостите, опитващи се отчаяно да се доберат до вратите и да избягат на улицата. Погледът ѝ се стрелкаше уплашено из цялата зала. Ким... Майка ѝ... Къде са?! Огледа се, ала не успя да ги зърне никъде.

Далече вдясно от нея конете се обърнаха рязко, разрушавайки по пътя си всички изложбени витрини. Хората бяха изхвърляни срещу стъклата и стените, а писъците и стенанията им изпълваха огромното пространство и го превръщаха в истински ад. Тес видя как Клайв Едмъндсън полита настрани, съборен от коня до него.

Конете пръхтяха, разширените им ноздри пулсираха, а от устните им излизаше пяна. Ездачите им се навеждаха, грабеха блестящите предмети от счупените витрини и ги пъхаха в чувалите, прикрепени към седлата им. Скупчените на вратата хора блокираха полицията, която бе напълно безпомощна срещу напора на подивялата тълпа.

Един от конете се извъртя рязко и задницата му запрати статуя на Дева Мария право на пода, разбивайки я на парчета. Смъкнат от постаментата си, един красив гоблен ставаше на парчета под краката на хората и копитата на животните. Хилядите търпеливи бодове отиваха в небитието само за секунди. Една изложбена витрина се събори и сред натрошеното стъкло от нея изпадна митра в бяло и златно, за да бъде на свой ред стъпкана във всеобщия хаос. Прилежащата към нея роба се

понесе за кратко във въздуха, подобно на вълшебен килимче, но не след дълго падна и автоматично беше разкъсана.

Тес побърза да се дръпне от мелето около конете. Огледа се и надолу по коридора забеляза четвъртия ездач. В този миг до ушите ѝ достигна висока команда. Извъртя се рязко и забеляза, че полицаите най-сетне бяха успели да си проправят път. С извадени пистолети и опитващи се да надвикат писъците и крясъците, те се приближаваха бавно към един от тримата ездачи. Но изпод робата си той измъкна пистолет и изпрати безмилостен откос от куршуми около себе си. Десетина души се строполиха на пода, включително и всички полицаи, а разтрошените стъкла и изпочупените шкафове бяха опръскани с кръв.

Все така свита на пода, с разтуптяно от ужас сърце и опитваща се да стои колкото е възможно по-неподвижна, макар че нещо вътре в нея крещеше и я караше да бяга, Тес забеляза, че и останалите двама ездачи изваждат изпод наметалата си същите автоматични оръжия, каквито носеше и техният събрат. От стените на музея започнаха да отскачат куршум след куршум, увеличавайки и без това неистовата вече паника. Един от конете внезапно направи крачка назад и ръцете на ездача му потрепериха. Автоматичният пистолет в едната му ръка отскочи нагоре, куршумите забарабаниха по изящните орнаменти на тавана и върху главите на множеството се посипаха огромни парчета мазилка и гипс.

Тес надникна плахо иззад шкафа, където се беше прикрила, опитвайки се да намери път за бягство. Три редици шкафове по-надолу тя зърна врата, водеща към друга галерия. И колкото и да беше уплашена, си наложи да се изправи леко и да хукне натам.

Тъкмо бе достигнала до втората редица изложбени витрини, когато забеляза, че четвъртият ездач галопира точно към нея. Тес моментално приклезна, наблюдавайки го как лавира с коня си покрай експонатите, очевидно напълно незаинтересован и безучастен към бъркотията и хаоса.

Тес почти усети топлината на дъха, излизащ от ноздрите на коня, когато рицарят внезапно дръпна юздите и го накара да спре на не повече от шест крачки от нея. Тя се сви още повече. Сърцето ѝ биеше толкова бясно, че се уплаши да не би ездачът да го чуе, затова се опита да го укроти. Вдигна поглед и зърна отражението на рицаря във

витрините около себе си — недосегаем в своята ризница и бялата си мантия, вторачен в един конкретен шкаф.

Беше точно шкафът, който Тес разглеждаше, когато бе прекъсната от Клайв Едмъндсън.

С ококорени от ужас очи тя видя как рицарят изважда меча от ножницата си, как го вдига нагоре и го стоварва безмилостно върху витрината на експоната, обсипвайки целия под около нея с парчета стъкло. След това той преспокойно върна меча в ножницата му, приведе се на седлото, протегна ръка и вдигна странната кутия от мястото ѝ. За няколко секунди погледът му остана прикован върху измишльотината с необичайни копчета, ръчки и лостчета, която държеше в ръцете си.

Тес едва си поемаше дъх, но противно на всичко, което ѝ подсказваше инстинкта ѝ за оцеляване, тя усещаше, че на всяка цена трябва да види точно какво става. Неспособна да се съпротивлява на любопитството си, тя надникна иззад шкафа.

Рицарят продължаваше да се взира в необичайния уред с благоговение. Накрая отвори уста и изрече:

— *Veritas vos liberabit.*

Тес наблюдаваше като омагьосана този безспорно личен ритуал. Но точно в този момент нов автоматичен откос изтръгна рязко и нея, и рицаря от унеса, в който се намираха.

Той завъртя коня си и за секунда очите иззад визьора на шлема срещнаха погледа на Тес. Сърцето ѝ буквално спря да бие. После конят се насочи към нея, право към нея... и след това просто мина покрай нея, но в този момент тя чу как ездачът изкрещява по посока на останалите трима:

— Да тръгваме!

Тес се изправи и забеляза, че огромният ездач, който беше започнал стрелбата, беше подкарал малка групичка хора към ъгъла до главното стълбище и кръжеше заплашително около тях. Сред бутациите се хора в групичката тя разпозна архиепископа на Ню Йорк, кмета и неговата съпруга. Водачът на рицарите им направи знак с глава и мъжът-канара пришпори коня си сред тълпата обезумели гости, като по пътя вдигна жената на кмета и я метна до себе си. После натисна дулото на автоматичния си пистолет в тила и и тя замръзна с широко отворена уста, неспособна дори да изпищи.

Тес проследи четиримата ездачи как се придвижват към изхода на музея. Водачът им — единственият, който не носеше огнестрелно оръжие, беше също и единственият, който си тръгваше без издута торба с плячка от музея. И когато рицарите се спуснаха в галоп напред, Тес се изправи на крака и се втурна сред отломките и развалините наоколо, за да търси майка си и дъщеря си.

Рицарите излязоха в галоп през централния вход на музея и се спуснаха в ярко осветения от телевизионните прожектори кръг. Въпреки стенанията на ранените, внезапно се възцари почти пълна тишина, в която се чуваха единствено откъслечните указания на полицаите:

— Не стреляйте!... Заложник!... Никой да не стреля!

Малко след това четиримата ездачи вече слизаха по стълбите, насочвайки се към улицата. Последен в колоната беше ездачът със заложничката. Макар и движещи се енергично, те очевидно не бързаха особено, демонстрирайки пълно пренебрежение към приближаващите се полицейски сирени, пронизващи нощта.

Секунди по-късно те се стопиха обратно в тъмния като рог Централ Парк, откъдето се бяха появили.

4

Шон Райли стоеше на няколко крачки от черно-бялата лента, опъната в долния край на стъпалата пред музея. Прокара замислено пръсти през късо подстриганата си кестенява коса и огледа внимателно тебеширеното очертание, където бе лежало тялото. След това погледът му се плъзна по следата от кръв, водеща надолу, и достигна до обозначението с размери на баскетболна топка, посочващо позицията на главата.

Ник Джордано се приближи зад него и надникна през рамото на партньора си. Кръглолик, оплешивяващ и с десет години по-стар от тридесет и осемгодишния Райли, той беше не особено висок, не особено як и впечатляващ. Човек бе в състояние да го забрави как изглежда, още докато говори с него — качество, изключително полезно за един агент, от което той не пропускаше да се възползва при всяка възможност през годините, откакто се познаваха с Райли. Подобно на своя партньор, и Джордано бе облякъл върху костюма си тъмносиньо подплатено яке, на чийто гръб с големи бели букви бе изписано: „ФБР“. А точно в този момент устните му бяха разкривени от отвращение.

— Доколкото схващам, патологът няма да се затрудни особено за причината на смъртта — отбеляза кисело той.

Райли кимна. Не можеше да откъсне поглед от очертанията, обозначаващи мястото, където бе лежала главата. Локвата кръв в средата бе почти почерняла. Интересно защо смъртта от куршум или от наръгване с нож не изглеждаше чак толкова грозна, колкото обезглавяването? Спомни си, че в някои страни и до ден днешен се практикуваше официалната екзекуция чрез обезглавяване. Части от света, превърнали се в развъдник на повечето от терористите, които държаха цялата му държава в постоянна бойна готовност — терористи, чиито следи обсебваха целите му дни, както и по-голямата част от нощите му.

Шон Райли се обърна към Джордано:

— Има ли нови сведения за съпругата на кмета?

Вече знаеха, че е била изхвърлена насред мрака на парка, където намериха и конете.

— Нищо особено. Просто е разтърсена от преживяното — отговори Ник Джордано. — Раните върху егото ѝ са много повече, отколкото тези по задника ѝ.

— Хубаво е, че приближават избори. Подобни дълбоки рани в никакъв случай не трябва да отиват напразно! — отбеляза насмешливо Райли. После се озърна, като се опитваше да обхване в пълнота ужаса, който се бе разиграл на мястото, където стоеше в момента. — Някакви сведения от блокадните постове?

В радиус от десет пресечки наоколо, както и по всички мостове и тунели, извеждащи от Манхатън, бяха поставени полицейски блокади.

— Засега нищо. Тези момчета определено си разбират от работата. Със сигурност не са си тръгнали с такси, паркирано наблизо.

Райли кимна. Значи професионалисти. Добре организирани.

Чудничко!

Като че ли и аматьорите не са в състояние да причинят достатъчно щети в наши дни. Единственото необходимо са няколко урока по управление на самолет или камион, натоварен с изкуствени торове, плюс склонност към самоубийство или просто характер на психопат — все неща, които точно в този момент определено не бяха в недостиг.

Райли огледа мълчаливо сцената на опустошението. В гърдите му се надигна отчаяние и необуздан гняв. Привидната случайност на тези актове на тоталната лудост, както и вбесяващата им настоятелност да изловят всички неподготвени, никога не спираха да го удивляват. При все това нещо като че ли не се връзваше — дори по-скоро разсейваше. Осъзна, че като че ли пристъпва извън всичко, което го обгръщаше. Беше прекалено чуждоземно, за да се възприеме лесно — особено след мрачните и потенциално унищожителни сценарии, които той и неговите колеги напразно се опитваха да предвидят през последните няколко години.

Имаше чувството, че внезапно е измъкнат от голямата палатка на основното шоу, привлечен неочаквано от някакво второстепенно събитие на улицата. Същевременно по някакъв твърде смущаващ

начин и най-вече — за огромно негово раздражение, той почувства и известна благодарност за това усещане.

Като специален агент, оглавяващ местния Оперативен отдел за борба с вътрешния тероризъм, още от мига на назначението си Райли бе подозирал, че всичко ще се струпа точно в неговия район. Не че имаше нещо против главомайващата отговорност по координирането на работата на десетки агенти и полицаи, да не говорим за аналитиците, лаборантите, психолозите, фотографите и неизброимите останали винтчета в голямата машина. Цял живот бе искал да прави точно това.

Защото бе убеден, че със сигурност ще допринесе за подобряването на тази работа.

И не само това. Ще доведе задачата докрай.

Точно това възнамеряваше и да стори.

Това усещане бе кристализирало през годините, прекарани в юридическия колеж „Нотр Дам“. Райли бе убеден, че много неща на този свят не са наред. Едно от най-ярките доказателства бе смъртта на баща му, когато той беше едва на седем години. Затова бе твърдо решен да направи света по-добро място за живеене — ако не за себе си, то поне за другите. Усещането му се затвърди окончателно в деня, когато, докато разработваше курсовата си работа на тема „расови престъпления“, той присъства на митинг на бели борци за расово превъзходство в Тер От. Събитието го разтърси из основи. Почувства, че е изправен срещу едно от най-ярките олицетворения на злото, затова реши, че ако трябва да се пребори с него, се налага да проумее самите корени на това зло.

Първият му план не сработи добре, както се бе надявал. В младежки изблик на идеализъм бе решил да стане пилот във Военноморските сили. Мисълта да спомогне за изкореняването на световното зло от пилотската кабина на сребристия „Томкет“ му се струваше великолепно. За щастие, той се оказа точно от вида новобранци, от които Военноморските сили се нуждаеха. За негово нещастие обаче, те имаха предвид нещо съвсем различно. Разполагаха с предостатъчно кандидати за титлата „ас на годината“, но онова, от което в момента имаха нужда, бяха добри адвокати. Хората от

наборната комисия сториха всичко по силите си, ча да го накарат да влезе във Военната прокуратура.

Житейският му път направи втори завой благодарение на една случайна среща в антикварна книжарница. Но този път — за добро. Именно там Райли се запозна с един пенсиониран агент от ФБР, който с истинско удоволствие му разказваше истории за Бюрото и накрая го поощри да си подаде документите за работа именно там — нещо, което той стори веднага, щом си издържа адвокатските изпити. Майка му не беше особено въодушевена от мисълта седемте му години в колежа да отидат на вятъра, за да стане нещо, което тя наричаше „префърцунено ченге“, но той бе напълно убеден, че точно там му е мястото.

Още не бе изминала и първата му година като новобранец в офиса на Бюрото в Чикаго. Той извършваше улично наблюдение във връзка с кражба и трафик на наркотици, когато на 26 февруари 1993 година животът му се преобърна на сто и осемдесет градуса. Беше денят, когато на паркинга пред Световния търговски център избухна бомба, която уби шестима и рани повече от хиляда души. Атенаторите всъщност възнамерявали да сринат кулите една върху друга, като същевременно пуснат във въздуха цианиден газ. Само финансовите ограничения им попречили да постигнат заветната си цел — на някакъв етап парите им просто свършили. Не разполагали с достатъчно метални капсули за отровния газ, а един от по-низшите членове на организацията взел, че сбъркал колоната, до която трябвало да сложи бомбата.

Въпреки общия провал на нападението, то събуди всички сили на вътрешния ред от летаргичния им сън. Терористичната атака беше ярка демонстрация на факта, че дори и малка група не особено образовани хора, с изключително ограничени финансови ресурси, са в състояние да причинят огромни щети.

И така, след по-малко от година в Бюрото, Райли се оказа на служба в нюйоркския оперативен отдел. Този офис отдавна си бе спечелил репутацията на едно от най-лошите назначения, поради високия стандарт на живот в Ню Йорк, изключително натоварения трафик и наложителността да живееш доста далече от центъра, ако държиш на нещо по-просторно от килер за метли. Но като се имаше предвид, че в този град открай време се разиграваше най-големият

екшън в цялата страна, той беше назначението-мечта за повечето нови и преди всичко наивни специални агенти. Когато пристигна тук, Шон Райли беше именно такъв агент.

Вече не беше нито нов, а още по-малко — наивен.

Райли се огледа и осъзна, че в обозримото бъдеще животът му ще бъде напълно монополизиран от хаоса, който цареше около него.

— Какво ще кажеш да надникнем и вътре, а? — предложи Джордано.

— Имаме ли избор? — сви рамене Райли.

5

Докато двамата с Ник Джордано пристъпваха внимателно върху отломките под краката си, Шон се опита да направи първична оценка на опустошението в музея.

Навсякъде бяха разпръснати безценни реликви, повечето от които вече не подлежаха на реставрация. Тук нямаше нужда от черно-бялата лента. Цялата сграда беше сцена на местопрестъплението. Подът на Голямата зала представляваше грозен натюрморт на разгрома: отломки от мрамор, парчета сребро, петна от кръв — все обекти, достойни за вниманието на криминолозите. Всяко едно от тях — в състояние да осигури някаква следа, и същевременно нито едно от тях накрая да не подсказва абсолютно нищичко.

Докато оглеждаше десетината представители на Криминологичния отдел, които с белите си куфарчета обхождаха отломките и конкретно в този случай подпомагани от Екипа за събиране на доказателства на ФБР, Райли започна да отбелязва мислено всичко, което знаеха до този момент.

Петима мъртви. Трима полицаи, един пазач и един гражданин. Други четирима полицаи и повече от десет граждани — с огнестрелни рани, двама от тях — в критично състояние. Около двадесетина бяха получили прорезни рани от стъкла, а двойно повече бяха с натъртвания от изхвърлянето и тъпкането.

В другия край на фоайето заместник-директорът Том Джансън разговаряше със сухия като вейка капитан на детективите от Деветнадесети полицейски участък. Очевидно спореха за юрисдикцията на своите подчинени звена, но това си беше просто чесане на езиците. Връзката с Ватикана, както и огромната вероятност всичко, случило се тук, да е терористично нападение, означаваше, че цялото разследване автоматично се прехвърля от Нюйоркската полиция в ръцете на ФБР.

Хубавото бе, че още преди години двете организации бяха постигнали споразумение по този въпрос. Когато трябваше да се

направи арест, за пред обществеността лаврите винаги се обираха от полицията, независимо кой точно е свършил работата. ФБР си вземаше своя дял потупвания по рамото, едва когато случаят се прехвърлеше в съда — под претекст, че помага за осъждането на престъпника. Въпреки това споразумение егото на отделните личности често заставаше на пътя на разумното сътрудничество. Очевидно точно такъв беше случаят и тази вечер.

Джордано подвикна към някакъв мъж, когото Райли не познаваше. Който и да бе той, прекалено тясното му спортно яке и неизгладените панталони автоматично го поставяха в лагера на Ник Джордано. Под задължителното си яке с монограма на ФБР, Джордано носеше неугледен и абсолютно неприлягащ на фигурата му кафяв костюм, който контрастираше ярко с безупречния костюм в консервативно сиво на агент Райли. Джордано представи на Райли детектив Стив Бучински и двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Стив няма нищо против да ни помогне, въпреки че конкурсът по мерене на онази работа продължава — отбеляза партньорът му, като кимна по посока на все още спорещите им началници.

— Само кажете какво ви трябва! — заяви веднага Бучински. — И аз нямам търпение да закова тези мръсни кучи синове.

„Добро начало“ — помисли си с благодарност Райли.

— На първо време имаме нужда от очи и уши на улицата — отговори той. — Точно вие разполагате и с необходимите хора, и с необходимата мрежа.

— Вече сме задвижили всичко. Ако трябва, ще взема и няколко души от конните патрули — обеща Бучински.

Точно до Деветнадесети участък се намираще Централ Парк, така че конните патрули бяха задължителна част от ежедневната им работа. Райли се запита дали не съществува връзка между тях и случая в музея и си отбеляза мислено да провери.

— Няма да са ни излишни и помощници за разговорите с очевидците — обяви Райли.

— Да, наистина. Затънали сме до уши в свидетели — добави Джордано, като кимна по посока на голямото стълбище. Повечето от офисите на горния етаж в момента функционираха като стаи за снемане на свидетелски показания.

Райли вдигна поглед и забеляза агент Амелия Гейнс, която тъкмо слизаше по стълбището от галерията. Джансън бе назначил красивата, амбициозна червенокоса жена за отговорник по снемането на свидетелските показания. Кое то си беше съвсем логично, тъй като никой нямаше нищо против да разговаря с Амелия Гейнс. След нея вървеше някаква блондинка, която носеше на ръце свое малко копие. Райли предположи, че сигурно момиченцето е нейна дъщеря. Детето изглеждаше заспало.

Райли погледна отново лицето на блондинката. Обикновено магическото присъствие на Амелия правеше всички останали жени около нея напълно незабележими. Не и тази обаче.

Дори и в настоящето ѝ състояние, в нея имаше нещо абсолютно хипнотизиращо. Погледите им се срещнаха за миг, след което тя сведе очи към боклуците и отломките в краката си. Която и да бе тя, повече от ясно бе, че е сериозно разтърсена от преживяното.

Райли се загледа след нея как се насочва към вратата и как се чуди къде да стъпи. Следваше я друга жена, по-възрастна, която също приличаше на нея. Не след дълго трите напуснаха музея.

Шон Райли се обърна към колегите си и пренасочи отново вниманието си към въпроса, който обсъждаха.

— Първите рутинни разпити обикновено са чиста загуба на време, но все пак сме длъжни да действваме според правилата и да говорим с всички.

— В случая загубата ще бъде особено голяма. Цялата проклетия е записана на видео — отбеляза Бучински и посочи към охранителната система на музея. — Да не говорим пък за прекрасното отразяване на външните събития, което дължим на телевизионните екипи.

Опитът на Райли го бе довел до извода, че високотехнологичната охрана е отличен помощник при високотехнологичните престъпления. Ала никой не беше предвидил такова нискотехнологично появяване на рицари на коне.

— Страхотно! — кимна той. — Значи пуканките са от мен.

6

От мястото си край огромната махагонова маса кардинал Мауро Бруньоне огледа високия таван на залата, разположена близо до сърцето на Ватикана, изучавайки лицата на своите събратя кардинали. Въпреки че беше с най-висок ранг от присъстващите, Бруньоне целенасочено избягваше да седи начело на масата. Харесваше му да създава усещане за демокрация в съвета, макар да бе наясно, че всички ще се съобразяват с него. Той знаеше този факт и го приемаше — но не от гордост, а поради чист прагматизъм. Комитетите без водачи никога не постигаха нищо.

Ала точно тази безславна ситуация не налагаше нито комитет, нито водач. Беше нещо, с което кардинал Бруньоне беше принуден да се справи съвсем сам. Стана му ясно още в мига, в който зърна водещите новини по телевизионните канали.

Накрая погледът му спря върху кардинал Паскуале Риенци. Въпреки че беше най-младият в конклава, Риенци беше най-близкият му довереник. Подобно на останалите кардинали около масата, и той четеше доклада пред себе си. Но внезапно вдигна очи и срещна погледа на Бруньоне. Блед и лоялен както винаги, младият мъж автоматично се прокашля.

— Как е възможно да се случи подобно нещо?! — възкликна като по команда един от събралите се. — В сърцето на Ню Йорк! В „Метрополитън“!... — И поклати невярващо глава.

„Колко глупаво невежи са моите събратя за света навън! — помисли си Бруньоне. — В Ню Йорк всичко може да се случи. Нали унищожението на Световния търговски център го доказва?!“

— Добре, че поне архиепископът не е ранен! — изрече тържествено друг.

— Доколкото става ясно, крадците са успели да избягат. И полицията все още не знае кой стои зад това... светотатство? — обади се трети.

— Това е страна на престъпници. Лунатици, вдъхновявани от аморалните си телевизионни програми и садистични видео игри — отбеляза компетентно четвърти. — Свободните места в затворите им свършиха още преди години.

— Но защо са се облекли по този начин?! Червени кръстове върху бели мантии... Да не би да са се правели на тамплиери? — обади се кардиналът, който бе заговорил първи.

„Почва се“ — помисли си Бруньо̀не.

Именно този дребен на пръв поглед факт го бе поставил нащрек. Защо наистина извършителите са били облечени като рицари тамплиери? Да не би да става въпрос просто за маскировка и крадците да са се уловили за първите костюми, които са им попаднали под ръка? Или в облеклото им се крие някакъв по-дълбок и смущаващ смисъл?

— Какво е това „многостепенен роторен декодер“? Бруньо̀не вдигна стресната глава. Въпросът беше зададен от най-стария кардинал.

— Много... какво? — попита невинно той.

Старецът се взря с късогледите си очи в размножения за всички документ и зачете:

— „Експонат № 129. XVI век. Многостепенен роторен декодер. Архивен номер VNS 1098.“ Никога не съм чувал подобно нещо. Какво представлява?

Кардинал Бруньо̀не се престори, че изучава документа в ръката си — копие от имейла, който съдържаше списък на предметите, откраднати по време на нападението. И отново почувства познатите тръпки, които плъзнаха по тялото му още в първия миг, в който зърна наименованието на този предмет в списъка. Лицето му запази безизразното си изражение.

Без да вдига глава, той обходи крадешком с поглед събралите се около масата. Никой друг не реагираше подозрително. И защо да реагират? Никой не знаеше нищичко.

Вдигна глава, бутна листа по масата и се облегна назад.

— Каквото и да е — отговори с равен тон кардиналът, — крадците са го взели. — После се обърна към Риенци, наклони леко глава и добави: — Вероятно вие ще приемете да ни държите в течение на нещата. Свържете се с полицията и ги помолете да ни осведомяват за всеки ход на своето разследване.

— Не е полицията — поправи го Риенци, — а ФБР.

Бруньоне повдигна изумено вежди.

— Точно така — потвърди Риенци. — Американското правителство взема тази работа изключително сериозно.

— Така и трябва — отсече рязко най-възрастният кардинал от другия край на масата. Бруньоне отбеляза със задоволство, че старецът очевидно е забравил за онази машина.

— Именно — кимна Риенци. — Получих техните уверения, че всичко, което е необходимо, ще бъде направено.

Бруньоне кимна, след което направи знак на кардинал Риенци да продължи заседанието, а конкретно този знак означаваше: „Забаламосай ги и ги отпрати“.

Хората открай време се отнасяха с огромно страхопочитание към кардинал Мауро Бруньоне. Той си знаеше, че това се дължи до голяма степен на външния му вид, който подсказваше за човек с огромна физическа сила. Ако не бяха църковните му одежди, той би приличал по-скоро на як калабрийски селянин, какъвто и щеше да си остане, ако Църквата не го беше призовала преди повече от половин век. Грубият му външен вид, а донякъде и маниерите му, които беше отработил с голямо старание през годините, първоначално отпускаха хората и ги караха да си мислят, че той е обикновен Божи човек.

Той си беше и точно такъв, но поради ранга му в църковната йерархия мнозина от същите тези хора проектираха фантазиите си по посока на нещо съвсем друго — че е манипулатор и заговорник. Точно такъв Бруньоне не беше, ала никога не си правеше труда да оборва подобно мнение за себе си. Понякога наистина имаше полза да оставиш хората да си мислят какво ли не за теб, макар че, от друга страна, подобен подход би могъл да се определи и като форма на манипулация.

Десет минути по-късно Риенци стори точно онова, за което беше помолен чрез тайния знак.

Докато останалите кардинали се изнизваха от залата, Мауро Бруньоне я напусна през друга врата. Тръгна по дълъг коридор до една стълба, която го изведе извън сградата. Попадна в малък, закътан двор. Премина по заслонената тухлена пътечка, пресече двора „Белведере“,

мина покрай прочутата статуя на Аполон и влезе в сградата, която приютяваше част от огромната библиотека на Ватикана — „Archivio Segreto Vaticano“, тайният архив.

В интерес на истината архивът не беше особено таен.

Голяма част от него беше официално отворена още през 1998 година и предоставена на гостуващи учени и изследователи, които, поне на теория, имаха пълен достъп до засекретеното му съдържание. Сред най-прочутите документи, съхранявани в дългите повече от шестдесет километра лавици на архива, бяха и ръчно изписаните протоколи от съдебните заседания срещу Галилео Галилей, както и петицията от английския крал Хенри VIII, с която той молеше за анулирането на брака си.

Но там, закъдето се беше запътил кардинал Бруньоне, външни хора не се допускаха.

Без да си прави труда да обръща внимание нито на служителите, които работеха там, нито на учените, които бяха привели глави над прашните документи, той премина покрай тях и навлезе навътре, в най-тъмната част на архива. Тръгна по тесен коридор, изкачи се по тясна вита стълба и достигна до малка стая, пред чиято превъзходно резбована дъбова врата стоеше на пост швейцарски гвардеец. Краткото кимване на кардинала бе напълно достатъчно за гвардееца, за да въведе тайната комбинация на електронната ключалка и да отвори вратата зад себе си. Резето прищрака кухо в каменното стълбище. Без повече церемонии, Бруньоне се вмъкна в строго охраняваната крипта и вратата проскърца, затваряйки се зад гърба му.

След като се увери, че е напълно сам, и след като очите му се приспособиха към слабото осветление, той се насочи към архивите. Тишината в криптата като че ли стенеше. Любопитен страничен ефект, който първоначално се стори на Бруньоне доста обезпокоителен — преди да научи, че точно на границата на човешкия слух подобен шум действително съществува, произвеждан от изключително сложната система за температурен контрол, която поддържаше постоянна топлина и необходимата влажност в криптата. Докато преглеждаше файловете, усети как вените му като че ли се стягат от сухия въздух.

Никога не бе изгарял от нетърпение да влиза тук, но точно това посещение нямаше как да бъде избегнато. Ръцете му потрепериха, докато преобръщаха картончетата с индекса на материалите. Онова,

което Бруньоне търсеше, не фигурираше в нито един от познатите индекси и инвентарни списъци в колекцията на архива, нито дори в „Шедарио Гарампи“ — монументалния каталог, обхващащ близо милион картончета, които съдържаха на практика всичко, което е влязло в архива до XVIII век включително. Ала Мауро Бруньоне много добре знаеше къде да търси. Малко преди смъртта си, неговият наставник се бе погрижил за това.

Погледът му попадна върху необходимото картонче и той веднага го измъкна от чекмеджето.

С все по-нарастващо предчувствие за надвиснала опасност, Бруньоне тръгна покрай лавиците. Когато накрая зърна онова, което търсеше, пръстите му застинаха. Със свито сърце той издърпа една огромна и много стара книга с кожена подвързия, след което я постави на простата дървена масичка пред себе си.

Кардиналът седна и започна да прелиства дебелите, богато илюстрирани страници, които разкъсваха тишината с пукота си. Дори и в тази изключително добре контролирана температурно среда, страниците бяха изпитали върху себе си следите на времето. Веленовата хартия се беше напукала, а желязото в мастилото бе корозирало, замествайки елегантния замах на някогашните художници с малки цепнатини.

Бруньоне почувства, че пулсът му се учестява. Усещаше, че вече е съвсем близо. Когато обърна следващата страница, в гърлото му се образува буца — пред него изникна информацията, която всъщност търсеше.

Разгледа илюстрацията. Тя изобразяваше сложна машина с преплитачи се лостове и ръчки. Хвърли поглед към копието на списъка с откраднатите вещи от музея и усети, че слепоочията му запулсираха. Бруньоне ги потри, а после се вторачи отново в рисунката.

В гърдите му се надигна гняв.

Чие престъпно нехайство е станало причина да се стигне дотук?!

Той знаеше, че уредът не е трябвало да напуска Ватикана, но тази мисъл го вбеси още повече. Рядко губеше времето си в изтъкване на очевидното, а фактът, че сега го правеше, беше доказателство за притеснението му. Въпреки че „притеснение“ надали беше подходящата дума в случая.

Откритието му повлия по-скоро шокиращо. Всеки друг на негово място би бил шокиран — или поне всеки, който знаеше значимостта на това древно приспособление. За щастие хората, които бяха наясно с действителната стойност на тази легендарна машина, се брояха на пръсти. Включително и във Ватикана.

Сами си го навлякохме. Всичко това се случи, защото прекалено много се стараехме да не привличаме вниманието върху него.

Кардинал Бруньоне нервно бутна стола назад и се изправи. Преди да върне книгата на мястото ѝ, той постави напосоки в нея картончето, което беше взел от чекмеджето. Никой не трябваше да попада на това разкритие.

Кардиналът въздъхна, изведнъж усещайки върху себе си цялата тежест на своите седемдесет години. Даваше си сметка, че заплахата не идва от някой любопитен професор или от решен на всичко колекционер. Човекът, който стоеше зад всичко това, бе напълно наясно какво точно търси. И този човек трябваше на всяка цена да бъде спрял — преди неговата толкова безмилостно спечелена плячка да разкрие тайните си.

На шест хиляди километра оттам друг мъж беше на точно противоположното мнение. След като затвори и заключи вратата зад себе си, той вдигна сложната машина, която бе оставил на най-горното стъпало. После заслиза бавно надолу към подземието, движейки се изключително предпазливо. Не че уредът беше особено тежък — просто внимаваше да не го счупи.

Не и сега.

Не и след като съдбата се бе намесила в негова полза и бе довела машината толкова близо до него. А със сигурност не и след всичко, до което бе принуден да прибегне, за да стигне до нея.

Макар и осветено от пламъчетата на десетки свещи, подземието бе прекалено обширно, за да допусне жълтеникавите пламъци във всички свои кътчета. Оставаше си все тъй мрачно, студено и влажно. Не че той забелязваше неприветливата обстановка. Беше прекарал тук достатъчно време, за да свикне с нея, без да усеща неудобство. Подземието се беше превърнало в негов втори дом.

Дом...

Далечен спомен.

В някой друг живот.

Той постави машината върху стара, скърцаща дървена маса и се запъти към един от ъглите на подземието. Започна да рови из кашоните и старите кутии.

Когато намери кутията, която търсеше, я отнесе на масата. Отвори я и внимателно извади отвътре някаква папка. От папката измъкна няколко листа плътна хартия, които подреди прецизно до машината. После се настани на стола и погледна документите, а после и сложния уред пред себе си, наслаждавайки се на всеки миг.

— Най-последно! — промърмори той на себе си. Гласът му беше нежен, но и одрезгавял от прекалено рядка употреба.

Взе един молив и насочи цялото си внимание върху първия от документите. Огледа внимателно първия ред избелели знаци, после

натисна бутоните на най-горния ред на машината и положи началото на следващия си, съдбоносен етап от своята лична одисея.

Одисея, чийто финален резултат щеше да разтърси целия свят.

8

След пет часа сън, Тес отново бе будна. Изгаряше от нетърпение да се заеме с нещо, което я тормозеше още от онези няколко минути в музея „Метрополитън“, преди Клайв Едмъндсън да ѝ заговори и около тях да се превърне в същински ад. И щеше да го направи — само да изкара майка си и Ким извън къщата.

Майката на Тес, Айлийн, се бе преместила да живее в двуетажната им къща на тихата, потънала в зеленина улица в квартал „Мамаронек“ малко след смъртта на съпруга си Оливър Чайкин, археолог също като Тес. И въпреки че самата тя го бе предложила, Тес не бе особено убедена, че постъпва правилно. Тайничко си признаваше, че везните като че ли бяха наклонени повече в нейна полза. Защото майка ѝ оставаше да гледа детето, когато на нея ѝ се приискваше да позакъснее вечер, макар че от друга страна...

— Излизаме! — подвикна Айлийн.

Тес излезе в антрето, за да ги изпрати. Точно в този момент звънна телефонът. Айлийн погледна към нея и попита:

— Ще го вдигнеш ли?

— Ще оставя на секретар — отговори дъщеря ѝ.

— Знаеш, че рано или късно все ще бъдеш принудена да говориш с него.

Тес се нацупи и отвърна:

— Да, знам. Но все пак, когато нещата опират до Дъг, по-късно е по-добре от по-рано.

Изобщо не ѝ беше трудно да отгатне причините за множеството съобщения, които бившият ѝ съпруг ѝ беше оставил на гласовата поща. Дъг Мерит беше новинар в един телевизионен канал в Лос Анджелис. Еднопосочното му съзнание безсъмнено автоматично бе направило връзката между нападението в музея „Метрополитън“ и факта, че Тес прекарва там доста време. И го е накарало веднага да ѝ се обади, за да получи вътрешна информация за най-голямата новина на годината.

Последното нещо, от което сега имаше нужда, бе той да разбере, че не само е била очевидец на случилото се, но че и Ким е била там. Беше сигурна, че при първа възможност ще използва този факт срещу нея.

Ким.

Тес си даваше сметка, че снощи дъщеря ѝ беше изживяла нещо ужасно, макар и от относително безопасното укритие, в каквото се бе превърнала тоалетната. Налагаше се да говорят по този въпрос. Но разговорът вероятно щеше да се позабави, което ще ѝ предостави време да обмисли как да реагира и какво точно да ѝ каже. Ненавиждаше се, че я бе замъкнала там.

Погледна към Ким, за пореден път благодарна на съдбата, че дъщеря ѝ стоеше пред нея здрава и читава, без никакви наранявания.

— Мамо, няма ли най-сетне да престанеш с този съжалителен поглед. Аз съм си много добре, ясно? Нищо особено не се е случило. Така де, ти си тази, която закрива очи на страшните филми!

— Ясно — кимна Тес. — Е, доскоро тогава.

Помаха след колата на майка си, с която заминаха, а после се върна в кухнята, където телефонният секретар на барплота я уведомяваше, че има четири съобщения. Тес се намръщи. Плужекът си оставаше все така нагъл. Преди шест месеца бившият ѝ съпруг Дъг се бе оженил повторно. Новата му съпруга беше двадесет и няколко годишно маце с хирургично подсилени прелести, младши началник в телевизионния канал. Тес си знаеше, че тази промяна в семейния му статус неизбежно ще доведе до съдебно дело за увеличаване на правото за срещи с детето.

Не че той обичаше Ким, нито пък му пукаше особено за нея — всичко беше въпрос на огромно его и на още по-голяма злоба. Бившият ѝ съпруг беше особено отмъстително копеле, та Тес бе наясно, че ще ѝ се наложи да отблъсква всички пристъпи на бащинска загриженост, които от време навреме го сполетяваха, поне докато онази гъвкава млада играчка не го измами и не забременее. И тогава, с малко повече късмет, той ще забрави дребните си дразги с нея и най-сетне ще ги остави на мира.

Тес си наля чаша черно кафе и се запъти към кабинета си.

Включи лаптопа си, грабна телефона и успя да открие Клайв Едмъндсън в Нюйоркската презвитерианска болница на Източна 68-ма

улица. Позвъни в болницата и оттам я уведомиха, че състоянието му не е критично, но ще го оставят под наблюдение още няколко дена.

Горкият Клайв!

Записа си часовете за свиждане и затвори.

После отвори каталога на злощастната изложба и започна да прелиства страниците, докато не откри описанието на уреда, който бе грабнат от четвъртия ездач.

Наричаше се е многостепенен роторен декодер. Описанието я уведомяваше, че това е криптографски уред и датира от XVI век. Да, достатъчно стар и интересен може би, ала надали беше сред нещата, които заслужаваха да бъдат включени в „съкровищата“ на Ватикана.

Компютърът ѝ вече бе преминал през обичайните си процедури по включване. Тя влезе в интернет и набра за търсене думите „криптография“ и „криптология“. Връзките, които се появиха, бяха предимно към технически уебсайтове и разглеждаха модерната криптография по отношение на компютърните кодове и закодираните електронни трансмисии. Тес ги прегледа и накрая попадна на историята на криптографията.

Докато сърфираше из сайта, откри страница, която предлагаше изображения на някои ранни декодиращи средства. Първото сред тях бе криптографският уред „Уийтстоун“, датиращ от XIX век. Състоеше се от два концентрични кръга — външният съдържаха двадесет и шестте букви на латинската азбука, плюс един празен клавиш, а вътрешният — само азбуката. Буквите от външния кръг се заменяха с кодирани букви от вътрешния с помощта на две стрелки, подобни на часовниковите. Няколко години след масовото навлизане в употреба на уреда „Уийтстоун“, французите измислили цилиндричен криптограф, който съдържаха двадесет диска с букви по външния си ръб, всички те подредени върху централна ос, с което още повече затруднявали опитите за дешифриране на кодирани послания.

Премествайки курсора по-надолу, погледът ѝ падна върху изображение на уред, който ѝ се стори леко наподобяващ на онзи, който бе зърнала в музея.

Тес прочете надписа под илюстрацията и замръзна.

Уредът беше описан като „Конверторът“ — един от най-ранните роторни декодери, използван от армията на Съединените щати през 40-те години на миналия век. В продължение на няколко секунди сърцето

й като че ли спря да бие. Просто седеше и не можеше да откъсне очи от думите.

Значи 40-те години се считаха за „ранни“?

Дълбоко заинтригувана, тя се зачете в статията. Оказваше се, че роторните декодери са изобретение изцяло на ХХ век. Тес се облегна назад в стола си, потърка чело, после се върна към първата илюстрация на екрана и препрочете описанието под нея. Двамата уреда в никакъв случай не бяха едни и същи, но със сигурност доста си приличаха. И този на американската армия бе далеч по-усъвършенстван, отколкото декодерите с един диск.

Щом правителството на САЩ е сметнало, че техният уред е достатъчно стар, то тогава няма нищо чудно във факта, че Ватикана изгаря от нетърпение да покаже един от своите — машина, която очевидно предхождаше тази на американската армия с около шестстотин години.

И все пак нещо не се връзваше.

От всички блякави предмети, които можеше да вземе, четвъртият ездач бе предпочел именно това мистериозно приспособление. Защо? Вярно, че хората колекционират какви ли не чудати неща, но това вече беше малко прекалено. Тес се запита дали пък рицарят не е допуснал грешка. Не, не е възможно. Повече от ясно бе, че изборът му е напълно съзнателен.

И не само това. Той не взе абсолютно нищо друго. Този предмет бе единственото, което четвъртият ездач искаше.

В този момент Тес си спомни за Амелия Гейнс — жената, която приличаше по-скоро на актриса от телевизионна реклама за шампоани, отколкото на агент от ФБР. Въпреки убедеността, че детективите по принцип държат на фактите, а не на предположенията, на Тес не й трябваше много време, за да се реши да потърси чантичката си от предишната вечер и да измъкне оттам визитната картичка, която й бе връчила агент Гейнс.

Постави визитката на бюрото си и се върна мислено към мига, в който четвъртият ездач бе грабнал декодера. Спомни си начина, по който той го взе, задържа в ръцете си и прошепна нещо.

Изглеждаше изпълнен с... благоговение.

Какви бяха думите, които бе казал? Тогава, в самия музей, Тес бе прекалено уплашена, за да ги възприеме като нещо особено важно, ала

сега тези думи бяха единственото, за което бе в състояние да мисли. Тя се концентрира върху този миг, като се постара да изхвърли всичко друго от съзнанието си и да съживи до последния детайл сцената как рицарят поема декодера. И казва... Какво казва, по дяволите? Сети се!

Първата дума беше „Veritas“. Да де, но после какво? „Veritas“?

„Veritas vos...“? И в този момент думите ѝ се сториха бегло познати. Претърси спомените си, за да ги открие, но напразно. Веднага след думите на ездача прозвуча и онзи страшен откос на автоматичния пистолет.

Тес реши, че ще трябва да се примири с онова, с което разполага. Обърна се към компютъра и избра най-мощната търсачка от опциите на връзките. Въведе израза „Veritas vos“ и получи над 22 000 отговора. Не че имаха някакво значение. Първият беше напълно достатъчен.

Ето го! Просто стои там и ѝ се присмива.

„Veritas vos liberabit“.

Истината ще ви направи свободни.

Тес се вторачи невярващо в думите. *Истината ще ви направи свободни.*

Страхотно!

Перфектният ѝ детективски подход бе изровил една от най-баналните и изтъркани фрази на нашето време.

9

Гюс Уолдрън се появи от метростанцията на Западна 23-та улица и пое на юг.

Мразеше тази част на града. Не беше голям фен на превзетите парвенюта. Даже точно обратното. На неговата си територия фактът, че има размерите на малка сграда, му помагаше да остане в безопасност. А тук размерите му само го караха да се откроява сред напудрените сноби, които се перчеха самодоволно по тротоарите в дизайнерските си дрешки и прическите за по двеста долара.

Гюс присви рамене и отне няколко сантиметра от височината си. Не че този ход му помогна особено, както и дългото безформено черно палто, което се ветрееше след него. Но за палтото не можеше да стори нищо — нуждаеше се от него, за да скрие онова, което носеше.

Зави по 22-ра улица и тръгна на запад. Крайната му цел се намиреше на една пресечка от ресторант „Импайър Дайнър“, в центъра на малка поредица от художествени галерии.

Докато минаваше покрай галериите, той забеляза, че повечето от тях бяха изложили само една-две картини на витрините си. Някои от картините дори бяха без рамки, да не говорим пък, че нямаха и етикети с цена!

И как, мамка му, човек да разбере коя картина е добра, щом не ѝ вижда цената?!

Мястото, към което се беше запътил, вече се намиреше само две галерии по-нататък. За непросветения наблюдател галерията на Люсиен Бусар приличаше на която и да е друга богаташка изложбена дупка. Всъщност, тя си беше точно това, но и нещо много повече. Шепата оригинали по стените ѝ се губеха сред фалшификати и предмети със съмнителна стойност. Не че някой от съседите му подозираше нещо, тъй като Люсиен притежаваше и стила, и акцента, и маниерите, за да пасне перфектно на образа на артдилър с безупречна репутация.

Изключително предпазливо, нащрек за всичко и всеки, които не пасват на общата картина, Гюс мина небрежно покрай галерията, преброи още двадесет и пет крачки, после спря и се обърна. Направи се, че се кани да пресече, огледа се отново, не видя нищо, което да го уплаши, след което бързо се върна и влезе в галерията с движения, необичайно чевръсти и леки за човек с неговите размери. И в това нямаше нищо необичайно. В тридесетте си излизания на рунда гой никога не беше удрян достатъчно силно, за да падне. Освен когато му беше поръчано да падне.

Когато влезе в галерията, той пхна ръка в джоба на палтото си и хвана в готовност беретата 92-FS, която криеше там. Не че бе любимият му пистолет, но с автоматичния 45-калибров АСР имаше няколко недопустими пропуска, пък и след съботната вечер никак не бе препоръчително да го носи със себе си. Набързо огледа обстановката. Никакви туристи, никакви нежелани клиенти. Само собственикът на галерията.

Гюс не харесваше много хора, но дори и да харесваше, Люсиен Бусар никога не би могъл да се подреди сред тях. За Гюс той беше хлъзгав, превзет мръсник. С тясно лице и точно толкова тесни рамене, и с дълга коса, вдигната отзад на конска опашка.

Смотан френски педал.

Когато Гюс прекрачи прага на галерията, Люсиен вдигна очи иззад малката масичка с вретеновидни крака, където работеше, и изобрази на лицето си въодушевена усмивка, която обаче трудно прикриваше факта, че французинът автоматично бе започнал да се поти и да трепери. Това вероятно бе единственото нещо, което Гюс харесваше у Люсиен. С него винаги беше напрегнат, като че ли се страхуваше, че човекът-канара всеки момент ще го удари. Иначе мазното копеленце бе напълно право да предполага всички възможни отвратителности.

— Гюс! — изчурулика той, обаче името прозвуча по-скоро като „Гиуус“, което накара госта му да го намрази още повече.

Гюс се обърна с гръб към собственика, заключи вратата, а после се приближи към масичката.

— Отзад има ли някой? — изръмжа той.

Люсиен побърза да заклати глава наляво-надясно и изрече:

— Mais non, mais non, voyons^[1], само аз съм!

Не стига всичко останало, ами и копелето имаше гадния навик да повтаря по няколко пъти превзетите си френски думи. Сигурно им е национална черта.

— Не те очаквах... Ти не ми каза, че...

— Затвори си мръсния плювалник! — срязва го Гюс. — Имам нещо за теб! — Ухили се и добави: — Нещо много специално!

И от вътрешния си джоб Гюс измъкна хартиена торба, която постави тържествено на масичката. После хвърли отново поглед към витрината, за да се увери, че никой случаен минувач не ги гледа, и извади нещо от торбата. Нещото беше увито на свой ред във вестник. Започна бавно да го развива и докато го развиваше, не откъсваше очи от Люсиен.

В следващия миг Люсиен зяпна и очите му блеснаха. Пред него стоеше тежък, инкрустиран със скъпоценни камъни златен кръст, с дължина петдесетина сантиметра, умопомрачителен в изработката си.

Гюс го постави върху парчето вестник на масичката. И след това чу просъскването, когато Люсиен си поемаше дълбоко въздух.

— Mon dieu, mon dieu^[2]! — провлече французинът, вдигна очи към Гюс и по тясното му чело автоматично изби пот.

Поне тук бе напълно прав.

После отново сведе поглед. Гюс последва примера му и едва в този момент забеляза, че вестникът бе отворен точно на снимката от обира в музея.

— Ама това е от...

— Аха! — ухили се самодоволно Гюс. — Бива си го, нали? Уникат, при това истински!

— Ама това е прекалено компрометирано — започна да криви уста французинът. — Хайде де, Гюс, не можеш да ме накараш да го пипна!

Не че Гюс държеше особено много Люсиен да пипа плячката — просто искаше той да го продаде. И не разполагаше с никакво време да чака някакво си наддаване. Последните шест месеца се бяха оказали изключително неприятни за него на конните надбягвания. Вярно, че и преди беше попадал в подобни финансови дупки, но никога досега не беше попадал в дупката на точно тези хора, които го бяха хванали за гушата.

През по-голямата част от съзнателния му живот, или поне от онзи момент нататък, откакто бе израснал по-едър и по-силен от своя старец, и бе смазал от бой дъртия пияница, хората по принцип се страхуваха от него. Но точно сега, при това за първи път Гюс разбра какво означава да се страхуваш от други хора. Хората, които държаха пазара на дълговете от хазарт, бяха в съвсем различна лига от всички останали, които той познаваше. И щяха да го убият толкова лесно и безпроблемно, колкото той би стъпкал хлебарка.

Иронията в случая бе, че същите тези конни надбягвания му бяха предоставили и начин за изход от ситуацията. Именно чрез тях се бе запознал с онзи тип, който го вкара в групата за обира на музея. И ето го сега тук, въпреки че бе получил ясни инструкции да не продава каквото и да било от плячката си поне шест месеца.

Да вървят по дяволите с техните инструкции! Той се нуждаеше от пари, при това се нуждаеше от тях сега!

— Виж какво, да не ти пука откъде е! — заповяда Гюс на Люсиен. — Твоята работа е да се погрижиш къде точно да отиде и за колко.

Люсиен изглеждаше така, сякаш всеки момент ще получи инфаркт.

— Ама не... Чуй ме, Гюс, това е напълно невъзможно! Абсолютно невъзможно! Прекалено горещо е, за да го пипаме още сега! Би било истинска лудост...

Гюс стисна французина за гърлото и го дръпна към себе си през масичката, която проскърца заплашително. Приблужи лицето си на милиметри от това на Люсиен и просъска:

— Не ми пука какво е, ако ще да е термоядрено горещо, мамицата му! Има си хора, които колекционират подобни лайна, и ти знаеш много добре къде да ги намериш!

— Прекалено скоро е!

Гюс го пусна и французинът падна назад на мястото си.

— Не ми ги приказвай, сякаш съм някакъв умствено изостанал! — изрева огромният мъж. — За подобни неща винаги ще бъде прекалено скоро! Подходящият момент никога няма да дойде! Така че, нищо не го бърка да бъде и сега! Освен това ти самият отлично знаеш, че си има хора за всичко, и че има такива, които ще го купят заради това, което е и откъдето е дошло! Болни копелета, които ще платят

цяло състояние, само за да могат после да си правят чекии, като си го гледат заключено в сейфовете! Единственото, което се иска от теб, е да ми намериш едно такова копеле и да го сториш бързичко! И въобще не си и помисляй, че можеш да ме преобещаш с цената! Ти си вземаш твоите десет процента, а десет процента от нещо безценно надали си струва да отидат на бунището, нали така?!

Люсиен преглътна тежко, потърка врата си, после измъкна от джоба си тъмносива копринена кърпичка и попи потта по лицето си. Очите му зашариха нервно из стаята. Повече от ясно бе, че мисълта му е взела вече друга посока. Вдигна поглед към Гюс и изрече:

— Двадесет!

Гюс го изгледа развеселено.

— Люсиен! — Всъщност, произнасяше го по-скоро като „Лайшен“, само за да го ядосва. — Нали не се опитваш да си го мериш с мен, а?!

— Съвсем сериозно ти говоря! За нещо като това тук трябва да ми се приспаднат двадесет процента! Рискът е огромен и ти го знаеш много добре!

Мъжът-канара отново протегна ръка към него, ала този път Люсиен беше подготвен — дръпна рязко назад стола си, така че се озова извън обсега на ръката му. Не че това стресна Гюс — просто измъкна беретата от джоба си, приближи се до французина и опря дуло в слабините му.

— Нямам представа какви ти минават през главата, но да знаеш, че въобще не съм в настроение за преговори, принцесо! Правя ти повече от щедра оферта, а ти веднага гледаш да се възползваш максимално от ситуацията! Много съм разочарован, човече, ама много!

— Не, виж какво, Гюс...

Гюс се изправи и сви рамене.

— Нямам представа дали си успял да хванеш най-хубавата част от онази вечер. От репортажа по телевизията. Дето стана пред музея. С пазача. Струваше си да се види! А онзи меч все още е у мен, пък и честно да си призная, тези изцепки в стил Конан Варварина нещо взеха да ми харесват!

И като остави Люсиен да се поизпоти още няколко секунди, Гюс се размисли. Беше убеден, че ако разполага с достатъчно време, страхът на французина със сигурност ще заработи в негова полза. Но

за съжаление не разполагаше. Този кръст струваше цяло състояние, вероятно дори седемцифрено число, но точно сега беше принуден да приеме онова, което ще му дадат, и да се задоволи с него. Авансовото плащане, което бе направил, след като се съгласи да участва в работата в музея, му беше откупило още малко време. А сега трябваше да направи всичко възможно да изхвърли онези пиявици завинаги от гърба си.

— Виж сега какво ще ти кажа — изрече накрая той, — постарай се да остана доволен и ще се съглася на петнадесет.

Веднага забеляза пламъчето в очите на гадната невестулка. Значи се хвана!

Люсиен отвори едно чекмедже и извади малък дигитален фотоапарат. Вдигна поглед към Гюс и смотолев:

— Трябва да... нали знаеш...

— Давай — кимна гостът му.

Люсиен направи две снимки на кръста, а изражението му подсказваше, че вече сканира наум списъка на евентуалните си клиенти.

— Ще се обадя на няколко места — каза накрая. — Само ми дай няколко дена.

Тая нямаше да стане. Гюс се нуждаеше от парите и от свободата, които те щяха да му дадат. Освен това бе наясно, че за него ще е много добре да изчезне от града за известно време — поне докато прахът около обира в музея се поуталожил. И всички тези неща му трябваха още сега.

— Тъхъ. Само че побързай. Максимум два дена! Нито час повече!

— Можеш да дойдеш утре в шест — отсече французинът. — Не обещавам нищо, но ще направя всичко, което е по силите ми.

— Убеден съм — кимна Гюс, вдигна кръста от масичката, уви го отново във вестника и го постави внимателно в един от вътрешните джобове на дългото си палто. В другия пъкна беретата, вдигна поглед към Люсиен, озъби му се и заяви: — До утре тогава.

Люсиен спря да трепери, чак когато огромният мъж измина цялото разстояние до ъгъла и зави.

[1] Разбира се, че не, разбира се, че не, не виждаш ли? — Бел. прев. ↑

[2] Господи! — Бел. прев. ↑

10

— Като че ли останалите грижи са ни малко, та и това сега! — изръмжа Джансън, докато Райли заемаше стола до шефа си. На масата в кабинета на заместник-директора в сградата на Бюрото на Федерал Плаза вече бяха седнали Ник Джордано и Амелия Гейнс. Тук беше и Роджър Блекбърн, който ръководеше оперативната група за особено жестоки престъпления, както и двамата му помощници.

Комплексът от четири правителствени сгради в долната част на Манхатън се намираше само на няколко преки от централния офис на ФБР. Той помещаваше двадесет и пет хиляди правителствени служители, както и оперативния отдел на ФБР за Ню Йорк. За Райли присъствието тук бе истинско облекчение в сравнение с непрестанната суматоха и шума в централната сграда.

Като заместник-директор за Ню Йорк, Том Джансън бе принуден да носи огромен товар на плещите си през последните няколко години. Той отговаряше за петте най-важни области от дейността на Бюрото: трафик на наркотици и организирана престъпност, особено жестоки престъпления, финансови престъпления, външно контраразузнаване и последната черна овца в това омразно стадо — вътрешен тероризъм. На пръв поглед Джансън изглеждаше буквално създаден за тази работа — все още поддържаше внушителния външен вид на бивш футболист, въпреки че очите му имаха отвлечено и замечтано изражение. Но то не бе в състояние да заблуди задълго хората, които работеха под негово ръководство. Скоро научаваха, че освен смъртта и данъците, има само още едно нещо сигурно на този свят: ако Джансън е на твоя страна, можеш да разчиташ напълно на него, че ще премахва като булдозер всичко, което застане на пътя ти; ако обаче допуснеш грешката да го ядосаш, не би било зле да обмислиш възможността за напускане на страната.

Райли прекрасно разбираше, че шефът му не изгаря от нетърпение да усложнява последните месеци преди пенсионирането си с толкова особен и шумен случай. Медиите буквално се бяха

нахвърлили върху историята — и с пълно право. Защото вече не ставаше въпрос за рутинен обир, а за добре организирано и изпитано нападение. Нюйоркският елит беше обстрелван с автоматични пистолети. Съпругата на кмета беше взета за заложничка. Пред очите на всички беше убит човек — при това не просто застрелян, а обезглавен, и не в задния двор на някой блискоизточен диктатор, а в центъра на Манхатън, на Пето авеню. В пряко предаване по телевизията.

Райли премести поглед от Том Джансън към държавното знаме и емблемата на ФБР на стената зад него, а после отново към заместник-директора, който се облакът на бюрото си и изду огромните си гърди, поемайки си въздух.

— Когато хванем тези копелета, няма да пропусна да им се скарам колко са били несъобразителни да го направят точно сега — предложи усмихнато той.

— Гледай да не забравиш! — кимна Джансън и прониза с поглед своя екип, който се беше събрал при него. — Мисля, че няма смисъл да ви казвам колко телефонни обаждания съм получил досега и от колко високо са били те! Кажете ми докъде сме стигнали!

Райли погледна колегите си и те му кимнаха да поеме щафетата.

— Първоначалните заключения на криминолозите засега не ни насочват към нищо. Тези типове не са ни оставили кой знае колко за себе си, освен няколко гилзи и конете. Момчетата от екипа за събиране на доказателства вече си скубят косите, че нямат върху какво да стъпят.

— Като никога — вметна Джордано.

— Както и да е. Гилзите подсказват, че са стреляли с автоматични пистолети „Кобрей“ и с малки узита. Родж, нали твоите момчета вече са се заели с този въпрос?

Роджър Блекбърн се прокашля. Той беше истинска природна стихия, която наскоро бе завършила с разгрома на най-голямата мрежа за трафик на наркотици в Харлем, в резултат на което бяха извършени над двеста ареста почти едновременно.

— Да. Става въпрос за най-обикновени играчки за фукане. Вече сме се заели с издирването на източника им, но лично аз не бих разчитал на това. Не и точно в този случай. Дълбоко се съмнявам, че онези типове са ги поръчали по интернет.

Джансън кимна и попита:

— Ами конете?

— Засега нищо — отново пое топката Райли. — Сиви и кестеняви скопени жребци, напълно обикновени. В момента ги съпоставяме със списъците на откраднатите коне, а освен това проверяваме произхода на седлата, но засега...

— А следи от жигосване или чипове?

На фона на петдесетте хиляди коне, които ежегодно изчезваха из цялата страна, необходимостта от идентификационни знаци по тях ставаше все по-голяма. Най-популярният метод беше студеното жигосване — поставяне на знак със замръзнало желязо, което променя оцветяващия пигмент на съответните клетки, в резултат на което на определеното място израстват бели косми вместо цветните. Другият, не толкова обичаен засега метод, включваше използването на хиподермична игла, с която под кожата на животното се вкарва миниатюрен чип с програмиран в него уникален номер.

— Никакви чипове — отговори Райли. — Но решихме, че няма да е зле да ги сканираме повторно. Тези чипове са толкова миниатюрни, че, ако не знаеш точно къде да търсиш, надали ще ги откриеш лесно. Добрата вест е, че са били подложени на студено жигосване, но после върху старата дамба е поставена нова, така че нищо не може да се разбере. Момчетата от лабораторията са на мнение, че може и да открият оригиналната маркировка, ако успеят да разделят отделните степени на жигосване.

— А как стои въпросът с доспехите и средновековното им снаряжение? — обърна се Джансън към Амелия Гейнс, която отговаряше за тази част от разследването.

— Ще ни трябва повече време — отговори тя. — Типичните източници за подобно снаряжение са шепа специалисти, разпръснати из цялата страна, да не говорим за мечовете, които са си истински, а не просто театрална бутафория. Мисля, че точно оттам ще настъпи и първият пробив.

— Значи тези типове просто са се изпарили ей така, в нищото, а? — огледа всички Джансън, очевидно губещ търпение.

— Вероятно са ги чакали коли. Недалече от мястото, където са оставили конете, има два изхода от парка. Продължаваме да търсим очевидци, но засега нищо — обади се Джордано. — Били са четирима, разделили са се и са излезли от парка в пълен мрак.

Заместник-директорът се отпусна на стола си и кимна мълчаливо. Очевидно се опитваше да си събере мислите и да подреди разнородните парчета информация, с която разполагаха до този момент.

— Е, кого ще си харесаме сега? Някакви предпочитания?

Райли огледа колегите си и реши да говори от тяхно име:

— Този случай е доста по-сложен от обичайните. Първото, което ни хрумва, е списък за пазаруване.

Кражбите на произведения на изкуството, особено когато става въпрос за известни предмети, обикновено се извършваха по предварителна поръчка на колекционери, които изгаряха от желание да ги притежават, въпреки че никога не биха ги показали пред никого. Но още от мига, в който беше прекрачил музея, агент Райли бе изхвърлил тази версия като неправдоподобна. „Списъците за пазаруване“ обикновено се възлагаха на изключително умни крадци. А язденето на коне наред Пето авеню със сигурност не беше работа на умни хора. Нито причинения хаос, а още по-малко пък — публичната екзекуция на пазача.

— Мисля, че по този въпрос все още сме на първа позиция — продължи той. — Предварителната оценка на профайлърите също потвърждава подозренията ни, че зад тази история има нещо повече от обикновено ограбване на музея. Ако човек просто иска да се сдобие с предметите, избира тихо, дъждовно утро в средата на седмицата, влиза преди тълпите, изважда си узито и си взема онова, което си е решил. Колкото по-малко хора го видят, толкова по-малък е и рискът. Обаче нашите типове избират най-многолюдния, най-строго охранявания момент, за да извършат нападението. Сякаш са искали да ни се присмеят, да ни покажат колко сме некадърни. Вярно е, че са си тръгнали и със значителна плячка, но освен това смятам, че са искали да ни кажат нещо по-важно.

— Какво например? — попита Джансън.

— Знам ли — сви рамене Райли. — Работим по въпроса.

Заместник-директорът се обърна към Блекбърн:

— Вие съгласни ли сте с агентите?

Роджър Блекбърн кимна:

— Нека да го кажем така — които и да са тези типове, те не са обикновени аматьори. Направили са всичко онова, за което онези

магарета, дето по цял ден висят пред компютърните си игри, си фантазират. Просто са пренесли играта в реалния живот. Надявам се да не положат началото на нова мода сред крадците. Но освен това и аз смятам, че в тази работа има нещо много повече, отколкото размахването на хладните оръжия.

Джансън погледна обратно към Райли и отбеляза:

— Е, очевидно и това бебче ще бъде ваше.

Шон Райли го погледна и мълчаливо кимна. „Бebче“ надали беше подходящата дума, с която би определил този случай. По-скоро си имаха работа с хиляда килограмова горила, която, откъдето и да я погледнеш, си беше изцяло негова грижа.

Срещата беше прекъсната от появата на слаб, незабележителен с нищо мъж, облечен с кафяв костюм от туид. Том Джансън се изправи от стола си и протегна мечешката си лапа, за да се ръкува с новодошлия.

— Монсиньор, много се радвам, че успяхте да дойдете навреме. Моля, седнете! Колеги, позволете ми да ви представя монсиньор Де Анджелис. Обещах на архиепископа, че ще му позволя да присъства на нашите съвещания и да ни помага, с каквото може.

След това Джансън продължи да представя Де Анджелис на насъбралите се агенти. По принцип беше крайно необичайно външни лица да бъдат допускани на съвещания от подобен характер, ала апостолическият нунций, посланик на Ватикана в САЩ, бе подбрал на кого точно да се обади, за да го уреди.

Доколкото Райли успя да прецени, свещеникът беше в средата на четиридесетте. Имаше безупречно подстригана тъмна коса, която оплешивяваше на равномерни дъги при слепоочията, а над ушите бе изпъстрена със сребърни нишки. Стъклата на очилата му със стоманени рамки бяха леко зацапани. Скромно и с блага усмивка той се ръкува с всеки от агентите, докато изслушваше името и заемания от него пост в Бюрото.

— Моля ви, не ми позволявайте да ви прекъсвам! — отбеляза свещеникът и седна.

Джансън поклати глава, с което му даде да разбере, че въобще не ги прекъсва.

— Засега доказателствата не ни подсказват нищо, отче. На този етап просто си разменяме мисли относно възможните кандидати за извършители на обира, като се стараем да не проявяваме абсолютно никакви пристрастия. Чисти хипотези с една дума.

— Разбирам — кимна Де Анджелис.

Заместник-директорът се обърна отново към Райли, който въведе набързо свещеника в ситуацията до момента.

— Тъкмо си говорехме, че тук има нещо много повече от обикновен обир на музейни експонати. Начинът, по който е проведен, времето, избрано за него, подсказват, че става въпрос за нещо по-важно от традиционния въоръжен обир.

Де Анджелис присви устни, очевидно обмисляйки чутото, след което отново каза:

— Разбирам.

— Първото, което би си помислил човек — продължи агент Райли, — е, че си имаме работа с ислямски фундаменталисти, но в този случай съм почти напълно убеден, че не те са основната ни грижа.

— И защо смятате така? — попита свещеникът. — Колкото и неприятно да е за всички ни, те наистина като че ли ни мразят. Сигурен съм, че си спомняте какво стана, когато беше ограбен музеят в Багдад. Обвиненията в двойна игра, вината, гнева... Случаят не направи особено добро впечатление в областта.

— Повярвайте ми, този случай въобще не отговаря на техния начин на действие. Всъщност, даже не се доближава до него. Нападенията на ислямските фундаменталисти са открити, повечето от тях предпочитат да поемат отговорност за действията си и определено си падат по изпълненията в стил камикадзе. Да не говорим пък, че за всеки от тях обличането с дрехи с кръстове би било равносилно на анатема — добави Райли и погледна към Де Анджелис, който очевидно бе напълно съгласен с него по този въпрос. — Ние, разбира се, ще продължим да проверяваме различни версии. Налага се. Но лично аз бих заложил на друг тип хора.

— Сапунени мехури — обади се Джансън, използвайки политически некоректния израз за атентатори с обикновен произход.

— Да, много по-вероятно — кимна Райли.

Де Анджелис очевидно не разбра за какво става въпрос.

— Сапунени мехури ли?

— Означава местни терористи, отче. Групи с абсурдни имена, като например „Орден на тихото братство“, опериращи предимно под знака на идеологията на омразата, наричана още „Християнска идентичност“, което всъщност е доста подло опошляване на термина, но...

Католическият свещеник се помести неловко и отбеляза:

— А аз си мислех, че всички тези хора са фанатични християни.

— Повечето са. Но не забравяйте, че тук става въпрос за Ватикана — за католическата църква. А всички тези типове надали могат да се нарекат големи фенове на Рим. Техните псевдоцъркви, нито една от които не е католическа, между другото, не са признати от Ватикана. Вашите хора са повече от ясни по въпроса, че не желаят да имат нищо общо с тях — и са напълно прави. Общото между всички тези групировки, като изключим факта, че стоварват вината за всичките си проблеми върху черните, евреите и хомосексуалистите, е омраза към организираното правителство — конкретно нашето, но по аналогия и вашето. Те са на мнение, че ние сме Големия сатана — което, по ирония на съдбата, е абсолютно същия термин, с който някога ни нарече Хомейни и който продължава да отеква и до днес в мюсюлманския свят. Спомнете си, че същите тези типове поставиха бомби в сградата на федералното правителство в Оклахома Сити. Християни. Американци. А такива като тях — колкото щещ. Наскоро във Филаделфия хванахме един тип, по чиито следи бяхме доста дълго време. Той е част от едно разклонение на „Арийската нация“, наричащо се „Църква на синовете на Яхве“. Та същият този тип преди е бил министър по ислямските връзки на „Арийската нация“. Призна си, че в тази си функция се е опитвал да сформира съюз с антиамерикански настроени ислямски екстремисти даже след атаките на 11 септември.

— Врагът на моя враг — отбеляза замислено Де Анджелис.

— Именно — съгласи се агент Райли. — Тези типове имат доста превратна гледна точка за света, отче. Просто се налага да разберем какво точно изявление за каква поредна налудничав мисия се опитват да ни изпратят този път.

В стаята настъпи кратко мълчание. Накрая заговори Том Джансън:

— Окей, значи продължаваш по тази линия, така ли?

— Точно така — кимна спокойно Райли.

Заместник-директорът се обърна към Блекбърн:

— Родж, имаш ли нещо против да продължиш още мъничко по версията за обичайния обир?

— Ще разгледаме и двете версии. Когато нещо отнякъде изскочи, то само ще ни подсказе по кой път да поемем.

— Добре — кимна Джансън, след което се обърна към Де Анджелис: — Отче, ще ни окажете неоценима помощ, ако ни предоставите точен списък на откраднатите вещи, максимално детайлизиран, ако може. Имам предвид цветни снимки, тежест, размери — всичко, с което разполагате. Трябва да имаме готовност за всичко.

— Разбира се — кимна свещеникът.

— В тази връзка, отче — намеси се Райли, — един от ездачите очевидно се е интересувал само от едно нещо — това! — заяви той и извади принтиран кадър от видеолентата от охранителните камери на музея, на която се виждаше четвъртият рицар, хванал декодера. Подаде я на монсиньора и добави: — В каталога на музея експонатът е описан като „многостепенен роторен декодер“. Някаква идея защо ще открадне точно него, като се имат предвид всичкото злато и скъпоценни камъни, с които е бил заобиколен?

Де Анджелис нагласи очилата си и разгледа подробно снимката.

— Съжалявам, но нямам никаква представа каква е тази... машина. Вероятно има стойност единствено като инженерно достижение. Всеки обича да се перчи с гениалността си — дори, както виждам, и братята ми, които са избирали експонатите за изложбата.

— В такъв случай може би бихте могъл да ги попитате. Нищо чудно да ни насочат към нещо... Знам ли, може би някой колекционер, който е разпитвал за това...

— Непременно ще проверя.

Джансън се огледа.

— Добре, народе — кимна той, подреждайки листите си. — Хайде да изхвърлим тези откачалници от бизнеса!

Докато останалите се изнизваха от кабинета, Де Анджелис се отпрати към Шон Райли и му стисна ръката.

— Благодаря ви, агент Райли. С вас мисля, че сме в добри ръце.

— Ще ни паднат в ръцете, отче. Все някъде нещо ще се пропука.

Очите не католическия свещеник го изучаваха внимателно.

Накрая той изрече:

— Можете да ме наричате Майкъл.

— Предпочитам да се придържам към „отче“, ако нямате нищо против. Нещо като стар навик, от който трудно се отказвам.

— Вие сте католик? — изуми се Де Анджелис.

Райли кимна.

— Практикуващ? — попита свещеникът, но веднага сведе очи. — Извинете, подобни въпроси не се задават. Предполагам, че също можете да го наречете стар навик, от който трудно се отказвам.

— Няма проблеми. А отговорът ми на вашия въпрос е „да“.

Де Анджелис не направи никакъв опит да прикрие задоволството си.

— Знаете ли, в много отношения работата ни си прилича. И двамата помагаме на хората по линия на греховете им.

— Възможно е — усмихна се агентът. — Но не съм убеден, че на вас ви се налага да се изправяте пред същия калибър грешници, каквито ние срещаме тук.

— Прав сте. И нещата действително са доста притеснителни. — Направи пауза, после вдигна очи към Райли и добави: — Коего прави нашата работа още по-необходима и важна.

Монсиньорът забеляза, че Джансън гледа към него — очевидно го викаше.

— Имам ви пълно доверие, агент Райли. Сигурен съм, че ще ги откриете — отбеляза мъжът със свещеническата якичка и се отдалечи.

Райли се загледа след него, а когато свещеникът излезе от стаята, агентът взе принтираната снимка, която лежеше на масата. Докато я връщаше обратно в папката си, погледът му се плъзна неволно по нея. В ъгъла на снимката, който беше прекалено неясен поради тесния обхват на охранителните камери на музея, той забеляза фигурка, сгушена зад един шкаф, надничаща ужасено по посока на ездача. От самата видеолента Райли вече знаеше, че това е русата жена, която бе забелязал да си тръгва от музея онази вечер. Представи си какво е преживяла, колко ужасена се е чувствала и внезапно усети, че мисли за нея.

Постави снимката обратно в папката. На излизане от кабинета си спомни определението, което шефът им беше използвал за извършителите.

Откачалници.

От това въобще не му стана по-леко.

Достатъчно трудно си беше да отгатнеш мотивите, скрити зад престъпленията на нормалните хора. А да влезеш в умовете на ненормалните си беше направо невъзможно.

11

Клайв Едмъндсън бе доста блед, но не изглеждаше особено страдащ, което изненада не малко Тес, застанала до леглото му в болницата.

Знаеше, че един от конете го бе съборил със задницата си и Клайв бе паднал на пода, а в последвалата паника се бе сдобил с три счупени ребра. Въпросните ребра се намираха в прекалено опасна близост до белите дробове, затова, като изхождаха от възрастта му, от общото му здравословно състояние и от предпочитанието му към активен физически живот, лекарите от Презвитерианската болница бяха решили да го оставят под наблюдение още няколко дена.

— Сложили са ме на някакъв превъзходен коктейл — отбеляза той, като кимна по посока на системата, забодена в ръката му. — Не усещам абсолютно нищичко.

— Надали точно за такъв коктейл се бе запътил към бара — отбеляза тъжно тя.

— Така е. Пил съм и по-добри.

Клайв се засмя, а тя го погледна изпитателно, като се чудеше дали да му разкрие по-належащата причина за посещението си тук.

— Искаш ли да поговорим за една работа?

— Няма проблеми. Стига да не се налага да разказвам за пореден път всичко, което се случи тогава. Всички само за това ме разпитват — въздъхна той. — Разбираемо е наистина, но все пак...

— Ами... има известна връзка — призна си сконфузено Тес.

Клайв я погледна и се усмихна.

— Казвай какъв е проблемът?

Тес се поколеба, но накрая реши да се пробва.

— Когато се срещнахме в музея, случайно да забеляза какво точно разглеждах?

— Не — поклати глава той.

— Беше машина — някаква кутия с бутони и ръчки, които стърчаха от нея. В каталога е обявена като многостепенен роторен

декодер.

Клайв сбърчи чело в размисъл, но отново поклати глава.

— Не, не съм я забелязал. — Естествено, че не я е забелязал. Щом наблизил е имало такава жена като нея. — Защо?

— Единият от ездачите я взе. И не взе абсолютно нищо друго.

— Е, и?

— Не го ли намираш за странно? От всичките безценни реликви той избра точно тази измишльотина? И не само това, ами когато я грабна, сякаш извършваше някакъв особено важен личен ритуал. Беше напълно погълнат от нея.

— Ами, вероятно е страстен колекционер на мистериозни декодиращи машини. Предупреди Интерпол. Сигурно „Енигмата“ е следващата в списъка му — отбеляза Клайв и я погледна накриво. — Хората колекционират и още по-странни неща.

— Сериозно ти говоря! — възмути се тя. — Даже каза нещо интересно. Когато я вдигна, изрече: „Veritas vos liberabit“.

— Veritas vos liberabit? — изненада се Клайв.

— Така мисля. Всъщност, сигурна съм, че каза точно това.

Клайв се замисли за момент, а после се усмихна.

— Ясно. Значи не разполагаш само със заклет колекционер на декодиращи машини, а и с такъв, който е ходил в „Джон Хопкинс“. Това би трябвало да стесни обсега на заподозрените.

— „Джон Хопкинс“ ли?

— Аха.

— Но какви ми ги приказваш, за бога?! — смая се Тес.

— Точно такава е мотото на този университет. Veritas vos liberabit. Истината ще ви направи свободни. Повярвай ми, сигурен съм, че е така. И аз съм завършил там. Дори е включено в онзи грандиозен химн на университета, дето го наричат „Ода на Джон Хопкинс“. — И започна да пее, наблюдавайки със задоволство озадаченото ѝ лице: — „Нека знанията ни стават все по-големи и велики и за учените ни да няма на света нищо скрито...“

— И смяташ, че... — започна Тес, но точно в този момент забеляза самодоволната му усмивчица. — Аха, подиграваш се с мен, така ли?

Клайв кимна с виновно изражение, след което каза:

— Или е това, или е някой отмъстителен бивш агент на ЦРУ. Нали знаеш, че това е първото, което прочиташ, когато влезеш в тяхната сграда в Лангли? — Предугаждайки следващия ѝ въпрос, той добави: — Просто съм голям почитател на Том Кланси, това е.

Тес поклати глава, раздразнена от собствената си лековерност. Но точно тогава Клайв отново я изненада.

— Иначе не си далече. Всичко си пасва.

— Какво имаш предвид? — вдигна рязко глава към него тя и забеляза, че изражението му вече е сериозно.

— С какво бяха облечени рицарите?

— Какво искаш да кажеш с този въпрос?

— Аз попитах първи.

Тя очевидно не схващаше накъде бие колегата ѝ.

— Ами, в стандартни средновековни доспехи; ризници, наметала, шлемове.

— И още? Нещо по-конкретно?

Тес разбираше, че Клайв я изпитва. Опита се да си спомни ужасната гледка на рицарите, опустошаващи музея.

— Нищо...

— Бели мантии с червени кръстове. Кървавочервени кръстове.

— Кръстоносци.

— Топло — продължаваше да я тормози Клайв. — Хайде де, Тес! Нищо особено ли не намираш? Червен кръст върху лявото рамо, друг такъв — на гърдите?

Най-накрая ѝ просветна.

— Тамплиери!

— Това последният ти отговор ли е?

Мисълта ѝ запрепуска бясно. И все пак това не обясняваше нищо.

— Прав си, бяха облечени като тамплиери. Но не е задължително външният им вид да предполага някакво специално послание. Това е традиционният образ на кръстоносците, нали така? Най-вероятно са решили да копират първия образ на кръстоносец, на който са попаднали, и тъй като за тамплиерите има най-много сведения, са попаднали на тях.

— В началото и аз си помислих така. Не придадох на тази подробност абсолютно никакво значение. Тамплиерите са най-

славната или по-скоро най-безславната група рицари, свързани с представата за кръстоносците. Но след твоята кратичка латинска сентенция... това вече променя всичко.

Тес се вторачи в Клайв, нетърпелива да разбере какво има предвид. Той обаче мълчеше и буквално я влудяваше.

— И защо? — подкани го накрая.

— „Veritas vos liberabit“, нали така беше? Съвсем случайно това е и мотото на един замък в областта Лангедок, в Южна Франция — изрече бавно Клайв, направи многозначителна пауза и добави: — Тамплиерски замък!

12.

— Кой замък по-точно? — извика Тес с разширени от възбуда очи.

— Шато дьо Бланшфор. Намира се в Лангедок. Надписът се вижда съвсем ясно, още при влизането в замъка — изписан е точно на трегера над централната порта. „Veritas vos liberabit“. Истината ще ви направи свободни.

Фразата очевидно събуди цял поток вълнуващи спомени у Едмъндсън.

Тес се смръщи. Нещо определено не ѝ даваше мира.

— Добре де, ама тамплиерите не бяха ли разпуснати, не, по-скоро орденът им не беше ли разрушен през XIV век?

— Да. През 1314 година.

— В такъв случай нещо не пасва. В каталога пише, че декодерът е от XVI век.

Клайв Едмъндсън се замисли. Накрая изрече:

— Нищо чудно и да са сбъркали с датировката. XIV век надали може да се нарече най-гордият момент за Ватикана. Точно обратното. През 1305 година папа Климент V — обикновена марионетка в ръцете на безпощадния френски крал Филип IV Хубави, бил принуден да напусне Ватикана и да премести папския престол в Авиньон, Франция. Именно през този период двамата започват да заговорничат, за да разрушат ордена на тамплиерите. А преместването въобще не е за кратко. За период от седемдесет години, наричан впоследствие „Вавилонския плен“, папската институция се е намирала под пълния контрол на френския трон, до възкачването на папа Григорий XI, който бива привлечен обратно към Рим от жената-мистик Катрин от Сиена. Така че, ако наистина е от XIV век, най-вероятно въобще не е създаден в Рим.

— Особено, ако е на тамплиерите.

— Именно.

— Смяташ ли, че съм попаднала на нещо истинско или просто се хващам за първата сламка?

— Да, смятам, че тук наистина има нещо сериозно. Обаче... Тамплиерите не влизат в твоята област на специализация, нали така?

— Разликата е само няколко хиляди години, плюс минус един-два континента — отвърна тя ухилено. Тя беше специалист по асирийска история. Тамплиерите бяха доста далече от нейната сфера.

— Значи трябва да говориш с някой спец по тамплиерите. От тези, които познавам, най-много биха могли да ти помогнат Марти Фокнър, Уилям Ванс и Джеб Симънс. Фокнър вече трябва да е прехвърлил осемдесетте, така че разговорът с него не би бил особено лесен. Ванс не съм го виждал от цяла вечност, но Симънс е на разположение...

— За Бил Ванс ли става въпрос?

— Да. Познаваш ли го?

Уилям Ванс се бе отбил веднъж на една от разкопките на баща ѝ, когато и тя беше там. Беше преди около десет години и тя работеше с баща си в североизточна Турция — толкова близо до планината Арарат, колкото благоволиха да ги допуснат военните. Спомни си, че Оливър Чайкин направи нещо твърде необичайно за него — беше се отнесъл към Ванс като към равен. Представи си го съвсем ясно — висок, красив мъж, някъде с петнадесетина години по-възрастен от нея.

Уилям Ванс се бе държал изключително любезно и към нея. Помагаше ѝ и ѝ даваше кураж. Точно тогава условията на терена бяха особено неприятни. А и тя беше бременна. Сега Тес се изпълни с леко неудобство, когато си спомни, че беше доста разочарована от неговото безспорно платонично отношение към нея, защото самата тя определено го харесваше. А към края на краткия му престой в лагера бе доловила, че може би, само може би, той е започнал да усеща същото към нея, макар че колко привлекателна би могла да бъде една бременна жена в седмия месец, въобще не ѝ беше ясно.

— Да, запознах се с него. Веднъж дойде при баща ми — отвърна тя. — Но си мислех, че специалността му е финикийска история.

— Точно така. Но нали знаеш как е с тамплиерите? Те са нещо като археологическа порнография. Интересът към тях се равнява на академично самоубийство. Нещата са стигнали дотам, че никой не

иска колегите му да знаят, че приема темата достатъчно на сериозно. Съществуват прекалено много хаховци, вманиачени по какви ли не теории за конспирации, свързани с тях. Нали знаеш какво е казал Умберто Еко по този въпрос?

— Не, не знам.

— „Сигурен признак за това, че срещу себе си имате лунатик, е, че рано или късно той заговаря за тамплиерите.“

— Опитвам се да го приема като комплимент.

— Не се връзвай. Аз съм на твоя страна. Тамплиерите са повече от достойни за академични изследвания — заяви Едмъндсън. — Но както вече казах, не съм виждал Ванс от години. Последното, което чух за него, е, че бил в Колумбия, но ако съм на твое място, бих предпочел Симънс. Мога веднага да те свържа с него, ако искаш.

— Много ти благодаря! — омекнаха очите на Тес. През вратата надникна една сестра и обяви:

— След пет минути изследвания.

— Страхотно! — простена Клайв.

— Ще ми се обадиш ли, когато ми уговориш срещата?

— И още как! А когато изляза оттук, какво ще кажеш да те черпя една вечеря, а ти да ми разкажеш как се развиват нещата по този случай!

Тес си спомни последната си вечеря с Едмъндсън. Беше в Египет, след като двамата се бяха гмуркали, за да изследват потънал финикийски кораб близо до Александрия. Той се беше напил с местната ракия арак, беше се опитал да й налети, тя го беше отблъснала възпитано, след което той заспа в ресторанта.

— Разбира се — отговори на глас, като си каза, че разполага с достатъчно време, за да измисли някакво извинение за отказ. А после се почувства гузна заради неблагодаростта си.

13

Люсиен Бусар крачеше напрегнато из галерията си.

Когато стигна отново до витрината, надникна предпазливо зад един фалшификат на часовник „Ормулу“. Закова се там няколко минути, дълбоко замислен. С някаква част от съзнанието си отбеляза, че часовникът се нуждае от почистване, затова го взе и го отнесе на масата, върху вестника.

Вестникът със снимките от обира в музея „Метрополитън“, които го гледаха и му се присмиваха.

За нищо на света не възнамеряваше да се забърква в тази работа. Ала не можеше просто така да стои и да не направи нищо. Знаеше, че Гюс ще го убие, задето не е направил нищо, така както би го убил и задето е сгафил нещо.

Имаше само един начин да се измъкне от ситуацията. И той го беше измислил, още докато Гюс стоеше пред него и го заплашваше с патлака си. Да откажеш на този човек, особено като се има предвид онова, което бе сторил в музея, си е повече от опасно. Но Люсиен бе убеден, че има достатъчно причини да се чувства в безопасност. Нямаше начин огромният мъж да излезе някога от затвора. Ако не решат да променят закона и да го почерпят със смъртоносната инжекция, Гюс го очакваше доживотен без право на помилване. И така трябва да бъде.

Не по-маловажен бе и фактът, че Люсиен си имаше свои проблеми. Едно ченге му се беше лепнало като кърлеж на врата. Безмилостен кръвопиец, който го тормозеше от години и не даваше никакви признаци, че ще го остави на мира или поне че ще поотпусне хватката си. И всичко това заради една проклета статуетка от Мали, която се оказа доста по-скорошна, отколкото Люсиен бе казал, че е, и която, следователно, струваше само малка част от онова, за което я беше продал. За щастие на французина седемдесетгодишният ѝ купувач бе получил сърдечен удар точно навреме, преди адвокатите му да се усетят. Така Люсиен се бе отървал на косъм, обаче не и по

отношение на детектив Стив Бучински. За полицаия това се бе превърнало в нещо като личен кръстоносен поход. Люсиен се бе опитал да се откупи с няколко сведения, но на детектива все не му стигаше. Никога нищо не му стигаше.

Но днес ситуацията беше доста различна. Щеше да му подхвърли Гюс Уолдрън и може би тогава пиявицата ще се махне от гърба му.

Погледна часовника си. Беше един и половина.

Отвори едно чекмедже, потършува вътре и накрая измъкна визитката, която търсеше. Протегна ръка към телефона и набра номера.

Застанал пред тежката дървена врата на един апартамент на петия етаж в Сентрал Парк Уест, ръководителят на оперативно-тактическата група на ФБР вдигна ръка с разтворени пръсти и огледа екипа си. Неговият заместник също вдигна ръка и зачака. В другия край на коридора един от мъжете постави на рамото си пушката помпа и се приготви. Четвъртият в екипа държеше шоковата граната. Останалите двама, които завършваха групата, безшумно смъкнаха предпазителите на автоматичните си пистолети „Хеклер и Кох MP-5“

— Напред!

Агентът, който беше най-близо до вратата, задъни с юмрук и изрева:

— ФБР! Отворете!

Реакцията беше буквално мигновена. Автоматичен откос проби вратата и из целия коридор се разхвърчаха трески.

Агентът с пушката помпа върна комплимента. Не прекрати стрелбата, докато не направи няколко дупки с големината на човешки глави в дебелия дървен вратен проем. След това помпата свали и останалата част от централната част на вратата и секунди по-късно двамата мъже с пистолетите вече бяха вътре.

Моментно затишие. Напрегната тишина. Единичен откос.

Пак затишие. Нечий глас извика:

— Чисто!

После последваха още няколко:

— Чисто!

И накрая един спокоен глас заключи:

— Окей. Партието свърши.

Амелия последва колегите си в апартамента. Обстановката беше такава, че правеше думата „лукс“ да изглежда като „евтино“. Навсякъде буквално вонеше на пари. Докато с ръководителя на групата разглеждаха по-подробно, стана ясно, че конкретната воня е от наркотици.

Наемателите на апартамента, четирима на брой, бързо бяха идентифицирани като колумбийски наркотрафиканти. Единият от тях се бе сдобил със сериозна огнестрелна рана в горната част на тялото си. Из всички стаи откриха купища наркотици, огромна бала пари и достатъчно следи, които да поддържат колегите им от Отдела за борба с наркотиците в еуфория в продължение на няколко месеца.

Анонимният сигнал по телефона бе подсказал за много мръсни пари, голямо количество оръжие и няколко мъже, говорещи на чужд език. Всичко бе напълно вярно. Но нито едно от нещата нямаше нищо общо с нападението над музея.

Поредното разочарование.

И нямаше да бъде последното.

Амелия огледа унило апартамента, докато колегите ѝ слагаха белезниците на живите колумбийци. Сравни мястото със собствения си апартамент. По нейните стандарти той си беше доста добър — обзаведен с вкус, изискан. Но този тук беше буквално зашеметяващ, със страхотен изглед към парка. Докато разглеждаше, стигна до заключението, че парадирването с богатство не е в нейния стил и че не изпитва завист. Освен може би за гледката.

Застана до прозореца и се загледа към парка. Забеляза два коня с ездачи, които се движеха по една от алеите. Ездачите очевидно бяха жени. Една от тях обаче като че ли си имаше неприятности с животното — или беше прекалено буйно за нея, или просто беше подплашено от двамата младежи с ролери, които профучаха покрай него.

Амелия хвърли последен поглед из апартамента, остави на ръководителя на тактическата група да оправя нещата и се насочи към офиса, за да представи мрачния си доклад на Райли.

Райли беше зает с уреждането на неофициални разговори в джамии и други места, посещавани често от мюсюлманите. След краткото първоначално обсъждане на проблема с Джансън във връзка с политическия аспект на проблема, той бе стигнал до извода, че тези срещи ще бъдат точно такива. Простички, неофициални, от не повече от двама агенти, единият от които — задължително мюсюлманин. Без абсолютно никакъв намек, че ги подозират за обира. Единственото,

което агентите търсеха, беше сътрудничество — и много често го получаваха.

Компютрите в офисите на ФБР на Федерал Плаза бълваха денонощно данни, без да се брой буквално приливната вълна от информация, с която ги заливаха полицейското управление на Ню Йорк, имиграционните служби и службите за вътрешна сигурност. Базата данни, която след станалото в Оклахома Сити бе придобила гигантски размери, изобилстваше с имена на радикали и екстремисти местно производство, а онази, започната след 11 септември, преливаше от имена на мюсюлмани от всякакви националности. Райли бе напълно наясно, че повечето от хората бяха в тези списъци не защото властите ги подозираха, че са терористи или имат престъпни наклонности, а единствено поради религиозната си принадлежност. Този факт го караше да се чувства крайно неудобно. Да не говорим пък за огромното количество излишна работа, която се изискваше.

Той все още бе убеден, че неговата линия на разследване е правилната. И все пак нещо липсваше. Липсваше конкретната причина за недоволството — връзката между групата тежко въоръжени фанатици и римокатолическата църква. Точно с тази цел цял екип агенти в момента преглеждаха база данните с манифести и прокламации на подобни формации.

Шон Райли спря в началото на залата, обгърна с поглед подредения хаос от агенти, работещи кой на телефона, кой на компютъра си, и едва тогава се насочи към своето бюро. Когато стигна до него, забеляза, че Амелия Гейнс се приближава към него от другия край на залата.

— Имаш ли една минута?

Всички винаги имаха минута за Амелия Гейнс.

— Какво става?

— Нали знаеш за онзи апартамент, който ударихме сутринта?

— Да, чух. Е, поне ни спечели няколко точки за Отдела за борба с наркотиците, което не е чак толкова зле.

Амелия махна с ръка и продължи:

— Докато бях там, постоях до прозореца и гледах парка. Видях две жени, които яздеха. Едната от тях си имаше неприятности с коня. И това ме наведе на мисълта...

Райли ѝ придърпа стол и тя седна. Амелия беше глътка свеж въздух в доминираното от мъже Бюро, където процентът на жените-агенти едва наскоро бе достигнал забележителната цифра десет. Хората, които набираха кадри за Бюрото, не скриваха желанието си да го напълнят с повече жени, но кандидатките все не достигаха. Всъщност, само една жена бе успяла да достигне до ранга командващ специален агент, с което си беше спечелила присмехулния прякор „Царицата на пчелите“.

През последните няколко месеца Райли бе работил доста често с Амелия. Тя беше особено полезна придобивка, когато се налагаше да се справят със заподозрени от Близкия изток. Те обожаваха червените ѝ къдрици и луничавото ѝ лице, а добре премерената във времето усмивка или стратегическото показване на нещо по-голичко, често даваха много повече резултати, отколкото седмици наблюдения и разпити. И въпреки че никой в Бюрото не правеше усилия да крие, че я харесва, Амелия не бе повдигнала никакви обвинения в сексуален тормоз — не че на някого би му хрумвало да я тормози. Тя беше израснала в семейство на военни, имаше четирима братя, на шестнадесет годишна възраст бе спечелила черен колан по карате, а мерникът ѝ беше непогрешим. Така че, съвсем спокойно би могла сама да се грижи за себе си във всяка една ситуация.

Веднъж, преди по-малко от година, двамата бяха сами в едно кафене и Райли почти я беше поканил на вечеря. Бе решил да не го прави, защото, поне според него, съществуваше огромна вероятност нещата да не завършат само с вечерята. Връзките между колеги никога не са лесни, а що се отнася до връзките между колеги в Бюрото — те са си направо обречени.

— Продължавай — кимна ѝ той.

— Мислех си за онези ездачи в музея. От записите на охранителните камери става ясно, че тези типове не просто са яздели конете си — те са ги контролирали, при това много умело, особено докато са изкачвали стълбите. За каскадьорите в Холивуд вероятно е фасулска работа, но в реалния живот задачата е доста трудна.

Звучеше така, сякаш го знаеше от опит.

Амелия забеляза погледа му и се усмихна сдържано.

— Да, мога да яздя — потвърди тя.

Той веднага си даде сметка, че тя е напипала нещо. Връзката с конете просто му се блещеше в очите. Спомни си, че още през първите няколко часа му беше минала подобна мисъл, когато се сети как конната полиция от участъка „Сентрал Парк“ управляват конете си, но така и не я бе доразвил. Ако го беше сторил, сигурно щяха да са поели по следата доста отдавна.

— Искаш да прегледаме списъците на каскадьорите, така ли?

— Като начало може да тръгнем и от тях. Но в случая не става въпрос само за ездачите, а и за самите коне. От записите става ясно, че хората са пицели, викали, имало е стрелба. И въпреки всичко конете въобще не са се паникьосали!

Амелия направи пауза и отправи замислен поглед към Джордано, който тъкмо приемаше някакво обаждане — като че ли нямаше желание да сподели следващата си мисъл.

Райли веднага я разбра накъде клони.

— Полицейски коне.

— Точно така.

По дяволите! На него тази мисъл му харесваше точно толкова, колкото и на нея. Полицейските коне предполагат ченгета. А на никого не му се искаше да допуска възможността в подобен насилствен акт да са замесени други служители на закона.

— Случаят е твой — кимна той. — Само че по-кратко.

Не ѝ остана време да отговори. Джордано се втурна към тях и се разкрещя:

— Беше Стив. Напипахме нещо! Като че ли този път сме попаднали на нашия случай!

Когато зави на 22-ра улица, Гюс Уолдрън усети, че по тялото му плъзват тръпки. Добре де, вярно, така беше още от събота вечер, но това тук беше различно. Разпознаваше отлично знаците. Той вършеше много неща по интуиция. Залагането на конете беше едно от тях. Резултатите? Гадни. Но пък други неща, които вършеше, воден от интуицията си, обикновено успяваха. Затова винаги й обръщаше внимание.

А сега видя с очите си, че има и причина за тези особени тръпки. Една кола — обикновена и невзрачна. Прекалено обикновена и прекалено невзрачна. Двама мъже, вторачени целенасочено безцелно. Ченгета. Какви други биха могли да бъдат?

Гюс си преброи крачките и се закова пред някаква витрина. В нея зърна отражението на друга кола, душеща на ъгъла. Точно толкова незабележима. Хвърляйки бърз поглед през рамо, той видя, че и в нея има двама зяпащи нищото мъже.

Устроили са му капан.

Мисълта му автоматично хвъркна към Люсиен. В ума му се зареди цял списък от грозни неща, с които щеше да сложи край на мръсния живот на този френски педал.

Продължи да върви бавно и спокойно, но когато стигна до галерията, се втурна вътре и се спусна към Люсиен, който тъкмо се изправяше стреснато от стола си. Гюс ритна масичката. Грозният часовник и кутията с почистващата течност, които стояха на нея, паднаха на пода. Цапна французина през ухото и изрева:

— Изпял си ме на ченгетата, а?!

— Не, Гиуус...

Докато вдигаше ръка, за да го удари отново, Гюс видя, че Люсиен извърща глава и очите му едва не изскачат от орбитите си, насочени към задната врата на галерията. Значи ченгетата бяха заели позиции и там. В този момент до носа му достигна някаква воня, като че ли от бензин. Кутията, която беше бутнал, капеше по пода.

Гюс грабна кутията, вдигна Люсиен като перце и го захвърли към прага на вратата. После го срита зад коленете и накара мръсната невестулка отново да коленичи. Притисна краката му към пода и започна да излива съдържанието на кутията върху главата му.

— Да разбереш, че с мен не можеш да си играеш, лайно такова! — реवेशе той и продължаваше да излива кутията.

— Моля те, недей! — загъркори французинът, чийто очи вече горяха от изливащата се върху него течност.

И тогава, твърде бързо, за да може ужасеният човек да се съпротивлява, Гюс отвори рязко вратата, вдигна Люсиен за яката, извади запалката си, подпали го и го прати с мощен ритник към средата на улицата.

Главата и раменете на Люсиен избухнаха в синьо-жълти пламъци. Той се запрепъва и започна да пищи. Писъците му се смесиха с виковете на шокираните минавачи и внезапния рев на клаксоните.

Гюс се измъкна зад него, озъртайки се наляво и надясно. Погледът му като на ястреб бе фиксиран върху четиримата мъже — по двама от двете страни на улицата, които бяха наизлезли от колите си с насочени пистолети към него, но определено бяха загрижени повече за горящия човек, отколкото за него.

А на него точно това му трябваше.

Райли разбра, че са разкрити, веднага щом зърна как огромният мъж потъва внезапно във входа на галерията. Като крещеше: „Разкри ни! Тръгваме! Повтарям, тръгваме!“ в микрофона, прикрепен към ръкава му, той пхна пълнителя в своя пистолет „Браунинг“ и се измъкна от колата, следван от Джордано, който излезе от другата страна.

Беше все още зад вратата на колата, когато забеляза някакъв мъж, който изхвърча от галерията и започна да се клатушка наред улицата. Не беше убеден, че вижда добре. Но главата на мъжа като че ли гореше.

Когато Люсиен се заклатушка наред улицата, Гюс излезе, като се прикриваше максимално близо зад него, надявайки се, че ченгетата няма да стрелят.

За да ги накара да поразмислят, преди да решат да се приближат, той изпрати по няколко откоса и в двете посоки. Беретата беше напълно безполезна за подобен вид бойни действия, но все пак накара четирите ченгета да се прикрият зад колите си.

По улицата се посипаха парчета от натрошено стъкло от коли, разнесоха се панически писъци и тротоарите се изпразниха.

Райли го видя съвсем навреме как вдига пистолета си, за да се прикрие веднага зад вратата на колата. Изстрелите отекнаха по цялата улица. Два куршума се забиха в стената точно зад него, а третият се закова в левия фар на неговия крайслер. Като погледна вдясно, той забеляза четирима случайни минувачи, свили се зад паркиран пред тях мерцедес, подплашени до безумие. Райли веднага усети, че те търсят удобен момент, за да побягнат, което въобще не беше добра идея. Зад колата бяха в по-голяма безопасност. Единият от тях погледна към него. Райли им направи знак с отворена длан да клекнат и изкрещя: „Долу! Не мърдайте!“. Изнервеният човек кимна в знак, че е разбрал, и веднага се скри от погледа му.

Агент Райли се обърна, приведе се напред и се опита да вземе на прицел човека, който му беше известен само като „Гюс“, обаче той се намираше точно зад собственика на галерията. Прекалено близо до него. Прицелът му не беше чист. А което беше още по-важно, не беше в състояние да стори нищо за собственика на галерията, който вече се бе свлякъл на колене и агонизиращите му писъци отекваха из пустата улица.

Точно в този момент Гюс се отдръпна от горещия човек и изстреля няколко куршума по посока на другите двама агенти. Времето като че ли забави ход, когато Райли видя отворилата му се възможност. Задържа дъха си и се изправи. Положи стабилно пистолета в двете си ръце, разкрачи леко крака и само за части от секундата се прицели и дръпна спусъка. Куршумът изхвърча от дулото на браунинга. Червен гейзер избликна от бедрото на Гюс.

Райли хукна, за да се опита да спаси горящия човек. Ала точно в този момент някакъв микробус за доставка на стоки сви по тяхната улица.

Люсиен се въртеше и размахваше ръце, отчаяно опитвайки се да изгаси пламъците по главата си. Гюс разбра, че е настъпил моментът да се чупи оттук, но нещо го опари по лявото бедро. Докосна раната си и когато вдигна ръка, тя цялата беше в кръв.

Мамицата им! Ченгетата бяха извадили късмет.

В същия миг зърна микробуса и като стреляше и към двете групи ченгета, го използва като прикритие, за да се оттегли. Докуцука до ъгъла и там се оказа, че сега е дошъл неговият ред да извади късмет.

Едно такси тъкмо беше спряло и оставяше клиент — японски бизнесмен със светъл костюм. Гюс сграбчи японеца за раменете, изхвърли го встрани, отвори вратата и издърпа шофьора на улицата. После се вмъкна някак си зад волана, включи на скорост, но нечия ръка го удари по главата. Оказа се, че е шофьорът, който си искаше обратно таксито и крещеше на някакъв неразбираем език. Тъпо копеле.

Гюс извади беретата през прозореца на колата, дръпна спусъка и пусна един куршум в зачервеното от бяс лице на таксиджията. И отпраши по улицата.

Райли скочи в черния служебен крайслер, натисна педала на газта и качи колата на тротоара, вмъквайки се зад микробуса за доставки. Когато зави, веднага зърна хората, скупчили се около тялото на убития шофьор.

Стив Бучински разговаряше по радиостанцията и организираше блокадите на пътищата. Жалко, че бяха избързали толкова. Трябваше тотално да отрежат улиците, обаче, както бе изтъкнал и Бучински, ако улиците бяха неестествено тихи, огромният мъж щеше да се уплаши и въобще да не припари до галерията.

Хвърли поглед към огледалото за задно виждане, питайки се дали Бучински ги следва. Не. Бяха съвсем сами.

— Гледай си пътя!

Намесата на Джордано извади Райли от замислеността му и той бързо провря крайслера между скупчените коли и камиони, повечето от тях надули гневно клаксони в знак на протест срещу профучалото покрай тях такси.

Таксито се вмъкна в малка уличка. Райли го последва, прегазвайки камари от боклуци. Напълно изгубил представа накъде пътуват, той изрева:

— Къде сме, за бога?

— Отиваме към реката.

Голяма помощ, няма що.

Таксито излетя от уличката, гумите му изсвистяха, когато взе завой надясно, а Райли го последва. Покрай него летяха коли, отпратили се като че ли във всички посоки. От таксито — никаква следа.

Беше изчезнало.

Райли се озърна наляво, после надясно, като се стараеше да избегне сблъсък с някоя кола.

— Ето го там! — извика Джордано и му посочи.

Райли хвърли поглед в указаната посока, удари ръчната спирачка и взе един умопомрачителен за гумите ляв завой, вмъквайки се в друга уличка. Ето го и таксито. Натисна газта и колата заподскача по тясната уличка, повличайки след себе си кофи за боклук. От страничната броня на крайслера се разхвърчаха искри.

Когато излязоха на следващата улица, попаднаха на паркирани коли. До ушите на двамата агенти достигна стърженето на метал в метал, докато таксито изтръгваше брони и фарове по пътя си. Сблъсъците бяха краткотрайни, но достатъчни, за да забавят скоростта на беглеца.

Нов завой наляво и този път Райли забеляза пътни знаци, указващи приближаването на тунела „Линкълн“. И което беше още по-важно, все повече скъсяваха разстоянието до таксито. С периферното си зрение забеляза, че Джордано вече държи в скута си своя пистолет.

— Не рискувай — обади се Райли. — Току виж си извадил късмет и си го уцелил.

Ако при такава скорост таксито претърпи катастрофа, на улицата щеше да настане истинско меле. Точно тогава то направи нов завой, пръсвайки пресичащите на близката пешеходна пътека хора.

Райли забеляза, че от прозорчето на шофьора се показва нещо. Възможно ли е да е пистолет? Само глупак би рискувал едновременно да кара и да стреля. Глупак или годен за освидетелстване.

И наистина, миг по-късно от прозорчето нещо проблесна и изригна дим.

— Дръж се! — извика Райли.

Стисна волана, пъкна крайслера в километрична опашка коли, зърна едно свободно място, където събаряха някаква сграда и мина през него, като раздра временната ограда и вдигна след себе си облак прах.

Секунди по-късно крайслерът вече излизаше от свободното място и беше отново по петите на таксито. Доколкото Райли успя да види, ръката и пистолета на шофьора вече не стърчаха през прозореца.

— Внимавай! — изрева Джордано.

Жена, разхождаща черния си териер, се спъна и се стовари върху разносвач, който буташе количка с каси бира. Касите се разхвърчаха и паднаха на пътя пред колата. Райли изви рязко волана, успя да избегне хората на милиметри, но не успя да предотврати сблъсъка с касите,

една от които отскочи, падна върху капака на колата и се разби в предното стъкло. Стъклото удържа, но се превърна в плетеница от пукнатини.

— Не виждам нищо! — извика Райли.

Джордано започна да удря по стъклото с дръжката на пистолета. На третия път то избухна навън, политна над крайслера, завъртя се и се спря върху капака на паркираната наблизо кола.

Напорът на вятъра срещу него беше толкова силен, че Райли се принуди да присвие очи, за да вижда. Малко по-нататък зърна знак „Влизането забранено“, а самата уличка рязко се стесняваше. Дали онзи тип ще рискува да мине оттам? Ако срещу него идва нещо, това ще бъде краят му. В този момент Райли зърна открито пространство вдясно, на около петдесетина метра преди знака, забраняващ влизането. Предположи, че таксито ще се насочи точно натам. Натисна газта докрай с надеждата, че така ще попречи на шофьора отпред да забележи отбивката. Крайслерът се приближи още повече до таксито.

Почти успя. Таксито заби спирачки при завоя, задницата му отскочи наляво и се удари в тухлената сграда на ъгъла.

Райли едва беше поел по новата уличка, когато Джордано изсумтя:

— Мамка му!

В този момент и двамата зърнаха дете на скейтборд, което се носеше по пътя точно пред таксито. Момчето бе със слушалки на главата и бе в пълно неведение за приближаващата се към него буря.

Райли инстинктивно намали, но таксито отпред се носеше право към детето. Точно тогава съвсем случайно момчето погледна наляво, зърна таксито на сантиметри от себе си и успя да завие — точно навреме, преди таксито да продължи безмилостния си ход, потрошвайки под гумите си скейтборда.

Докато минаваха покрай ошашавеното момче, Райли забеляза, че улицата пред тях е относително празна. Никакви движещи се превозни средства. Никакви пешеходци. Ако смяташе да опита нещо, точно сега беше моментът да го направи. Преди играта да загрубее още повече.

Отново натисна газта и настигна таксито. От задната лява гума забеляза пушек и реши, че ударът при вземането на онзи рязък завой е смазал джантата.

Джордано забеляза колко са се приближили и попита:

— Какво правиш?

Райли се блъсна с крайслера в задницата на таксито. Ударът премина като че ли през цялото му тяло, чак до раменете и врата.

Бум! Веднъж.

Втори път.

Отстъпи леко, натисна газта и се вклини в него за трети път.

Този път таксито се завъртя безпомощно. Преобърна се върху тротоара, приземи се настрани и със стържещ звук се вряза в една витрина. Райли скочи върху спирачките и със свистене на гумите крайслерът спря. Надигна се и зърна задницата на таксито, стърчаща от магазин, който, както вече се виждаше, бе за музикални инструменти.

Райли и Джордано излязоха от колата. Джордано вече беше извадил пистолета си и го държеше в готовност. Райли тъкмо се канеше да извади и своя, когато забеляза, че няма да има нужда от него.

Шофьорът бе излетял през предното стъкло и лежеше, захлупен с лице надолу сред парчета стъкло, изкривени и счупени музикални инструменти и нотни листове.

Агент Райли предпазливо пъкна крак под неподвижното тяло на шофьора и го претърколи по гръб. Беше в безсъзнание, това бе повече от очевидно, но все още дишаше, а лицето му беше нарязано и превърнато в кървави панделки. От обръщането ръцете му се отпуснаха настрани. От едната изпадна пистолет. Докато Райли го изритваше надалече от престъпника, забеляза и нещо друго.

От вътрешния джоб на палтото на огромния мъж стърчеше златен кръст, обсипан със скъпоценни камъни.

Десетина съобщения очакваха Тес, когато влезе в кабинета си в Археологическия институт „Манукиан“ на Лексингтън авеню и 79-та улица. Както и можеше да се очаква, половината бяха от бившия ѝ съпруг Дъг. Другата половина, почти толкова предсказуеми, колкото и тези в първата, бяха от Лео Гирагосян — завеждащия института.

Гирагосян никога не се опитваше да скрие факта, че толерира Тес само защото присъствието на дъщерята на Оливър Чайкин в института бе много полезно, когато се стигнеше до събиране на средства. Тя ненавиждаше оплешивяващото влечуго, но се нуждаеше от тази работа, а на фона на последните ограничения в бюджета, за които се говореше и които неминуемо щяха да доведат до уволнения, сега не беше моментът да се държи с него така, както всъщност би искала.

Изхвърли съобщенията в кошчето, без да обръща внимание на неодобрителния поглед на Лизи Хардинг — строгата и грижовна секретарка, която споделяше с още трима учени в института. И Лео, и Дъг ще искат от нея едно и също — пикантните детайли от събитията в събота вечер. Причините, поради които шефът ѝ държеше да разбере всичко, като изключим нездравото любопитство, бяха малко по-оправдани от егоистичните цели на Дъг.

Тес бе поставила компютъра и телефона си така, че само с леко извиване на главата да вижда павираната градина до сградата на института. Къщата, в която се помещаваха, бе реставрирана с много любов от основателя на института — арменски корабен магнат. В другия край на градината се възправяше огромна плачеща върба, спускаща величествено клоните си над намиращата се под нея красива пейка.

Тес насочи вниманието си обратно към своето бюро и извади номера на Джеб Симънс, който ѝ беше дал Клайв Едмъндсън. Набра го и се свърза с телефонен секретар. Затвори и пробва с другия номер, който имаше за него. Секретарката му в Историческия факултет на

университета „Браун“ я информира, че професор Симънс е на разкопки в пустинята Негев за три месеца, но ако се налага, можела да се свърже с него. Тес каза, че ще се обади по-късно, и затвори.

Припомняйки си разговора с Едмъндсън, тя реши да пробва друг вариант. Влезе в Жълтите страници на интернет, щракна иконката за набиране и се свърза с телефонната централа на Колумбийския университет.

— Професор Уилям Ванс — изрече тя на пискливия глас, който ѝ отговори.

— Един момент, моля. Много съжалявам, но в списъка на преподавателите тук не виждам такова име.

Не че Тес бе очаквала нещо друго.

— Бихте ли ме свързали с Историческия факултет?

След две прищраквания и малко звън вече разговаряше с друга жена. Секретарката на факултета очевидно знаеше за кого става въпрос.

— Разбира се, че си спомням Бил Ванс. Той ни напусна... ами... сигурно е било преди пет-шест години.

Тес се обнадежди.

— А знаете ли как мога да го открия?

— Нямам никаква представа. Доколкото знам, той се пенсионира. Много съжалявам.

Но Тес не губеше лесно надежда.

— Бихте ли ми направили една услуга? Наистина се налага спешно да говоря с Ванс. Работя в института „Манукиан“, а с него се запознахме преди време, на едни разкопки. Може би бихте могла да поразпитате, да проверите дали някой от другите ви колеги не знае нещо?

Жената нямаше нищо против да ѝ помогне. Тес си каза името, продиктува телефона за връзка, благодари ѝ и затвори. Замисли се, а после отново влезе в интернет и започна да търси Уилям Ванс в белите страници. Тръгна от района на Ню Йорк, но безрезултатно. Един от недостатъците на мобилните телефони — рядко ги включваха в указателите. После пробва щата Кънектикът. Пак нищо. Разшири проучването си на национално равнище, но този път съвпаденията бяха прекалено много. После въведе името му в търсачката и получи

стотици попадения, но бързото им преглеждане не доведе до никакви идеи относно настоящото му местонахождение.

Тес се облегна и отново се замисли. Долу в градината гълъбите бяха отлетели, а врабците спореха по някакъв свой си въпрос. Завъртя стола си и плъзна поглед по лавиците с книги. Озари я нова идея.

Отново набра Колумбийския университет, като този път помоли да я свържат с библиотеката. След като се представи, тя каза, че търси доклади или други публикации, написани от Уилям Ванс. Продиктува му името буква по буква, след което изтъкна, че се интересува най-вече от разработки относно кръстоносците — предполагаше, че Ванс надали е писал конкретно и само за тамплиерите.

— Няма проблеми. Изчакайте за момент — каза библиотекарят и за известно време изчезна от линията. Когато се върна, обясни: — Извадих всичко от Уилям Ванс, с което разполагаме. — И ѝ изчете заглавията на студиите и монографиите, които отговаряха на търсеното от Тес.

— Има ли възможност да ми изпратите копия от тях?

— Няма проблеми. Но ще трябва да ви вземем такса.

Тес му продиктува служебния си адрес и повтори няколко пъти, че държи сметката да ѝ бъде изпратена лично. Точно сега не беше най-подходящият момент да притеснява бюстителите на разходването на бюджета в института. После затвори и почувства странно въодушевление. Врълетяха я спомени за работата на терен и за вълнението, особено в началото на разкопките, когато всичко беше възможно.

Но тук не ставаше въпрос за разкопки.

Но какво правиш? Ти си само археолог! Това не ти е час на детектива аматьор! Обади се на ФБР, сподели с тях мнението си и ги остави да тръгнат по новата следа. Тес се запита възможно ли е, като не ги уведомява за насоката на работата си, всъщност да възпрепятства тяхната. Но веднага изхвърли тази мисъл от главата си. Сигурно ще ѝ се присмеят и веднага ще я изхвърлят. И все пак...

Работата на детективите и археолозите е доста сходна, нали така? И едните, и другите се стремят да разкрият онова, което се е случило в миналото. Добре де, миналото от преди два дена не може точно да се нарече подходящата времева рамка, в която се движеха археолозите.

Няма значение.

Просто не можеше да се въздържи. Беше прекалено заинтригувана, за да остави следата. В крайна сметка точно тя бе направила тази връзка. И което е най-важното, наистина имаше нужда от малко тръпка в живота си.

Върна се отново към интернет и се зае да проучва страниците за рицарите тамплиери. Вдигна очи и забеляза, че Лизи, секретарката, я наблюдава с любопитство. Тес ѝ се усмихна. Харесваше Лизи, а понякога дори си споделяше с нея някои лични проблеми. Ала след като вече бе говорила с Клайв Едмъндсън, не възнамеряваше да споделя откритието си с никого друго.

Не и сега.

Райли и Джордано нямаха сериозни наранявания — само няколко натъртвания от предпазните колани и незначителни драскотини от натрошеното предното стъкло. Бяха придружили фучащата линейка с Гюс Уолдрън, движеща се по скоростната лента към Презвитерианската болница на Ню Йорк.

Когато вкараха Уолдрън в операционната, чернокожа медицинска сестра със сприхав характер ги застави да останат, за да бъдат прегледани. Двамата агенти се примириха и седнаха. Сестрата почисти и превърза раните им — малко по-бързичко, отколкото би им се искало — и накрая вече можеха да си тръгнат.

Ако се вярваше на лекарите от спешното отделение, техният човек надали щеше да бъде в състояние да разговаря поне още два дена, ако не и повече. Раните му били доста сериозни. Единственото, което Райли и Джордано сега можеха да направят, бе да го чакат да дойде в съзнание, за да бъде разпитан, като се надяваха, че междуременно колегите им ще успеят да изровят нещо за живота на един от нападателите на музея.

Ник Джордано уведоми Райли, че за днес му стига и тръгна да се връща при съпругата си, която бе успяла да забременее с третото им дете. Самият Райли обаче реши да поостане и да изчака Уолдрън да бъде изкаран от операционната. Въпреки че беше изтощен, той не изгаряше от нетърпение да се прибере в самотата на своя апартамент.

Реши да потърси някъде чаша топло кафе и се качи в асансьора. Оттам го съзерцаваше едно познато лице. Не беше в състояние да сбърка удивителните ѝ зелени очи. Тя му кимна приятелски, след което отново се вторачи напред. Райли веднага усети, че мисълта ѝ е заета с нещо важно, затова отвърна възпитано поглед, загледан в затварящите се врати на асансьора.

Не без изненада установи, че в тясното пространство на асансьора присъствието ѝ го изнервя. Докато асансьорът ги носеше с леко жужене надолу, той извърна глава и забеляза, че тя също го гледа.

Райли рискува да изобрази на лицето си нещо, подобно на усмивка, и се изненада за втори път, когато забеляза, че тя като че ли го позна.

— Вие бяхте там, нали? В музея, в нощта на... — не довърши тя.

— Да, но пристигнах малко по-късно — отговори той, след което прецени, че си придава прекалено голяма тайнственост, затова добави: — Аз съм от ФБР.

И веднага се намрази за самодоволството, което прозвуча в думите му, но си знаеше, че няма друг начин, по който може да ги изрече.

— Така ли?

Настъпи сконфузена тишина, след което и двамата заговориха едновременно:

— Как върви... — тя.

— Как сте... — той.

После и двамата млъкнаха, не довършвайки изреченията си.

— Извинете — започна Райли. — Какво искахте да попитате?

— Тъкмо се канех да попитам как върви разследването, но от друга страна, сигурно нямате право да разговаряте по този въпрос.

— Точно така — отговори той и отново усети, че звучи самодоволно. Побърза да поправи грешката си: — Не че засега има нещо особено, което би могло да се сподели. А вие защо сте тук?

— Бях при един приятел. Пострада онази вечер.

— Добре ли е?

— О, да. Ще се оправи.

Асансьорът извънтя, достигайки приземния етаж. Райли я проследи с поглед как излиза, но точно в този момент тя се обърна към него, очевидно взела някакво решение.

— Знаете ли, имах намерение да се свържа с вашата служба. Онази вечер агент Гейнс ми даде визитката си.

— Да, Амелия. Ние работим заедно. Аз съм Райли. Шон Райли — представи се той и протегна ръка.

Тес я пое и също се представи.

— Има ли нещо, с което бих могъл да ви помогна? — попита той.

— Ами... просто защото тя ми каза да се обадя, ако се сетя за нещо... а от известно време действително си мисля за нещо... Всъщност, точно приятелят ми, който е тук, ми помага. Но съм

сигурна, че само ще ви изгубя времето, защото вие вече и сами сте се сетили.

— Не е задължително. А и трябва да знаете, че винаги сме отворени за нови идеи. За какво става въпрос всъщност?

— За тамплиерската насоченост на нещата.

— Каква тамплиерска насоченост? — шашна се Райли.

— Ами, нали се сещате — доспехите, с които бяха облечени, декодера, който взеха... Както и латинската сентенция, която изрече рицарят, когато грабна машината.

Райли я изгледа още по-объркано и бавно изрече:

— Имате ли време да изпием по кафе?

19

Кафенето в приземния етаж на болницата беше почти празно. След като занесоха кафетата си на масата, Тес се изненада, че първото, което той я попита, бе дали момиченцето онази вечер в музея е било дъщеря ѝ.

— Да, точно тя — усмихна се Тес. — Казва се Ким.

— Прилича на вас.

Тя автоматично усети разочарование. Въпреки че го бе зърнала мимоходом в „Метрополитън“ и едва сега всъщност се бе запознала официално с него, Тес си даде сметка, че от присъствието му изпитва леко неудобство. Господи, крайно време е да пренастроя сензорите си за мъжете около мен! Сви се, очаквайки неизбежния комплимент на традиционните свалячи. Не изглеждате достатъчно зряла, за да бъдете нейна майка. Помислих, че сте сестри, и други подобни. Но той я изненада за втори път, като попита:

— Къде беше детето, докато се вихреха онези неща там?

— Ким ли? Майка ми я беше завела до тоалетната. И след като чула, че нещо става, решила, че е най-добре да не мърдат оттам.

— Значи са пропуснали най-лошото.

Тес кимна, питайки се откъде този интерес.

— Да, нито една от двете не е видяла нищо.

— Ами после?

— Тръгнах да ги търся, намерих ги и не им разреших да слизат долу, докато не чухме, че линейките тръгват — отговори тя, все още не особено убедена накъде водят всички тези въпроси.

— Значи тя не е видяла нито ранените, нито...

— Не, не. Само опустошенията в Голямата зала.

— Хубаво — кимна агентът. — Но безсъмнено знае какво е станало.

— Тя е на девет години, агент Райли. В момента е най-известната личност в цялото училище, всички я питат какво се е случило и как се е чувствал човек, който е бил там.

— Да, представям си. И все пак не е зле да я наглеждате. Макар че не е била пряк свидетел на ужасите, понякога подобно преживяване има дълготрайни последици. Възможно е да са кошмари, възможно е нещо повече. Просто не я изпускайте от поглед, това е всичко. Човек никога не знае.

Тес бе напълно замаяна от интереса на агента към Ким. Единственото, което успя да направи, бе да кимне и да изрече:

— Разбира се.

След тези думи Райли се облегна назад в стола си и попита:

— А вие как сте? Била сте в самия епицентър на събитията.

— Откъде знаете?

— От охранителните камери. Видях ви на записа. — Не беше убеден дали действията му не са се възприели като леко перверзни. Надяваше се да не е така, но изражението ѝ го объркваше. — Много се извинявам, ако ви досаждам с любопитството си. Просто непрекъснато съм обграден от подобни случки и съм наясно, че никак не е лесно да се справиш впоследствие с тях.

Тя вдигна към него очи и лицето ѝ светна.

— Разбирам. И ви благодаря за загрижеността. — Същевременно не пропусна да си отбележи наум, че макар да не позволяваше на никого да ѝ говори каквото и да било за Ким, в този случай прави изключение. Загрижеността му изглеждаше напълно искрена.

— И така — кимна той, — каква е тази работа с тамплиерите?

Тя се приведе към него, очевидно изненадана.

— Значи вие още не сте тръгнали по тази следа с тамплиерите, така ли?

— Доколкото ми е известно, не сме.

— Ясно — отпусна се омърлушено тя. — Знаех си, че няма да го вземете на сериозно.

— Просто ми разкажете какво мислите.

— Какво знаете за тамплиерите?

— Ако трябва да бъда честен, не много.

— Е, добрата новина тогава е, че не сте лунатик — отбеляза тя, но когато забеляза обърканото му изражение, побърза да продължи: — Така. Значи... 1118 година. Първият кръстоносен поход е приключил и Светите земи са отново в ръцете на християните. Балдуин II е крал на Йерусалим, населението на цяла Европа ликува и от всички краища на

континента към Светите земи започват да се стичат поклонници, за да проверят за какво е целият този шум. Ала никой от тях все още не знае, че навлиза в една твърде опасна територия. Щом „освобождават“ Светите земи, рицарите кръстоносци решават, че са изпълнили дълга си и се завръщат по домовете си в Европа, като вземат със себе си плячкосаните съкровища и оставят региона обграден от враждебните ислямски държави. Мюсюлманите, които са загубили голяма част от земите си по време на войните с християните, нямат намерение нито да простят, нито да забравят, така че голяма част от поклонниците, отправени се към Йерусалим, така и не успяват да достигнат заветната цел. Те са непрекъснато нападени, ограбвани и дори убивани.

После Тес продължи да разказва на Райли как само при един-единствен инцидент през същата година, мародерстващите сарацини причакват и убиват повече от триста поклонници, пътуващи по опасните пътища между палестинското пристанище Яфа и светия град Йерусалим. Извън стените на града никога не било спокойно — там било царството на мюсюлманските банди. И точно в този период се появяват тамплиерите. Девет благочестиви рицари, водени от Уго дьо Павен, пристигат в двореца на Балдуин в Йерусалим и смирено предлагат услугите си на краля. Те обявяват, че са положили трите монашески клетви за непорочност, бедност и подчинение, но са добавили към тях и четвърта — да защитават поклонниците от пристанищата до самия град. Предвид обстановката, появата им се оказала напълно навременна. Християнската държава страдала отчаяно от липса на добри бойци.

Балдуин бил изключително впечатлен от отдадеността на рицарите-монаси и ги настанил в източната част на своя дворец, който бил издигнат на мястото, където някога се намирал Храмът на Соломон. Така те стават известни като Ордена на Нищите рицари на Христос от Храма на Соломон — Ордена на тамплиерите, наричани още „храмовници“.

Мястото, което Балдуин предоставил за живот на членовете на току-що родилия се орден, имало огромно религиозно значение.

Соломон построил своя храм през 950 г. пр.н.е. Работата по него била започната от баща му Давид, който следвал Божиите напътствия. Според тях се налагало построяването на храм, който да приюти Кивота на Завета — преносим олтар, който съдържал каменните

плочи, върху които били гравирани Божиите заповеди, получени от Мойсей. Славното управление на Соломон приключило със смъртта му — малко след това еврейските земи били завоювани от варварите от Изтока.

Самият Храм бил съборен през 586 година пр.н.е. от завоевателите халдейци, които започнали да отвеждат евреите във Вавилон, превръщайки ги в роби. След повече от петстотин години Храмът е издигнат повторно от Херод, който много държал да се хареса на своите еврейски поданици и да им докаже, че въпреки арабския си произход техният цар е смирен последовател на новоприетата си религия. Храмът се превърнал в неговото най-велико достижение — възправящ се гордо над цялата долина Хеврон, той представлявал забележителна, внушителна сграда, много по-великолепна от първия храм. До вътрешния олтар, неговата Светая светих, се достигало през две импозантни златни врати, през които можел да влиза само Върховният еврейски свещенослужител.

След смъртта на Херод сред еврейското население отново избухват размирици и към 66 г. от н. е. бунтовниците отново си връщат контрола над Палестина. Римският император Веспасиан изпраща сина си Тит да потуши бунтовете. След ожесточени битки, продължили близо шест месеца, през 70 г. Йерусалим накрая пада. Тит дава заповед градът, чието население вече било напълно унищожено, да бъде сринат със земята. И така, „най-красивата сграда, за която човек бил чувал или виждал“, както я описва историкът Йосиф, отново е загубена.

Геройството на деветимата храбри монаси, самоотвержено охраняващи беззащитните поклонници в Светите земи, бързо завладява въображението на хората из цяла Европа. Много мъже започнали да гледат на тамплиерите с романтично преклонение и да се записват в редиците им. Европейските благородници започнали да изпращат щедри суми, за да ги подпомагат и да ги обсипват с дарове под формата на пари и земи. Цялото това отношение се дължало в голяма степен на получената папска благословия — рядко благоволение, което означавало страхотно много в онези времена, когато всички крале и нации гледали на папския престол като на най-върховния суверен в християнския свят.

И така, орденът започнал да се разраства. Членовете му били изключително добре обучени бойци и колкото повече се множали успехите им на бойното поле, толкова повече се разширявала и общата им дейност.

За по-малко от стотина години тамплиерите се превърнали в един от най-богатите и влиятелни ордени на Европа, отстъпващи само на папската институция. Притежавали обширни земи из Англия, Шотландия, Франция, Испания, Португалия и Германия. И на фона на тази обширна мрежа от територии и замъци, скоро те се превърнали в първите международни банкери — давали кредити на банкрутирали кралски величия, съхранявали богатството на пътуващите поклонници и създали първите пътнически чекове, нещо като съвременните акредитивни писма. В онези времена парите представлявали просто злато и сребро, чиято стойност се равнявала на теглото на благородния метал. Вместо да го разнасят със себе си и да рискуват да бъдат ограбени, поклонниците депозирали парите си в някой център или замък на тамплиерите където и да е из Европа, откъдето получавали за него кодирана бележка. Веднъж достигнали крайната си цел, те отивали в местния център на тамплиерите, представяли бележката, която се разшифровала посредством пазени в строга тайна методи, и си теглели оттам своята сума пари.

Тес погледна към Райли, за да се убеди, че той все още я слуша. После продължи:

— И така, онова, което започнало като малък екип от девет благородници с добри намерения, посветили се на задачата да защитават Светите земи от сарацините, се превърнало в най-мощната и най-тайнствената организация на своето време, достойно съперничеца на Ватикана както по богатства, така и по влияние.

— И накрая нещо се объркало, нали така? — обади се агент Райли.

— Объркало се, при това фатално. В края на XIII век мюсюлманските армии най-сетне успели да си възвърнат контрола над Светите земи и накарали кръстоносците да си съберат багажа и да се махнат оттам. Този път завинаги. На кръстоносните походи бил сложен край. Последни си тръгнали тамплиерите, след поражението при Акра през 1291 година. Когато се върнали в Европа, си дали сметка, че причината за съществуването им била потънала в небитието. Вече

нямало поклонници за защитаване. Нямали нито дом, нито враг, нито кауза. А и приятелите им не били в изобилие. Бедните христови воители вече не били бедни. Цялото това богатство и власт, което им се стоварило на главите, ги направило арогантни и алчни. На всичко отгоре множество кралски особи, включително кралят на Франция, им дължали огромни суми пари.

— И се стоварили с грохот на земята — отбеляза Райли.

— Да, били разбити и изгорени — кимна Тес. — В буквалния смисъл на думата.

Тес отпи от кафето си и разказа на агента от ФБР как е било положено началото на кампания от клеветнически слухове за тамплиерите, безсъмнено улеснена от тайнствеността на ритуалите за инициация, които Орденът извършвал години наред. Не след дълго върху тях се стоварили и грозни обвинения в еретизъм.

— И какво станало накрая?

— Настъпил петък, тринадесети — усмихна се мрачно Тес. — Оригиналната версия.

Париж, Франция — март 1314 г.

Бавно и много болезнено Жак дьо Моле дойде в съзнание. Колко дълго бе продължило този път? Час? Два? Великият магистър бе убеден, че не е възможно да е било повече. Повече часове в безсъзнание биха били лукс, който те никога нямаше да му позволят.

Когато мъглата, обзела съзнанието му, започна полека-лека да се вдига, той усети обичайното събуждане на болката и както обикновено, я потисна. Съзнанието беше странно и могъщо нещо, а след всичките тези години затвор и изтезания, той се бе научил да го използва като оръжие. Вярно, оръжие за защита, но все пак оръжие, чрез което бе в състояние да парира поне част от целите, които враговете му се опитваха да постигнат.

Те можеха да съкрушат тялото му, което и бяха направили, ала духът и съзнанието му, макар и леко притъпени, си бяха все още негови. Както и вярата му.

Отвори очи и установи, че нищо не се е променило. Макар че... да, имаше някаква любопитна разлика, която той не бе забелязал веднага. Стените на килията все още бяха покрити със зелена слуз, която се процеждаше надолу към покрития с грубо дялани камъни под — под, който бе почти равен от наслоилите се върху него прах, засъхнала кръв и екскременти. Колко ли от тази мръсотия е излязла от неговото тяло? Опасяваше се, че значителна част. В крайна сметка той бе затворен тук в продължение на... колко? Концентрира се. Шест години? Седем? Време, предостатъчно, за да превърнат тялото му в развалина.

Чупеха му костите, после ги оставяха да заздравеят, както могат, след което отново ги чупеха. Изкълчваха му ставите, разтегляха му сухожилията... Той бе наясно, че вече не може да свърши каквото и да било с ръцете си, нито пък да върви. Ала нищо не бе в състояние да спре движението на съзнанието му. То бе напълно свободно да се рее,

където си иска, да напусне тази мрачна, воняща тъмница под улиците на Париж и да пътува... навсякъде.

И така, накъде да поеме днес? Към хълмистите равнини на Централна Франция? Или към подножието на Алпите? Или може би към морския бряг и далеч отвъд него?

За пореден път се запита дали вече не е полудял. Много вероятно. След всичките тези страдания и мъчения, изобретявани от зверовете, които управляваха това адско подземие, никой не би успял да съхрани здравия си разум.

Концентрира се още повече, за да си спомни времето, прекарано тук. Да, точно така. Бяха изминали шест години и половина от нощта, когато хората на краля бяха разрушили Парижкия храм.

Неговият Парижки храм.

Помнеше съвсем ясно, че беше петък, 13 октомври 1307 година. Той беше заспал, както и повечето от неговите събратя рицари, когато на зазоряване десетки сенешали бяха нахлули в прецепторията. Рицарите тамплиери трябваше да бъдат по-добре подготвени за това нахлуване. Вече месеци наред той бе наясно, че отмъстителният крал и неговите лакеи се опитват да изнамерят начин, по който да им отнемат властта. А точно тази сутрин най-сетне бяха набрали смелост и си бяха скалпили извинение. Освен това бяха събрали и кураж за битка. И въпреки че рицарите не се предадоха толкова лесно, хората на краля разполагаха с предимството на числеността и изненадата, така че не след дълго рицарите бяха победени.

Стояха безпомощно и гледаха как опустошават храма им. Единственото, на което Великият магистър можеше да се надява, бе, че кралят и неговите лакеи няма да успеят да схванат значимостта на плячката, която отнасяха, или че ще бъдат дотолкова обсебени от алчността си за златото и скъпоценните камъни, които не можеха да открият, че няма да забележат онези на пръв поглед безполезни предмети, които всъщност бяха с неизмерима стойност. А след това над храма се бе възцарила тягостна тишина, в която Моле и неговите събратя бяха подкарани във волските коли към черната им орис.

Сега, когато си спомни за онази тишина, Жак дьо Моле си даде сметка, че именно в това е различното на днешния ден.

Беше много тихо.

Обикновено тъмницата бе доста шумно място — дрънчаха вериги, скърцаха колела за мъчения, съскаха нагорещени ръжени, а над всичко се извисяваше нескончаемият писък на измъчваните жертви.

Не и днес.

Точно тогава Великият магистър долови някакъв звук. Стъпки, които приближаваха. Отначало си помисли, че е Гаспар Шез, началникът на мъчителите, обаче стъпките на онова чудовище бяха по-други — тежки и заплашителни. Не беше и никой от неговия екип подивели животни. Не, изглежда бяха много мъже, които вървяха насам. Приближаваха се бързо по тунела на тъмницата и не след дълго влязоха в килията, където Моле висеше на своите вечни вериги. През подпухналите си, кръвясали очи той забеляза десетина ярко облечени мъже, застанали пред него. А в средата стоеше не кой да е, а самият крал.

Еlegantен и внушителен, Филип IV се извисяваше най-малко с една глава над групата подлизурковци, които пърхаха около него. Въпреки окаяното положение, в което се намираше, Великият магистър не можа да не се възхити от импозантния външен вид на краля на Франция. Как е възможно човек с подобна физическа красота да е такова въплъщение на злото?! Млад, все още не навършил тридесет, Филип Хубави имаше светла кожа и дълга руса коса. Същинско олицетворение на представата за благородника.

И въпреки това вече почти десетилетие, воден от неутолимата си алчност за богатство и власт, на които можеше да съперничи единствено страстта му към похот и разврат, той бе причинил много смърт и разрушения, почерняйки живота на всички, които заставаха на пътя му или просто не му харесваха.

А рицарите тамплиери бяха сторили доста повече от това просто да не му се харесат.

Жак дьо Моле чу нови стъпки, които отекваха в тунела на тъмницата. Колебливи, нервни стъпки, които възвестиха появата на дребна фигура, облечена в сива роба с качулка. Човекът се подхлъзна и се заклати непохватно по неравния под. Качулката падна и Моле видя пред себе си папата. Беше изминало доста време, откакто бе виждал Климент за последен път, и сега забеляза, че лицето му доста се е променило. Устните му бяха оброчени от дълбоки бръчки, като че ли

папата изпитваше постоянна болка, а очите му бяха хлътнали дълбоко в тъмните си кухни.

Кралят и папата. Заедно.

Това надали е на добро.

Погледът на краля беше фиксиран върху Моле, но в момента Великият магистър изобщо не проявяваше интерес към него. Очите му бяха приковани върху дребничкия мъж с качулката, който стоеше пред него, пристъпваше нервно от крак на крак и избягваше погледа му. Моле не можеше да разбере защо папата се държи така. Дали заради лъжите, измамите и предателството си? Или заради хитрите си манипулации, чрез които бе успял да повлияе на краля да доведе до край разгрома на Ордена на тамплиерите? Или просто не издържаше гледката, която разкриваше обезобразените му крайници, отворените рани или незарасналата плът на обруганото му тяло?

Кралят пристъпи напред.

— Нищо ли? — изграчи по посока на един мъж, който кръжеше в края на групичката. Мъжът пристъпи напред и Моле видя, че това наистина е Гаспар Шез, мъчителят. Без да смее да вдигне глава, той прошепна:

— Нищо.

— Да върви в ада дано! — избухна кралят.

„Вече ме пратихте там“ — помисли си Моле. Забеляза, че Гаспар поглежда към него — очите изпод рунтавите вежди бяха мъртви като камъните по пода. Кралят се приближи още повече и се втренчи във Великия магистър, поставил на носа си кърпичка, за да се предпази от вонята, която, Моле знаеше, се носеше наоколо, ала бе престанал да забелязва.

Тихият глас на краля разцепи застоялия въздух:

— Говори, проклет да си! Къде е съкровището?

— Съкровище няма — отговори Жак дьо Моле с глас, който дори и той едва успяваше да долови.

— Защо си толкова упорит?! — изхърка кралят. — Какъв смисъл има? Твоите братя ни разкриха всичко; вашите мръсни церемонии за инициация, как вие, смирените Христови рицари, отричате божествеността на Христос, как плюете върху кръста, как дори уринирате върху него! Те си признаха... всичко!

Много бавно Великият магистър облиза напуканите си устни с подутия си език и успя да изрече:

— При такива мъчения биха се признали виновни дори и в убийството на самия Господ Бог.

Филип се приближи още повече и просъска:

— Светата инквизиция ще просъществува во веки веков! Поне това трябва да е ясно на човек с твоя интелект! Само ми дай каквото искам и ще пощадя живота ти!

— Няма никакво съкровище — повтори Дьо Моле с тона на човек, примирил се, че никога няма да успее да накара хората, които го слушат, да му повярват.

От доста време насам усещаше, че Гаспар Шез му вярва, въпреки че нито за миг не отслаби силата на ударите си върху крехкото му тяло. Знаеше също така, че и папата му вярва, ала главата на Църквата не възнамеряваше да запознава краля с малката си тайна. Кралят от своя страна се нуждаеше от богатствата, които бе убеден, че тамплиерите са натрупали през тези двеста години, откакто съществуваше орденът им. А нуждите на краля очевидно помитаха като порой изводите, които всеки разумен човек би си направил при вида на този пречупен физически мъж, който висеше на веригите пред него.

— Няма смисъл — въздъхна кралят и се обърна, все така бесен, но очевидно примирен като жертвата си. — Съкровището сигурно е било изнесено от страната още през онази първа нощ.

Жак дьо Моле наблюдаваше папата, който продължаваше да се прави, че не го вижда. Да, ходовете на този човек бяха наистина брилянтно изпипани. Великият магистър изпита някакво перверзно удоволствие, давайки си сметка за този факт. А осъзнаването му затвърди още повече неговата решимост, защото действията на подлата невестулка потвърждаваха за сетен път благородната цел на тамплиерите.

Кралят изгледа студено дребния, но як мъчител и попита:

— Колко от тях все още живеят сред тези стени?

Тялото на Моле се стегна. За първи път имаше възможността да научи за съдбата на своите братя от Парижкия храм. Гаспар Шез съобщи, че освен самия Велик магистър, е останал жив само неговият заместник.

Жак дьо Моле затвори очи. В съзнанието му нахлу порой от ужасяващи картини. Всички са мъртви. А бяхме толкова близо... Само ако... Само ако бяха получили вест от „Фалкън Темпъл“, от Емар и неговите хора...

Но нищо.

Храмът на сокола — „Фалкън Темпъл“, заедно с безценния си товар, бе изчезнал завинаги.

Кралят се обърна, погледна за последен път развалината, наречена човек, и отсече:

— Довършете го!

Мъчителят протътри крака към краля и попита тихо:

— Кога, Ваше величество?

— Утре сутрин.

Когато чу тези думи, Моле усети нещо, което протече през цялото му тяло — нещо, което в първия момент не успя да проумее. Беше чувство, каквото не бе изпитвал много години.

Облекчение.

През подпухналите си очи хвърли поглед към папата и веднага усети едва сдържаното му задоволство.

— А какво ще стане със собствеността им? — попита папата треперливо. Моле бе наясно, че малкото неща, оставащи след тях, не биха могли да помогнат на краля да изплати дълговете си. — Книгите, документите, предметите на изкуството... Те принадлежат на Църквата.

— Вземай ги! — махна небрежно кралят.

После хвърли последен, изпепеляващ поглед на Моле и излезе с гръм и трясък от килията, следван плътно от верния си антураж.

За части от секундата погледите на папата и на Великия магистър се срещнаха. Климент не издържа и също побърза да напусне килията. Но в този кратък промеждутък от време Моле разчете докрай мислите му, които потвърдиха онова, което досега само бе предполагал за дребосъка — че той е просто един подъл интригант, успял да изманипулира алчния крал, за да постигне собствените си цели. Или по-точно — целите на Църквата.

Подъл интригант, който го бе победил.

Ала Жак дьо Моле не възнамеряваше да го остави да живее със задоволството на тази мисъл. Вдигна глава, събра цялата си сила, която

му беше останала, и я концентрира в изпепеляващия си, изпълнен с горда увереност поглед, отразяващ неминуемостта на възмездието. Разкривените черти на папата се изпъкнаха от ужас. Но малко след това той се овладя, присви очи и вдигна качулката си.

Напуканите устни на Великия магистър се разкривиха в нещо, което можеше да се нарече усмивка. Знаеше, че е успял да посее ядката на съмнението в душата на дребното мекотело.

Все пак си беше някаква победа.

Тази нощ папата нямаше да се радва на спокоен сън.

„Победата в тази битка може и да е твоя помисли си Жак дьо Моле, — ала войната ни изобщо не е приключила!“

И с тази мисъл Великият магистър притвори очи и зачака приближаването на смъртта.

21

Колкото и да му беше приятно да си седи тук и да разговаря с Тес, Райли не виждаше никакъв смисъл в нито едно от нещата, които тя му беше разказала. Група самоотвержени рицари се превръщат в средновековна супер сила, а после Църквата им подрязва крилата и така те изчезват безславно в анализите на историята. Хубаво де, но какво общо има всичко това с банда въоръжени обирджии, разбиващи музей седемстотин години по-късно?

— Значи смяташ, че онези типове са били облечени като тамплиери, така ли? — попита колебливо той.

— Точно така. Тамплиерите са носели простички доспехи, напълно различни от крещящите одежди на останалите рицари по онова време. Да не забравяме, че са били религиозни монаси, дали обет за бедност. Белите мантии символизират чистотата на живота, който се очаквало от тях да водят, а червените кръстове — кръвта, както и тяхната по-специфична връзка с Църквата.

— Ясно. Но все пак, ако ме накарат да нарисувам рицар, той сигурно ще прилича доста на тамплиер, без въобще да влагам подобен смисъл. Образът е характерен за епохата, не мислиш ли?

Тес кимна и отбеляза:

— Виж какво, по принцип съм напълно съгласна с теб. Връзката не е убедителна. Но да не забравяме и за декодера.

— Имаш предвид предмета, който е грабнал четвъртият рицар. Онзи, до когото си се намирала ти.

Тес се приведе към Райли и заговори с ентузиазъм, който той не бе зървал у нея до този момент:

— Точно така! Проучих историята му. Оказва се, че той е далеч по-напредничава разработка от всичко, появило се в продължение на стотици години оттогава насам. Искам да кажа, че този предмет си е направо революционен! А тамплиерите са добре известни като майстори на кодираните съобщения. Шифроването е гръбнакът на тяхната система на банкиране. Когато поклонниците, отправили се към

Светите земи, депозирали при тях парите си, получавали в замяна разписки, изписани с шифър, който е можело да бъде разчетен единствено от други тамплиери. По този начин предотвратявали фалшифицирането на депозитните разписки и измамите.

— Но откъде накъде някакъв си тамплиерски декодер ще бъде част от съкровищата на Ватикана?!

— Защото именно Ватикана и кралят на Франция са организирали заговора по разбиването на Ордена им. И двете институции се стремили да заграбят богатствата им. Така че, съвсем естествено е да предположим, че всичко, което се е намирало в прецепториите на тамплиерите, в крайна сметка се е озовало или в Лувъра, или във Ватикана.

Райли като че ли не беше особено убеден в заключенията ѝ.

— Като че ли спомена за нещо на латински, нали? — подсети я той.

— Да! Всичко тръгна именно от тази фраза. Изрече я четвъртият ездач — онзи, който взе декодера. Моментът, в който машината се озова в ръцете му, бе като че ли много особен, личен ритуал за самия него. Имах чувството, че човекът се намираше в транс. И точно тогава изрече нещо на латински. Според мен той каза: „Veritas vos liberabit“. — Тес направи пауза, за да провери дали агентът от ФБР знае какво означава тази фраза. Озадаченият му поглед ѝ подсказа, че не знае. Затова поясни: — Това означава: „Истината ще ви направи свободни“. Проучих историята на фразата. Оказа се, че е и надпис на един тамплиерски замък в Южна Франция.

Виждаше се, че Райли обмисля внимателно току-що чуто, но Тес не можеше да бъде сигурна точно в каква насока текат мислите му. Започна да върти в ръка чашата си, изпи последната глътка кафе, а след като той не каза нищо, тя реши да продължи:

— Знам, че не звучи като кой знае колко важно, но нещата се променят значително, когато си дадеш сметка колко хора проявяват интерес към историята на тамплиерите. Основаването на ордена им, тяхната дейност и техните убеждения, както и жестоката им кончина — всичко е обгърнато в мистерия. А освен това имат множество последователи. Не можеш да си представиш какво количество книги и други материали са изписани за тях — в интернет буквално бъка от информация, а имай предвид, че прегледах само най-важното.

Интересът към тамплиерите е действително феноменален. А нещото, което обикновено го подклажда, е фактът, че и до ден днешен никой не е успял да открие местонахождението на приказното им богатство!

— Нали точно заради това богатство кралят на Франция е решил да ги унищожи! — отбеляза замислено Райли.

— Да, но така и не го е намерил. Нито той, нито който и да било след него. Никакво злато, никакви скъпоценни камъни. Нищичко. А за тамплиерите се знае, че са разполагали с невиджано съкровище. Един историк твърди, че още когато се установили в Йерусалим, са открили 148 тона злато и сребро — и това е много преди Европа да ги обсипе с пари и дарове!

— И никой няма представа какво е станало с него, така ли?

— Официалната версия твърди, че в нощта преди покушението двадесет и четирима рицари от Парижката прецептория са напуснали града с няколко натоварени догоре каруци и така са успели да изнесат цялото богатство на Ордена. На атлантическото пристанище Ла Рошел ги очаквали осемнадесет галери. Те отплавали и оттогава насам за тях не се знае абсолютно нищичко.

Райли обмисли информацията, след което отбеляза:

— Значи твърдиш, че нападателите на музея всъщност са търсели декодера, за да могат чрез него да се доберат до богатството на тамплиерите, така ли?

— Възможно е. Въпросът обаче е: какво всъщност е било истинското богатство? Дали се е състояло от златни монети и скъпоценни камъни, или е било нещо друго, далеч по-езотерично? Нещо, което... — тук Тес направи лека пауза, за да провери реакцията му, — навлиза малко по-дълбоко във вярата!

Райли я изгледа, ухили се и отбеляза:

— Слушам те много внимателно!

Тес несъзнателно сниши глас:

— Много от теориите, свързани с тамплиерите, твърдят, че те са били част от многовековна конспирация, целяща да открие и съхрани някакво тайнствено познание. А то би могло да бъде какво ли не. Знае се, че те са били пазители на множество свети реликви. Един френски историк дори стига дотам, че им приписва притежанието на балсамираната глава на Исус! Но най-често срещаната теория, която като че ли звучи най-смислено от всички останали, ги свързва със

Светия граал — който, както вероятно отлично знаеш, не предпоставя на всяка цена действителна чаша или какъвто и да било физически „потир“, от който Исус уж бил пил по време на последната си вечеря, и като нищо би могъл да представлява просто метафора за някаква тайна, свързана с истинските събития около неговата смърт и оцеляването на неговото потомство през Средновековието!

— Потомството на Исус ли?!

— Колкото и да ти звучи еретично, тази теория, която, между другото, се радва на изключителна популярност, твърди, че Исус и Мария Магдалена са имали дете, а може би повече от едно деца, които са отгледани тайно, далеч от римляните. Истината за потомството на Исус е една от най-ревностно пазените тайни през последните две хилядолетия. За тази велика цел са били създадени множество тайнствени общества, охраняващи неговите потомци — общества, които са предавали тайната от поколение на поколение „посветени“. Леонардо да Винчи, Исак Нютон, Виктор Юго и почти всяко друго известно име в историята се смятат за част от тази тайнствена кабалистична общност, превърнала в своя главна житейска цел опазването на неговата родствена линия. — Тес направи кратка пауза и отново зачака реакцията на агента. После продължи: — Давам си сметка, че всичко това вероятно ти звучи абсурдно, но трябва да си наясно, че историята се радва на изключително голяма популярност и върху нея са работили и работят изключително много хора. И тук не става въпрос за писатели фантасти и други любители на жанра фентъзи, а за истински, сериозни учени, прочути членове на академичните среди!

Отново замълча, изучавайки физиономията на Райли. Дори и с историята за истинското съкровище да бе успяла да го накара да се замисли, сега май пак го беше изгубила за каузата. Облегна се назад и си даде сметка, че след като бе изрекла мислите си на глас, и на нея като че ли й звучаха прекалено абсурдно.

Райли се замисли. След известно време по устните му пробяга лека усмивка:

— Потомците на Исус значи! Ако той действително е имал едно-две деца, и ако предположим, че те също са имали свои деца, и така нататък, то тогава след две хиляди години — което ще рече колко, седемдесет-осемдесет поколения, нали така? — те ще са хиляди.

Следователно цялата планета би трябвало да бъка от негови наследници, прав ли съм? — Тук той се засмя на глас и добави: — И казваш, че има хора, които приемат всичко това на сериозно?!

— Напълно. Изчезналото съкровище на тамплиерите е една от най-великите неразгадани мистерии на всички времена! И никак не е трудно да разберем откъде е целият този интерес към тях. Най-голямата стръв се съдържа още в началото на историята. Представи си само — в Йерусалим се появяват деветима рицари, които твърдят, че искат да защитават хилядите поклонници. Само девет човека! Доста амбициозно по каквито и да било стандарти, с изключение на „Великолепната седморка“, не мислиш ли?! Като чул това, крал Балдуин въобще не се замислил и веднага им дарил сочно парче недвижима собственост в града — Храмовия хълм, мястото, където някога се е намирал Вторият храм на Соломон, сринат от легионите на Тит през 70 г. н. е., които го оплячкосали и отнесли съкровищата му в Рим. И точно тук идва великото „ако“ — ами ако жреците на храма, узнавайки за предстоящото нападение на римляните, са скрили нещо така, че римляните да не го намерят?

— Обаче тамплиерите са го открили!

— Точно така — кимна тя. — Идеална храна за какви ли не митове. Въпросното нещо си остава заровено там в продължение на хиляда години, след което те го изкопават. Да не забравяме за така наречените „Медни надписи“, които откриха в Кумран!

— Искаш да кажеш, че Ръкописите от Мъртво море са също част от всичко това, така ли?!

„Забави малко темпото, Тес! Плашиш го!“ — каза си тя. Обаче вече не можеше да се владее.

— Един от тези ръкописи споменава за огромни количества злато и други ценности, заровени под основите на храма — както се твърди, двадесет и четири купчини. Но наред с това се говори и за някакво по-особено съкровище. Какво е било то? Никой не знае. Би могло да бъде всичко.

— Добре де, а къде се вписва във всичко това историята за Покрова от Торино? — попита Райли.

В продължение на няколко секунди тя обмисляше съвсем сериозно въпроса му. После, усетила неприкрития сарказъм, тя се ядоса, но успя да се овладее и да се усмихне снизходително.

— Като че ли не вярваш на нито дума от онова, което ти разказах, а?

Райли вдигна отбранително ръце и изрече:

— Много се извинявам! Моля те, продължавай!

Тес продължи:

— Та на тези деветима обикновени рицари била дадена част от двореца с конюшни, които можели да поберат най-малко две хиляди коня. Откъде накъде подобна щедрост от страна на Балдуин?!

— Де да знам. Може да е бил човек с напредничаво мислене. Или е бил запленил от тяхната отдаденост на каузата.

— Точно там е проблемът — отбеляза компетентно тя. — На този етап те все още не са сторили нищо. Кралят просто им предоставя тази огромна площ — ей така, без нищо! И какво прави тогава нашата великолепна деветка? Да не би да смяташ, че веднага се заемат да извършват героични дела и да помагат на поклонниците да достигат по-лесно до крайната си цел? Нищо подобно! Те прекарват първите девет години от престоя си там, затворени в храма! Въобще не си показват носовете навън. Нито излизат, нито приемат нови членове. Просто си стоят вътре, здраво заключили вратите. В продължение на девет години... Най-широко разпространената хипотеза по случая, която лично аз също поддържам, е, че всъщност целта им е била да копаят в основите на храма. Да търсят нещо, което е било скрито там.

— Нещото, което жреците са скрили от легионите на Тит преди цели хиляда години?

Тес усети, че най-сетне е успяла да го накара да се замисли сериозно.

— Именно! — потвърди със светнал поглед тя. — Истината е, че в продължение на цели девет години те се снишават. И после, съвсем внезапно, с гръм и трясък излизат на сцената на историята, радвайки се на благосклонното отношение на Ватикана! Вероятно там, под основите на храма, тамплиерите са открили нещо, което е принудило Ватикана да преклони глава пред тях и да ги дари с безусловната си подкрепа. А един от най-подходящите кандидати за подобна принуда е доказателството, че Исус е станал баща на едно-две деца!

— Чакай малко! — смръщи се Райли. — Искаш да кажеш, че те са изнудвали Ватикана? Аз си мислех, че са били Христови воители! Не смяташ ли, че по-логичният извод е те да са намерили нещо, което е

зарадвало Ватикана до такава степен, че Църквата е решила да ги награди за откритието им?

— Ако нещата са стояли така, както казваш ти, не мислиш ли, че по-логичният ход би бил да обявят откритието си официално? — След този въпрос тя се облегна назад, очевидно леко объркана. — Да, знам, няколко парченца от пъзела все още липсват. Тамплиерите наистина са продължили да се бият за християнството в продължение на двеста години. Но все пак не можеш да не признаеш, че всичко изглежда твърде интригуващо! — Тук Тес отново замълча, погледна го и попита: — Е, какво смяташ? Намиращ ли някакъв смисъл в моите заключения?

Райли обмисли отново цялата информация, която Тес така ентусиазирано му бе предоставила. Въпреки привидно нелепото звучене на някои части от нея, той не можеше просто ей така да я отхвърли. Въръженият обир в „Метрополитън“ безспорно подсказваше за нещо далеч по-заплетено — зад този привидно обикновен грабеж се криеше нещо по-дълбоко. Поне по този въпрос всички в екипа му бяха напълно съгласни.

Той отлично знаеше, че някои радикални екстремисти основават действията си на разнообразни митове и верски убеждения, как с течение на времето ги изкривяват и опорочават така, че да паснат на техните намерения, и как в крайна сметка му изгубват края и започват да вършат невъобразими поразии.

Възможно ли е точно в тази история да се съдържа връзката, която толкова им трябваше? Легендата за тамплиерите със сигурност беше превъзходна основа за подобни изкривявания на понятията.

Възможно ли е някой да е до такава степен бесен заради съдбата, сполетяла тамплиерите, да се идентифицира с тях дотолкова, че да започне да се облича като тях, а накрая да се опита да отмъсти на Ватикана и да намери загубеното им съкровище?

— Дали смятам, че тамплиерите са били пазители на тайна, била тя добра или лоша, свързана с ранните години на Църквата? — обърна се към нея той. — Честно казано, нямам никаква представа.

Тес отвърна поглед, опитвайки се да прикрие разочароването си. Но точно тогава той се приведе към нея:

— Дали обаче мисля, че е възможно да съществува връзка между тамплиерите и случилото се в музея? — Пауза, едва забележимо

кимване и накрая лека усмивка. — Да! Убеден съм, че по този въпрос си струва да се помисли!

За Гюс Уолдрън този ден определено не беше от най-добрите.

Спомняше си, че се бе събудил преди известно време. Но преди колко точно — не можеше да каже. А после отново се бе унесъл. И сега бе повторно буден. И като че ли най-сетне идваше в съзнание.

Даваше си сметка, че формата му никак не е добра. Примигна, спомняйки си катастрофата. Тялото му се чувстваше така, сякаш го бяха бяхтели много повече, отколкото средностатистическата телешка пържола в „Чиприани“. А дразнещите, нескончаеми писукания на мониторите около него в никакъв случай не му помагаха да дойде на себе си.

Знаеше, че се намира в болница — писуканията и характерните за подобно място шумове бяха повече от показателни. Налагаше се да се осланя на слуха си, тъй като в момента не виждаше абсолютно нищо. Болката и смъденето в очите му бяха неописуеми. А когато се опита да се раздвижи, разбра, че не може. „Завързали са ме за леглото! Но като че ли не особено здраво. Значи причините са болнични, а не полицейски.“ Това беше добре. Ръцете му се вдигнаха към лицето, опипвайки бинтовете. Но усети и друго нещо — навсякъде му бяха напъхали разни тръбички.

Нямаше никакъв смисъл да се бунтува. Не и точно в този момент. Първо трябваше да разбере точно колко е ранен, а и за да се измъкне оттук, му беше необходимо и зрението. Затова, докато не е наясно със залога, ще се наложи да направи сделка с ченгетата. Но какво можеше да им предложи той? Трябваше му нещо голямо, защото на тях хич нямаше да им допадне факта, че точно той бе отнесъл главата на онзи шибан пазач. Май наистина не трябваше да го прави. Просто стана така, че докато яздеше натруфен и важен като някакъв принц от приказките, му хрумна да провери какво ли е да се пробва срещу истински човек. И усещането си го биваше — по този въпрос нямаше никакъв спор.

Да, сети се какво може да направи. Да изпее Бранко Петрович. И без това отдавна се бе наточил на онзи шибаняк, задето не му каза името на човека, който ги беше наел — непрекъснато тънтонеше за това колко готина била идеята с празните звена. Сега вече Гюс разбираше защо е така — той беше нает от Петрович, който пък е бил нает от някой друг, който на свой ред е бил нает от някакъв трети задник. Кой може да каже колко точно за празните звена, преди да се стигне до човека, който ченгетата трябваше да заковат?

За миг болничните шумове се усилиха, а после отново се отдалечиха. Сигурно вратата се е отворила и затворила. Гюс чу нечии стъпки, проскърцащи по пода, сякаш някой приближаваше леглото му. После този, който беше влязъл, вдигна ръката на болния и постави върховете на пръстите си върху вътрешната страна на китката на Гюс. Сигурно някой доктор или сестра, които му проверяват пулса. Не, по-скоро беше лекар. Тези пръсти бяха по-твърди, по-силни от пръстите на медицинска сестра.

Гюс реши, че на всяка цена трябва да разбере какво е състоянието му.

— Кой е? Докторе, ти ли си?

Който и да беше, не отговори. Сега пръстите повдигаха бинтовете, които опасваха главата и ушите му.

Гюс отвори уста, за да зададе въпрос, но точно в този момент устата му беше запушена от нечия силна ръка. Тилът му бе пронизан от такава неописуема болка, че цялото му тяло се разтресе.

Ръката натисна още по-силно, превръщайки виковете на Гюс в приглушен вой. Във врата и около гърлото му се разля горещина. А после, много бавно, ръката се поотпусна.

В ухото му зашепна нечий мек мъжки глас. Гюс усети топлия дъх на човека до него.

— Лекарите няма да позволят на никого да те разпитва още доста време. Обаче аз не мога да чакам. Налага се да знам кой те е наел.

Какво, по дяволите...

Гюс се опита да се надигне в леглото, ала каишите не му позволиха, а ръката, която още лежеше върху устата му, го върна бързо на място.

— Отговори ми на въпроса! — настоя гласът.

Кой е този? Не може да е ченге. Да не би да е някой мръсник, който се опитва да се набути в играта и да щипне част от плячката му от музея? Но ако е такъв, защо ще го пита кой го е наел?

— Отговори ми! — повтори гласът, все така мек, но вече звучащ далеч по-рязко.

— Мамка ти! — прошепна Гюс. Само дето всъщност не го изрече на глас. Устните му оформиха думите, после ги чу в главата си, но от тях не излезе никакъв звук.

Къде му е шибаният глас, за бога?!

— Аха — прошепна гласът до него. — Това е от лидокаина. — Малка доза, но достатъчна, за да обездвижи гласните ти струни. Доста дразнещо е, че не можеш да говориш. Обаче хубавото в ситуацията е, че и не можеш да пициш.

Да пици ли?

Пръстите, които бяха потърсили толкова внимателно пулса му, се приземиха върху лявото му бедро — точно там, където го бе уцелил куршумът. За момент просто замряха там, но после внезапно оживяха и натиснаха раната му. Силно. Много силно.

През цялото му тяло премина остра болка, сякаш го бяха пронизали с нажежен ръжен. Той изпищя.

Беззвучно.

Точно миг, преди да изпадне в безсъзнание, пръстите отпуснаха леко захвата и в гърлото му се образува проклета слюнка. Гюс си помисли, че сигурно ще повърне. После ръцете на мъжа до него отново го докоснаха и той конвулсивно се отдръпна. Но този път докосването беше нежно.

— Левичар ли си или десничар? — попита нежният глас.

Гюс вече се потеше като магаре. Левичар ли е или десничар? Какво значение има това, мътните го взели?! Повдигна едва-едва пръстите на дясната си ръка и не след дълго усети, че между тях поставят нещо. Молив.

— Просто ми напиши всички имена, които знаеш — каза му гласът, повеждайки ръката му към нещо, което, според болния, като че ли беше бележник.

С привързани очи и лишен от глас, Гюс се почувства напълно изолиран от света. И много сам — далеч по-самотен, отколкото би

могъл да си представи. Къде са всички тук? Къде са докторите, сестрите, шибаните ченгета, за бога?!

Пръстите отново стиснаха плътта около раната му и стиснаха здраво. Този път по-силно и по-продължително. Тялото му отново беше пронизано от болка, раздираща, мъчителна, адска. Като че ли всеки нерв по тялото му се подпали. Гюс изпъна каишите, пищейки беззвучно.

— Не е необходимо да продължаваме така цяла нощ — изрече спокойно мъжът до него. — Просто ми дай имената, които знаеш.

Той знаеше само едно име. И го написа.

— Бранко... Петрович? — попита нежно мъжът.

Гюс побърза да кимне.

— А другите?

Гюс разклати глава. Това е единственото, което знам, мамка ти!

Отново онези пръсти.

Натискащи по-силно, по-дълбоко. Изцеждащи и последните му останали жизнени сили. Болката.

Беззвучният писък.

Мамицата му мръсна! Гюс изгуби представа за времето. Успя да напише името на мястото, където работеше Бранко. И после единственото друго, което написа, бе: „не“.

И пак болката. И отново, и отново.

Накрая, изпълнен с огромно облекчение, той усети, че изваждат молива от пръстите му. Най-сетне човекът му повярва, че казва истината.

Сега Гюс долови някакви нови звуци, които не успя да разпознае. После отново усети как пръстите на мъжа повдигат бинтовете на същото място. Сви се, но този път почти не усети проникването на иглата.

— Ето ти още малко болкоуспокояващо — прошепна мъжът. — Ще премахне болката, която усещаш, и ще ти помогне да заспиш.

Гюс усети как в главата му се надига някаква тежка умора, която постепенно обхваща и тялото му, а с нея дойде и облекчението, че изпитанието и болката са свършили. Но точно в този момент той си даде сметка, че забравата, в която постепенно потъваше, ще бъде сън, от който той никога повече няма да се събуди.

Изпълнен с отчаяние, той се опита да се раздвижи, ала не успя. А след няколко секунди като че ли окончателно изгуби желание да се движи. Отпусна се. Накъдето и да беше се запътил, със сигурност щеше да бъде място, далеч по-красиво и добро от клоаката, в която беше прекарал целия си окаян живот.

Райли се измъкна от леглото, навлече си една тениска и се загледа през прозореца на своя апартамент на четвъртия етаж. Улиците навън бяха потънали в гробовна тишина. Онази изтъркана сентенция за града, който никога не спял, очевидно важеше само за него.

Той самият рядко спеше добре и причините за това бяха много. Една от тях беше неспособността да изключва съзнанието си. Проблемът го преследваше вече години наред — непрекъснато прехвърляше в ума си улики, данни и следи, свързани със случая, по който в момента работеше. Със самото заспиване нямаше проблем. По този въпрос обикновено грижата имаше изтощението. Но когато циферблатът на часовника достигнеше кошмарния праг на 4 часа сутринта, той се ококорваше и осъзнаваше, че мозъкът му вече работи на пълни обороти, пресява, анализира и претърсва за липсващата брънка информация, която би могла да спаси десетки човешки животи.

Понякога товарът на работата му бе напълно достатъчен, за да монополизира неговите мисли. Но от време навреме умът му отскачаше към лични проблеми, обитаващи територии, изпълнени с мрак, много по-коварен от този на подземния свят, който бе обект на неговите разследвания. Постепенно към повърхността на съзнанието му избликваха тревожни мисли, които го задушаваша и не му даваха покой.

В преобладаваща си част те се въртяха около случилото се с баща му — как се бе застрелял, когато Шон беше едва на единадесет години. Как момчето един ден се бе прибрало от училище, как бе отишло в кабинета на баща си и го бе заварило там, седнал в любимия си фотьойл, само дете този път задната част на главата му липсваше.

Независимо от характера на мислите му, следващите два часа след неговото събуждане бяха повече от отчайващи. Прекалено уморен, за да стане от леглото и да използва времето си за нещо полезно, но и изпълнен с прекалено много мисли, за да заспи отново, той обикновено лежеше в тъмното, а мисълта му обхождаше какви ли

не безрадостни пътеки. И той чакаше ли, чакаше. Сънят обикновено го спохождаше милостиво някъде около шест часа, което не беше кой знае какво успокоение, като се имаше предвид, че след около час така или иначе трябваше да стане за работа.

През тази нощ събуждането в четири часа настъпи, благодарение на обаждането на дежурния полицаи. Той го информира, че човекът, когото Райли беше гонил по улиците на Манхатън, бил починал. Дежурният спомена нещо за вътрешен кръвоизлив и за сърдечна криза.

И така, Райли бе прекарал обичайните си следващи два часа в преосмисляне на случая. Един от най-важните изводи, до които стигна, бе, че е загубил единствената си обещаваща и реална следа — ако не броим Люсиен Бусар, който обаче надали щеше да може да им каже кой знае какво, когато е в състояние отново да говори. Но размислите по този случай не след дълго се преляха в други мисли, които се въртяха в съзнанието му още от момента, в който си бе тръгнал снощи от болницата. Мисли, отнасящи се предимно до Тес Чайкин.

Сега, докато съзерцаваше тъмата през прозореца, той си спомни, че първото, което му направи впечатление, бе фактът, че на ръката ѝ нямаше халка или пръстен. Забелязването на подобни неща бе изключително важно за професионалния му живот. Инстинктивно внимание за детайлите, което идваше с годините, прекарани на това поприще.

Само дето в случая не ставаше въпрос за работа, а Тес не беше заподозряна.

— Казвал се е Гюс Уолдрън.

Райли слушаше съсредоточено, обгърнал с две ръце голямата чаша горещо кафе, докато Ник Джордано преглеждаше доклада с обигран поглед и предлагаше на събралия се екип федерални агенти само най-същественото.

— Безсъмнено стълб на обществото, който ще липсва на много хора — продължи саркастично Джордано. — Професионален боксьор, но в малките лиги, побойник, непрекъснато изпадащ от ринга, получил забрана за участие в мачове в три щата. Четири обвинения в нападение и въоръжен грабеж, както тук, така и в Джърси. Два престоя в затвора „Райкърс“ включително и един круиз до „Върнън Бейн“. — Затворът

„Върнън Бейн“, кръстен на най-обичания си началник, загинал при пътна катастрофа, представляваше презокеански лайнер в живота на осемстотин престъпници, предлагащ удобства за средно строг и максимално строг режим. — Заподозрян за две убийства. И двете по причина на побой. По този въпрос няма присъди. Болен на тема хазарт. През половината от живота си обаче е губел. — След тези думи Джордано вдигна очи и добави: — Като че ли това е всичко.

— Звучи ми като тип, който никога няма нищо против една бърза пачка — отбеляза Джансън. — С кого се е мотаел?

Джордано прелисти доклада и отвори на страницата с познатите на починалия.

— С Джош Билинг, споминал се миналата година. С Реза Фардузи — сто и петдесеткилограмова торба лайна. Дълбоко се съмнявам, че се е родил конят, който да е в състояние да го издържи. — Погледът му се плъзна по-надолу по страницата. — Лони Морис, дребен наркодилър, в момента пуснат условно, живеещ и работещ при — ако щете вярвайте, но е факт! — баба си, която притежава магазин за цветя в Куинс! — След това Джордано вдигна глава и този път изражението на лицето му беше такова, че Райли веднага настръхна. — Бранко Петрович — заяви мрачно колегата му. — Бивше ченге. Чуйте и това — бил е в конната полиция на Ню Йорк! — Огледа екипа и добави: — Пенсиониран. И не по свое желание, ако схващате какво имам предвид.

Амелия Гейнс хвърли многозначителен поглед към Райли и после се осмели да попита:

— В какво се е провинил?

— Кражба. Пъхнал ръка в кацата с меда в участъка си, след успешен удар срещу наркопласъори — обясни Джордано. — Като че ли не му е било за първи път. Освободен, без право на пенсия.

Райли се смръщи, очевидно не особено очарован от перспективата да се срещне с подобен човек. После заяви:

— Хайде да му отидем на посещение. Да проверим как свързва двата края.

Колкото и да се стараеше, Бранко Петрович не бе в състояние да се концентрира върху работата си. Не че задълженията му в конюшните изискваха кой знае каква концентрация. През по-голямата част от времето той къпеше и хранеше конете, и ринеше лайната им на автопилот, поддържайки здравето си тяло в добра кондиция. Така мисълта му беше свободна да размишлява за какво ли не, да изчислява рисковете, да съставя планове. Обикновено ставаше така. Не и днес обаче.

Идеята да наемат Гюс Уолдрън беше негова. Помолиха го да намери някой едър здравеняк, който да може да язди кон, така че веднага се сети за Гюс. Вярно е, че отвреме навреме Гюс се държеше дивашки, но никой не бе допускал, че ще се втурне да отсича главата на някого. Господи, та дори и шибаните колумбийци не си позволяваха подобни волности! Е, поне не и на публични места.

Нещо не беше наред. Тази сутрин се бе опитал да се свърже с Гюс, но никой не му отговори. Опипа старата рана на челото си, която го болеше винаги, когато нещо се объркаше. Казаха му, по-скоро му заповядаха, да не допуска нищо, което би привлякло вниманието на полицията. И точно така бе инструктирал и Гюс. Като че ли някой го чу. Точно сега привличането на вниманието бе най-малката му грижа.

Обзе го внезапна паника. Трябваше да се махне оттук веднага, докато все още можеше.

Втурна се напред и отвори вратичката на едно от отделенията, където с приятелско махване на опашка го посрещна една жизнерадостна двугодишна кобилка. В ъгъла се мъдреше бидон, в който се съхраняваше храната за животното. Бранко вдигна капака, бръкна вътре, разрови зърното и извади голяма торба. Претегли я в ръката си, после я развърза и извади оттам блестяща златна статуетка на кон, изправен на задните си крака, инкрустиран с диаманти и рубини. Вторачи се за миг в безвкусно натруфената статуетка, после

бръкна отново и този път измъкна смарагдов медальон със сребърен обков.

Съдържанието на тази торба бе в състояние да промени коренно неговия живот. Внимателно продавани, със съблюдаване на времето и интервалите, тези скъпоценни предмети бяха напълно достатъчни, за да му купят апартамента на покрива на някоя скъпарска кооперация, който винаги си бе обещавал, но откакто бе изгонен от полицията, си мислеше, че никога няма да притежава, И не само апартамента.

Затвори вратичката на кобилката и се насочи по пътеката между конете. Почти бе стигнал до вратата на конюшните, когато до ушите му достигна неспокойно пръхтене и разтревожено удряне на копита. Тревогата бе подета от друг кон, а после от трети. Бранко се обърна и тръгна назад. Не виждаше абсолютно нищо обезпокоително, ала вече всички коне се бяха включили към концертната изява.

И тогава го зърна.

Тънка струйка дим, виеща се нагоре от празното отделение в другия край.

Най-близкият пожарогасител беше по средата на пътя дотам. Когато го стигна, Бранко пусна торбата, измъкна цилиндъра от поставката му и се насочи към празното отделение. Отваряйки вратичката, забеляза, че димът се вие от малка купчинка слама, свита в ъгъла. Дръпна предпазителя на пожарогасителя, натисна лоста, бързо обля с пяна огъня и едва тогава се сети, че само преди час бе приключил с работата по това отделение. И го бе оставил без никаква купчина — само тънък слой слама, която лично той бе разпръснал по пода.

Бързо направи крачка назад и се огледа. В другия край на конюшните зърна друг димен стълб.

Господи! Значи има някой!

После се сети за торбата. Трябваше веднага да си я вземе! Всичките му житейски планове зависеха от нейното съдържание!

Хвърли пожарогасителя, втурна се към торбата, грабна я и после се закова на място. Конете. Не можеше да избяга просто ей така. Трябваше да им помогне.

Дръпна резето на най-близкото отделение и се отдръпна рязко, когато затвореният вътре кон се втурна навън. После хукна към следващото резе. Още един кон се изстреля оттам като куршум, а

копитата му зачаткаха оглушително в затвореното пространство. Оставаха му три коня, които трябваше да освободи, но точно тогава около гърлото му се склучи нечия желязна ръка.

— Не се дърпай — прошепна спокоен глас в ухото му — Не искам да те осакатявам.

Бранко замръзна на място. Хватката около гърлото му беше здрава. Човекът зад него беше професионалист. И нямаше никакво съмнение, че говори напълно сериозно.

Бързо го повлякоха към вратата на конюшната, където усети другата ръка на човека върху китката си, после едната му ръка се оказа прикована с белезници към огромната плъзгаща се порта на конюшните. Мъжът смени ръцете си през врата му, повтори процедурата и ето, че Бранко вече бе разпънат на кръст върху вратата.

Трите коня, които все още стояха приклучени в отделенията си, вече цвилеха отчаяно и ритаха вратите си, усещайки приближаването на пламъците.

Мъжът хвана дясната ръка на Бранко и без никакво усилие счупи палеца му.

Бранко изпищя от болка и започна да рита с крака, ала непознатият бързо отстъпи назад.

— Какво искаш? — успя да изреве бившият полицаи.

— Имена — изрече спокойно мъжът и гласът му потъна в невъобразимия шум от тропота и отчаяното цвилене на конете. — Давай бързичко! Не разполагаме с много време.

— Какви имена?

Бранко забеляза как по лицето на непознатия преминава сянка. Протегна се и докопа лявата му ръка. Този път не си направи труда да си играе с пръстите му. С разкривено от гняв изражение той хвана китката му и рязко я счупи.

Болката премина като светкавица през тялото на разпънатия. Той почти изгуби съзнание, а воят му се понесе високо над хаоса, обхванал конюшните.

Когато успя да отвори очи, забеляза, че човекът стои срещу него и го наблюдава безстрастно сред все по-сгъстяващия се дим.

— Имена на приятели. С които посетихте музея.

Бранко се закашля и се вторачи отчаяно над рамото на мъжа — чак дотам, докъдето пламъците вече облизваха гредите на конюшните.

Нищо не проумяваше.

— Гюс! — изплю отчаяно. — Гюс и Мич. Това е единственото, което знам.

— Мич чий?

Бранко си даде сметка, че не е в състояние да произнесе думите толкова бързо, колкото би му се искало.

— Адисън. Мич Адисън. Това е всичко, което знам, кълна се!

— Мич Адисън значи.

— Точно така. Нали така се прави? Като по командна линия, с празни звена.

Човекът го огледа внимателно и кимна.

— Да, знам.

„Добре, че този откачен психопат ми повярва!“ — помисли си Бранко.

— А сега ме измъкни от тези проклети белезници! — примоли му се той.

— И къде да го открия този Мич Адисън? — попита непознатият. Заслуша се напрегнато в едва долавящите се думи на разпънатия пред него човек. Накрая кимна и изтъкна: — Обаче с вас имаше и четвърти човек. Опиши ми го!

— Не му видях лицето. Беше със скиорска маска. И не си взе абсолютно нищо от музея. Носеше маската под шлема си и всичките онези глупости там.

Мъжът отново кимна и промърмори:

— Окей.

После се обърна и се отдалечи.

— Хей! — изрева след него Бранко.

Ала мъжът не се обърна. Продължи да върви към другия край на конюшните, като по пътя вдигна торбата с откраднатите реликви.

— Не можеш да ме оставиш така! — простена Бранко. И едва тогава осъзна какво точно прави непознатият. Той пускаше на свобода останалите коне.

Бранко изпищя, когато обзетата от паника кобилка поведе обезумелите си другари навън.

В следващия момент трите коня се носеха към него в пълен галоп, с подивели очи и разширени от ужас ноздри. На фона на

пламъците зад тях те изглеждаха така, сякаш излизаха право от бездната на ада.

А той беше разпънат насред единствения им път за отстъпление.

— Кажи ми нещо повече за това маце!

Райли простена, когато чу този въпрос. От мига, в който бе споменал на партньора си за разговора с Тес, си знаеше, че ще се наложи да изтърпи и подобни въпроси.

— Това маце ли? — парира го той с безизразна физиономия.

Двамата с Джордано пътуваха в източна посока, през претъпканите улици на квартал Куинс. Като изключим цвета на колата, понтиакът, който бяха получили, беше като клонинг на крайслера, който бяха потрошили, когато заковаха Гюс Уолдрън. Джордано се смръщи, докато Шон прекарваше внимателно колата покрай един паркиран камион с пушещ радиатор, чийто шофьор отчаяно риташе предната му гума.

— Извинявай. Госпожица Чайкин.

Райли положи максимални усилия да не показва абсолютно никакви чувства, когато отговори:

— Няма какво да ти кажа.

— Хайде де! — подкани го Ник Джордано, който познаваше партньора си по-добре от когото и да било. Не че имаше кой знае каква конкуренция. Райли не беше от хората, които допускаха някого близо до себе си.

— Какво толкова искаш да ти кажа?

— Как какво? Нали точно тя е направила първата крачка? Ей така, изневиделица! Спомнила си е за теб от музея — само от една бърза размяна на погледи през залата, след всичко, което е преживяла въпросната вечер!

— Ами, какво мога да ти кажа по този въпрос? — отбеляза Райли, вперил поглед в пътя пред себе си. — Просто жената има фотографска памет.

— Да бе, фотографска памет! — изсмя се подигравателно Джордано. — Това маце е тръгнало на лов, мой човек!

Райли подбели очи и рече:

— Не е тръгнала на никакъв лов! Просто проявява... любопитство.

— Ясно. Значи има фотографска памет и любознателен ум. И е страхотна сладурана. Обаче ти, разбираш ли, не си забелязал нито едно от тези нейни качества. Естествено! Как да ги забележиш?! Нали си мислел единствено за случая!

— Добре де — сви рамене партньорът му. — Може и да съм забелязал това-онова.

— Слава на бога! Значи той диша! Той е жив! — подкачи го Джордано с тона на професора, създал Франкенщайн. — Нали знаеш, че не е омъжена, а?

— Като че ли го забелязах — отбеляза Райли. Стараеше се да не превръща този факт в отправна точка на мисълта си. Рано тази сутрин бе прочел показанията, които Тес беше дала пред Амелия Гейнс още в музея, точно преди да помоли един анализатор да му предостави всички сведения за рицарите тамплиери, съдържащи се в огромния куп информация за екстремистките групировки из страната.

Джордано го изгледа. Познаваше го толкова добре, че бе в състояние да прочете мислите му и от петдесет крачки. И много обичаше да го подкача по лични въпроси.

— Абе, не знам. Ако подобна сладурана обаче ми налети, честно да ти кажа, въобще няма да му мисля!

— Ти си женен.

— Добре де, ама това не ми пречи поне да си мечтая!

Вече се намираха на шосе 405 и всеки момент щяха да излязат от Куинс. Адресът, с който разполагаха в папката за Петрович, беше доста стар, но бившият му хазяин им каза, че знае къде работи. Конюшните се намираха тук някъде. Джордано погледна картата на града и даде указания на Райли, който пък, тъй като бе наясно, че партньорът му няма да го остави на мира, отговори:

— Ако искаш да знаеш, въобще не ми е налитала!

— Естествено! Как ще ти налети! Тя е само загрижена гражданка, която прави всичко възможно да ни помогне! — възкликна Джордано и поклати глава. — Тук нещо не ми се връзва. Ти си неженен. При това не си и грозен като смъртта. Не излъчваш абсолютно никакви неприятни миризми, иначе досега да съм те усетил. И въпреки всичко... Виж сега как стоят нещата. Ние, женените

мъже, се нуждаем от типове като вас, за да водим чрез вас необуздания живот, за който си мечтаем. А ти просто предаваш отбора!

Райли не беше в състояние да спори с него по този въпрос. Беше минало много време от последния път, когато бе имал връзка с жена, и въпреки че никога не би си признал пред своя партньор и приятел, пред себе си поне не бе в състояние да отрече, че Тес го привлича. Но същевременно бе наясно, че точно като Амелия Гейнс, и Тес Чайкин не е от жените, които биха приели благосклонно небрежното отношение към себе си — което си беше много добре, като се имаше предвид, че и той не бе от мъжете, които се отнасят небрежно към подобни въпроси. И точно там се съдържаше и парадоксът, лежащ в същността на неговата самота.

Ако дадена жена не бе в състояние да го омае напълно, той губеше всякакъв интерес към нея. Ако пък все пак притежаваше онова специално качество, което той търсеше, рано или късно случилото се с баща му избликваше на повърхността — на някакъв етап страховете му се събуждаха и той не даваше на връзката абсолютно никакъв шанс да разцъфти.

Трябва да се отпуснеш. Не е задължително същото да се случи и с теб.

Вторачен право напред, Райли забеляза, че отнякъде към небето се вие дим, а малко след това зърна и сигналните лампи на две пожарникарски коли. Двамата с Джордано се спогледаха. Колегата му веднага протегна ръка за полицейския буркан и го метна на покрива, а Райли включи сирените и скочи върху педала на газта.

Не след дълго двамата отново извършваха обичайните си скоростни маневри между колоните от коли и камиони, насочвайки се право към целта.

Когато влязоха в паркинга пред конюшните, Райли забеляза, че освен пожарните коли имаше още две в черно и бяло, както и една линейка. Паркираха достатъчно далече от изхода, излязоха от колата си и се насочиха към сцената на произшествието. Един от униформените полицаи ги пресрещна с разтворени ръце, но после забеляза значките им и отстъпи.

Въпреки че пожарът вече беше изгасен, из въздуха се носеше тежката миризма на изгоряло дърво. Тринадесет души, очевидно работници в конюшните, се опитваха да удържат подплашените коне

насред плетеницата от пожарникарски маркучи, които се виеха навсякъде. Мъж с черен шлифер и мрачно изражение на лицето наблюдаваше приближаването на двамата агенти, очевидно очаквайки ги.

Райли представи себе си и Джордано. Ченгето — сержант на име Милигън, не изглеждаше особено очаровано от появата им.

— Само не ми казвайте, че просто случайно сте се намирали наблизо! — отбеляза саркастично той.

Райли кимна по посока на обгорените конюшни и изрече единствено:

— Бранко Петрович.

Милигън сви рамене и ги поведе навътре, където двама медици от Бърза помощ бяха приклекнали до трупа. Близко до тях беше облегнатата сгъваема носилка.

Райли погледна към носилката, а после към Милигън, който веднага получи посланието — случаят трябва да бъде третиран като престъпление и убийство първа степен.

— Какво знаем до момента? — попита агентът. Милигън се приведе над обгорения труп, лежащ насред отломки от разцепилата се врата.

— Вие ми кажете. Мислех си, че това тук ще бъде лесна работа.

Райли погледна над рамото на сержанта. Трудно беше да се определи кое точно е обгоряла плът и кое — кръв, примесена със сажди и вода от пожарникарските маркучи. Към цялата тази зловеща обстановка се добавяше и още един страховит детайл — онова, което някога е била лявата ръка на човека, лежеше встрани от тялото му, напълно отделена от него. Шон Райли се смръщи. Какъвто и да беше случаят, купчината, която някога е съставлявала Бранко Петрович, вече не можеше да се определи като човешко същество.

— Откъде сте толкова сигурен, че това е той?

Милигън протегна ръка и посочи към челото на убития.

Райли веднага забеляза някакъв белег, който въпреки кошмара на всички останали поражения си личеше съвсем ясно. И не беше скорошен.

— Преди много години го ритна един кон. Още докато беше в полицията. Много се гордееше с белега си. И най-вече, че е оцелял след ритник в главата.

Райли приклепна, за да огледа трупа по-отблизо. Тъмнокосото момиче от екипа на Бърза помощ, което изглеждаше в началото на двадесетте, очевидно нямаше търпение да даде своя дял от заключения в разследването. Райли я погледна и я подкани с думите:

— Какво имате за нас?

Тя се усмихна и повдигна лявата китка на Петрович.

— Само не казвайте на съдебна патология за тези заключения, моля ви! Така. Бих се обзаложила, че някой никак не е харесвал нашия приятел тук. Другата му китка е цялата обгоряла, обаче виждате ли тази тук? — и тя посочи към откъснатата ръка. — Отпечатъците все още се виждат ясно. Бил е приклепчен в белезници. — После посочи към портала на конюшните: — Бих предположила, че е бил прикован към двете врати. Все едно е бил разпънат на кръст.

Джордано се смръщи, представяйки си картината.

— Искате да кажете, че някой нарочно е пуснал конете да го прегазят?

— Или по-скоро да го разкъсат — обади се Райли.

Момичето кимна. Райли благодари на нея и колегата ѝ, след което тримата с Ник Джордано и сержант Милигън се отдалечиха.

— А вие защо се интересувате от Петрович? — попита полицаят. Вторачен в конете, Райли отвърна на въпроса с въпрос:

— Преди да ви кажем, нека първо попитаме вас — имате ли някакви причини да смятате, че някой е искал да го види мъртъв?

— Нищо конкретно. А вие с какво разполагате?

Сержантът заслуша с интерес разказа на Райли, който го осведоми подробно за връзката между Гюс Уолдрън и Бранко Петрович, както и за общата им връзка с обира в музея „Метрополитън“.

Когато агентът от ФБР свърши, Милигън отсече:

— Този случай веднага ще получи приоритет! Ще извикам момчетата от криминологичната лаборатория, ще помоля шефа на пожарната да направи тестовете за предумишлен палеж още днес и ще поставя документите за аутопсията на трупа най-отгоре в купчината!

Райли му благодари и двамата с Джордано се насочиха към колата си. Точно в този момент започна да ръми.

— Някой очевидно се опитва да заличава следите — отбеляза по едно време Ник Джордано.

— Така изглежда. Ще трябва да накараме съдебните патолози да огледат по-подробно трупа на Гюс Уолдрън.

— Ако нещата действително стоят така, налага се да открием максимално бързо останалите двама ездаци, преди онзи, който е тръгнал да разчиства, да се е добрал до тях.

Райли вдигна поглед към бързо скупчващите се над главите им облаци и отбеляза:

— Остават ни още двама рицари. Или може би само един. Ако четвъртият е този, който извършва убийствата.

Очите го смъдяха от множеството часове, прекарани в разчитането на древните ръкописи. Свали очилата си и ги разтри с влажна хавлиена кърпа.

Колко ли време беше изминало? Дали вече е сутрин? Или може би вечер? Откакто се бе върнал тук след нападението в музея „Метрополитън“, той беше загубил всякаква представа за време.

Сигурно медиите — тази глутница безполезни, полуграмотни същества, вече раздухват случая като обир или въоръжен грабеж. А случилото се не беше нито едно от двете. Ала вероятно нито един човек, дори и онези на най-високо, не би проумял неговия начин на мислене — за него станалото беше просто извършване на научен експеримент. И си беше точно такава.

Защото не след дълго светът щеше да разбере какво точно е представлявало събитието от съботната вечер — първата крачка към нещо, което ще промени безвъзвратно начина, по който повечето хора възприемат света около себе си. Крачка, която съвсем скоро ще свали покрива от очите им и ще отвори дребнавите им умове за нещо, излизащо далеч отвъд пределите на бледото им въображение.

Почти стигнах. Остава ми съвсем малко до края!

Той се обърна и погледна стената зад себе си, където висеше един календар. Въпреки че часът от денонощието вече нямаше никакво значение, датите винаги бяха важни.

Една от тях беше оградена с червено.

Отправяйки отново поглед към резултатите от работата си с многостепенния роторен декодер, той препрочете един конкретен пасаж, който не му даваше мира още от мига, в който го беше разшифровал.

Да, безспорно загадъчно. После се усмихна на себе си, защото си даде сметка, че подсъзнателно бе подбрал именно думата, която му трябваше. Защото точно за този ръкопис очевидно не е било

достатъчно само да бъде закодиран — преди шифроването той е бил съставен като загадка.

Усети, че се изпълва с възхита към човека, съставил документа.

После се смръщи. Налагаше се да го разгадае колкото е възможно по-бързо. Доколкото му беше известно, следите му бяха перфектно прикрити, но не можеше да си позволи да прояви глупостта да подцени своя враг. За нещастие, за да успее да разплете загадката, се налагаше да отиде в някоя библиотека. Това означаваше, че ще се наложи да напусне сигурността на своя дом и да излезе над земята.

Замисли се и стигна до заключението, че най-вероятно сега е вечер. Значи може да се отбие до библиотеката. Обаче ще бъде много внимателен. За всеки случай — ако някой вече е успял да направи връзката и да е предупредил библиотекарите да докладват за всички хора, които търсят материали на конкретна тема.

После се усмихна на себе си. Това си беше чиста проба параноя. Никой не би могъл да бъде чак толкова умен, че да свърже нещата.

След посещениято си в библиотеката ще се върне тук, най-вероятно вече с разрешението на загадката, и ще довърши разшифроването на останалите абзаци от ръкописите.

Отново отправи поглед към календара с оградената в червено дата.

Дата, която се бе запечатала в паметта му завинаги.

Дата, която никога не би могъл да забрави.

Имаше да изпълни едно малко, но изключително важно и болезнено задължение.

А след това, ако всичко се развива по план, и с напълно разшифрвания ръкопис, той щеше да изпълни мисията, която съдбата така несправедливо му бе поверила.

Монсиньор Де Анджелис седеше на твърдия плетен стол в стаята си на най-горния етаж в аскетичното общежитие на Оливър Стрийт, където диоцезът му беше уредил преспиване по време на престоя му в Ню Йорк. Не беше чак толкова зле.

Общежитието отговаряше напълно на неговата цел — намираще се само на няколко преки източно от Федерал Плаза. А гледката към моста „Бруклин“, която се разкриваше от горните етажи, бе достойна да породи романтични видения в сърцата на пуристите, които обикновено обитаваха тази стая. Но за него усилията ѝ в тази насока си оставаха напразни.

Защото точно сега не можеше да се каже, че свещеникът се намира в пуристко състояние на духа.

Провери колко е часът, после вдигна капачето на мобилния си телефон и набра Рим. Отговори му кардинал Риенци, помърмори, както си му беше редът, че не желае да притеснява кардинал Бруньоне, а накрая се примири — нещо, в което Де Анджелис въобще не се съмняваше.

— Кажи ми, че имаш добри новини, Майкъл! — заяви Бруньоне, като прочисти гърлото си.

— Хората от ФБР определено напредват. Някои от откраднатите предмети вече са намерени.

— Звучи окуражително.

— Да, така е. Бюрото и полицията изпълняват обещанието си и посвещават всичките си сили и ресурси за този случай.

— А какво става с извършителите? Арестували ли са вече някого?

— Не, Ваше Високопреосвещенство — отговори Де Анджелис. — Човекът, когото бяха задържали, се спомина, преди да успеят да го разпитат. Загина и вторият от бандата, по време на пожар. Днес вече успях да говоря с агента, който отговаря за нашия случай. Все още

чакат резултатите от криминологията, но според него става въпрос за убийство.

— Убийство ли? Колко неприятно! — въздъхна Бруньоне. — И колко трагично! Собствената им алчност ги изяжда. Започнали са да се бият за плячката.

— Да, като че ли така изглежда — сви рамене свещеникът.

Кардинал Бруньоне замълча, след което отбеляза:

— Но съществува и друга възможност, нали така, Майкъл?

— Да, хрумна ми нещо такова.

— Нашият човек вероятно разчиства къщата си.

Де Анджелис кимна леко и отвърна:

— И аз подозирам подобна работа.

— Това никак не е добре. Щом остане сам, намирането му ще стане още по-трудно.

— Всеки допуска грешки, Ваше Високопреосвещенство. И когато той извърши своята, ще направя всичко възможно ние да не я пропуснем.

Де Анджелис почти долови как кардиналът се размърдва сконфузено в стола си.

— Това развитие на нещата никак не ми харесва — отбеляза той. — Не можеш ли да направиш нещо, за да ускориш нещата?

— Не и такова, което ФБР да не възприеме като незаконно вмешателство в работата си.

Бруньоне отново замълча, след което изрече:

— Е, засега не ги тревожи. Но трябва да направиш всичко възможно ние да сме в пълно течение на разследването!

— Да, ще сторя всичко по силите си.

Тонът на кардинала стана заплашителен, когато каза:

— Надявам се, че си даваш сметка колко важно е всичко това за нас, Майкъл! Абсолютно наложително е да си възвърнем всичко изгубено, преди да е настъпило непоправимото!

Де Анджелис отлично знаеше какво има предвид кардиналът, когато наблегна на думата „всичко“.

— Разбира се, Ваше Високопреосвещенство! — побърза да отговори той. — Разбирам перфектно ситуацията.

След като изключи телефона, свещеникът остана още известно време на стола си, после приклепна до леглото и започна да се моли.

Но не за някакво божествено откровение — молеше се личните му слабости да не му позволят да се провали.

Защото залогът в тази игра беше прекалено голям.

Когато този следобед Тес получи копията на материалите от Колумбийския университет, те се оказаха разочароващо малко. Един бърз поглед потвърди подозренията ѝ.

Не успя да открие нищо, което би имало отношение към случая. От онова, което ѝ бе казал Клайв Едмъндсън, тя си знаеше, че не може да очаква нищо, свързано с рицарите тамплиери. Те не бяха официалният обект на проучванията на Уилям Ванс. Оказваше се, че той се е концентрирал най-вече върху финикийската история до III век преди новата ера. Иначе връзката между темите изглеждаше както естествена, така и обещаваща — великите финикийски пристанища Сидон и Тир хиляда години по-късно се превръщат в недостъпни укрепления на тамплиерите. И за да достигнеш до живота на финикийците, се налага първо да смъкнеш пластове на кръстоносците и тамплиерите.

И което беше още по-важно, на нито едно място в материалите, които ѝ бяха изпратени, не се споменаваха нито за криптография, нито за криптология.

Обзе я силно разочарование. Въпреки всичките материали, които беше прегледала в библиотеката, а сега и докладите на Ванс, тя не бе направила и крачка напред в разгадаването на тази мистерия.

Реши да направи един последен опит с търсачката в интернет, но се сблъска със същите заглавия, особено когато въведе и името на Уилям Ванс. Но този път си каза, че ще бъде добре да им посвети повече време и да ги прегледа по-задълбочено.

Прегледа около двадесетина сайта и най-сетне попадна на нещо, където споменаваха Ванс мимоходом, при това в безпardonен, подигравателен стил. Докладът, представляващ стенография от речта на някакъв френски историк, изнесена в университета в Нант преди повече от десет години, унищожително критикуваше нещо, което, според автора, било недостойно за академичните среди и само им мътелo водите за по-сериозни проучвания.

Името на Уилям Ванс излизаше към последната третина от доклада на французина. Там историкът споменаваше, уж между другото, как до ушите му достигнала абсурдната хипотеза, че Уго дьо Павен може би е бил катар — просто защото родословното дърво на този човек подсказвало, че той произлиза от Лангедок.

Тес препрочете пасажа още веднъж. Основателят на Ордена на тамплиерите — катар?! Наистина абсурдно предположение. Между идеите на тамплиерите и тези на катарите зееше непреодолима пропаст. В продължение на двеста години тамплиерите са били най-ревностните защитници на Църквата. А катарското движение от своя страна е било с гностичен характер.

При все това... имаше нещо твърде интригуващо в предположението.

Катарското движение се заражда в средата на X век. Името му идва от гръцката дума „катарос“, което означава „чистите (хора)“. То изхожда от концепцията, че светът е въплъщение на злото и че душите могат непрекъснато да се прераждат — като преминават дори в животни, поради което катарите са били вегетарианци — докато накрая успеят да се отделят от материалния свят и да достигнат чистото духовно ниво.

Вярванията на катарите са били истинска анатема за Църквата. Те били дуалисти, убедени, че освен милостивият и добър Бог, съществува равен на него по сила, ала особено зъл Бог — с което обяснявали нещастията и трагедиите по света. Според тях добрият Бог е създал рая и човешката душа, а злият Бог я е затворил в капана на човешкото тяло. В очите на Ватикана катарите са били еретици и богохулници, възвелижи Сатаната до нивото на равен на Бога. Изхождайки от своите вярвания, катарите са смятали всички материални неща в света за въплъщение на злото. Тази гледна точка им помогнала да избегнат уловките на богатството и властта, които в крайна сметка са успели безвъзвратно да корумпират католическата църква още през Средновековието.

Най-ужасяващ за Църквата обаче бил фактът, че те били и гностици. Гностицизмът, който, както и наименованието на катарите, произлиза от гръцки — „гносис“ означава „висше познание, проникновение“ — се крепи върху убеждението, че човекът може да влиза в пряк и близък контакт с Бога без помощта на свещеник или на

някоя църква. Вярата в прекия, личен контакт с Бога освобождавала катарите от всички морални забрани или религиозни задължения, налагани от Църквата. Те нямали нужда както от богати църкви и потискащи церемонии, така и от свещеници като посредници. Религиозните им церемонии можели да се изпълняват и в домовете им, и на полето.

И като че ли всичко това не било достатъчно, та били и привърженици на богохулствената доктрина да третират жените като равни, позволявайки им дори да станат „перфекти“ — най-близкото подобие до религиозен служител, което те имали. Те били дълбоко убедени, че тъй като физическата форма няма никакво значение, душата, обитаваща човешкото тяло, би могла да живее както като мъж, така и като жена.

С течение на времето тези убеждения набрали сила и се разпространили в цяла Южна Франция и в северните части на Италия. Ватикана се разтревожил не на шега. Накрая стигнал до заключението, че подобна ерес повече не може да бъде толерирана. Тя заплашвала устоите не само на римокатолическата църква, а и на самата феодална система, тъй като катарите вярвали, че клетвите са греховни, защото привързвали човека към материалния, изпълнен със зло свят.

Тази концепция напълно игнорирала необходимостта от клетвата за вярност, която всички васали били длъжни да положат пред своя господар. Поради тази причина папата не срещнал абсолютно никакви затруднения да си осигури подкрепата на френските аристократи, за да сложи край на катарската заплаха.

През 1209 година в провинция Лангедок нахлула огромна армия кръстоносци и през следващите тридесет и пет години тя изколила 30 000 мъже, жени и деца. Говори се, че в някои от църквите, където селяните намерили убежище, кръвта по пода, която кръстоносците газели, стигала до глезените. А когато един от папските воители се оплакал, че не може да разбере дали убива еретици или поклонници на Христа, получил следния отговор: „Избивай всичко, което ти се изпречи на пътя! Господ ще прецени кои са вярващи и кои — не!“.

Да, затова подобна връзка наистина звучи абсурдно. Тамплиерите са заминали за Светите земи, за да придружават и охраняват поклонниците. Те били своеобразен преден отряд на

Ватикана, най-верните последователи на Църквата. А катарите — най-големите ѝ врагове.

Тес беше не малко изненадана, че човек със знанията и ерудицията на Уилям Ванс се осмелява да предположи наличието на подобна безсмислена връзка, основаваща се на неубедителната хипотеза за корените на нечие родословно дърво. Питаше се дали просто не чука на грешната врата, но накрая реши, че се налага да разговаря с него. Лично. Въпреки подобна груба академична грешка, той със сигурност веднага би направил връзката между тамплиерите и обира в музея.

Тес реши отново да се обади до Колумбийския университет. Поиска да я свържат с Историческия факултет. След като припомни на секретарката предишния им разговор, тя я попита дали е успяла да открие някой, който да разполага с координатите на професор Ванс. Жената ѝ обясни, че е разговаряла с двама професори, които преподавали по същото време като Ванс, но и двамата потвърдили, че са изгубили напълно контакт с него след напускането му.

— Да, разбирам — въздъхна Тес. Вече наистина нямаше представа какво да прави.

Жената усети разочарованието в тона ѝ и побърза да каже:

— Знам, че ви се налага спешно да говорите с него, но може би той просто не желае да бъде открит. Понякога хората не искат да им бъде напомняно за... нали се сещате... болезнените мигове в живота.

— Болезнените мигове ли? — наостри слух Тес.

— След всичко, което горкият преживя... Толкова тъжна история! Той я обичаше изключително много!

Тес се замисли, като се опитваше да се сети да не би да е пропуснала нещо.

— Много съжалявам, но не мога да схвана за какво точно ми говорите. Да не би професор Ванс да е изгубил свой близък?

— О, мислех, че знаете! Загуби съпругата си. Тя се разболя и почина.

Всичко това беше наистина ново за Тес. В нито един от сайтовете, които прегледа, не се споменаваха за подобно събитие, но от друга страна въпросните сайтове бяха чисто академични и не се занимаваха с личния живот на хората.

— И кога се случи това?

— Ами, минаха доста години. Като че ли пет или шест. Нека помисля... Да, спомням си, че беше през пролетта. А през лятото професорът си взе творчески отпуск и така и не се върна на работа.

Тес ѝ благодари и затвори телефона. Запита се дали просто да не забрави за Уилям Ванс и да се концентрира върху осъществяването на връзка със Симънс. Ала любопитството не ѝ даваше покой. Отново влезе в интернет и отиде в уебсайта на вестник „Ню Йорк таймс“. Избра функцията за подробно търсене и с облекчение установи, че архивът се връща чак до 1996 година. Въведе името „Уилям Ванс“, избра страниците с некролозите и скоро намери онова, което търсеше.

В краткия пасаж се съобщаваше за смъртта на неговата съпруга — Марта. Споменаваха се единствено за усложнения след кратко боледуване, но без никакви подробности. Тес забеляза и името на мястото, където е извършено погребението — гробището „Грийн Ууд“, в Бруклин. Зачуди се дали Ванс плаща за поддръжката на гроба. Ако е така, хората в гробището със сигурност ще разполагат с настоящия му адрес.

Отначало си помисли да се обади по телефона, но после си каза, че надали ще ѝ предоставят подобна информация толкова лесно. Изключително неохотно тя се присегна към визитката, която Райли ѝ беше дал, и се обади в службата му. Казаха ѝ, че агент Райли е на съвещание. Тес се поколеба дали да каже каквото и да било на агента, който беше дежурен на линията, но после реши, че е най-добре лично да разговаря с Шон Райли.

Вдигна неволно поглед към екрана на компютъра, още отворен на страницата с некролозите.

И я изпълни внезапно вълнение.

Секретарката на Историческия факултет се оказа права, че Марта Ванс е починала през пролетта.

Случило се е точно преди пет години, на утрешната дата.

— Аутопсията потвърждава, че Уолдърън също е бил убит — обяви Шон Райли пред насъбралите се негови колеги около масата в голямата видеозала на Бюрото. Единственият присъстващ външен наблюдател бе монсињор Де Анджелис. — В кръвта му са открити следи от лидокаин. Това е вид анестетик, който не е бил включен в лечението му и не му е даван от болничния персонал. Инфарктът е предизвикан от огромната доза лидокаин, която му е била поставена. Интересното обаче е, че и по врата му се забелязват следи от игла. Очевидно е, че лидокаинът е използван за парализиране на гласните му струни, така че да не може да извика за помощ.

Лицето на свещеника се изпъна при чуването от доклада — изглеждаше точно толкова ужасен от него, колкото и останалите. А те съставляваха основните играчи в разследването на обира в музея „Метрополитън“: Том Джансън, Стив Бучински, Амелия Гейнс, Ник Джордано, Роджър Блекбърн с трима от неговите заместници, както и един млад техник, който отговаряше за аудио и видео апаратурата. Докладът определено не беше от най-обнадеждаващите.

— В конюшните открихме оборудване за студено дамгосване — продължи Райли, — което очевидно е било използвано от Петрович, за да прикрие предишните обозначения на конете, с които са участвали в обира. И всичко това води към едно от следните две заключения: че или онзи, който е поръчал деянието, избива своите марионетки, или че един от бандата е решил да заграби всичко плячкосано само за себе си. И в двата случая разполагаме с един, а може би двама бивши „рицари“ в ролята на евентуални мишени. А онзи, който извършва тези систематични убийства, определено не си поплюва.

Де Анджелис се обърна към Райли:

— Успяхте ли да откриете някои от нашите реликви в конюшните?

— Не, отче. Очевидно тези хора са избивани точно заради тях.

Свещеникът свали очилата си и ги почисти с края на ръкава си.

— А какво стана с онези екстремистки групи, за които споменахте? — продължи той. — Някакъв късмет в тази насока?

— Засега никакъв. В момента обаче проучваме конкретно две от тях — групи, които наскоро са огласили своя гняв срещу Църквата заради критиките ѝ към тях. И двете са от Средния запад, така че полевите ни агенти там вървят по тази следа. Но на този етап не разполагат с убедителни заключения — само с множество заплахи.

Де Анджелис върна очилата на мястото им и се смръщи. Тревогата му беше повече от очевидна, макар че положи максимални усилия да я прикрие.

— Предполагам, че ще трябва да чакаме — въздъхна накрая той.

Райли огледа хората, наредили се около масата. Даваше си сметка, че въобще не напредват с разнищването на случая. Засега по-скоро реагираха на конкретни събития, вместо да ги пораждат.

— Защо не споменеш и онази тамплиерска връзка? — обади се внезапно Джордано.

Де Анджелис се извърна стреснато към Ник Джордано. Райли не беше очаквал, че партньорът му ще заговори открито за това. Направи всичко възможно да омаловажи темата.

— О, нищо особено. Просто една от множеството следи, по които сме тръгнали.

Ала настойчивият поглед на свещеника не го остави на мира, затова се принуди да продължи:

— Една от свидетелките на случилото се в музея — археолог по професия, смята, че може би съществува връзка между тамплиерите и обира.

— Заради червените кръстове и рицарските мантии? — попита свещеникът.

„Е, поне това не е чак толкова далече от истината!“ — помисли си Райли.

— Да, заради тях, както и заради някои други детайли. Рицарят, който е взел декодера, е изрекъл нещо на латински, което, както разбирам, представлява и надпис на някакъв тамплиерски замък във Франция.

Де Анджелис огледа агент Райли с усмихнато изражение:

— Значи тази археоложка смята, че нападението в музея е дело на религиозен орден, който се е разпаднал преди близо шестстотин

години, така ли?

Райли усети как погледите в залата се впиват в него.

— Не точно — смотолели той, но после се прокашля и продължи по-уверено: — Просто, предвид тяхната история и техният култов статус, тамплиерите като нищо могат да се превърнат във вдъхновение за банда религиозни фанатици, които ги боготворят и които вероятно желаят да отмъстят за тях, водени от някаква своя фантазия за възстановяване на статуквото.

Де Анджелис потъна в дълбок размисъл. Но когато се изправи и си събра книгата, изглеждаше твърде разочарован.

— Е, всичко това звучи доста обещаващо. Желая ви много късмет с вашето разследване, агент Райли. Господа, агент Гейнс! — кимна и на останалите той, като последният му поглед падна върху Джансън. След това напусна тихо залата, оставяйки Райли с твърде неприятното усещане, че определението за лунатиците на тема „тамплиери“ очевидно не важи единствено и само за учените.

Мич Адисън си даваше сметка, че ако остане още малко в тази проклета дупка, ще полудее. Но завръщането в собствения му дом би било още по-голяма лудост, защото там и улиците бяха по-несигурни. Поне тук, в апартамента на баща си в Куинс, беше в по-голяма безопасност.

Първо Гюс, а после и Бранко. Обаче Мич беше далеч по-умен от тях, макар че, дори и да беше толкова тъп, колкото Гюс Уолдрън, пак щеше да се досети, че някой разполага със списък с техните имена. Мич си знаеше, че неговото име не само фигурира в този списък, но и че е следващата мишена. Затова беше крайно време да се премести на по-безопасно местенце.

Погледна към другия край на стаята към своя оглушал и напълно неадекватен баща, който и днес правеше онова, което правеше всеки ден — зяпаше стария телевизор и безкрайната поредица от токшоу програми, срещу които непрекъснато бълваше ругатни и обиди.

На Мич му хрумна да провери какво става с онзи тип, който го беше наел. Вече няколко пъти се беше питал дали точно той е отговорният за цялата тази мръсна работа с останалите, но после стигна до извода, че подобно нещо е невъзможно. Вярно, че се беше показал като човек, който умее да язди кон, но със сигурност не би посегнал на Бранко, а във факта, че не би посмял да посегне на планина като Гюс Уолдрън, нямаше никакво съмнение. Вероятно беше някой друг, стоящ по-високо във веригата. А за да получи достъп до въпросния убиец и да го изиграе на негов терен, Мич трябваше първо да се свърже с човека, който го беше наел. Единственият проблем беше, че не разполагаше с начин да се свърже с него. Даже не му знаеше името.

Чу как баща му изпуска поредните си газове. „Господи! — помисли си Мич. — Не мога да стоя вечно тук! Крайно време е да направя нещо!“

Независимо че навън беше все още светло, той трябваше да предприеме нещо. Каза на баща си, че ще се върне след няколко часа. Старецът не му обърна никакво внимание, но когато Мич се обличаше, насочвайки се към вратата, изграчи:

— Бира и цигари!

Тази фраза преспокойно можеше да се определи като най-дългото изречение, което баща му беше изрекъл от ранния час в неделя, когато той се беше появил при него право от Сентрал Парк — веднага, след като се бяха освободили от доспехите си и всеки беше поел по своя път. Неговата задача бе да натовари реквизита и плячката си в камион, който по-късно беше оставил в един гараж под наем на две преки от собственото си жилище. Наемът бе предплатен авансово за цяла година, а дотогава той не трябваше да се приближава и на метър от заключените му врати.

Излезе от апартамента и слезе по стълбите. Когато се озова на улицата, той се огледа, а когато не забеляза нищо подозрително, тръгна напред и скоро заслиза към станцията на метрото.

Мич се прокрадваше предпазливо по тясната уличка зад мрачната седеметажна сграда в Астория, в която се намираше неговият апартамент. Бе започнало да вали. Носеше хартиена торба със стек бири „Корс“ и стекче цигари „Уинстън“ за баща си. Не мислеше да минава през дома си толкова рано след обира, но в последния момент реши да поеме този риск, за да си вземе някакви дрехи, щом възнамеряваше да напуска града.

Закова се неподвижно в уличката, огледа се внимателно и едва тогава вдигна ръка, за да смъкне стълбата на пожарния изход на сградата. Мич я смазваше редовно, просто за всеки случай, и сега със задоволство установи, че стълбата въобще не проскърца. Втурна се нагоре, като продължаваше да хвърля тревожни погледи към уличката под себе си. Когато се озова пред прозореца на своята спалня, той остави хартиената торба с покупките на стълбата и мушна пръст в пукнатината между нея и стената, бутвайки надолу райбера, който сам си беше монтирал. Секунди по-късно вече отваряше прозореца и се промъкваше в стаята си.

Реши да не пали лампите — познаваше достатъчно добре всичко, за да го намери. От горната полица в гардероба смъкна стара раница, а после бръкна по-навътре, измъкна четири кутийки с патрони и ги пусна в раницата. После се насочи към банята, където от казанчето на тоалетната измъкна найлонова торбичка. В торбичката имаше нещо голямо, увито в промазана кожа. Отвори го и отвътре измъкна своя 45-калибров „Кимбър“ и малката, 9-милиметрова „Берса“. Провери ги, зареди „Берсата“ и я пъкна в колана си, а „Кимбъра“ сложи при патроните. После грабна някакви дрехи и любимите си работни ботуши. Това като че ли беше достатъчно.

Излезе обратно през прозореца на спалнята, затвори го след себе си, преметна раницата през рамо и се присегна, за да вземе хартиената торба.

Нямаше я.

Мич застина на място. После много внимателно измъкна пистолета си. Вторачи се надолу в уличката. Не забеляза абсолютно никакво движение. В подобно гадно време дори и котките предпочитаха да си стоят по ъглите, а от подобна височина плъховете просто не се виждаха.

Кой му е взел торбата? Деца? Сигурно. Ако някой вървеше по петите му, той не би се задоволил само със стек бири и цигари. Реши да се качи на покрива, откъдето можеше да премине на съседната сграда и да слезе на улицата, която се намираще стотина метра по-надолу.

Започна да се катери безшумно нагоре. Тъкмо се опитваше да прекрачи вентилационната шахта, когато кракът му се плъзна върху една от многото тръби, оставени тук от небрежните работници по поддръжката. Падна по лице в огромна локва дъждовна вода. Изправи се бързо на крака и побягна към високия до кръста му парапет на покрива. Когато го стигна, прехвърли единия си крак, но точно в този момент го прониза неопикуема болка — някой го ритна по другия крак, точно в прегъвката зад коляното, който веднага поддаде.

Мич се присегна светкавично към пистолета си, но непознатият бе по-бърз от него — грабна ръката му и я изви. Пистолетът се изплъзна от нея и затрополи по спускащия се надолу покрив. Опита се да се измъкне от захвата на мъжа до себе си, по едно време усети, че

успява и изпита момент на радостна възбуда, преди да загуби равновесие и да се прекатури от другата страна на парапета.

Размахвайки отчаяно ръце, той съумя да докопа грубите камъни на последния ред на сградата. Но точно тогава нападателят приклещи ръцете му, точно над китките, като го задържа и не му позволи да се понесе надолу към сигурна смърт. Мич вдигна очи, вторачи се в лицето на човека срещу себе си, но не го разпозна.

Реши, че каквото и да иска този човек, ще му го даде без каквито и да било уговорки.

— Изтегли ме! — примоли се Мич. — Моля те!

Човекът направи бавно онова, за което беше помолен, докато накрая Мич се озова проснат наполовина върху покрива, наполовина върху каменния ръб на сградата. Усети как мъжът отпуска едната му ръка, а малко след това забеляза как нещо проблясва. За момент Мич си помисли, че е нож, но после си даде сметка какво вижда — хиподермична игла.

Не че знаеше точно какво означава това и за какво се използва, но се постара да се отскубне от захвата на непознатия. Ала преди да успее да стори каквото и да било, усети остра болка в опънатите си мускули, простиращи се от рамото по посока на черепа.

Мъжът току-що бе пхнал иглата във врата му.

31

Де Анджелис седеше в уединението на своята стая в общежитието и се взираше в принтирания кадър от охранителните камери пред себе си. Едната му ръка несъзнателно си играеше със златна статуетка на кон, изправен на задните си крака, инкрустиран с диаманти и рубини.

По негово лично мнение въпросната антика бе твърде вулгарна. Знаеше, че е подарък на Светия отец от Руската православна църква по време на една папска аудиенция в края на XIX век, а освен това бе наясно, че статуетката е безценна. Вулгарна и грозна, но безценна.

Вторачи се в снимката пред себе си, която показваше четвъртия рицар с декодера в ръце, сякаш се опитваше да разгадае мислите му. Кадърът беше направен от камерата в задния ляв ъгъл на залата. Около рицаря се въргаляха парчета от потрошените изложбени витрини. А в горния ляв ъгъл зад един здрав шкаф се забелязваше женско лице.

Значи жена археолог, която е чула как четвъртият рицар изрича нещо на латински. За да го чуе, трябва да е била достатъчно близо. Сега, докато разглеждаше снимката, бе повече от сигурен, че точно това е въпросната жена.

Постави снимката и скъпоценния кон на леглото си, точно до медальона, който сега вдигна. Беше направен от смарагди и имаше сребърен обков — дар от Низам от Хайдерабад. Струваше колкото цял царски откуп, какъвто и някога е бил. Докато въртеше верижката му в ръцете си, свещеникът се изпълваше с все по-голям гняв заради задънената улица, до която беше достигнал.

Набелязаната му жертва бе прикрила отлично следите си. Не че очакваше нещо друго от човек, изпълнен с подобна дързост. Подчинените на водача на бандата — отчаяните марионетки, които Де Анджелис беше открил, разпитал и изпратил в небитието толкова лесно, се оказаха напълно безполезни.

Най-важната плячка продължаваше да му убягва.

Нуждаеше се от нова следа. Нещо като божествено откровение.

А сега и това с археоложката. Досадна муха.

Отново погледна лицето ѝ. Вдигна мобилния си телефон и натисна един бутон за бързо набиране. След две кратки иззвънявания до ухото му достигна нечий дрезгав глас.

— Кой е?

— Още на колко човека си дал този номер, ако смея да попитам?
— срязва го безпardonно католическият свещеник.

Мъжът въздъхна с видимо облекчение и рече:

— Радвам се да ви чуя, сър.

Де Анджелис знаеше, че точно в този момент човекът от другата страна на линията изгася поредната угарка и пали нова цигара. Открай време се отвърщаваше от този негов навик, ала останалите таланти на мъжа отсреща бяха повече от достатъчни, за да компенсират дребния му недостатък.

— Налага се да поискам помощта ти за една работа — каза свещеникът и се смръщи. Когато получи задачата, се надяваше да не въвлеча и други в изпълнението ѝ. Вторачи се за пореден път в лицето на Тес и продължи: — Трябва да проникнеш в базата данни на ФБР, свързани с обира в „Метрополитън“. Дискретно.

Отговорът на човека отсреща не закъсня.

— Няма проблеми. Това е един от бонусите, свързани с войната срещу тероризма. Всички обичаме да споделяме своята информация. Само ми кажете какво точно ви трябва.

Тес напусна една от множеството виещи се централни алеи в гробището и пое по чакълена пътека.

Минаваше осем сутринта. Цветята около плочите на гробовете започваха да цъфтят, а прецизно подкастрената трева под краката ѝ още беше влажна от дъжда, изсипал се предишната нощ. Лекото повишение на температурите беше довело прозрачната мъгла, която се виеше на валма около каменните плочи и дърветата наоколо.

Огледа се, опита се да си събере мислите и се запита дали пристигането ѝ тук в крайна сметка е било добра идея. Ситуацията беше такава, че и в двата случая щеше да загуби. Ако Уилям Ванс е тук, тя ще се натрапи в един изключително личен за него момент. А ако не е, пътешествието ѝ дотук щеше да се окаже чиста загуба на време.

Потисна съмненията си и продължи да върви напред. Като че ли вече се намираще в по-стара част на гробищата. Докато минаваше покрай скъпа надгробна плоча с полегнал върху нея гранитен ангел, Тес дочу някакъв звук встрани от себе си. Подскочи стреснато и се взря в мъглата. Не виждаше нищо друго, освен тъмните, местещи се сенки на дърветата. Изпълнена със страх и безпокойство, тя ускори ход, давайки си сметка, че вече навлиза в най-дълбоките кътчета на гробището.

Отново погледна картата и стигна до извода, че трябва да е близо до целта си. Напълно убедена в местоположението си, тя реши да скъси пътя и да мине направо през ниска могила. Втурна се през мократа трева, но се препъна в някакъв плесенясал камък и едва успя да се задържи, за да не падне.

И тогава го видя.

Той се намираще на около петдесетина метра от нея, изправен със скръбна тържественост пред малък надгробен камък. Пред плочата лежеше букет карамфили — тъмночервени и кремави. Главата му беше сведена. На близката алея беше паркирано сиво волво.

Тес реши да изчака още малко, преди да се приближи към него. После тръгна бавно, загледана в надгробната плоча. Върху нея бяха изписани имената „Марта“ и „Ванс“. Той все още не я беше усетил, макар че тя вече се намираще само на десет крачки от него и наоколо нямаше нито една друга жива душа.

— Професор Ванс — изрече Тес.

Тялото му застина, но той се обърна и я погледна в очите. Пред нея стоеше напълно променен човек. Гъсто прошарената му коса стърчеше във всички посоки, а изражението на лицето му бе измъчено. Въпреки че беше все така елегантен и висок, атлетичната му стойка беше изчезнала. Беше пъхнал ръце в джобовете на тъмния си шлифер с вдигната яка. Тес не можа да не забележи, че ръкавите на шлифера са оръфани по краищата и че на две места се виждат петна. В интерес на истината и за нейно огромно неудобство целият му външен вид беше твърде неугледен. Каквото и да работеше сега, то със сигурност беше няколко нива по-ниско от позицията, на която се беше радвал някога. Ако днес, десет години след последната им среща, тя се беше разминала с него на улицата, надали щеше да го познае.

— Много се извинявам, че се натрапвам в такъв момент! — запелтечи тя. — Надявам се, че все пак ще ми простите...

Не довърши, защото забеляза, че изражението му леко се прояснява — като че ли най-сетне я позна.

— Тес. Тес Чайкин. Дъщерята на Оливър!

Тя си пое дълбоко дъх и издиша облекчено. Когато лицето му се отпусна, пронизващите му сиво-сини очи светнаха и Тес отново зърна в тях леките отблясъци от харизматичната личност, която той представляваше някога. Очевидно паметта му си беше съвсем наред, защото той каза:

— Сега се сецам защо изглеждаш различна. Когато се запознахме, ти беше бременна. Спомням си как си мислех, че турската пустош надали е най-подходящото място за жена в твоето положение.

— Да — усмихна се тя. — Имам дъщеря. Казва се Ким.

— Значи трябва да е на... — И той започна да изчислява колко време е минало.

— На девет години е — притече му се на помощ Тес, но после сведе притеснено очи. — Много съжалявам... Не би трябвало да съм тук...

Канеше се да се обърне и да си тръгне, но в този момент лицето му отново помръкна. Като че ли над цялото му същество се спусна тъмен облак, когато извърна поглед към надгробния камък. И с мек глас изрече:

— А моята дъщеря Ани днес щеше да навърши пет години.

Дъщеря ли?! Тес го стрелна изумено, а после насочи поглед към надгробната плоча. Беше елегантна в своята простота, бяла, а буквите, издълбани в нея, бяха високи най-малко пет сантиметра:

Марта и Ани Ванс

Дано усмивките им огряват свят,
по-добър от нашия!

Отначало тя не разбра. Но после прозрението я озари. Съпругата му вероятно е починала по време на раждане.

Тес усети как цялото ѝ лице пламва. Идеше ѝ да потъне в земята от срам, задето се бе натрапила.

— Много съжалявам — изломоти. — Не знаех.

— Вече бяхме избрали имената. Ако беше момче, щеше да е Матю. Ако е момиче — Ани. Избрахме ги още в първата нощ след сватбата си.

— Какво... Как стана така, че... — не довърши тя.

— Случи се точно в средата на нейната бременност. Още от самото начало се намираше под строго лекарско наблюдение. Тя беше, всъщност и двамата бяхме прекалено възрастни за раждане на първо дете, пък и тя страдаше от фамилна обремененост — високо кръвно налягане. Както и да е. Разви нещо, наречено предекламзия. Никой не можа да каже защо се случва. Иначе разбрахме, че е доста често явление, но може да бъде опустошително. Както и стана в случая с Марта.

Замлъкна, пое си дълбоко въздух и извърна очи. Повече от ясно бе, че всичко това е прекалено болезнено за него. На Тес ѝ се искаше да го накара да спре. Искеше ѝ се земята да се разтвори, да я погълне и да го освободи от нейното присъствие. Но вече беше прекалено късно. Той продължи:

— Лекарите казаха, че не могат да сторят нищо. Посъветваха Марта да направи аборт. Ани беше прекалено малка, за да оцелее в инкубатор, а с всеки изминал ден и шансовете на Марта да оцелее след тази бременност намаляваха все повече. Затова ние сторихме онова, което сме правили винаги — обърнахме се към енорийския си свещеник, отец Маккей, с въпрос как да постъпим.

Тес се сви уплашено, досещайки се какво точно е станало.

Изречението на Уилям Ванс стана още по-мрачно.

— Неговата позиция, всъщност, позицията на Църквата, беше повече от ясна. Той заяви, че това би било убийство. При това не какво да е убийство, а най-долното от всички възможни убийства. Немислимо престъпление. Каза, че сме щели да нарушим Божиите закони, най-вече заповедта „Не убивай“. Каза, че ще отнемем човешки живот. Каза, че ще убием едно човешко същество, което се намира в самото начало на своя живот — възможно най-невинната от всички жертви. Жертва, която не разбира. Жертва, която не може да спори с нас. Жертва, която не може да ни умолява да се смилим над живота ѝ. После ни попита какво бихме сторили, ако можехме да чуем виковете ѝ, ако можехме да видим сълзите ѝ. И като че ли всичко това не беше достатъчно, та прибегна до последния си аргумент, с който окончателно ни лиши от избор: „Ако имахте детенце на една годинка, щяхте ли да го убиете? Щяхте ли да го пожертвате, за да спасите собствения си живот?! Не, разбира се, че не бихте го направили! Ами ако беше на един месец? На един ден? Кога точно започва да цъка часовникът на човешкия живот?“ — Тук Ванс направи пауза, поклащайки глава при тежестта на спомена. — Та ние се нуждаехме от съвета му. И решихме — никакъв аборт. Ще се уповаваме на Бога.

— Много съжалявам! Много! — пророни Тес.

Но думите ѝ като че ли нямаха никакво значение. Уилям Ванс бе попаднал в някакъв свой свят. Когато го погледна в очите, забеляза, че тъгата му е заменена от необуздан гняв, който като че ли извираше от дълбините на душата му.

— Проявихме нечувана глупост да поставим живота си в ръцете на тези невежи, арогантни лицемери! Но никога повече! Никога! Ще направя всичко възможно да не го допусна! — Втренчи се в пустошта около себе си и продължи, сякаш насън: — За последните хиляда години светът се е променил значително. Животът вече няма нищо

общо с волята на Бога или с изкушенията на дявола. Животът е просто научен факт. И е крайно време всички хора да го проумеят.

И в този миг Тес разбра.

Смръзна се, когато си даде сметка за абсолютната сигурност на осъзнатото.

Той е бил човекът в музея. Четвъртият рицар е бил самият Уилям Ванс!

В главата ѝ веднага нахлуха спомени за случилото се само преди няколко дни — за паниката, за разбеснелите се рицари, за стрелбата, за писъците и за всеобщия хаос.

— Veritas vos liberabit — откъсна се несъзнателно от устните ѝ.

Той я изгледа, а кафявите му очи я пронизаха с ярост, че тя е разбрала истината.

— Именно!

Трябваше да се махне оттук. Веднага. Ала краката ѝ бяха като заковани върху мократа трева. Чувстваше се като парализирана. И в този момент се сети за Райли.

— Много съжалявам, не трябваше да идвам тук — бе единственото, което успя да изломоти.

— Напротив, радвам се, че се отби. Компанията ти наистина ми е приятна, а и смятам, че точно ти най-добре би могла да оцениш онова, което правя.

— Моля те... Аз само... Опитвах се да... — проточи тя и точно в този момент краката ѝ като че ли отново се върнаха към живот. Отстъпи колебливо едва-две крачки, хвърляйки уплашени погледи наоколо, отчаяно опитвайки се да открие път за бягство. И точно в този момент звънна мобилният ѝ телефон.

Очите ѝ се разшириха, когато се вгледа във Ванс. Продължи да отстъпва, обаче той пристъпваше заплашително към нея. Тес вдигна едната си ръка, а с другата бръкна в чантата си за телефона, който продължаваше да звъни.

— Моля те! — извика умолително.

— Недей! — изръмжа той.

И точно в този момент тя осъзна, че той държи нещо като пистолет в ръката си. Изглеждаше като играчка, с жълти линии по късата му, изрязана цев. И преди Тес да успее да помръдне или да извика за помощ — единствено пръстите ѝ успяха да напипат

мобилния телефон в чантата, тя го видя как дръпна спусъка и въздуха между тях бе разцепен от искрата на две страни стрелички. Едната от тях я уцели в гърдите.

Краката ѝ автоматично омекнаха и тя се свлече на тревата — парализирана, безпомощна.

И в съзнанието ѝ настана мрак.

Застаналият зад близкото дърво мъж в тъмен шлифер, който вонеше на цигари, усети прилив на адреналин, когато видя как Тес пада на земята. Той изплю дъвката, с която заместваше цигарите си в момента, извади мобилния си телефон и натисна един бутон за бързо набиране. С другата си ръка побърза да извади от кобура на кръста си своя мощен „Хеклер и Кох“.

Де Анджелис не закъсня с отговора си:

— Какво става?

— Все още съм в гробището. Момичето... — Тук Джо Плънкет направи пауза и я погледна как лежеше на мократа трева. — Тя се среща с някакъв тип, който току-що я упои с електрошоков пистолет.

— Какво?!

— Тя лежи на земята! Какво искате да направя? Да го подгоня ли?

Умът му вече съставяше план за действие. Електрошоковият пистолет не би бил заплаха за него. Не беше много сигурен дали белокосият мъж, приведен над момичето, разполага с друго оръжие, но и в двата случая нямаше никакво значение. Той щеше да го събори, преди онзи да успее да преброи до едно, особено като се имаше предвид, че възрастният като че ли беше тук съвсем сам.

Плънкет зачака заповедите на свещеника. Ръцете вече го сърбяха за битка и почти чуваше как мозъкът на Де Анджелис щрака, обмисляйки ситуацията. Накрая свещеникът заговори със спокоен, овладян глас:

— Не. Не прави нищо! Тя вече няма значение. От този момент нататък твой основен приоритет става той. Стой близо до него и гледай да не го изгубиш от поглед! Тръгвам!

33

В душата на Райли се завихри ужас, докато държеше телефонната слушалка и чакаше.

— Тес? Тес!

Никой не отговори, а накрая връзката рязко прекъсна. Той веднага натисна бутона за повторно набиране, но след четири позвънявания се включи записаният ѝ глас, който го помоли да остави съобщение. Следващото набиране даде същия резултат.

Нещо не е наред. Даже никак не е наред!

Беше видял, че Тес го е търсела, но без да остави съобщение, а когато той се обади, за да се свърже с нея, тя вече бе излязла от офиса си. Самият той все още не беше убеден има ли смисъл да продължава по тази тамплиерска следа. Беше се почувствал неловко, когато спомена за нея на съвещанието пред колегите си, че и пред свещеника. Въпреки това той върна обаждането ѝ, но попадна само на Лизи Хардинг, секретарката ѝ, която го уведоми, че тази сутрин Тес все още не се е появила на работа. „Все пак се обади, за да предупреди, че сигурно ще закъснее“ — добави жената.

— Колко точно ще закъснее?

— Не уточни.

Когато помоли Лизи Хардинг да му даде номера на мобилния телефон на Тес, му беше отговорено, че политиката на института е да не дава лична информация за своите служители. На този етап Райли реши, че е жизненоважно да знае номера ѝ, затова се легитимира като агент от ФБР и институтът веднага отстъпи от позицията си.

След три извънявания мобилният ѝ телефон бе включен, обаче тя не изрече абсолютно нищо. Райли долови някакъв странен шум от движение, както става, когато човек без да иска натиска бутон за бързо набиране, докосвайки телефона си било в чантата, било в джоба си. Но малко след това я чу да казва: „Моля те!“, при това с обезпокоително уплашен тон.

Да, определено звучеше уплашена, като човек, който проси милост. А след това дойде онази последователност от звуци, които Райли се опита безуспешно да разгадае: силно прещракване, после два глухи пукота, нещо, което приличаше на болезнен вик и накрая като че ли тупване. Той отново извика в слушалката: „Тес!“, но пак не получи отговор, и връзката прекъсна.

Сега той стоеше, втрещен в телефона. Да, тонът на онова „Моля те!“ никак не му харесваше.

Нещо се беше объркало. При това сериозно.

Райли реши отново да се обади в института, откъдето го свързаха с Лизи.

— Отново е агент Райли — каза той. — Налага се да разбере къде е Тес... — не довърши и побърза да се поправи: — Къде е госпожица Чайкин! Спешно е!

— Нямам представа. Не ме е уведомявала къде ще ходи. Единственото, което ми каза, е, че ще закъснее.

— Налага се да ви помоля да погледнете в бележника ѝ за срещи и да проверите електронната ѝ поща.

— Изчакайте минутка — отговори секретарката, но не особено любезно.

Райли забеляза, че партньорът му го гледа разтревожено.

— Какво става? — попита Джордано.

Райли постави ръка върху телефонната слушалка, записа номера на мобилния телефон на Тес на едно листче, подаде го на колегата си и прошепна:

— Свързано е с Тес. Нещо се е случило! Нека да открият местоположението на телефона ѝ!

Едно сиво волво пъплеше бавно по магистралата Бруклин-Куинс покрай Ист Ривър, насочвайки се към моста „Бруклин“.

Три коли зад волвото, на безопасна дистанция от него, се намираше тъмносив форд, управляван от човек, който имаше гадния навик да хвърля през прозореца угарки от цигари, без да си прави труда да ги изгаси.

Още преди да отвори очи, Тес усети мириса на тамян. А когато ги отвори, видя около себе си стотици запалени свещи, чиито жълтеникави пламъци хвърляха меки отблясъци в стаята, в която се намираше.

Лежеше като че ли на някакъв килим — стар турски килим наистина. Пръстите ѝ усетиха грубата му, износена повърхност. Когато започна да идва на себе си, си спомни за срещата си с Бил Ванс и през тялото ѝ преминаха студени тръпки. Ала него го нямаше тук. Тя беше сама.

Изправи се бавно, но ѝ се зави свят. Въпреки това се насили да се изправи някак си на крака. Почувства остра болка в лявата страна на гърдите си и още една — в бедрото. Сведе поглед надолу, опитвайки се да се сети какво точно се беше случило.

Той ме простреля! Направо не мога да повярвам, че наистина го направи! Обаче не съм мъртва. Защо?

Разгледа дрехите си в търсене на издайническите дупки от куршуми, продължавайки да се пита защо все още диша. После забеляза две петна, където беше уцелена — двете места, където дрехите ѝ бяха обгорели. И после спомените ѝ започнаха да се връщат — за Ванс и за пистолета, който той държеше. Тес осъзна, че той не е искал да я убие, а само да я извади от строя за известно време, а пистолетът, с който стреля, вероятно е бил електрошоков.

Не че от тази мисъл ѝ стана кой знае колко по-добре. Оглеждайки се с все още замъгления си поглед, тя постепенно си даде сметка, че се намира в някакво подземие. Голи стени, каменни плочи по пода, нисък таван, поддържан от дебели колони. Никакви прозорци. Никакви врати. В единия от ъглите зърна дървена стълба, извеждаща нагоре към мрак, до който светлината на свещите не можеше да достигне. Навсякъде се виждаха безформени купчинки размекнат восък.

Постепенно съзнанието ѝ подсказа, че това място бе нещо повече от подземие. Тук живееше някой. До една от стените се виждаше походно легло, а ролята на нощно шкафче се изпълняваше от стара дървена щайга, поставена до него. Върху нея се мъдреха купчини книги и вестници. В противоположния край на леглото се виждаше дълга маса. До нея — въртящ се стол. Двата края на масата бяха отрупани с още повече книги, вестници и хартия, а точно в средата, обграден тържествено от други свещи, почиваше декодерът от музея.

Зърна дамската си чанта, хвърлена на пода до масата, и веднага си спомни за мобилния си телефон. Той беше позвънил, преди тя да изпадне в безсъзнание. Спомни си как се опита да го напипа в чантата си, докато все още звънеше — почти беше сигурна, че успя да установи връзка с този, който я търсеше. Направи крачка напред, за да вземе чантата си, но в този момент внезапен шум я накара да се извърти уплашено. Разбра, че шумът идва от горния край на стълбата — отваряне и затваряне на врата, последвано от метално прещракване. После стъпки, слизаци по стълбата и мъжки крака, появяващи се в сянката. Мъжът бе облечен с дълъг шлифер.

Когато той се показа, тя бързо отстъпи. Уилям Ванс я гледаше и се усмихваше. За миг тя се зачуди дали просто не е сънувала, че той е стрелял по нея с електрошоков пистолет.

Ванс пресече подземие, насочвайки се към нея. Държеше голяма пластмасова бутилка с вода.

— Много съжалявам, Тес — извини се любезно. — Но наистина нямах друг избор.

После взе някаква чаша, наля в нея вода и ѝ я подаде. После бръкна в джобовете си, извади блистер с таблетки.

— Заповядай! Изключително добро болкоуспокояващо. Вземи си едно хапче и изпий с него колкото се може повече вода. Ще ти помогне за главоболието.

Тес погледна към блистера и позна марката.

— Това е обикновен волтарол. Хайде, вземи! Ще се почувстваш по-добре!

Тя се поколеба, но взе една таблетка и бързо я гълтна с водата, която беше в чашата. Той я напълни повторно и тя жадно погълна и нея. Все така зашеметена от случилото се, тя се вторачи в Бил Ванс, опитвайки се да фокусира погледа си в мътната светлина на свещите.

— Къде сме? Какво е това място?

Лицето му веднага придоби смутено изражение.

— Вероятно бих могъл да го нарека и мой дом.

— Дом ли?! Искаш да кажеш, че живееш тук?

Той не отговори.

Тес все още не беше в състояние да проумее какво точно става.

— А какво искаш от мен?

Ванс я погледна изпитателно и заяви:

— Ти беше тази, която дойде да ме търси.

— Да, търсих те, за да ми помогнеш да разбера едно нещо — сряза го гневно Тес. — И въобще не очаквах от теб, че можеш да ме простреляш и да ме отвлечеш!

— Успокой се, Тес! Въобще не съм те отвличал.

— Така ли? Значи вече мога да си вървя?

Ванс се извърна, очевидно опитващ се да намери отговора на въпроса ѝ. После пак я погледна и каза:

— Може и да не искаш да си тръгнеш. Имам предвид, щом чуеш моята част от историята.

— Ако щеш вярвай, но предпочитам веднага да се измета оттук!

— Ами... може и да си права — отбеляза той объркано. — Може би нещата действително са малко по-сложни.

Тес усети, че гневът в душата ѝ отстъпва пред повика на предпазливостта. Но какво правиш? Не го предизвиквай! Не виждаш ли, че той почти е откачил? Психиката му е крайно нестабилна. Влязъл е в бизнеса по обезглавяване на хора. Просто запази спокойствие!

Нямаше представа накъде да погледне и какво да каже.

Когато насочи отново поглед към декодера, в стената, до която беше поставена масата, забеляза отвор. Беше малък, с квадратна форма и капак. Тес усети прилив на надежда, която обаче бързо угасна, когато осъзна, че Ванс надали би ѝ оставил готов път за бягство. Може и да беше леко побъркан, но не беше глупак.

Погледът ѝ се върна върху декодера. Значи ето за какво е била цялата тази работа. Усети, че в душата ѝ се събужда познатото професионално любопитство. Наложил си да се успокои и попита:

— Това е на тамплиерите, нали?

— Точно така. И като си помисли човек, че съм бил в библиотеката на Ватикана няколко пъти и през цялото време той си е

седял, в някоя ниша и е събирал прах! Сигурно въобще не са си давали сметка какво притежават.

— И след всичките тези години все още работи?

— Имаше нужда от малко почистване и смазване, но работи. При това перфектно. Тамплиерите са били изключително точни и добросъвестни майстори.

Тес започна да разглежда уреда. На масата до него забеляза множество листи. Стари документи, като че ли части от ръкопис. После вдигна поглед към Ванс, който я наблюдаваше. Стори й се, че той се наслаждава на нейното объркване.

— И защо ти е толкова необходим?

— Всичко започна във Франция — отвърна той и погледът му падна замечтано върху купчината стари документи, която лежеше до декодера. — Преди доста години. Бях предприел туристическа обиколка на Лангедок. Там е великолепно. Човек много лесно може да си представи как е изглеждало всичко дори и в далечното минало. Там имат изключително интересна история, по-голямата част от която доста кървава... Както и да е. Та там попаднах на един разказ, който се запечата в съзнанието ми. Разказ за нещо, което се е случило преди няколко столетия. За млад свещеник, който бил извикан до постелята на умиращ старец, за да му даде последна благословия и да изслуша изповедта му.

Старецът бил известен като един от последните оцелели тамплиери. Та свещеникът отишъл при него, въпреки че човекът нито бил част от паството му, нито го бил повикал — даже отначало отказал да го види. Накрая отстъпил. Та легендата разказва, че когато излязъл от къщата на стареца, бил бял като платно. И не само в лице — косата му също била побеляла. Казват, че от този ден нататък никой никога не го видял да се усмихне.

И години по-късно, когато дошъл и неговият ред да премине в отвъдното, истината излязла наяве. Оказало се, че тамплиерът му разказал своята история и му показал някакви документи, които го накарали да изгуби и ума, и дума. И с това легендата свършва. Обаче аз не успях да я забравя, не можах да избягам от спомена за внезапно побелялата коса на свещеника.

През годините, когато се окажех на подходящо място или в подходяща библиотека, никога не забравях за тази легенда и правех

всичко възможно да открия някакви насоки относно какъв би могъл да бъде въпросният ръкопис или къде би могъл да се намери. — Тук той се усмихна, паметта му очевидно чертаеше образи от онези далечни, уединени библиотеки. — Нямам представа в колко прашни архиви съм се ровил, принадлежащи на музеи, църкви и манастири из цяла Франция, та даже и в Пиринеите и северните части на Испания. Честно да си призная, не хранех особено големи надежди, че ще открия документите, за които се споменава в легендата. А после, най-неочаквано, открих нещо. В един тамплиерски замък.

Тес усети ново замайване.

Сети се за латинската фраза, която го бе чула да изрича в музея — за онази фраза, която, както я осведоми Клайв, била издълбана в трегера над портата на Шато дьо Бланшфор. После насочи поглед към листите до декодера. Виждаше се ясно, че са стари, ръчно изписани документи.

— Открил си истинския ръкопис, така ли? — попита тя и с изненада установи, че изпитва част от вълнението, което и самият Ванс вероятно е изпитал. И тогава я осени проникновение. — Обаче те са били шифровани, нали? Затова си имал нужда от декодера!

— Да — кимна той. — Години наред притежавах нещо много важно. Знаех, че разполагам с документите, обаче не бях в състояние да ги разчета. Традиционните кодове със заместване или пропускане на букви не ставаха, но от друга страна бях наясно, че тамплиерите са били далеч по-умни и изобретателни, за да се ограничат с подобен прост код. Открих отправки в някои мистични текстове към тамплиерските кодиращи уреди, ала не можех да открия нито една подобна машина. Положението наистина изглеждаше отчайващо. Цялата им собственост е била унищожена още при разгромването на Ордена през 1307 година. И тогава се намеси съдбата и ми поднесе това малко бижу от пазвите на Ватикана, където е било укрито през всичките тези години — скрито, но не и забравено.

— И сега можеш да ги прочетеш.

Той потупа щастливо ръкописите и отвърна:

— Да, четат се като сутрешен вестник.

Тес отново се вгледа в документите. Укори се заради вълнението, което протичаше през цялото й тяло. Наложил си да си напомни за загиналите в музея и че този човек вероятно не е с всичкия си, а в

светлината на последните събития — безсъмнено опасен. Откритието, върху което работеше, съдържаше потенциала за нещо голямо, много по-голямо от всичко, което тя някога бе имала шанса да открие, ала едновременно с това бе потопено в невинна кръв. А и сякаш имаше и някаква тъмна страна във въпросната история — нещо твърде смущаващо, което професионалната ѝ чест не можеше да ѝ позволи да подмине.

Загледа се във Ванс, който като че ли пак беше потънал в мислите си.

— Какво точно се надяваш да откриеш?

— Нещо, което е било изгубено много, много отдавна — отговори той и присви очи. — Нещо, което най-сетне ще въведе ред в нещата.

Нещо, за което си струва да убиеш. Така си помисли Тес, ала реши да не го казва на глас. Спомни си какво беше прочела в интернет — за хипотезата на Уилям Ванс, че основателят на Ордена на тамплиерите е бил катар.

Самият Ванс току-що ѝ беше казал, че е открил ръкописа в Лангедок — точно областта, от която, според него (и за огромен ужас на френския историк, чийто доклад беше чела), произлиза семейството на Уго дьо Павен. Искаше ѝ се да разбере малко повече по този въпрос.

Тъкмо се канеше да го попита, когато над главите им се разнесе някакъв звук, като че ли тухла падна върху камък.

Ванс скочи рязко и изрече:

— Ти стой тук!

— Какво става?

— Стой тук и не мърдай! — настоя той.

Втурна се към другия край на масата и измъкна електрошоковия пистолет, който беше използвал срещу нея. После като че ли се отказа от него и го хвърли. Започна да рови в някаква торба и извади оттам друг пистолет — този път традиционен. Доста непохватно му пъкна пълнителя и се отправи към стълбата.

Достигна горния край доста бързо. И се изгуби от погледа ѝ — до нея достигна единствено металното прещракване от затварянето и заключването на вратата след него.

Де Анджелис се прокле още в мига, в който кракът му се спъна в обгореното парче от греда и наруши реда в хаоса, който цареше около него. Не беше лесно да се движиш безшумно в тази изгоряла църква — навсякъде по пода се въргаляха черни парчета дърво и камъни от срутилия се покрив.

Отначало се изненада не малко, когато Плънкет му докладва, че е проследил Тес и нейния белокос похитител до тази развалина. Но когато зърна тихите, призрачни останки на църквата „Възнесение Господне“, той си даде сметка, че е превъзходно място за човек, който държи да работи необезпокояван. Поредното доказателство, че мъжът, когото сега преследваше, знаеше много добре точно какво е взел от музея „Метрополитън“ онази вечер.

Де Анджелис бе влязъл в църквата от един страничен вход. Преди по-малко от четиридесет минути Джо Плънкет бе забелязал как възрастният мъж измъква Тес Чайкин от багажника на сивото волво и как ѝ помага да премине през същия вход. Тя изглеждала почти в безсъзнание — похитителят бил праметнал едната ѝ ръка през врата си и тя едва пристъпвала.

Малката църква се намиреше на Западна 114-та улица, сгушена между две редици къщи с кафеникав камък, а до източната ѝ фасада се простираше уличката, на която сега бяха паркирани волвото и форда. Неотдавна църквата бе претърпяла опустошителен пожар, а реконструкцията ѝ очевидно все още не бе влязла в плановете на изпълнителите — до предния ѝ вход беше поставено табло с изобразен на него термометър, на който вместо градуси бяха отбелязани стотиците хиляди долари, които трябваше да се съберат, за да я върнат към предишната ѝ слава.

Де Анджелис мина покрай разтопилите се месингови врати на олтара, изкачи стълбите и влезе в светилището. Вдясно от себе си забеляза обгорените останки на голям амвон. Църквата бе потънала в мълчание. Единствените шумове, които се долавяха, бяха от улицата.

Свещеникът предполагаше, че онзи, който бе отвлякъл момичето, сигурно използва задните стаи. Беше спокоен, защото остави Плънкет отвън на пост. Сега се промъкна безшумно край останките на олтара и навлезе в коридора зад светилището, като междуременно изключително експертно зави заглушител на цевта на своя пистолет „Зиг Зауер“.

И точно тогава се спъна в боклуците.

Звукът отекна из цялата църква. Той се закова на място и се заслуша, за да долови всичко необичайно, което може би бе породил. Присви очи и едва тогава различи някаква врата в края на тесния коридор. И внезапно долови приглушен звук, а след него и тихи стъпки. Де Анджелис бързо пристъпи напред, скри се в тъмнината до вратата и приготви пистолета си. Стъпките се приближиха, чу се скърцане, но вместо вратата да се отвори навън, към него, тя се отвори навътре и единственото, което свещеникът успя да види, бе пълен мрак.

И той, а не другият, се оказа в светлото петно.

Тъй като беше прекалено късно и прекалено опасно за отстъпление, което и не беше в природата му, Де Анджелис се втурна напред.

Стиснал здраво пистолета си, Ванс се втренчи през прага към човека, който беше навлязъл на неговата територия. Не го познаваше. Стори му се, че зърна свещеническа якичка и това го накара да се поколебае за момент.

Там му беше грешката. Мъжът скочи срещу него. Ванс се опита да използва пистолета си, ала преди да успее да дръпне спусъка, непознатият го беше съборил на пода и оръжието се изплъзна от ръката му. Коридорчето беше тясно и ниско и Ванс използва стената, за да се изправи, ала мъжът беше много по-силен от него и той отново се строполи. Единственият начин, по който можеше да се отбранява, бе с колената си — и Ванс не закъсня да го направи. И за негова радост долови изпъшкване.

И още един пистолет — този на неговия нападател, издрънча на пода. Обаче онзи се възстанови много бързо и стовари юмрука си върху главата му.

Ударът му причини болка, но не го повали в безсъзнание. По-скоро събуди яростта му. Два пъти този ден — първо Тес Чайкин, а

сега и този непознат — се опитваха да застрашат начинанието му. Използва отново коляното си, а после и юмрука, след което изсипа цял порой удари върху нападателя си. Те не бяха професионални, но бяха подклаждани от силата на неговия гняв. Никой и нищо нямаха право да застават между него и неговата цел.

Нападателят успя да блокира ударите му като професионалист и да се отдръпне, но точно тогава се спъна в някакви дъски. Прозрял предоставилата му се възможност, Ванс грабна пистолета си и дръпна спусъка. Обаче онзи беше по-бърз от него и успя да се хвърли настрани, така че куршумите преминаха покрай него.

От писъка, който последва, Ванс заключи, че вероятно все пак е успял да уцели, но не можеше да бъде сигурен. Човекът все още се движеше, като се опитваше да се върне обратно в светилището.

Ванс се поколеба само за миг.

Дали да тръгне след него, да разбере кой е и да го довърши? Но после долови някакъв шум от другия край на църквата. Очевидно непознатият не беше сам.

Тогава реши, че най-добре е да избяга. Обърна си и хукна към вратата, която защитаваше неговото подземие.

Тес чу мощен изстрел, последван от гневен вик. Някой беше ранен. После нечии стъпки изтрополиха обратно към вратата на подземиеето. Не беше сигурна дали е Ванс или някой друг, обаче не възнамеряваше да си стои спокойно, за да разбере.

Спусна се към чантата си и извади оттам мобилния телефон. Екранът веднага освети сумрака на подземиеето, но само за да я информира, че тук няма сигнал. И без това нямаше значение — тя не знаеше наизуст номера на ФБР.

Оставаше ѝ възможността да набере полицията, но докато им обясни какво точно става. А и нямаше представа къде се намира.

Помощ! Аз съм в някакво подземие някъде в града!

Така мисля.

Чудничко!

Преметна чантата си през рамо и се огледа с разтуптяно сърце. После си спомни за отвора до масата, върху която стоеше декодерът. Без да се замисля, Тес се втурна към масата и се покатери върху нея. Започна да дърпа дъските, с които беше обкован отвора. Те не поддаваха. Забарабани безпомощно по тях, обаче те въобще не помръднаха. После чу звука от отварянето на вратата горе. Обърна се и зърна нечии крака, които слизаха по стълбата. Веднага позна обувките. Беше Ванс.

Огледа обезумяла подземиеето и погледът ѝ падна върху електрошоковия пистолет, който той беше хвърлил. Той си лежеше в близкия до нея ъгъл на масата, зад една купчина книги. Тя го грабна и го насочи към Ванс с треперещи ръце.

Когато той се появи в светлото петно, очите му я наблюдаваха спокойно и уморено.

— Не се приближавай до мен! — изкрещя тя.

— Тес, моля те! — вдигна успокоително ръка той. — Трябва веднага да се махаме оттук!

— Ние ли? Какви ги говориш, за бога?! Просто не се приближавай до мен!

— Тес, моля те, свали пистолета — изрече все така спокойно той, докато се приближаваше към нея.

Тя изпадна в паника и дръпна спусъка. Ала нищо не последва. Той се намираше вече само на десетина крачки от нея. Тес погледна оръжието смръщена, опитвайки се да проумее какво е пропуснала. Ванс скъсяваше все по-бързо разстоянието между тях. Опипвайки отчаяно пистолета, тя най-сетне забеляза предпазителя и го вдигна. В задната част на оръжието светна малка червена лампичка. Тес отново го вдигна и забеляза, че по някакъв начин бе активирала и лазера, който вече бе белязал Ванс с миниатюрна червена гочица. Точката танцуваше наляво-надясно, отразявайки треперенето на ръцете ѝ.

Той вече беше на няколко крачки от нея. С разтуптяно сърце тя затвори очи и дръпна спусъка. Електрошоковият пистолет оживя с мощно припукване и Тес изпищя, когато двете метални стрелички с върхове от неръждаема стомана изригнаха от цевта му.

Първата уцели Ванс в гърдите, втората — в лявото му бедро. Пет хиляди волта електрически ток пронизаха тялото му за пет секунди, изключвайки за миг нервната система и предизвиквайки неконтролируеми свивания на мускулите. Той се разтресе, изгарящи спазми извиха тялото му като дъга и краката му омекнаха. Свлече се на пода с лице, разкривено от болка.

Тес се обърна към обкования отвор и започна да рита и да блъска дъските, докато накрая една от тях поддаде. Изтръгна я, а после я използва, за да изтръгне и другите, а накрая надникна в дупката, която се беше отворила.

Пред нея се простираше тъмен тунел.

Тъй като не разполагаше с никакъв друг изход, Тес започна да се катери през отвора, после се обърна, видя, че Ванс продължава да се гърчи от болка, а близо до нея, само на една ръка разстояние, седяха декодерът и ръкописът.

Те сякаш я подканваха да ги вземе, прекалено изкусителни, за да им се съпротивлява. Изненадващо и за самата себе си, тя се върна и грабна купчината документи, след което ги натъпка в чантата си. След това се покатери обратно в отвора и тръгна напред в мрака на тунела.

Измина, приведена на две, около тридесетина метра и тогава видя, че тунелът става по-широк и по-висок. Гледката ѝ напомни старите мексикански катакомби, където бе ходила като студентка. Тук беше още по-влажно, отколкото в ниския тунел. Когато се озърна, веднага видя причината. В центъра на пода течеше тясна струйка черна вода. Препъвайки се, тя тръгна от едната страна на потока, едва успявайки да се задържи върху хлъзгавите камъни. Пронизващо студената вода обливаше върховете на обувките ѝ. И тогава потокът завърши, спускайки се на разстояние метър и половина-два към друг, още по-голям тунел.

Тес се обърна назад и се послуша. Само шум от падаща вода ли чуваше или и нещо друго? Точно тогава мракът на тунелите беше пронизан от гневен вик:

— Теес!

Значи той се е изправил и я е подгонил!

Тя си пое дълбоко дъх и се хвана за перваза, от който водата се спускаше надолу. Палтото ѝ подгизна, а не след дълго и останалите дрехи, и тялото ѝ. Но за нейно щастие пръстите на протегнатите ѝ крака докоснаха твърда земя и тя прецени, че може да се пусне. Обърна се и забеляза, че този път потокът беше по-широк и по-дълбок. По повърхността му се носеше мазна, мръсна тиня, от която се надигаше непоносима воня. Тес разбра, че се намира в отходен канал. След два опита да върви покрай водата, тя се отказа. Склонът отстрани беше прекалено стръмен, прекалено хлъзгав. Налагайки на съзнанието си да не мисли какво носи водата в мазната си прегръдка, тя се насочи право към центъра на потока, който се оказа почти до колене.

С периферното си зрение забеляза, че в тъмнината проблясваха дребни червеникави точки, които се местеха, следвани от нечий изключително леки стъпки. По ръба на канала се носеха плъхове.

— Теес!

Гласът на Ванс изгърмя в тишината, отскочи от стените и като че ли връхлетя отгоре ѝ от всички страни.

Тя присви очи и забеляза, че още няколко метра по-напред тъмнината като че ли не е толкова гъста. Пристъпвайки неуверено, тя продължи да се движи. По никакъв начин не можеше да си позволи риска да падне в това нещо в краката ѝ. Когато накрая достигна източника на светлината, видя, че идва отгоре. От тротоарна решетка.

Отгоре се чуваха стъпките на вървящите хора. Когато се приближи, дори ги видя — на около шест метра над главата ѝ.

Почувства прилив на надежда и започна да крещи:

— Помощ! Помогнете! Помощ!

Ала никой не я чуваше. А дори и да я чуваше, никой не обръщаше внимание на виковете ѝ. Разбира се, че няма да ѝ обърнат внимание! Че какво друго можеше да очаква?! Та това е Ню Йорк! Да обърне внимание на някакви налудничави виковете, носещи се от каналите, би било последното, което би хрумнало на който и да е уважаващ себе си нюйоркчанин.

После си даде сметка, че виковете ѝ отекват по канала както пред, така и зад нея. Заслуша се. Към нея се приближаваха някакви звуци. Жвакащи звуци, като от тежки стъпки във вода. Нямахше намерение да си седи така и да го чака да я докопа. Затова тръгна отново напред, без въобще да обръща внимание нито на студената вода, нито на мръсотията в нея, и почти веднага достигна до разклонение на тунела.

Едното разклонение беше по-широко, но доста по-тъмно и изглеждаше дори по-влажно. Като че ли по-удобно като прикритие. Тя реши да избере него. Но след петнадесетина метра се оказа, че е направила грешен избор. Защото там, пред нея, се изправяше тухлена стена.

Тунел без изход.

След като отблъсна нападателя в криптата, Бил Ванс планираше да използва тунелите, за да избяга от подземие, като вземе със себе си декодера и все още неразшифрвания докрай ръкопис. Но единственото, с което сега разполагаше, беше сложното устройство, което бе прегърнал и държеше здраво до гърдите си. Документите ги нямаше. Усети как го обзема гняв. Извика я, а бесният му вик отекна във влажните стени и го обгърна.

Никога не се беше карал с Тес Чайкин. Спомни си, че някога дори я харесваше — някога, преди много години, когато все още беше способен да харесва хората. И до преди малко нямаше никакви причини да я намразва. В интерес на истината, дори беше му минало през ум да я покани да участва в неговия кръстоносен поход.

Ала тя беше откраднала документите, неговите документи, а това го накара да побеснее. Прехвърли декодера под другата си ръка и продължи да върви. Ако не я настигнаше скоро, тя като нищо щеше да попадне на един от няколкото изхода от този адски лабиринт. А той не можеше да позволи да се случи подобно нещо.

Отново усети надигането на яростта, но си наложи да я подтисне. Не можеше да рискува да се движи или да реагира прекалено бързо. Не и сега.

И особено не тук долу.

Тес тъкмо се канеше да тръгне обратно, когато в една от стените забеляза желязна врата. Сграбчи ръждясалата ѝ брава и дръпна силно. Вратата не беше заключена, но се беше заклешила. Въръжена със силата на отчаянието, накрая тя успя да я отвори и зърна зад нея спираловидна стълба, виеща се надолу. По-надолу и към по-голяма тъмнина като че ли не беше най-разумният от всички ходове, ала не разполагаше с друг избор.

Много внимателно, изпробвайки първо устойчивостта на всяко от стъпалата, тя заслиза надолу, докато накрая се озова в поредния тунел. Но колко тунела има тук, за бога? Поне този беше още по-голям от предишния, а което беше още по-добре — беше сух. Нямаше никакво значение за какво се използва. Важното бе, че не е отходен канал.

Нямаше представа в коя посока да поеме. Накрая избра да тръгне наляво. И пред себе си зърна проблясък на светлина. Движеща се, жълта светлина. Пак ли свещи?

Тръгна предпазливо напред.

Светлината изгасна.

Тес замръзна на място. После разбра, че светлината не е изгаснала — просто някой я закрива с тялото си.

Зад нея продължаваха да се носят странни шумове. Който и да беше човекът пред нея, със сигурност не можеше да бъде Ванс. Или пък можеше? Може би той познава отлично тунелите. Нали каза, че отдавна живее тук. Въпреки всичко тя се насили да продължи напред и на няколко метра пред себе си зърна не една, а цели две фигури. Доколкото можеше да прецени, нито една от двете фигури не беше Ванс. Но дали са мъже или жени, това не бе в състояние да определи. Макар че тук, долу, надали някоя среща би могла да се определи като приятна.

— Ей, маце! — подвижна нечий дрезгав глас. — Загуби ли се?

На Тес не ѝ трябваше много, за да прецени, че всяка една проява на колебание би била опасна, затова продължи да върви напред, колкото можеше по-уверено в обгръщащия я мрак.

— Май днес имаш голям късмет, мой човек! — провикна се друг глас, този път писклив.

И двата гласа не звучаха особено приятелски.

Тес продължи да върви. Шумът зад нея се засили. Сърцето ѝ претупа от страх.

Вече беше много близо до двете фигури, чиито лица продължаваха да се прикриват зад маската на тъмнината. В бледата светлина на свещите зад тях тя зърна купчина стари кашони, навит на руло килим, купища парцали.

Мозъкът ѝ започна да щрака на бързи обороти.

— Внимавайте, идват ченгета! — изплю тя, когато ги приближи.

— Че какво искат от нас? — избоботи единият. Докато минаваше покрай двамата мъже, единият протегна ръка и я сграбчи за палтото.

— Ей, почакай малко, кукло!

Тес се извърна и инстинктивно цапардоса с юмрук мъжа по главата. Той се запрепъва назад, квичейки. Другият, с пискливия глас, очевидно също мислеше да си пробва късмета, ала вероятно забеляза нещо особено в очите на Тес, проблясващи в мъждивата светлина, и отстъпи доброволно.

Тес се обърна и се постара да увеличи колкото ѝ е възможно повече разстоянието между себе си и двамата клошари. Бягаше, въпреки умората, но по едно време започна да се задушава — безрадостният подземен свят наоколо като че ли се опитваше да изстиска живота от тялото ѝ.

Достигна до ново разклонение на тунела. Нямахше представа накъде да тръгне.

Този път избра надясно. Докато се препъваше и залиташе, внезапно зърна ниша в стената, а в нея — решетка, която се отваряше. Поредната стълба, спускаща се надолу. Ама нали трябваше да върви нагоре, а не надолу! Обаче в случая най-важното бе да избяга от Уилям Ванс, затова реши да продължи в тази посока с надеждата, че той няма да я открие.

Сега се озова в още по-голям тунел, отново сух, с прави стени. Тук беше още по-тъмно и тя тръгна напред изключително предпазливо, като се държеше за стената. Вече не чуваше нито стъпките на Ванс, нито виковете му. Издиша доволно. Дотук добре. А сега какво? И тогава, вероятно след не повече от минута, но време, което на нея ѝ се стори цяла вечност, тя чу зад себе си някакъв друг шум. Не, не бяха плъхове, нито преследвачи. Онова, което чуваше, беше грохот на влак.

Мамка му! Значи съм в метрото!

По стените вече играеха бледите светлини на фаровете на приближаващия се влак. Релсите също светнаха. Тес побягна напред, отчаяно стараяйки се да не изпускат поглед релсите, надявайки се да бъде по-далече от тях. Влакът я настигаше много бързо, а стените на тунела отразяваха ритмичното му потракване. Вече бе почти до нея, когато, благодарение на светлините му, Тес забеляза малка ниша в стената и веднага се хвърли в нея. Сви се в тясното пространство и

само след секунди влакът профуча покрай нея, на сантиметри от треперещото ѝ тяло.

С разтуптяно сърце, прикрила лице в ръцете си и със затворени очи, тя зачака влакът да се изниже покрай нея. Горещият, напоен със сажди въздух, покри всеки милиметър от тялото ѝ, прониквайки през устата и ноздрите ѝ. Тя се прилепи още по-здраво за стената зад себе си. Грохотът беше оглушителен, притъпяващ всичките ѝ сетива. Не отвори очи, докато светлините не се изнизаха покрай нея.

Точно тогава въздухът беше раздран от скърцане на спирачки, забиващи се в релсите. С все още разтуптяно сърце, тя усети неимоверно облекчение.

Станция на метрото. Очевидно бе близо до станция!

Тес събра последните остатъци от енергията си и продължи да се клатушка напред. Когато влакът потегли от спирката, тя се озова под ярките светлини на станцията и се изтегли на перона. Последните няколко пътници тъкмо изчезваха нагоре по стълбите. Дори и да я бяха видели, никой не го показва.

В продължение на няколко секунди Тес остана така, на четири крака, близо до ръба на перона, със сърце, разтуптяно от страх и пълно изтощение. А после, мокра и воняща, и все така трепереща, тя събра сили и се изправи на крака.

Клатушкайки се, последва другите хора нагоре, към цивилизацията.

Увита в топло одеяло и с голяма чаша горещо кафе в ръце, Тес седеше в колата на Райли, паркирана точно срещу станцията на метрото на 103-та, и потреперваше. Студът бе проникнал напълно през прогизналите ѝ дрехи. От кръста надолу бе напълно замръзнала. Не че останалата част от тялото ѝ се чувстваше по-добре.

Той ѝ бе предложил да я откара до болницата или право вкъщи, но Тес бе настояла, че не е ранена и не е необходимо да се прибира. Нещо ѝ подсказваше, че първо трябва да сподели с него всичките си разкрития.

Докато наблюдаваше как полицейските екипи влизат в станцията, за да я претърсват, тя му разказа за срещата си с Уилям Ванс. Споменът за онези тунели отново я накара да потрепери. Определено не изгаряше от нетърпение да се върне там и искрено се надяваше да не я накарат да го направи. Никога през живота си не бе изпитвала такъв огромен страх. Или поне не и от обира на музея, което беше преди по-малко от седмица. Спокойно можеше да се каже, че животът ѝ е взел твърде неприятен обрат, който не се знаеше кога точно ще свърши.

Когато завърши разказа си, забеляза, че Райли клати глава.

— Какво? — попита го тя. — Защо ме гледаш така?

— Защото си хахо, знаеш ли?

— И защо мислиш така?

— Стига, Тес! Никой не очаква от теб да ходиш по разни места и да се опитваш да разгадаеш случая! Разгадаването на този случай не е твоя работа! Тази работа си е само моя!

— Значи се притесняваш, че аз ще ви засенча, така ли? — усмихна се измъчено тя.

Обаче на Райли подобни маневри не му минаваха.

— Говоря ти съвсем сериозно! Можеше да пострадаш! Или дори нещо още по-лошо! Ама ти май наистина не разбираш, а? Знаеш ли

колко хора загинаха заради тази история? Това въобще не е шега, проумей го!

Тес видимо се скова и изрече бавно:

— Мислех си, че просто ще се срещна с професор по история и двамата ще седнем на по чашка кафе, за да си побъбрим на академични теми. Въобще не съм очаквала, че той ще ме простреля с онзи...

— Електрошоков пистолет.

— Да де. Не очаквах да ме простреля с електрошоков пистолет, да ме пъкне в багажника на колата си и да ме преследва през бъкаци от плъхове мръсни канали. Та той е професор по история, за бога! Хората като него обикновено са с добри маниери, а не някакви си...

— Психопати?

Тес се смръщи и отвърна поглед. Този термин някак си не ѝ се струваше подходящ за Ванс, въпреки всичко случило се.

— Не съм особено убедена, че бих го нарекла така, но... със сигурност не е в добра форма. — В този момент тя усети прилив на съчувствие към професора, което я накара да добави: — Мисля, че той се нуждае от помощ.

— Когато се оправяш, ще поговорим сериозно и ще снемем официално показанията ти. Но сега трябва да открием къде точно те е отвел. Имаш ли някаква представа къде те е държал, къде е това подземие?

— Не, нали ти казах! — поклати глава Тес. — Когато ме е въвел вътре, не бях на себе си, а когато избягах оттам, около мен имаше само тъмни тунели. Но от друга страна не би могло да е много далече оттук. Нали все пак изминах разстоянието пеша!

— Според теб колко преки оттук би могло да бъде?

— Нямам представа... Може би пет?

— Хубаво. Нека първо намерим карта и да проверим дали ще намерим тази твоя тъмница.

Райли тръгна да излиза от колата, но тя го спря.

— Има още нещо, което не съм ти казала.

— Защо ли не съм изненадан?! — изгледа я саркастично той. — Е, какво е то?

Тес бръкна в чантата си извади оттам купчината листи, които бе грабнала от масата на Ванс. Разгърна ръкописа пред него и си даде сметка, че сега го вижда ясно за първи път. Документите, изписани на

стар велен, бяха много красиви, въпреки че илюстрации по тях липсваха. Но бяха комплектовани много странно, буквално рѐб до рѐб, и съдържаха непрекъснат поток от безупречно изписани букви. Никакви интервали, никакви разстояния между думи или абзаци.

Райли се вторачи изумено в ръкописа, а накрая се обърна към нея. Тя се ухили и усмивката веднага озари лицето ѝ, иначе изпоцапано от мръсотията и саждите в тунелите.

— На Ванс са — обясни тя. — Тамплиерските ръкописи от Лангедок. Но точно тук започва и загадката. Разбирам латински, но нищо тук не звучи смислено. Пълни глупости. Точно затова му е трябвало и декодера. Тези документи са ключът към всичко случило се.

Райли се намръщи и отбеляза:

— Тези страници са напълно безполезни без декодера, нали?

Тес отново се ухили и в очите ѝ проблесна самодоволство.

— Така е, обаче и той е безполезен без тях! Следващият момент беше от онези, които тя винаги щеше да си припомня с наслада — да наблюдава объркания, напълно онемял Райли. Тя знаеше, че той би трябвало да изпита радост от чутото, но освен това бе наясно, че за нищо на света не би го показал. Последното нещо, което агентът би искал, бе да поощри безразсъдното ѝ поведение. Затова запази каменната си физиономия, погледна я и веднага се измъкна от колата. Извика един от другите агенти и му каза, че има нещо много важно за снимане. Само няколко секунди по-късно същият този агент се върна с голям фотоапарат и Райли му подаде ръкописа.

Тес гледеше как младият агент разстила документите върху багажника на колата и започва да ги заснема. После се обърна и зърна Райли, който тъкмо включваше радиостанцията, за да се осведоми как напредва работата в тунелите. Имаше нещо особено впечатляващо в бързината, с която той действаше. Докато го съзерцаваше как мърмори нещо неясно в радиостанцията, той като че ли я усети — погледна я и на нея ѝ се стори, че забелязва лека усмивка.

— Налага се да сляза долу — каза ѝ той, когато изключи радиостанцията. — Открили са двамата ти приятели.

— Ами Ванс?

— Никаква следа от него — отвърна агентът, очевидно не особено доволен от резултата. — Ще кажа на някого да те откара у вас.

— Не е спешно — увери го Тес. Кое то не беше самата истина. Истината бе, че нямаше търпение да се отърве от вонящите си, мокри дрехи и да остане часове наред под душа. Но не и преди фотографът да си свърши работата. Много по-голямо беше нетърпението ѝ да прегледа подробно документите.

Райли се отдалечи, като я остави в колата си. Видя го как говори с други двама агенти, след което тримата се насочиха към входа на метростанцията.

Мислите ѝ бяха прекъснати от мобилния ѝ телефон. Екранът ѝ съобщаваше, че обаждането е от домашния ѝ номер.

— Тес, миличка, аз съм! — Беше майка ѝ.

— Мамо! Извинявай, трябваше да се сетя да ти се обадя!

— Да ми се обадиш ли? Защо? Да не би да се е случило нещо?

Тес въздъхна облекчено. Да, наистина нямаше причина да тревожи майка си. Очевидно от ФБР много са внимавали, ако са се обаждали да я търсят там.

— Не, откъде накъде?! Какво има?

— Просто се питах кога смяташ да се прибереш. Приятелят ти е вече тук.

През тялото на Тес премина хладна тръпка.

— Приятелят ми ли?

— Ами да! — продължаваше да чурулика Айлийн. — Толкова приятен човек! Ето, поговори си с него, скъпа! И гледай да не закъсняваш много! Поканих го да остане за вечеря!

Тес чу как телефонната слушалка преминава в други ръце, а после в ухото ѝ зазвуча един съвсем отскоро познат глас:

— Тес, скъпа! Обажда се Бил! Бил Ванс!

Тес замръзна. В гърлото ѝ се образува буца с размерите на юмрук. Той е там, в собствения ѝ дом! С майка ѝ. И с... Ким!

Обърна се навътре в колата, за да не я чуят и просьска:

— Какво правиш...

— Мислех, че вече си се прибрала — прекъсна я спокойно той. — Да не би пък да не съм разбрал правилно часа? В съобщението ти се казваше, че случаят е спешен!

Съобщение ли? Мислите се въртяха хаотично в главата ѝ. В гърдите и изригна вулкан от гняв.

— Ако им причиниш нещо, кълна се...

— Не, не, не! — прекъсна я повторно той. — Няма проблем! Но наистина не мога да те чакам дълго. Колкото и да ми се иска да приема любезната покана на прекрасната ти майка и да остана за вечеря, ми се налага да се връщам спешно в Кънектикът. Ти казваш в съобщението си, че имаш нещо за мен. Нещо, което много искаш да погледна.

Документите! Той си иска ръкописа! Тес си даде сметка, че Ванс не желае да причинява неприятности нито на майка ѝ, нито на Ким. Представя се за приятел и си играе ролята перфектно. Значи майка ѝ въобще няма да усети, че нещо не е наред. Хубаво. Значи нещата могат да си останат така.

— Тес? — обади се той смущаващо спокойно. — Там ли си още?

— Да. Искаш от мен да донеса документите.

— Би било прекрасно наистина.

Тя погледна през прозореца на колата. Наблизо бе останал само фотографът, който все още снимаше ръкописа. Тес си пое дълбоко дъх и със свито сърце изрече:

— Добре, скоро ще съм у дома. Моля те, не прави нищо, което...

— Разбира се, че няма! — засмя се мило той. — Значи ще те изчакам. Ще доведеш ли и някой друг приятел?

Тес се смръщи, но веднага след това прозря въпроса му.

— Не — побърза да отговори.

— Идеално — отговори той. Настъпи кратка пауза, през която тя се запита какво ли става там. — Ще ми бъде много приятно да прекарам още малко със семейството ти и да го поопозная. Ким наистина е прекрасно момиченце!

Значи детето все пак е там! Копеле мръсно! Загубил си своята дъщеря и сега смяташ, че можеш да заплашваш моята!

— Ще се прибера сама, не се притеснявай! — отсече твърдо тя.

— Гледай да не се бавиш много!

Тес чу как телефона прещраква и връзката прекъсва. Известно време продължи да стиска мобифона си, да преповтаря проведения разговор и да се опитва да проумее какво точно става.

Налагаше ѝ се да вземе важно решение. Да каже ли на Райли? Знаеше отлично отговора на този въпрос — разбира се, че трябва да му каже. Всеки, който е гледал телевизионни сериали, знае, че независимо от онова, което казват похитителите, човек трябва веднага да съобщи на полицията. Но онова си беше на кино, а това тук е в реалния живот. Тук става въпрос за нейното семейство, което се намираше в ръцете на човек с напълно разбита психика.

Колкото и да ѝ се искаше да съобщи на Райли, нямаше никакво намерение да поражда ситуация, свързана с освобождаване на заложници. Не и на фона на състоянието, в което се намираше Уилям Ванс.

Улавяйки се за първата попаднала ѝ сламка, тя се опита да си самовнуши, че той няма да им стори нищо. Нали и на нея не беше причинил нищо? Дори ѝ се извини за онова, което ѝ беше сторил. Но сега тя вече го беше ядосала, като му беше откраднала документите — онези, които бяха ключови за така наречената му мисия. Документи, заради които, както Райли правилно беше изтъкнал, бяха загинали много хора.

Не можеше да си позволи този риск. В момента на прицел беше семейството ѝ.

Отново хвърли поглед на фотографа. Той беше приключил. Все още хванала здраво мобилния телефон до ухото си, тя се насочи към него, като изрече по посока на изключения апарат:

— Да. Той току-що приключи със заснемането им. — После кимна на фотографа, като се опита да изобрази усмивка на устните си. — Разбира се, веднага ще ги донеса. А ти се заеми с апаратурата.

После затвори капачето на телефона и се обърна към фотографа:

— Сигурен ли сте, че снимките са станали добри?

— Надявам се — изуми се от въпроса ѝ той. — Нали затова ми плащат!

Тя започна да навива документите, докато той я наблюдаваше замислено.

— Трябва веднага да ги отнеса в лабораторията — обясни Тес. Надяваше се, че звучи достатъчно убедително. После сведе поглед към фотоапарата и добави: — Райли държи снимките да бъдат проявени веднага. Ще можете ли да го направите заради него?

— Разбира се, никакъв проблем, като се има предвид, че апаратът е дигитален — отговори фотографът с още по-голямо изумление.

Тес се смръщи на очевидната си грешка, а после се насочи към вратата на колата, колкото ѝ бе възможно по-уверено. Едва устояваше на желанието си да побегне. Когато се озова до вратата на шофьора, сведе поглед и видя, че ключовете са там, където ги беше оставил Райли. Настани се зад волана и завъртя ключа.

Огледа отново обстановката, търсейки Райли. Надяваше се да не го види. Да, нито той, нито партньорът му бяха наблизко. Изкара внимателно колата от мястото ѝ и потегли бавно напред, като лавираше между останалите полицейски коли и тези на Бюрото. Двама полицаи ѝ помахаха приятелски и тя им се усмихна срамежливо, надявайки се ужасът в гърдите ѝ да не ѝ проличи.

Когато най-сетне излезе от заграждението, погледна в огледалото за задно виждане и натисна газта.

Зави в алеята пред къщата, но не успя да прецени височината на бордюра и колата подскочи. Тес удари спирачки. Седеше вътре, парализирана от страх, свела поглед към ръцете си. Те трепереха неудържимо, а гърдите ѝ се надигаха и спускаха учестено. Опита се да се овладее. Налагаше се да запази максимално спокойствие. Хайде, Тес! Стегни се! Ако си изиграеше добре картите... Знае ли човек? Може пък и тя, и Ванс да получат онова, което искат.

Излезе от колата и веднага съжали за решението си да не съобщи на Райли. Пак можеше да пристигне тук, докато той... Какво? Вика Отряда за бързо реагиране ли? Мъже с автомати, които обграждат къщата и крещят в мегафоните си: „Излезте с вдигнати високо ръце!“. Часове наред, прекарани в трудни преговори за освобождаване на заложници, преди неизбежното и в крайна сметка изключително рисковано нахлуване? Да, въображението ѝ действително се беше развихрило. Опита се да се фокусира върху реалността. Не, може би решението ѝ е било правилно.

Пък и вече е прекалено късно за нещо друго.

Тя вече беше тук.

Насочи се към вратата на къщата, но пак се поколеба. Лесно можеше да си представи какво се е случило. Ванс е натиснал звънеца, поговорил е с Айлийн. Няколко приятни думи за Оливър Чайкин, после за Тес и майка ѝ е била напълно обезоръжена, а много вероятно и очарована.

Защо не каза веднага на Райли?!

Тес пхна ключа в ключалката, отвори вратата и влезе в дневната. Картината, която се изпречи пред очите ѝ, беше сюрреалистична. Уилям Ванс седеше на дивана до майка ѝ. Двамата си говореха приятелски, отпивайки чай. От стаята на Ким се носеше музика. Значи дъщеря ѝ беше горе.

Айлийн зяпна, когато зърна в какво състояние е дъщеря ѝ. Скочи от мястото си и извика:

— Господи, Тес! Какво е станало с теб?!

— Добре ли си? — изправи се и Ванс с искрено загрижена физиономия.

Ама че наглост! Точно той да задава подобен въпрос! Впи поглед в неговия, полагайки максимални усилия да потисне гнева си, който вече бе заглушил окончателно страха, бушуващ доскоро у нея.

— Да, добре съм — успя да се усмихне тя. — Тръбите на улицата пред офиса се бяха пукнали, имаше огромна локва и един камион мина точно през нея, докато си стоях, и... По-добре да не знаете останалото.

Айлийн хвана ръката ѝ и веднага отсече:

— Трябва веднага да се преоблечеш, скъпа! Ще настинеш! — После се обърна към Ванс и добави: — Нали ще ни извиниш за момент, Бил?

Тес се вторачи в него. Той си стоеше преспокойно, излъчващ единствено топлота и загриженост.

— Всъщност, опасявам се, че вече е крайно време да тръгвам — изрече, пронизвайки Тес с поглед. — Ако ми дадеш онези документи, няма да ви задържа повече. Убеден съм, че в момента последното, което ви трябва, е гост в къщата!

Тес отвърна на пронизителния му поглед. Тишината, която се възцари в стаята, беше оглушителна. Айлийн погледна първо към Ванс, а после към дъщеря си, която веднага усети, че майка ѝ усеща неудобството, настанило се между тях. Побърза да превключи и отправи към Ванс блага усмивка.

— Разбира се. Ей сега.

Бръкна в чантата си, извади оттам ръкописите и му ги подаде. Той протегна ръка и за няколко секунди ръцете и на двамата останаха заключени върху тях.

— Благодаря ти! Още при първа възможност ще започна работа по тях! — рече накрая той.

— Би било прекрасно! — насили се да се усмихне пак тя.

После Ванс се обърна към майка ѝ, пое ръката ѝ и изрече мило:

— За мен беше истинско удоволствие да се запознаем!

Айлийн се отпусна и се изчерви. Очите ѝ светнаха от комплимента. Тес усети огромно облекчение заради блаженото неведение на майка ѝ относно истинската самоличност на Ванс. Или поне засега щеше да си остане така. Обърна се към професора.

Изржението му беше неразгадаемо. Той също я изучаваше. Накрая каза:

— Крайно време е да тръгвам. Отново благодаря за гостоприемството!

— О, винаги си добре дошъл!

Когато стигна до вратата, той се обърна към Тес:

— А с теб вероятно ще се видим много скоро!

И след тези думи напусна къщата ѝ.

Едва когато застана пред голямото огледало в банята, Тес се видя на какво прилича. Никога през живота си не бе изглеждала толкова мръсна, мизерна и пребледняла. Въпреки че краката ѝ все още продължаваха да се тресат от напрежение, тя устоя на изкушението да приседне. Ако си позволеше да седне, вероятно нямаше да може да стане, а денят все още не беше приключил. Шон Райли беше на път към тях.

Беше се обадил малко, след като Ванс си тръгна. И макар по телефона да прозвуча доста спокойно, тя си знаеше, че е бесен. Щеше да ѝ се наложи да му обяснява. Отново.

Само че този път щеше да бъде значително по-трудно. Щеше да ѝ се наложи да обяснява на Райли защо не му е вярвала достатъчно, за да му позволи да ѝ помогне.

Вторащи се в непознатото лице в огледалото отсреща.

Самоуверената, жизнерадостна блондинка вече я нямаше. На нейно място стоеше развалина — както във физически, така и в психически смисъл. Съмненията постепенно превземаха мислите ѝ. Върна се към събитията от деня, анализирайки всеки свой ход и укорявайки се за пореден път, че е изложила на опасност живота на майка си и на дъщеря си.

Това не е игра, Тес! Трябва да престанеш! И то още сега!

Докато се събличаше, усети, че очите ѝ се насълзяват. Преди, когато отиде да прегърне Ким веднагд след тръгването на Ванс, успя да ги потисне. Тогава дъщеря ѝ я отблъсна, сбръчквайки нос: „Уф, мамо! Вонис! Веднага заминавай под душа!“. Успя да ги потисне и докато разговаряше с Райли по телефона, като правеше всичко възможно нито майка ѝ, нито Ким да чуят разговора. Сега, като си помислеше, не се сещаше кога за последно е плакала, но знаеше, че точно сега вече не може да се овладее. Чувстваше се ужасно. Трепереше както от страх, така и заради онова, което можеше да се случи, но слава богу, не се бе случило.

Докато стоеше под душа и чакаше водата да отмие мръсотията и вонята от тялото ѝ, тя се постара да вземе някои важни решения. Сред тях бе и заключението, че дължи на майка си и дъщеря си нещо друго.

Дължи им безопасност.

Хрумна ѝ една идея.

Облечена само по халат и с все още капеща коса, тя откри Айлийн в кухнята. Мина директно на въпроса:

— Мислех за плановете ни това лято да отидем на гости при леля Хейзъл.

Хейзъл беше сестра на майка ѝ. Живееше в малко ранчо до Прескът, щата Аризона. Беше сама, с изключение на няколко десетки специално подбрани животни.

— И какво по-точно?

— Смятам, че трябва да отидем там още сега, за Великден.

— Но защо, за бога... — започна майка ѝ, но не довърши и я погледна строго. — Тес, има ли нещо, което не ми казваш?

— Нищо няма — отговори Тес, но точно в този момент се сети за непознатия, който бе дошъл да търси Ванс. За престрелката и за болезнения му вик.

— Ама...

— Всички имаме нужда от почивка — прекъсна тя майка си. — Виж какво, аз също ще дойда при вас. Трябват ми няколко дена да си изчистя календара от ангажименти и да уредя нещата в службата. Искам обаче вие с Ким да заминете още утре!

— Утре?!

— И защо не?! Ти отдавна искаш да отидеш там, а Ким нищо не я бърка да започне ваканцията си няколко дена по-рано! Веднага ще ви резервирам билети. А и така ще избегнем тъпканицата по Великден!

— Тес! — извика майка ѝ, вече с напълно сериозен тон. — За какво е цялата тази работа?

Тес се усмихна притеснено на гнева на майка си. Да, по-късно определено щеше да ѝ се извини. Но сега единственото, което изрече, при това тихо, бе:

— Много е важно, мамо!

Айлийн се вторачи в нея. Познаваше дъщеря си много добре и винаги разбираше състоянието ѝ. Днес не беше изключение.

— Какво става? — попита накрая. — Да не би да си в опасност? Държа да ми отговориш честно! В опасност ли си?

— Не съм напълно сигурна. Единственото, което знам, е, че в Аризона няма да има за какво да се тревожите!

— В такъв случай защо тогава не тръгнеш с нас още утре?

— Не мога. — Тонът и изражението на Тес подсказваха, че понататъшният спор е безсмислен.

Айлийн си пое дълбоко дъх и я изгледа.

— Тес...

— Не мога, мамо!

Майка ѝ кимна примирено и попита:

— Но нали по някое време ще дойдеш? Обещай ми!

— Добре, обещавам. След два-три дена ще бъда при вас.

И при тези думи усети как душата ѝ се изпълва с облекчение.

Точно в този момент звънецът на вратата иззвъня.

— Трябваше да ми кажеш, Тес! Трябваше да ми кажеш! — ръкомахаше като побеснял Райли. — Можехме да го хванем, след като излезе от къщата ви. Можехме да му сложим опашка. Въобще, има стотици начини, по които можехме да подходим! — Поклати отчаяно глава и допълни: — Вече щяхме да сме сложили точка на цялата тази история!

Намираха се в задния двор на къщата, далече от майка ѝ и Ким. Тя го бе помолила за дискретност, както и да не пристига с извадено оръжие, защото всичко вече било спокойно. Джордано държеше къщата под око навън и очакваше патрулната кола на местното полицейско управление, а самият Райли бързо се бе убедил, че тя говори истината.

Тя беше облечена все така с белия си хавлиен халат. Дългата ѝ коса изглеждаше по-тъмна, защото все още бе мокра. Учудващо, но бе изпълнена с удивително спокойствие. Даваше си сметка, че в преобладаващата си част то се дължи именно на присъствието на агента от ФБР. Два пъти в един и същи ден тя бе заплашена така, както никога досега, и двата пъти той се бе оказал до нея.

Тя извърна поглед, за да събере мислите си и да го изчака да се поуспокои. После вдигна очи към него и каза:

— Много съжалявам! Аз... просто не знаех какво друго да сторя! Може би се паникьосах. Непрекъснато си представях картини как се появяват полицаите, как започват преговори за спасяване на заложниците, как...

— Да, и се паникьоса. Напълно нормална реакция. Та онзи тип е заплашвал майка ти и дъщеря ти! И все пак... — не довърши той, въздъхна дълбоко и пак поклати глава.

— Да, знам. Прав си. Много съжалявам.

Той я погледна.

Не можеше да понесе мисълта, че е била в опасност, че дъщеря ѝ също се е намирала в опасност. И същевременно си даваше сметка, че нямаше право да я вини. Тя не беше агент от ФБР. Не можеше да очаква от нея да разсъждава по същия начин, по който разсъждаваше той, да реагира на подобна екстремална ситуация хладнокръвно и рационално. Не и когато и детето ѝ беше замесено в нея. Не и след всичко, което бе преживяла този ден.

Измина доста време, преди Райли отново да заговори.

— Виж сега, сторила си онова, което си мислела, че е най-добро за семейството ти. Никой не може да те вини за това. Ако бях на твое място, сигурно и аз бих постъпил така. Най-важното сега е, че всички сте в безопасност. Това е единственото, което има значение.

Лицето ѝ светна. Кимна, макар и с известна вина, спомняйки си как Ванс бе стоял спокойно в тяхната дневна.

— И все пак... аз му върнах документите.

— Няма значение. Нали разполагаме с копия.

— Да се надяваме, че вашият фотограф не е забравил да зареди апарата си.

При тези думи Райли не можа да не се усмихне.

— Мисля, че в това отношение няма нужда да се тревожим. — После погледна часовника си и добави: — Сега ще ти се махам от главата. Сигурен съм, че искаш да си починеш. Ще оставя пред къщата ви една полицейска кола, за да ви държи под око. И не забравяй да заключиш, след като ме изпратиш!

— Не се тревожи — кимна тя, макар че точно в този момент си даде сметка колко е уязвима. Всъщност, колко всички те са уязвими. — Не разполагам с нищо друго, което да му трябва.

— Добре, щом казваш. Но много държа утре сутрин да дойдеш при нас. Мисля, че ще бъде полезно да прегледаме всеки детайл от разказа ти с целия екип, така да се каже, да подредим приоритетите.

— Няма проблеми. Нека само да кача мама и Ким на самолета.

— Значи до утре.

— Точно така — отвърна тя и погледите им се срещнаха. После се изправи, за да го изпрати.

Той направи няколко крачки напред, но внезапно спря и се обърна.

— Знаеш ли, има нещо, което така и не успях да те попитам преди.

— Да?

— Защо ги взе? Имам предвид документите. Вероятно си нямала търпение да се махнеш оттам, но въпреки това си успяла да заглушиш тази мисъл достатъчно дълго, за да грабнеш и документите.

Тя не беше особено убедена какво я е подтикнало да го направи. Всичко ѝ беше като в мъгла.

— Ами... не знам — отговори не особено убедено. — Те просто си лежаха там и...

— Да, ясно, но все пак... Просто съм изненадан, това е всичко. Човек би си помислил, че единственото, което ти се е въртяло тогава в главата, е било да се махнеш по-скоро.

Тес извърна глава. Досещаше се накъде бие той.

— Ще бъдеш ли в състояние да се отървеш от тази мисли или ще трябва да те заключа заради собствената ти безопасност? — попита той, внезапно придобил сериозно и изпитателно изражение. — Колко важно е всичко това за теб, Тес?

— Ами, тази следа... — усмихна се неуверено тя, — в нея наистина има нещо. Имам предвид ръкописа, неговата история... Усещам, че трябва да се заема с него, да разбере за какво всъщност се отнася. Не знам дали знаеш, но... — направи пауза и го погледна, — археологията не е сред най-благогатните професии на този свят. Не всеки археолог получава шанса да намери своя Тутанкамон или своята Троя. Четиринадесет години от живота си прекарах в кътчета, забравени от Бога, в царство на комари и какви ли не други насекоми, и през всичкото време се надявах на нещо много повече, отколкото някакви си счупени грънци или парче частично запазена мозайка.

Мечтаех си за нещо по-голямо! Това е мечтата на всеки археолог. Исках нещо истинско, нещо, което да влезе в учебниците по история, нещо, което ще мога да заведа Ким да види в „Метрополитън“, ще ѝ го покажа и гордо ще изрека: „Ето, това го открих аз!“. — Отново направи пауза, наблюдавайки реакцията му. — Но като гледам, и за теб този случай не е от най-обикновените.

Той размисли върху думите ѝ, след което отвърна:

— О, не! Всеки ден си имаме разни хаховци, които връхлитат на коне и трошат музеите! Ето това го мразя най-много в моята работа! Рутината. Направо ме убива! — После изражението му отново стана сериозно. — Тес, мисля, че забравяш нещо важно. Това не е просто някакво си академично предизвикателство. Не става въпрос само за ръкописа и неговото послание. Имам си работа с разследване на убийства!

— Да, знам.

— Какво ще кажеш първо да ги пъкнем зад решетките? А после си разгадавай твоята загадка, колкото си искаш! Заповядай утре при нас, въведи ни във всичко, което ти е известно, а после ни остави да си гледаме работата. Ако се нуждаем от специализирана помощ, ти ще бъдеш първата, към която ще се обърнем. И... не знам... може би, ако искаш някакви ексклузивни права, то ние...

— О, не! Нещата не стоят точно така... — Не довърши. Осъзна, че нищо от онова, което бе казала, не е в състояние да го накара да промени мнението си.

— Трябва да се отдръпнеш от тази работа, Тес! Моля те! Държа да го направиш!

Начинът, по който той го каза, я развълнува.

— Добре, ще се постарая — кимна тя.

Той се вторачи в нея, после се засмя и поклати глава. И двамата бяха наясно, че тя няма абсолютно никакъв избор.

Беше налапала въдицата, при това здраво.

Като се намести на стола си в безупречно чистата, обзаведена в стъкло и метал конферентна зала в сградата на Федерал Плаза, Де Анджелис присви очи и започна да изучава внимателно Тес Чайкин.

Да, нямаше спор, дамата бе много интелигентна. Поне това никой не бе в състояние да отрече. По-тревожен за него обаче бе фактът, че тя като че ли бе също така и особено дръзко същество. Интригуваща и същевременно потенциално опасна комбинация от качества. Но ако се насочат правилно, могат да се окажат и твърде полезни. Очевидно тя бе наясно точно кои въпроси да зададе и точно по кои пътища да тръгне.

Де Анджелис оглеждаше останалите присъстващи и същевременно слушаше разказа ѝ за похищението и за последвалото ѝ бягство оттам. Съвсем дискретно масажираше мястото, където куршумът на Ванс го бе одраскал. Раната го болеше и караше крака му да гори, особено при ходене, ала обезболяващите, които вземаше, успяваха да потиснат болката дотам, че дори да не дава признаци за накуцване.

Разказът ѝ го накара да се върне към сблъсъка си с Уилям Ванс в мрачната крипта. Усети познатия прилив на гняв. Не можеше да си намери място заради това, че бе оставил Ванс да избяга. Някакъв си хилав, психически нестабилен професор по история! Голям срам! Непростим пропуск! Никога повече нямаше да го позволи! Макар че, ако беше надвил Ванс, вероятно щеше да му се наложи да се справи и с нея, което никак не му допадаше. Нямаше нищо против нея, поне засега. Не и докато мотивите ѝ не се окажат в противовес с неговата мисия.

Ще трябва да се опита да я разбере по-добре. Защо го прави? Какво точно търси? Налагаше се да проучи подробно миналото ѝ и позицията ѝ по някои въпроси от решаващо естество.

Докато тя завършваше разказа си, свещеникът забеляза и още едно нещо. Начинът, по който я гледаше Шон Райли. Любопитно. Да,

определено любопитно. Но дали чувствата са взаимни?

Да, той определено трябваше да я държи под око.

Когато Тес приключи, Райли стана и прехвърли картината с руините от своя лаптоп върху големия екран, към който беше обърната конферентната маса.

— Ето къде те е държал — каза той. — Църквата „Възнесение Господне“.

— Но тя е изгоряла! — изуми се тя.

— Да, все още събират средства за възстановяването ѝ.

— Миризмата, влагата... да, всичко си пасва, но... — Озадачението ѝ беше явно. — Значи той е живял в подземието на изгоряла църква? — Замълча, като се опитваше да свърже картината пред себе си със спомена си за времето с Ванс и онова, което ѝ беше казал. Накрая се обърна към Райли и добави: — Но той мрази Църквата!

— Това не е коя да е църква. Изгоряла е преди пет години. Разследването за предумишлен палеж не е доказало нищо, макар че енорийският свещеник е загинал по време на пожара.

Тя се замисли, опитвайки се да си спомни името на свещеника, за когото бе говорил Бил Ванс.

— Да не би да е бил отец Маккей?

— Точно така.

Изричайки тези думи, Райли я погледна. Беше повече от очевидно, че двамата бяха достигнали до един и същ извод.

— Свещеникът, когото Ванс вини за смъртта на съпругата си — изрече на глас Тес, докато въображението ѝ рисуваше картини, нито една от които особено приятни.

— Датите съвпадат — продължи агент Райли. — Пожарът е станал три седмици, след като Ванс е погребал жена си. — После се обърна към шефа си Джансън и добави: — Ще се наложи да възобновим това разследване.

Джансън само кимна. После Райли се обърна отново към Тес, която се бе отнесла нанякъде.

— Какво се сети?

— Не знам точно — изрече бавно тя, сякаш излизаше от гъста мъгла. — Много ми е трудно да мисля за него по толкова противоречив начин. От една страна е чаровен, ерудиран професор, а от друга —

пълната си противоположност, човек, който е способен на подобна жестокост...

Тук се намеси Ник Джордано.

— За нещастие подобна двойственост не е никак необичайна. Типичният образ е тихият, любезен съсед, който държи части от разчленено тяло във фризера си. Подобни типове обикновено са много по-опасни от мачовците, които разбиват баровете всяка нощ.

— Налага се да разберем какво точно търси — намеси се пак Райли, — или поне какво си мисли, че търси. Тес, ти първа прозря връзката между Ванс и тамплиерите, така че, ако бъдеш така любезна да ни припомниш онова, което вече знаеш, може да успеем да разгадаем какъв би бил следващият му ход.

— Откъде да започна?

— От самото начало — кимна Райли.

— Но историята е доста дълга.

— Давай от птичи поглед. Ако нещо ни се стори по-интересно, ще те прекъсваме и ще го разглеждаме в по-големи подробности.

Тя сведе глава, подреди мислите си и започна.

Разказа на агентите от ФБР за произхода на тамплиерите; за деветимата рицари, появили се внезапно в Йерусалим; за деветте им години в уединение, прекарани в храма; за предположенията как са изкопали нещо важно; за последвалия им изключително бърз успешен възход; за победите им в битките и за окончателното им поражение при Акра. После ги въведе в историята за завръщането на тамплиерите в Европа, за тяхната власт и арогантност, и как всичко това се е отразило на краля на Франция и на неговата пионка — папата, както и за окончателното разбиване на Ордена.

— С подкрепата на своя лакей папа Климент V кралят сформира отряди за преследване на тамплиерите, напада ги, арестува ги и ги обвинява в ерес. Само за няколко години те са избити. Повечето срещат смъртта си по изключително болезнен начин.

— Чакай малко, как така в ерес?! — изуми се Джордано. — Аз си мислех, че тези приятели са били просто защитници на Кръста, избраници на папата!

— Не забравяйте, че времената, за които говорим, са били изключително религиозни! — напомни им Тес. — Хората в онези векове са възприемали дявола като напълно реално същество! — Направи пауза и огледа присъстващите на масата. Мълчанието им я подтикна да продължи: — Измислили са фалшиви обвинения: например, че при приемането си в Ордена, т.е. инициацията си, рицарите били длъжни да плюят и дори да уринират върху кръста, както и да отрекат Исус Христос. И това не било единственото, в което ги винели. Някои лъжесвидетели твърдели, че се прекланяли пред демон, наречен Бафомет, и че дори се отдавали на содомия! С една дума, обичайните обвинения в окултна практика, с които Църквата е излизала всеки път, когато е искала да се отърве от конкуренцията си за религиозната каца с мед.

При тези думи тя хвърли поглед към присъстващия монсиньор Де Анджелис. Той я наблюдаваше с любезен интерес, без да казва нищо.

— През тези последни години от своето съществуване — продължи Тес, — арестуваните тамплиери се признали за виновни, но признанията им имат тежест точно толкова, колкото и признанията на всички хора, измъчвани от Инквизицията. Заплахата за пъхването на нажежен железен прът в тялото ти е напълно достатъчна, за да те накара да си признаеш каквото и да било! Особено, ако навсякъде около теб тази заплаха е превърната в реалност за всичките ти приятели!

Свещеникът свали очилата си, изтри ги в ръкава си, постави ги обратно и кимна тържествено към Тес. Вече бе напълно наясно каква е нейната позиция по този въпрос.

Тес постави листите обратно в папката си и продължи:

— Стоотици рицари тамплиери из цяла Франция са били заловени и подложени на неописуеми мъчения от Църквата. Почти всички епископи и абати в страната се включили в преследването им и доста скоро по чудо останалите живи тамплиери си плюли на петите и побягнали.

Джордано вдигна ръка и рече:

— Добре де, чакай малко! Нали каза, че те почти са успели да постигнат целта си? Имам предвид онова, което кралят и папата си били наумили. Кое по-точно не са успели да постигнат?

— Така и не открили съкровището на тамплиерите — отговори Тес. После им разказа легендите за златото и скъпоценните камъни, скрити в пещерите и езерата из цяла Европа, както и за тамплиерските кораби, отплавали от пристанището на Ла Рошел в онази съдбовна нощ в навечерието на петък, тринадесети.

— И за това ли е всичко? — обади се Джансън, като вдигна копието на закодирания ръкопис. — За изгубеното съкровище?

Де Анджелис се приведе напред, прочисти гърлото си и погледна началника.

— Съкровището им така и не е открито. Поне дотолкова се знае със сигурност.

Том Джансън забарабани с пръст по листите:

— Следователно този ръкопис би могъл да бъде нещо като карта на съкровищата, която Ванс вече е в състояние да разчете, така ли?

— Подобно тълкувание въобще не се връзва! — почти извика Тес и внезапно се почувства не на място, когато всички лица на масата се обърнаха към нея. Вдигна очи към Райли и, окуражена от поощрителното му кимване, продължи: — Ако Бил Ванс е търсел пари или богатства, е можел да си ги вземе преспокойно и от обира в музея!

— Вярно е — съгласи се Ник Джордано. — Обаче експонатите от изложбата са практически непродаваеми. А от онова, което научихме от теб, съкровището на тамплиерите би трябвало да е много по-голямо от онова, което беше на изложбата, плюс големия бонус, че би могло да бъде продадено съвсем спокойно, без страх от преследване, тъй като би било просто намерено, а не откраднато!

Всички агенти закимаха в знак на съгласие, но от зоркия поглед на свещеника не убягна факта, че Тес като че ли изпитва съмнения относно подобно заключение, въпреки че може би не ѝ се искаше да дава израз на мислите си.

— Като че ли не сте особено убедена в това, госпожице Чайкин — провокира я той.

Тя сбърчи неловко чело и отбеляза:

— Няма спор във факта, че Ванс е искал декодера, за да може да разчете ръкописа, който е открил по-рано.

— Ключът към местонахождението на съкровището — потвърди Джансън.

— Да, вероятно — кимна тя и го погледна. — Но всичко зависи от това как дефинирате понятието „съкровище“.

— Че какво друго би могло да бъде? — продължи Де Анджелис. Много му се искаше да разбере дали Уилям Ванс не е изпуснал случайно нещо пред нея.

Ала Тес само поклати глава и отговори:

— Не знам.

„Хубаво. Стига да казва истината“ — помисли си със задоволство свещеникът. Надяваше се да е така. За нейно лично добро.

Но само с един замах тя разби тази негова надежда, като продължи:

— Уилям Ванс със сигурност търси нещо много повече от пари. Той е като обсебен, като човек, натоварен с важна мисия, тръгнал да спасява света!

След тези думи археоложката ги запозна с някои от нестандартните теории за съкровището на тамплиерите, включително и с хипотезата, че те са част от кабалистично движение за съхранение на потомството на Исус. Докато споменаваше последното, хвърли отново поглед към монсиньор Де Анджелис. Той я наблюдаваше безизразно. Лицето му беше студено като на сфинкс.

Но когато тя привърши, той не закъсня да се намеси:

— Като оставим настрана всички забавни догадки — при тези думи я погледна снизходително, — вие твърдите, че той е човек, който търси отмъщение. Човек, отправил се на личен кръстоносен поход.

— Да.

— Ясно — кимна Де Анджелис със спокойния, благ маниер на светски професор. — Но трябва да знаете, че парите, особено многото пари, могат да бъдат феноменален стимул! Кръстоносните походи, независимо дали тези от XII век или днешните, струват много пари, не мислите ли? — И с тези думи огледа масата.

Тес предпочете да не отговаря.

Въпросът увисна във въздуха. Тогава се намеси Райли.

— Онова, което не разбирам, е следното. Знаем, че Ванс обвинява свещеника, а чрез него и Църквата, за смъртта на съпругата си.

— На съпругата и на дъщеря си — поправи го Тес.

— Точно така. А сега той се е добрал до този ръкопис, за който вече стана въпрос. Ръкопис, за който се твърди, че е достатъчно плашещ, че да накара косата на друг свещеник да побелее само за няколко минути. И същият този ръкопис, който е закодиран, е тамплиерски документ. Всички сме съгласни по този въпрос, нали така?

— Накъде биеш? — намеси се Джансън.

— Аз си мислех, че тамплиерите и Църквата са на една и съща страна. Така де, доколкото схващам, тези приятели са били защитници на Църквата. Водили са кръвопролитни войни в името на Ватикана в продължение на двеста години! Съвсем разбираемо е техните потомци да са бесни на Църквата заради онова, което после им е сторила, но всички тези теории, за които говориш... — Тук Райли погледна към Тес. — Тези теории визират нещо, което те уж са открили двеста години преди началото на преследването срещу тях. Как така още от първия ден на съществуването си ще разполагат с нещо, което така да притесни Църквата?

— Именно то би могло да обясни защо са били изгорени на клада — обади се Амелия Гейнс.

— Но чак след двеста години?! Има и още едно нещо — не се предаваше Райли. — От защита на кръста тези типове са преминали към оскверняването му. Защо да го правят? Тези техни церемонии по инициацията просто не се връзват!

— Не забравяйте, че това са били просто скалъпени обвинения срещу тях! — изтъкна Тес. — И въобще не означава, че наистина са го правели! Какго вече казах, те са част от стандартните обвинения, с които Църквата е разчиствала сметките си със своите врагове! Обърнете внимание — базирайки се върху абсолютно същите обвинения, само няколко години преди това крал Филип си е разчистил сметките с един от предишните папи — Бонифаций VIII.

— Добре де, но пак не се връзва — не се предаваше Райли. — Защо ще посвещават толкова много време в защита на Църквата, ако действително притежават тайна, която Ватикана иска да си остане скрита?!

Тук Де Анджелис най-сетне реши да се намеси в тази дискусия с обичайния си успокоителен тон.

— Ако ми позволите... По мое мнение, ако ще си позволявате такива полети на фантазията, вероятно бихте желали да обмислите и друга възможност, която на този етап не е споменавана.

Присъстващите се обърнаха едновременно към него. Той направи пауза, изчака нарастването на напрежението и едва тогава продължи:

— Всички тези приказки за наследниците на нашия Господ Бог стават актуални на всеки няколко години и никога не пропускат да породят голям интерес, както в света на литературата, така и сред академичните среди. Всичко се върти около Светия Граал, San Graal, което би могло да се прочете и като Царската Кръв, Sang Real. Но както вече госпожица Чайкин обясни изключително изчерпателно — тук я погледна и ѝ кимна благосклонно, — голяма част от случилото се с тамплиерите би могло да се обясни чрез една от най-характерните и исконни човешки черти, а именно — погледна Джордано, — алчността! Те действително са се сдобили с огромна власт. Но на един етап вече нямало какво да защитават — оттеглят се от Светите земи и се връщат в Европа, предимно във Франция. Обаче си остават все така въоръжени, все така мощни и най-вече — много, много богати. Кралят на Франция се усеща заплашен от тях, при това с пълно право. Тъй като на практика бил банкрутирал и натрупал огромни дългове към тях, той започнал отчаяно да копнее за богатството им. Филип IV безспорно е бил отвратителен човек, тук съм напълно съгласен с госпожица Чайкин, също и във връзка с начина, по който е извършил ареста им, и по-нататъшното му отношение към тях. Лично аз не бих обърнал особено внимание на скалъпените обвинения. Тамплиерите безспорно са били напълно невинни, истински вярващи и последователи на Христа, включително и до смъртта си. Но същественото е, че тези обвинения дават на алчния крал извинение да се отърве от тях. И така убива с един куршум два заека. Разчиства си сметките със своите съперници и заграбва богатството им. Или поне се е опитал да го направи, като имаме предвид, че то така и не е намерено.

— Сега говорим за истинско, материално богатство, нали? — обади се Джансън. — А не за някакво езотерично познание?

— Ще ми се да е така. Но трябва да ви кажа, че никога не съм бил благословен с голямо въображение, макар да разбирам напълно

каква притегателна сила притежават за някои хора всички онези теории за конспирация. Все пак не забравяйте, че физичното и езотеричното биха могли да бъдат свързани. Голяма част от интереса към тамплиерите се дължи на факта, че никой не би могъл да обясни как така са станали толкова богати и толкова могъщи за толкова кратко време. Според мен причината се корени преди всичко в изобилието от дарения, които са започнали да ваят към тях, щом мисията им получила по-широка гласност. Но от друга страна, кой знае? Може пък наистина да са открили някаква заровена тайна, която да ги е направила невероятно богати за рекорден срок! Но каква е била тя? Дали има връзка с митичните потомци на Христос, които са недвусмислено доказателство, че Нашият Господ е станал баща на едно или две деца преди две хиляди години... — тук той се засмя презрително, — или е нещо не чак толкова спорно, макар и доста по-доходоносно?

Тук направи по-продължителна пауза, за да се увери, че всички го слушат. Накрая обяви тържествено:

— Имам предвид тайните на алхимията. Формулата, чрез която обикновените метали се превръщат в... злато!

Всички го гледаха в пълен захлас. Де Анджелис се възползва от възможността, за да ги запознае накратко с историята на тази тайнствена наука.

Оказваше се, че историческите доказателства напълно подкрепят предположението му. Алхимията действително била навлязла в Европа по време на кръстоносните походи. Първите алхимични разработки са открити в Близкия изток. Те били написани на арабски и едва много по-късно са преведени на латински.

— Експериментите на алхимиците се базирали на теорията на Аристотел за четирите елемента: земя, въздух, огън и вода. Те вярвали, че всичко е съставено от комбинация между тези елементи. Смятали, че с подходящата дозировка и метод елементите могат да се превръщат един в друг. Водата се превръща лесно във въздух, като се остави да заври, и така нататък. И тъй като всичко на планетата се считало за съставено от някаква комбинация между земята, водата, огъня и въздуха, алхимиците вярвали, че съществува и възможност за трансмутация на един материал в друг, по желание на клиента. А списъкът с подобни желания се оглавявал, разбира се, от златото.

По-нататък свещеникът обясни за принципите на алхимията на психологическо ниво. Четирите елемента на Аристотел се представяли в човешкото тяло от четирите течности: слюз, кръв, жлъчка и черна жлъч. В здравето човешко тяло между тези течности съществувал баланс. В този смисъл болестта се визирала като породена от недостиг или излишество на някоя от течностите. Постепенно алхимията се развила далеч отвъд търсенето на рецепта за превръщане на оловото в злато. Тя се превърнала в многообещаващо средство за разбулване на тайните на физиологическите трансформации — от болест към здраве, както и от старост към младост.

Освен това редица алхимици виждали в търсенето на основната формула средство за достигане на духовно съвършенство — изхождали от принципа, че онова, което може да бъде постигнато в

природата, може да бъде реализирано и на нивото на сърцето и ума. Духовните измерения на прословутия философски камък предпоставял възможност не само за физическа трансформация, но и за духовна такава. С една дума, алхимията обещавала всичко на онзи, който успеел да разгадае тайните ѝ: богатство, дълголетие и безсмъртие.

Но през XII век хората, които не разбирали нищо от алхимия, я възприемали само като тайнствена и страховита. Алхимиците боравели със странни инструменти и мистични инвокации, използвали неясна символика, играели си с цветовете. С течение на времето трудовете на Аристотел били забранени. По онова време всяка една наука, за каквата тогава била смятана и алхимията, се считала за предизвикателство срещу устоите на Църквата, да не говорим пък за наука, която предлагала духовно усъвършенстване и пречистване, които християнската Църква считала за свои основни приоритети.

— И точно тук може би — отбеляза компетентно Де Анджелис, — се съдържа поредното обяснение на факта защо Ватикана е позволил преследването на тамплиерите. Изборът на време, на място, самата същност на нещата — всичко съвпада — изтъкна той. После огледа присъстващите и добави: — Но не ме разбирайте погрешно. Въобще не твърдя, че подобна формула съществува. За мен тя е просто поредният полет на въображението — от същия характер, от какъвто са и повечето фантастични хипотези за съкровището на тамплиерите, за които се говореше преди малко на тази маса. Искам просто да изтъкна, че човек, който напълно се е откъснал от реалността, като нищо би могъл да повярва, че формулата за златото съществува.

Тес огледа агентите. Поколеба се, но накрая се реши да се обърне към свещеника със следния въпрос:

— И защо, според вас, Ванс би искал да получи злато?

— Като че ли забравяте, че този човек не е с всичкия си! Вие самата го казахте, госпожице Чайкин. За да го проумее, на човек не му трябва особено много — стига му само да си спомни какво се случи в музея „Метрополитън“. Нормален човек не би могъл нито да измисли, нито да състави подобен план. Затова, докато не забравяме, че нещастникът не се държи нормално, бихме могли да предположим за него абсолютно всичко. Нищо чудно да иска да си осигури средствата за постигането на някаква цел. Да получи финансовите възможности да достигне до онова, което болният му мозък си представя. — Тук Де

Анджелис сви рамене и добави: — Този човек очевидно има халюцинации. И се е вкопчил в идеята за някакво безсмислено търсене на съкровища. Струва ми се, че сте попаднали на лунатик. И каквото и да е онова, което той търси, рано или късно ще осъзнае, че преследва призрак. Въобще не искам да си представям как ще реагира, когато осъзнае този факт.

В залата се възцари тревожна тишина, в която насъбралите се обмисляха тази твърде отрезвяваща мисъл.

Джансън се приведе напред и заяви:

— Независимо какво е онова, което той си мисли, че преследва, очевидно изобщо не му пука колко трупа ще остави след себе си по този път, поради което ние сме длъжни да го спрем. Но засега, за съжаление, като че ли единственото, с което разполагаме, са тези проклетни документи тук. Ако успеем да ги разчетем, те биха могли да ни подскажат какъв ще бъде следващият му ход. — Обърна се към Райли и попита: — Какво казват от Агенцията за национална сигурност?

— Нещата не изглеждат много добре. Преди да дойда тук, говорих с Тери Кендрикс. Не звучеше никак оптимистично.

— И защо така?

— Наясно са, че става въпрос за основен многоазбучен заместителен шифър. Нищо особено. Военните го използват десетилетия наред, обаче разбиването на даден код има връзка с честотата на появата на знаците, с моделите в тях — забелязваш някаква повтаряща се дума, разгадаваш я какво означава, и тя ти дава основа да продължиш да работиш, докато накрая не успееш да напишаш мнемоничния ключ и да продължиш чрез него. В този случай обаче те казват, че не разполагат с достатъчно материал, върху който да направят първичните си заключения. Ако документът е по-дълъг или ако разполагат с други материали, изписани със същия код, биха успели да налучкат ключа без особени затруднения. Обаче шест страници се оказват твърде недостатъчни за тази цел.

Началникът им се смръщи.

— Направо не мога да повярвам! Няколко милиарда долара субсидии и въпреки това не могат да разбият код, който шепя монаси са измислили преди няколко стотици години! — Сви рамене и отсече: — Добре. Тогава забравяме за проклетия ръкопис и се концентрираме

върху нещо друго! Трябва да прегледаме отново всичко, с което разполагаме, и да потърсим друга следа.

Де Анджелис не откъсваше очи от Тес. Тя не каза нищо. По едно време го погледна с присвити очи и нещо му подсказа, че изобщо не е успял да я убеди. Тази жена усещаше, че тук има нещо много повече, отколкото обикновена лична вендата.

Да, жената действително е опасна. Но засега потенциалната полза от нея превишаваше многократно опасността, която представляваше.

Но за колко време — това вече зависеше от самата нея.

— Коя радиостанция е това?

Тес бе приела предложението на Райли да я откара до тях. И сега, докато седеше в колата до него и слушаше вдъхновяващата музика, докато съзерцаваше слънцето, надничащо зад скупчените на хоризонта облаци, оцветени в тъмно розово, тя се радваше, че се е съгласила.

Чувстваше се спокойна и защитена. И което беше още по-важно, постепенно осъзнаваше, че ѝ е много приятно да бъде близо до него. Харесваше твърдостта му, заразителната му решителност, неговата... искреност. Чувстваше, че може да му се довери, което бе много повече от онова, което можеше да се каже за повечето мъже, с които се беше сблъсквала в живота. Сега, когато къщата беше празна, защото майка ѝ и Ким бяха заминали за Аризона, тя очакваше с нетърпение мига да се потопи в топлата вана с чаша червено вино в ръка, плюс едно приспивателно като гаранция за здрав сън.

— Не е станция. Компактдиск е. Последното парче беше от „Калиенте“ на Уили и Лобо. А това сега е Пат Метени. Компиляцията е лично моя — отговори Райли, после наклони леко глава и добави: — Макар че един мъж никога не би трябвало да признава подобно нещо.

— И защо?

— Занасяш ли ме? — ухили се той. — Да си правиш собствена компилация от музикални парчета е сигурен знак за прекалено голям излишък от свободно време!

— Не съм особено убедена. Би могло да бъде също така и знак за човек, който е доста претенциозен и е наясно точно какво иска.

— Подобно тълкувание определено ми допада — кимна той.

— И аз така си мислех — рече тя и извърна глава, наслаждавайки се на прецизната комбинация между електрическа китара и сложна оркестрация, които бяха запазена марка на групата. — Много е хубаво!

— Сериозно?

— Да. Много успокояващо и... вдъхновяващо. Освен това, въпреки че го слушаме вече десет минути, все още не съм оглушала,

което е приятно разнообразие на фона на адските звуци, на които Ким обикновено ме подлага.

— Толкова ли е зле?

— Не ме питай! А за текстовете да не говорим! Мислех си, че съм съвременна майка, обаче някои от така наречените „песни“, ако въобще могат да се определят като такива...

— Да, накъде е тръгнал светът! — ухили се Райли.

— Хей, като те гледам, ти също не си голям фен на хип-хопа!

— Стийли Дан брои ли се?

— Не мисля.

— Пак не улучих! — престори се на съкрушен той.

Тес извърна глава и отбеляза:

— Казвам ти, човече, това там е Нова Граница!

После започна да го наблюдава с периферното си зрение, очаквайки реакцията му. Когато го зърна да се хили, разбра, че се е досетил и че го е хванала неподготвен със заглавието на новия компактдиск на Доналд Фейгън. Той й кимна, определено впечатлен, и очите им се срещнаха. Тес усети, че започва да се изчервява, но точно в този момент мобилният ѝ телефон реши да оживее.

Вбесена от нежеланото му вмешателство, тя го измъкна рязко от чантата си и погледна дисплея. Обаче той отказваше да покаже номера на онзи, който я търсеше. Реши да отговори, но веднага съжали.

— Хей, здрасти! Аз съм, Дъг!

Никога не бе изгаряла от желание да говори с бившия си съпруг, а точно сега моментът бе особено неподходящ. Като избягваше погледа на Райли, тя сниши глас и просъска:

— Какво искаш?

— Разбрах, че онази вечер и ти си била в музея „Метрополитън“, така че искам да знам има ли нещо, което...

Така си и знаеше. При Дъг винаги имаше и още нещо. Той никога не говореше просто така.

— Не мога да говоря по този въпрос — излъга Тес. — ФБР ни помоли изрично да не разговаряме с пресата.

— Така ли? Ама това е страхотно! — Страхотно ли било? Че откъде накъде? — Никой друг не е получил подобни указания! — продължаваше да мазничти той. — И защо така? Да не би да знаеш нещо, което останалите не знаят?

Ужас! Лъжата ѝ се върна като бумеранг при нея.

— Забрави, Дъг!

— Не бъди такава! Това съм аз, забрави ли?

Като че ли можеше да забрави.

— Не! — повтори тя.

— Тес, престани с това отношение!

— Вече затварям.

— Стига, скъпа!

Тя изключи телефона, хвърли го в чантата си, после издиша тежко и се вторачи напред. След няколко минути, без да поглежда към Райли, каза:

— Извинявай. Беше бившият ми съпруг.

— И аз така си помислих. Очевидно съм понаучил нещичко в Куонтико.

— На теб май нищо не ти убягва?

— Освен ако не се отнася до тамплиерите, но в случая си имам една особено досадна археоложка, която винаги е като че ли две крачки пред нас, останалите простосмъртни.

— О, не ми обръщай внимание! — усмихна се тя.

Той отново я погледна. Този път очите им се срещнаха за по-дълго.

Да, Райли определено се радваше, че тя прие предложението му да я откара вкъщи.

Когато стигнаха нейната улица, уличните лампи вече светеха, а видът на къщата ѝ бе достатъчен, за да върне страховете и тревогите ѝ от последните два дена, при това с още по-голяма сила.

Ванс бе идвал тук. В нейната къща.

Минаха покрай полицейската кола, паркирана на отсрещната пряка. Райли помахна приятелски на ченгето вътре, той също им отговори, веднага разпознало Тес от снимките, които им бяха показали.

После Райли зави в алеята пред къщата и изключи двигателя на колата. Тес вдигна поглед към къщата и отново усети страх. Запита се дали няма да бъде нахално, ако го покани за малко, но точно в този момент думите избликнаха от устата ѝ, преди да успее да ги спре:

— Искаш ли да влезеш?

Той се поколеба за миг, но после отговори:

— Разбира се. — В тона му не се усещаше никакъв намек за флирт. — Няма да е зле първо да поогледам наоколо.

Когато застанаха на прага, той протегна ръка за ключа и влезе първи.

Вътре беше неестествено тихо. Тес тръгна след него, автоматично щракна ключовете на лампите, после включи телевизора и намали звука. Телевизорът беше поставен на канал „WB“ — любимия на Ким. Тес не си направи труда да го сменя.

Райли се обърна към нея изненадано.

— Правя така, когато съм сама — побърза да обясни тя. — Създава ми илюзия за компания.

— Всичко ще бъде наред — изрече с успокоителен тон той. — Ще проверя стаите — и тръгна напред, но после спря и попита: — Нали нямаш нищо против?

Тес реши, че колебанието му вероятно се дължи на факта, че ще влиза в спалнята ѝ. Беше му благодарна за загрижеността и впечатлена от неговата съобразителност.

— Защо да имам? Заповядай!

Той кимна и когато излезе от дневната, Тес се свлече на дивана, грабна телефона и веднага набра номера на леля си в Прескът, Аризона. Хейзъл вдигна след третото позвъняване. Току-що влизали, ходила да посреща Ким и Айлийн на аерогарата във Финикс, а после ги водила на вечеря. Леля ѝ я успокои, че всички са добре. После Тес си поговори малко с майка си, докато леля ѝ излезе да доведе Ким, която била влязла право в конюшните, за да поздрави конете.

Айлийн звучеше доста по-спокойно. Тес предположи, че вероятно се дължи както на успокояващия и жизнерадостен характер на леля ѝ, така и на факта, че пътуването я бе отдалечило на хиляди километри от Ню Йорк. А когато се появи и Ким, оказа се, че е превъзбудена от мисълта, че утре ще поязди кон и въобще не ѝ беше мъчно за майка ѝ.

Точно когато им пожела лека нощ и затвори, Райли се върна в стаята.

— Всичко е чисто, както и можеше да се очаква — докладва агентът. — Мисля, че няма за какво да се притесняваш.

— Убедена съм, но все пак ти благодаря, че огледа.

— Няма защо — кимна той и като че ли се поколеба за момент.

Тя веднага рече:

— Мисля, че и двамата имаме нужда от едно питие. — Изправи се и го поведе към кухнята. — Какво ще кажеш за една бира? Или може би чаша вино?

— Не, благодаря — усмихна се той.

— О, забравих! На работа си. Тогава кафе?

— Не, не е това. Просто... — Като че ли не му се искаше да навлиза в подробности.

— Какво? — настоя тя.

Той си пое дълбоко дъх и неохотно отговори:

— В момента текат Велики пости.

— Ама ти сериозно ли?!

— Напълно.

— Предполагам, че не го правиш само за да отслабнеш, нали?

Той се задоволи само да поклати глава.

— Четиридесет дена без алкохол! Ужас! — възкликна тя, но веднага се изчерви. — Извинявай, май не се изразих правилно. Не искам да си помислиш, че съм достойна кандидатка за Анонимните алкохолици!

— Вече е прекалено късно. Точно това си помислих.

— Браво — кимна тя, приближи се до хладилника и извади оттам бутилка бяло вино, след което си наля. — Странна работа. Не мислех, че още има хора, които постят. Или поне не и в този град.

— В интерес на истината, този град е абсолютно подходящ за духовен живот.

— Тук, в Ню Йорк?!

— Мястото е идеално за целта. Само си помисли! Тук човек може да се сблъска с предостатъчно морални и етични предизвикателства. Контрастът между правилно и грешно, между добро и зло е изключително ярък. И трябва да направиш своя избор.

Тес се замисли, очевидно опитвайки се да асимилира признанието му.

— И колко точно религиозен си тогава? Стига да нямаш нищо против този въпрос, разбира се.

— Не, нямам.

Тя се усмихна и отбеляза:

— Само не ми казвай, че обикаляш някакви пусти полета в средата на нищото, само защото някой твърди, че там е зърнал как Дева Мария се появява сред облаците!

— Ами... нека просто кажем, че се нуждаем от нещо далеч по-сигурно, за да се отправя през глухата провинция в подобен поход.

— Искаш да кажеш, че се нуждаеш от някакъв знак? От необоримо, доказано чудо?

— Нещо такова.

После настъпи кратко мълчание, през което той само се усмихна.

— Какво? — попита тя.

— Знаеш ли, проблемът с чудесата е, че... ако имаш достатъчно вяра, нямаш нужда от тях, а ако се съмняваш, то тогава никое чудо няма да ти бъде достатъчно.

— Така ли? Лично аз се сецам поне за няколко неща, които напълно са в състояние да ме убедят.

— А може би те са около теб. Просто не ги виждаш.

Това вече окончателно я хвърли в оркестъра.

— Стига вече! Ти си отговорен агент от ФБР, а искаш да ме убедиш, че вярваш в чудеса, така ли?

Той само сви рамене, след което отвърна:

— Нека си представим следното. Вървиш си по улицата и се каниш да пресечеш, и точно тогава, без никаква особена причина, точно когато единият ти крак е вече на платното, се заковаваш на място. И в този отрязък от секундата покрай теб профучава камион или автобус. Минава на сантиметри от лицето ти, точно там, където си щял да бъдеш, ако не беше спрял. Не разбираш защо, но си наясно, че нещо те е накарало да спреш. Нещо е спасило живота ти. А най-интересното е, че после вероятно ще споделиш с някого: „Цяло чудо е, че съм още жив!“. За мен това си е точно такова — чудо.

— Значи ти го наричаш чудо. А аз го наричам случайност.

— Лесно е да вярваш, когато стоиш пред лицето на някакво чудо. Но истинското изпитание на вярата е тогава, когато около себе си не виждаш никакви знаци.

Тя продължаваше да се озадачава още повече. Не беше очаквала подобно нещо от него. Не беше убедена как да реагира. Знаеше само, че не е склонна да гледа на нещата в живота по този начин.

— Май говориш сериозно — отбеляза замислено.

— Да, напълно — кимна той.

— Добре тогава. Отговори ми на този въпрос: точно какво количество вяра, имам предвид истинска вяра, като твоята, е необходима, за да бъдеш агент?

— Какво имаш предвид?

Тес подозираше, че той отлично знае какво има предвид; че се е сблъсквал с подобен въпрос и друг път. Но все пак реши да продължи:

— Един агент не приема никого и нищо на доверие. За него нищо не е даденост. Вие работите с конкретни факти, с доказателства. Факти, които са извън всякакво съмнение.

— Точно така — кимна съвсем спокойно той.

— Как тогава се съчетава всичко това с твоята вяра?

— Моята вяра е в Бога, а не в човека.

— Стига де! Не може да е чак толкова просто!

— Напротив, точно толкова просто е — отговори той с твърде смущаващо самообладание.

Тес поклати глава, като че ли отпъждаше някаква своя мисъл.

— Честно да ти кажа, досега се смятах за човек, който преценява добре хората. Но ето, че в твоя случай съм сгрешила. Въобще не те възприемах като... как да се изразя... като вярващ. Семейството ти ли е било такова?

— Не, родителите ми не бяха особено религиозни хора. Случи се по-късно.

Тя го зачака да продължи, но той не го направи. Тес се почувства неловко.

— Виж какво, съжалявам! Това вероятно е личен проблем за теб, а аз най-нетактично те заливам с разни въпроси.

— Всъщност, въобще не е проблем. Баща ми почина още докато бях твърде малък и след това никак не ми беше лесно. Единственият човек, който тогава ми предложи помощта си, беше енорийският свещеник. Той ми помогна да намеря пътя, а после, не знам... някак си всичко това остана. Ето така стоят нещата.

— Ясно.

— Ами ти? Доколкото разбирам, възпитанието ти в семейството не е било особено религиозно.

— Да, така е. Атмосферата беше академична, археологическа, научна. Така че, за мен беше доста трудно да примиря онова, което

виждах около себе си, с идеята за божественото начало. После пък установих, че Айнщайн също не е бил вярващ, та си казах, че щом най-умният човек на планетата е преценил тази концепция като не особено добра, то тогава...

— Да, разбирам — кимна безизразно той. — Доста от най-добрите ми приятели са атеисти.

Тя го погледна крадешком, забеляза го, че се усмихва, и рече:

— Радвам се, че е така. — Макар че не бе напълно съгласна с него. Ако трябваше да се определи по отношение на вярата, би се нарекла по-скоро агностичка, а не атеистка.

После го поведе към дневната. Когато влязоха там, погледът му падна върху екрана на телевизора. Даваха епизод от „Смолвил“ — серии за приключенията на Супермен като тийнейджър. Вторачен невиждащо в екрана, той най-неочаквано смени рязко темата.

— Искам да те попитам нещо. За Уилям Ванс.

— Няма проблеми. Какво искаш да знаеш за него?

— Ами... докато говореше за него, за онова, което му се е случило, за срещата ви на гробищата, за подземие то... Не мога да разбера какво ти е отношението към него.

Лицето ѝ се смрачи и тя отговори:

— Когато преди много години се запознах с него, той беше много приятен човек. Нормален. А после случилото се със съпругата му и нероденото му дете... Мисля, че е било ужасно!

— Значи му съчувстваш — отбеляза неловко Райли.

— В известен смисъл... да.

— Дори и след нападението, след обезглавяването, след стрелбата... след като заплаши майка ти и дъщеря ти?

Тес усети, че той разголява душата ѝ. Чувство, което не ѝ харесваше особено. Той я караше да си даде сметка за противоречивите емоции, които и самата тя не бе в състояние да разбере.

— Да, знам, че може би звучи странно, но на някакво ниво наистина му съчувствам. Начинът, по който говори, начинът, по който настроенята му се менят и го карат да действа необмислено... Според мен той се нуждае по-скоро от лечение, отколкото от преследване. Нуждае се от помощ.

— Добре, но първо трябва да го хванем. Виж какво, Тес, искам да не забравяш едно нещо: че независимо от всичко, което е преживял и преживява, този тип е много опасен!

Тес си спомни за спокойното изражение върху лицето на Ванс, докато седеше у тях на дивана и разговаряше с майка ѝ. Даде си сметка, че започва да се променя — да променя начина, по който го възприема.

— Знаеш ли, може и да звучи невероятно, но... мисля, че заплахите му са само въздух под налягане.

— Моля те, повярвай ми! Има доста неща, които не знаеш!

— Какви неща?

— Други загинали. Този човек е опасен и точка. Ясен ли съм?

Безкомпромисният му тон не ѝ остави много място за съмнение, което я обърка още повече.

— Какво искаш да кажеш с това „други загинали“? Кой?

Той замълча. Не защото не искаше да ѝ отговори. По-скоро, защото нещо го разсея. Съзнанието му се отнесе. Втренчи се невидящо през нея. Тес внезапно проумя, че той не ѝ обръща никакво внимание. Обърна се, проследявайки погледа му. Зяпаше като хипнотизиран екрана на телевизора. А там младият Кларк Кент очевидно пак се канеше да спасява света.

Тес се ухили.

— Да не би да си пропуснал този епизод?

Ала той вече се бе насочил към вратата.

— Трябва да тръгвам.

— Да тръгваш? Къде?

— Просто трябва да тръгвам.

И след секунди вече го нямаше. Външната врата се затръшна след него, а тя остана, втренчена невярващо в тийнейджъра, който можеше да вижда през стени и да прескача цели сгради с един отскок.

Което всъщност не обясняваше абсолютно нищо.

Ник Джордано потърка очи и погледна навън през отвореното прозорче, а хладният пролетен въздух облъхна разгорещеното му лице.

— Би ли ми повторил къде точно отиваме?

Агент Райли се бе вторачил в гъстата гора от знаци, които ги обстрелваха от всички посоки на магистралата. Най-сетне погледът му фиксира онзи, който търсеше. Посочи го и отговори:

— Ето там!

Партньорът му също го видя. Зеленият знак вдясно от тях посочваше пътя към летищна товарителница № 7. А под големите букви, сблъскан сред по-дребния шрифт на компаниите за въздушен превоз, беше и надписът на тази, която му трябваше.

Товарни услуги „Алitalia“.

Малко след терористичните нападения на 11 септември, Конгресът бе приел Закона за авиационна и транспортна безопасност. В изпълнение на този закон отговорността за проверката на пътниците и тяхното имущество, което се пренася по въздушните линии, се прехвърляше на новосформираната агенция, наречена Администрация по транспортна безопасност. Това означаваше, че от този момент нататък всеки и всичко, влизащо в Съединените щати, се подлага на изключително щателна проверка. Из цялата страна бяха монтирани компютърни томографи.

Една от най-важните области на действие на Администрацията по транспортна безопасност бе глобалното пренасяне на товари. Всеки ден в Съединените щати влизаха десетки хиляди контейнери, платформи и кутии, идващи от всички краища на света. И така, в тази нова епоха на повишени мерки за сигурност, новите директиви за сканиране на стоки не се ограничаваха само до багажа на пътниците. Те обхващаха също така и товарните пратки, проникващи в страната по въздух, суша и вода, в съответствие с което във всяка точка на

пристигането им бяха разположени огромни сканиращи рентгенови системи.

И точно в този момент, докато стоеше в оперативната зала на товарния терминал на италианските въздушни линии на летище „Кенеди“, Шон Райли изпитваше огромна благодарност към правителството заради тези мерки.

Компютърният оператор извикваше един след друг образи върху своя монитор. По едно време отбеляза:

— По-добре седнете някъде, момчета. Тази пратка е доста голяма.

Райли се настани върху протъркания стол до него.

През монитора се завихриха какви ли не образи — рентгенови снимки от всички страни на кутии с различни размери. Но въпреки бързината на прехвърлянето им никой не можеше да сбърка скелетоподобните изображения на предметите, които кураторите на Ватикана бяха изпратили за изложбата в музея „Метрополитън“. Райли, който вътрешно продължаваше да се ядосва на себе си, че не се е сетил за това по-рано, се концентрира върху монитора. Същото направи и Джордано. Сърцето му препускаше, докато пред погледа му пробягваха сините и сиви призраци на орнаментирани рамки, разпятия и статуетки. Резолюцията на изображение беше удивително добра — далеч по-ясна, отколкото агентите бяха очаквали. Райли успяваше да различи дори и дребни детайли, като например инкрустираните скъпоценни камъни или конкретни отливки.

И тогава, от пороя на зашеметяващите съзнанието образи, избликна той.

— Задръж! — извика Райли възбудено.

С кристалната отчетливост на образа, лишен от маскировката на външната си обвивка и горд с феноменалната сложност на своята вътрешност, пред тях стоеше декодерът.

Тес се закова на място още в мига, в който прекрачи конферентната зала.

Радваше се, че Райли ѝ се бе обадил след три дена пълно мълчание, през които на нея ѝ ставаше все по-трудно да отклонява настойчивите призови на майка си да замине при тях в Аризона. Освен това бе започнала да изпитва добре познатото, макар и позабравено напрежение — даваше си сметка, че това разследване ѝ е влязло под кожата и че не е в състояние да се откаже от него.

А сега, след като видя какво стои на конферентната маса, и последните ѝ съмнения дали постъпва правилно, като позволява на тази работа да обсеби живота ѝ, се изпариха. На средата на масата, изработено от твърда, прозрачна пластмаса, седеше абсолютно точно копие на многостепенния роторен декодер.

Вдигна поглед към Райли, напълно зашеметена. Очевидно точно такава е била и целта му — беше ѝ се обадил, за да я покани във Федерал Плаза, без да споменава нищо друго, освен „рутинно прехвърляне на някои точки“. Той ѝ отвърна със сдържана усмивка.

— Помислих си, че няма да имаш нищо против да присъстваш на днешното заседание. — После посочи към един от мъжете, които тя не бе виждала до сега, който раздаваше принтирани копия на всички в залата. — Това е Тери Кендрикс. Той го изработи.

— Е, не сам. С моя екип — вметна бързо Тери, усмихвайки се стеснително на Тес. — Радвам се да се запозная с вас!

А тя просто не бе в състояние до отлепи очи от машината. Прегледа набързо принтираното копие, което държеше в ръка, и то потвърди предположенията ѝ. После се обърна към Кендрикс и отбеляза:

— Значи работи.

— Разбира се! Всичко си пасна. На латински е, естествено. Поне така твърдят лингвистите, които го преведоха.

Тес все още не проумяваше какво става. Обърна се умопително към Райли и попита:

— Ама... как...

— Всичко, което минава през митницата, минава и през скенера — обясни той. — Дори и когато е под наем от Светия престол.

Тес осъзна, че й се налага да седне. Коленете й се подгъваха от вълнение. С леко треперещи ръце се зачете в документите, които й бяха дадени. Концентрира се жадно върху прецизно подредените букви.

Беше писмо, носещо дата „май 1291 година“.

— Но това е месецът на падането на Акра! — възкликна тя. — Последната крепост на кръстоносците!

После насочи вниманието си обратно към писмото и започна да чете. Вълнението й нарастваше, сякаш усещаше, че осъществява връзка през вековете с мъжете, чиито подвизи се бяха превърнали в основа на толкова много легенди.

Писмото започваше така:

„С огромна тъга ви информирам, че Акра вече не се намира под наша защита. С падането на нощта напуснахме града. С натежали сърца гледахме как пламъците го обгръщат от всички страни...“

*Източната част на Средиземно море
май, 1291 г.*

Цяла нощ бяха плавали на север, а на зазоряване галерата обърна на запад и се насочи към Кипър и сигурното убежище на тамплиерската прецептория там.

След опустошителния удар върху Акра и преживяното през последните няколко часа Мартин бе слязъл долу, за да се опита да поспи, ала непрестанното люшкане на кораба не му позволяваше. Не го оставяха на мира и спомените за умирация Велик магистър и за тяхното ненавременно бягство. Когато със сипването на зората се изкачи на горната палуба, гледката, която го посрещна, го порази.

Хоризонтът пред тях беше почернял, а индиговият мрак се раздираше от ярки светкавици. Мощни гръмотевици надникваха нарастващия вой на вятъра, който издуваше платната и тътнеше в мачтите. А на изток от тях гневни, пурпурни облаци закриваха издигащото се слънце, което правеше отчаяни опити да освети с лъчите си мрачното небе.

„Как е възможно! — изуми се Мартин. — Две бури, едната пред нас, другата зад нас!“. Бързият разговор с Хю потвърди, че морският капитан не бе виждал нищо подобно в целия си живот, прекаран по вълните.

Те бяха в капан.

Скоростта на вятъра се увеличи, а с него връхлетяха и студените пристъпи на дъжда. Платното плющеше отчаяно, екипажът полагаше максимални усилия да го удържи, а мачтата стенеше. Конете цвилеха и удряха уплашено с копита по дъските. Мартин се загледа в капитана, който бързо прегледа картата си, за да отбележи позицията на кораба. След това нареди на надзирателя да пришпори гребците долу, а на щурмана изрева нови координати в отчаян опит да измъкне галерата от приклецилите я морски бури.

Мартин отиде на бака при Емар. По-възрастният рицар също наблюдаваше връхлитащите бури с все по-нарастваща тревога.

— Сякаш сам Господ Бог иска морето да ни погълне — обърна се той към Мартин.

Очите му играеха притеснено насам-натам. Не след дълго бурята ги обърна с ожесточена мощ. Небето се смрачи още повече и стана непроницаемо черно. Денят се превърна в нощ, а вятърът — в торнадо. Вълните около кораба се надигнаха, белите им шапки се стовариха върху тях и започнаха да бият по палубата. Светкавица избухна заедно с раздираща слуха гръмотевица. Върху галерата рукна порой, който я изолира от света с дебел воден покров.

Хю заповяда на един от хората си да прегледа хоризонта за суша. Мартин се загледа в човека, който неохотно се изкачи до наблюдателницата, опитващ се да се предпази от поройния дъжд. Корабът се издигаше и снишаваше по огромните вълни, някои от които се извисяваха високо над перилата и се разбиваха по палубата. Греблата като че ли се сдобиха със свой собствен живот — някои от тях започнаха да се удрят като полудели срещу корпуса, а други — да млатят здраво безпомощните роби. Хю се видя принуден да заповяда прибирането на греблата.

Корабът се подмяташе безпомощно из грамадните вълни в продължение на часове. Ревът на морето и на бурята беше неописуем, оглушителен. До слуха на Мартин достигна някакъв плашещ звук — забеляза как задният люк се разцепва и в трюма нахлува тъмносиня леденостудена вода. Почти веднага след това корабът започна да се накланя застрашително, а отгоре се чу трясък от разбиването на греди. Мачтата се беше пречупила. Мартин успя да се дръпне точно навреме, за да я види как се стоварва върху трима души от екипажа, а безпомощният наблюдател горе просто беше изстрелян във врящото море.

Без весла и без мачта, галерата вече оставаше на произвола на бурята и на подводните течения, бутана и блъскана, дърпана и подхвърляна безцелно от разгневеното море. В продължение на три дена и три нощи бурята не престана. Но като че ли по някакво чудо „Фалкън Темпъл“ продължаваше да се държи върху вълните, без други поражения.

На четвъртия ден, при все така беснеещи ветрове, нечий отчаян глас извика: „Земя! Земя!“. Мартин надникна зад укритието си и зърна някакъв мъж да сочи далеч напред. Лично той обаче не виждаше абсолютно нищо, освен бушуващите около тях вълни. А после я забеляза — далечна, тъмна маса на хоризонта, едва различима.

И тогава се случи немислимото.

След толкова дни млатене от дъжда и вълните, гладката обшивка на кораба на издържа. Оглушителните стенания бяха последвани от нещо като експлозия, след което корпусът се пръсна на две. Окованите гребци долу изпаднаха в паника, а конете зацвилиха и запръхтяха от ужас.

— Робите! — изрева Хю. — Свалете оковите им, преди да са потънали!

Хората от екипажа се втурнаха да освобождават робите, ала свободата им беше краткотрайна — скоро след това вълните нахлуха в трюма и отнесоха всичко по пътя си.

Хю разбра, че вече не може да отлага неизбежното.

— Пускайте спасителната лодка! — изкрещя. — Всички да напуснат кораба!

Мартин се втурна да спасява единствените им хранителни запаси, но точно в този момент пред него се появи Емар, понесъл в ръце огромна кожена торба, насочващ се в противоположната посока, към бака. Мартин му извика, но в същия миг ги връхлетя поредната огромна вълна и запокити Емар към мостика. Масата, където стояха картите, се стовари върху него и притисна гърдите му.

Възрастният рицар извика от болка, ала стисна зъби и се изправи на крака, притиснал едната ръка към гърдите си. Емар отказа предложението за помощ на младия си събрат и не пожела да пусне торбата, макар да бе пределно ясно, че тежестта и обемът ѝ допринасяха значително за болката в ребрата му.

Едва успяха да се качат в спасителната лодка, която вече се намираще на едно ниво с палубата на галерата. С огромна скръб Мартин от Кармо видя как „Фалкън Темпъл“, Храмът на сокола, се надига за последен път над вълните, а после потъва завинаги в ненаситната им паст. Последна над вълните остана дългата греда, която завършваше с красивата глава на сокола. Звукът от разчупването

й беше напълно заглушен от демоничния вой на вятъра и късащото сърцата цвилене на конете.

Оглеждайки лицата на останалите осем мъже в спасителната лодка, Мартин видя в очите им същия чудовищен потрес, който бе изпълнил и неговата душа. Нова гигантска вълна — и корабът окончателно се превърна в история.

Вълните и вятърът се наговориха и започнаха да подмятат спасителната лодка като перце. Ала капитанът успя да организира шестима от оцелелите деветима да гребат и да изхвърлят водата. Мартин гребеше, вперил неவிждащо поглед напред, изцеден от умора и отчаяние. Изгониха ги от Светите земи, а сега изгубиха и „Фалкън Темпъл“. Питаше се колко ли дълго ще оцелеят, дори и да достигнат сушата. Където и да се намираха, ясно бе, че са далеч от къщи, че се намират дълбоко във вражеската територия и почти неспособни да се отбраняват и срещу най-невинния от тях.

Спасителната лодка пореше морето в продължение на часове. Най-сетне вълните като че ли понамаляха и всички зърнаха сушата, която техният събрат беше видял по-рано. Не след дълго вече изтегляха лодката на пясъка, към безопасното прикритие на брега. Бурята продължаваше да вилнее, студеният дъжд не се отказваше да ги шиба с иглите си, но сега поне вече имаха здрава почва под краката си.

Решиха да пробият лодката с мечовете си, след което я бутнаха обратно в морето, което продължаваше да бъде бурно, въпреки преминаващото вече око на щорма. Никой, озовал се случайно на брега, не трябваше да разбира за присъствието им тук. Хю им съобщи, че вече били поели на север, когато бурята ги настигнала, и според него галерата е била завъртяна около остров Кипър, след което избутана напред в северна посока. Като изходи от познанията на морския вълк, както и от собствения си опит, Емар от Вийер реши да избягват брега и да се насочат навътре, преди да тръгнат на запад в търсене на друго пристанище.

Хълмистите земи наоколо скоро се превърнаха в тяхно убежище от напора на вятъра и от недоброжелателните погледи на непознати. Не че имаше особена опасност — досега не бяха зърнали никого, не бяха чули нищо, освен писъците на бурята. Не се виждаха дори и диви

животни, които най-вероятно се бяха скрили, за да се спасят от кошмарното време.

По време на продължителния им и изтощителен преход Мартин забеляза, че състоянието на Емар се влошава все повече и повече. Ударът в гърдите, който беше получил, бе наистина силен и сега тялото му очевидно започваше да се предава. На пръв поглед недосегаем за болката, която го пронизваше, по-възрастният рицар продължаваше да крачи упорито напред, стиснал здраво с една ръка огромната кожена торба, а с другата — притискащ гърдите си.

Когато зърнаха града пред себе си, внезапно бяха обзети от страх, че ще им се наложи да се бият в настоящото им състояние. Защото те не само бяха ранени и крайно изтощени, но и не разполагаха с много оръжие. Този страх скоро беше заменен от надеждата, че там могат да намерят някаква храна. Но не след дълго и страхът им, и надеждата се оказаха неоснователни.

Градът беше изоставен, къщите му — празни. В центъра му се извисяваха останките на църква. Стените на църквата бяха непокътнати, ала от покрива ѝ беше останал единствено скелет от изгорели греди, поддържани единствено от високите каменни колони. Трудно можеше да се определи кога точно се е случило това обругаване. Със сигурност преди повече от няколко седмици, дори месеци; а най-вероятно — преди години.

В двора на църквата огромна плачеща върба спускаше голите си клони над изоставен кладенец.

Оцелелите пътници на „Фалкън Темпъл“ се отпуснаха предпазливо на земята, за да си починат. В най-лошо състояние беше Емар от Вийер. Мартин тъкмо беше отишъл да му донесе вода от кладенеца, когато до ушите му достигна някакъв странен звук — мелодичният напев на звънчета. Разнебитените мъже се разпръснаха и се скриха.

От долния край на улицата към тях се зададе стадо кози. Не след дълго козите окупираха пространството около кладенеца в безплодно търсене на храна. Някои от тях се примириха и започнаха да пощипват от безлистните клони на върбата. Накрая се появи и козарят — прегърбен и куц старец, следван от малко момче.

Мартин погледна към Емар, който му кимна в знак на съгласие. Тогава младият тамплиер взе нещата в свои ръце. Разпръсна малката

групичка в полукръг, за да играят ролята на охрана, а двамата с Хю се приближиха към стареца.

Той веднага падна на колене и започна да ги умолява да не го убиват и да пощадят живота и на внука му. Подобно на някои свои братя, Мартин и Емар говореха малко арабски. Но въпреки познанията си, им трябваше доста време, докато успокоят стареца, че няма повод да се страхува за живота си.

Още повече им отне, докато му обяснят, че искат да си купят от него една коза, а не просто да я вземат насила. Не че разполагаха с пари, нито пък с каквито и да било скъпоценности, но все пак успяха да съберат помежду си малко дрехи, които все пак придаваха на размяната почтен вид. И докато козарят и неговият внук вадеха вода от кладенеца, за да напоят животните, рицарите заколиха козата, запалиха огън с кремък и я изпекоха. После поканиха стареца и момчето да споделят храната им.

Вероятно именно тази проява на любезност спаси живота им.

Старецът, от когото научиха, че името на града е Фонсалис, им беше изключително благодарен, че са го оставили жив. В късния следобед той подкара стадото си и двамата с внука му се отдалечиха. Добре похапнали и с възстановени сили, рицарите и моряците се отпуснаха, за да си починат още малко, убедени, че на сутринта ще могат да продължат пътешествието си.

Но почивката им не трая дълго.

Първи долови шума рицарят, който стоеше на пост, и предупреди веднага Мартин. Някой тичаше към тях. Оказа се, че е внукът на козаря. Останало без дъх и видимо уплашено, момчето ги уведоми, че банда мамелюки е тръгнала към тях. Старецът ги бил виждал и преди и е бил обиран от тях, и знаеше, че сега са се насочили към кладенеца за вода.

Рицарите нямаха никакъв друг избор, освен да се бият с тях.

С помощта на Емар, Мартин бързо състави план за организиране на засада. Разположени на по-голямо разстояние един от друг, мъжете щяха да се подредят във формата на буквата V, като отворените части щяха да бъдат по посока на приближаващия ги враг, а точката — при кладенеца.

Грабнаха парчета желязо от съборената църква, за да увеличат и без това нищожните си запаси от оръжие, после развиха въжето от

кладенеца, което Хю с няколко от своите хора отнесе към отворения край на формацията. Опънаха въжето, покриха го с пръст, след което заеха местата си.

Не им се наложи да чакат дълго. Чуха мамелюките, много преди да успеят да ги видят — неподвижният въздух се раздираше от гръмовния им смях. Повече от ясно бе, че подвизите им из този регион ги бяха дарили с чувство за недосегаемост. Всеки от ездачите беше облечен в доспехи от кожа и желязо, с бричове, въоръжен с дълъг меч в ножница и кама в колана. Встрани на седлата им висяха големи кръгли метални щитове, а копията им бяха украсени с шарени пискюли, които се развяваха високо над тях.

Мартин веднага ги преброи. Момчето се оказа право. Бяха двадесет и един. Даваше си сметка, че всички до един трябва да умрат, иначе съдбата им бе предрешена. Ако някой успееше да избяга, не след дълго щяха да се върнат десетки повече.

Когато и последният мамелюк премина позицията, заета от Хю и неговите побратими, Мартин чу, че водачът им е стигнал кладенеца и слиза от коня си. Точно в този момент младият тамплиер се изстреля от кладенеца, където се беше скрил, и бързо преряза гърлата на двама от враговете с умело завъртане на меча си. В този момент и другите разбойници бяха започнали да слизат от конете си, а останалите оцелели от галерата се втурнаха към тях, крещейки бойни възгласи и млатеци изненаданите мамелюки всеки с каквото имаше. Изненадващият ефект си каза думата — последиците от него бяха унищожителни.

Мъжете, които бяха останали на конете си, ги пришпориха в галоп, насочвайки ги обратно по пътя, откъдето бяха дошли. Но когато се изравниха с Хю, капитанът дръпна въжето, като го опъна до краен предел. Ездачите така и не го видяха. Първите коне паднаха, другите се блъснаха в тях, запращайки ездачите си високо във въздуха. В този момент рицарите вече идваха на помощ и скоро на малкото бойно поле не остана нито един жив мамелюк.

Но победата им не беше пълна. В разгара на схватката бяха загинали двама моряци и двама рицари. Бяха останали петима, в това число раненият вече Емар.

От друга страна, вече разполагаха и с коне, и с оръжия.

След като погребяха мъртвите, оцелелите прекараха нощта край стените на разрушената църква, като се редуваха да стоят на пост. Само Мартин не успя да затвори очи. В главата му се блъскаха какви ли не мисли, а сетивата му се бяха изострили до краен предел.

От вътрешността на църквата, там, където бяха оставили Емар, се чу шумолене. Мартин знаеше, че възрастният му събрат е в агония — на няколко пъти го бе чул да плюе кръв. Изправи се и пристъпи обгорения портал на църквата. Емар не беше там, където го беше оставил. Мартин плъзна поглед в мрака и забеляза стария рицар, приседнал до малък огън, чиито пламъци се издигаха на тънки струйки през порутения покрив. Когато се приближи, забеляза, че Емар пише нещо. Беше писмо. До него се намираше и някакво странно приспособление с много ръчки и лостове, което Мартин никога до този момент не беше зървал.

Емар вдигна глава и очите му проблеснаха.

— Добре, че дойде. Имам нужда от твоята помощ — изрече той с дрезгав глас.

Мартин се приближи колебливо.

— Какво мога да направя за теб?

— Изглежда, че силите ми ме напускат — рече Емар и се прокашля. — Ела тук!

Изправи се и като вдигна кожената торба, поведе Мартин понавътре в църквата, където подът беше съставен от плочи, върху някои от които имаше имена и дати. Младият рицар осъзна, че това са гробове.

— Тази ще бъде! — отсече Емар, като спря пред плоча, върху която се четеше думата „Ромити“.

Мартин се втренчи неразбиращо в Емар, не особено наясно какво точно се очаква от него. Старият рицар се усмихна болезнено и каза:

— Моля те да я вдигнеш.

Без повече обяснения, Мартин извади меча си и повдигна надгробната плоча.

— Задръж я така — каза Емар, коленичи и пъхна кожената торба в тъмния отвор. После кимна и добави: — Мисля, че така е добре.

Много внимателно Мартин върна плочата на мястото ѝ. Емар я прегледа, за да се увери, че намесата им ще остане незабелязана.

После се изправи на крака и се затътри обратно към импровизирания им лагер, където се отпусна немощно на земята.

Мартин се огледа в мрака, обзет от противоречиви мисли. Когато Емар от Вийер за първи път го бе поканил да стане член на Ордена, той се бе почувствал поласкан и щастлив. За първите три години тази чест се бе оказала напълно оправдана — рицарите тамплиери действително бяха благородна група изключително храбри мъже, посветили се на Бога, на човечеството и на Църквата. Но сега, когато Светите земи бяха изгубени, какво щеше да стане с тях? Вече нямаше абсолютно никаква представа за тяхната цел.

На повърхността на съзнанието му изплуваха и други мисли, които от доста време не му даваха мира. С течение на времето си беше дал сметка за някакво неизказано напрежение сред членовете на Ордена. От откъслечните фрази, които бе дочул оттук-оттам, знаеше, че между Ордена и Църквата съществуват търкания. Там, където според него трябваше да има близки връзки и доверие, той усещаше недоволство и подозрения. Дотолкова, че Църквата бе отхвърлила скорошните им молби за подкрепления. И с този свой отказ за помощ бе предрешила окончателно съдбата на гарнизона в Акра. Възможно ли е Църквата нарочно да е пратила тамплиерите на сигурно заклание?

Той поклати глава, за да прогони тези светотатствени мисли. Разбира се, че не.

Но после се сети за тайните срещи, които Уилям от Божьо провеждаше с някои от старшите членове на Ордена. Срещи, от които всички те се връщаха свъсени и сумтящи. Старши членове, като например Емар от Вийер, чиято честност и откритост бяха сред качества, които го правеха толкова близък приятел на Мартин. После дойдоха орнаментираното сандъче и тайнствените слова, разменени между Емар и Великия магистър, преди да се качат на „Фалкън Темпъл“. А сега и това.

Може ли да му има доверие?

— Мартин!

Стреснат, той се обърна към Емар, чието лице беше разкривено от болка. Обичайният му мощен глас се бе превърнал в тихо гъргорене.

— Знам какво си мислиш. Но повярвай ми, че когато ти кажа... Има някои неща, които ти трябва да знаеш, ако искаш нашият Орден да оцелее! Уилям ми повери познанието и мисията, но... — Не успя да

довърши. Закашля се силно, после изтри уста и се насили да продължи: — И двамата сме наясно, че моето пътуване свършва дотук. — Вдигна ръка, за да възпре протеста на младия човек. — Затова сега трябва да поверя това познание на теб! Налага се ти да довършиш мисията, която аз едва започнах.

Мартин усети силен пристъп на вина заради несправедливите мисли, които си беше позволил да таи за този човек.

— Седни до мен — подкани го Емар. И след няколко секунди, през които старецът се опитваше да си поеме въздух, започна: — В продължение на много години нашият Орден пази една тайна, известна само на малцина сред нас. В началото тя е била известна само на деветима. И оттогава насам само деветима тамплиери са имали честта да я съхраняват. Тази тайна лежи в основите на нашия Орден, именно тя е източникът на страховете и завистта, които Църквата таи към нас!

Емар говори цяла нощ. Отначало Мартин просто не можеше да повярва, после неверието му бе заменено от нарастващ ужас, дори възмущение, но като имаше предвид, че тази история излиза от устата на Емар, дълбоко в себе си той си даваше сметка, че разказът не би могъл да бъде фантазия.

Колкото повече говореше умиращият рицар със слабия си, треперлив глас, толкова повече Мартин се изпълваше с осъзнаването на мисията си. Гневът му се замени с благоговение, а след това с пронизващо цялото му същество чувство за благородството на тяхната цел. Емар му беше като баща, а искрената отдаденост на стария рицар имаше огромна тежест в неговите очи. Истината проникваше бавно, но сигурно в душата му, изкристализираща все по-ярко с всяка следваща дума на Емар.

Когато слънцето изгря, двамата продължаваха да говорят. Накрая, когато Емар завърши разказа си, Мартин остана смълчан за известно време. Накрая попита:

— Какво точно искаш от мен?

— Написах едно писмо — каза му Емар. — Писмо, което трябва да бъде занесено на Великия магистър в Парижкия храм. Никой друг не трябва да го вижда. — После подаде увитото в намаслена кожа писмо на Мартин, който установи, че не може да го разчете. — Шифровано е — кимна той. — За всеки случай, да не би да попадне във вражески ръце.

Емар замълча, погледна навън и продължи:

— Още сме на вражеска територия, а вие сте само четирима. Останете заедно дотогава, докато трябва, но после се разделете на две двойки. Тръгнете към Париж по различни пътища. Направил съм още едно копие от писмото. По едно за всяка двойка. Постарай се да обясниш на останалите важността на мисията, но в никакъв случай, повтарям, за нищо на света не им разказвай истината, докато не си убеден, че те грози неминуема смърт!

Мартин се загледа в лицето на стареца и попита:

— А какво ще стане, ако всички умрем по пътя? Какво ще стане тогава с нашия Орден?

— Има и други — успокои го Емар. — Някои са в Париж, други — по други места. Истината никога няма да бъде изгубена. — Поспря, за да си поеме дъх, след което продължи: — Някои от нещата, за които пише в писмото, са известни само на мен, макар да си мисля, че Хю може би също се е досетил за известна част. Но той никога няма да започне да те разпитва. Може и да не е наш брат, обаче е мъж, на когото може да се вярва безпрекословно. На Хю можеш да се довериш така, както аз се доверявам на теб!

После Емар бръкна във вътрешността на коженото си палто и извади оттам друго пакетче, увито в намаслена кожа.

— Сега вземи второто писмо и го дай на другата двойка.

— На Хю ли?

— Не — поклати глава старият рицар. — Той не е член на нашия Орден, а е възможно да настъпи момент, когато Великият магистър на Храма в Париж да е склонен да се вслуша единствено в думите на истински брат. Всъщност, смятам, че именно Хю трябва да бъде твоят спътник.

Мартин кимна замислено, след което пророни:

— А с теб какво ще стане?

Емар се закашля, изтри устата си и младият рицар забеляза кръвта.

— Досега имахме късмет, но трябва да знаеш, че ви очакват множество опасности. Ако ви съпътстват болни или ранени, няма да можете да напредвате бързо. Нито после, нито сега. А както вече казах, моето пътешествие е към своя край.

— Не можем да те оставим тук — запротестира Мартин.

Скърцайки със зъби от болка, Емар докосна ребрата си и промълви:

— След злополуката на кораба имах късмет, че изобщо успях да стигна и до тук. Голям късмет при това. А сега вземай писмата и тръгвай! По един или друг начин, ти трябва на всяка цена да стигнеш до Париж! Не забравяй, че на плещите ти вече лежи огромен товар!

Мартин от Кармо кимна, а после протегна ръце и притисна до себе си своя най-добър приятел и наставник. После се изправи и излезе навън, където го очакваха другите.

Каза им няколко думи, след което те се обърнаха и погледнаха към Емар от Вийер, който кимна на всички подред, после се изправи бавно на крака и се насочи нестабилно към кладенеца. В ръцете си държеше уреда с ръчките. Мартин гледаше като зашеметен как старият му приятел разбива устройството в каменната стена, а после парче по парче го пуска в кладенеца.

— Нека Бог да е с теб! — прошепна Мартин. — А също и с нас!

После хвана юздите на един от конете и се метна на чуждоземното седло. Не след дълго четиримата ездачи се изнизваха в колона през руините на селото, повели след себе си резервните коне. После се насочиха на северозапад, към неясната си съдба, в пълно неведение за опасностите, които ги очакваха по време на дългото им пътешествие към Франция.

В мислите си Тес продължаваше да обикаля територията на мамелюките, когато гласът на Том Джансън прекъсна безапелационно средновековната ѝ разходка и я върна с трясък право на земята.

— Налага се да приемем, че до този момент Ванс също е превел този текст — избоботи кисело той.

Райли автоматично кимна:

— Със сигурност.

Тес постепенно си спомни къде се намира и, все така сграбчила здраво принтираните страници, огледа лицата около себе си. Те не изглеждаха така прехласнати по значимостта на момента. За нея нещата стояха доста по-различно. Фактът, че имаше възможността да надзърне в живота, действията, мислите и смъртта на тези легендарни мъже, я разтърси дълбоко. От друга страна писмото представляваше и потвърждение на всичко, което интуицията ѝ подсказваше още от нощта на обира в музея. През тялото ѝ преминаха тръпките на очакването.

Това би могло да бъде нейната Троя, нейният Тутанкамон!

Запита се дали някой от хората, седящи на масата до нея, е успял да проумее истинската значимост на нещата, за които тамплиерското послание намекуваше, или интересът им към писмото се дължи единствено на възможността му да им помогне да разрешат един особено дразнещ случай.

Изражението на Джансън не оставяше никакви съмнения в каква посока текат мислите на агентите от ФБР.

— Окей. Засега още не знаем за какво точно става въпрос тук — продължи той. — Освен факта, че е достатъчно малко, за да бъде разнасяно в кожена торба. Но сега поне ни е известно местонахождението. А къде е този Фонсалис? — обърна се той към Кендрикс.

— Съжалявам, но тук не мога да ви помогна — отговори мрачно Тери Кендрикс. — По въпроса се труди цял екип, но засега не са

стигнали до нищо конкретно. Никъде не успяхме да открием данни за този град.

— Нищичко? — смръщи се началникът.

— Поне засега. Не забравяйте, че става въпрос за Европа от XIII век. Надали по онова време са имали директория „Търсене по карта“ в компютрите си. Картите от тогава са доста груби и примитивни, а от онзи период до нас са достигнали изключително малък брой от тях. Същото се отнася и до писмените текстове. Засега сме започнали от всичко, с което разполагаме — от онзи момент насам: писма, дневници, такива работи. Та ще ни трябва повече време.

Тес забеляза как Джаксън се отпуска немощно в стола си и прокарва ръка през косата си. Лицето му беше като градоносен облак. Този човек очевидно не приемаше лесно поражението, когато ставаше въпрос за проучване на сигурни данни.

— Значи има вероятност и самият Ванс да не го е открил още, нали така? — обади се Джордано.

Тес се поколеба, но реши все пак да се намеси:

— Лично аз не бих разчитала на това. Той е един от най-добрите специалисти в целия свят в тази област. Отправките към подобни места обикновено не се откриват лесно в популярните четива, които вие преглеждате. По-вероятното им място са редките ръкописи от онази епоха, които са достъпни единствено на тесен кръг историци, в това число и на Уилям Ванс.

Джансън се загледа в нея, обмисляйки думите ѝ. Точно до него седеше монсиньор Де Анджелис. Погледът му беше прикован в нея.

Ала тя не бе в състояние да разчете мислите му. Поне той би трябвало да оцени стойността на момента, който всички току-що имаха привилегията да споделят. Но свещеникът не показваше никакви признаци на изненада, нито пък бе отронил и дума.

— Ясно. Значи трябва да разгадаем тази работа, ако искаме да хванем нашия човек — избоботи Джансън. После се обърна към Де Анджелис и заяви: — Отче, вашите хора биха могли да ни помогнат по този въпрос!

— Естествено. Веднага ще уредя най-добрите ни учени да се заемат с проблема. Ние разполагаме с огромна библиотека. Убеден съм, че разкриването на мястото е въпрос на време.

— Точно времето е нещо, което не можем да си позволим — заяви Джансън и се обърна към Райли: — Нашият човек със сигурност вече се готви да тръгне, а може и да е напуснал страната.

— Ще уведомя колегите от митниците и границите да го включат на първо място в списъците си — кимна Райли. Бюрото за охрана на митниците и границите имаше за задача да следи кой и какво напуска или влиза в Съединените щати. — Където и да е точно, все трябва да е някъде из източните части на Средиземноморието, нали така? — обърна се към Тес. — Възможно ли е да стесним максимално възможните дестинации на Ванс?

Тес прочисти гърло, обмисляйки въпроса. Накрая отговори:

— Би могло да бъде навсякъде. Корабът е бил отклонен драстично от курса си... Разполагаме ли с карта на областта?

— Разбира се.

Тери Кендрикс протегна ръка, придърпа към себе си клавиатурата и защрака по нея. Не след дълго върху големия екран на конферентната зала се материализира карта на Източното Средиземноморие.

Тес се изправи и се приближи към екрана.

— Както става ясно от писмото, те са напуснали Акра, която е точно тук, където сега е Израел, северно от Хайфа, и са отплавали за остров Кипър. Вероятно първо са плавали на север, преди да завият на запад, ала бурята ги е връхлетяла, преди да успеят дори да се приближат до острова. — Продължи да оглежда картата, а през това време съзнанието ѝ отново се върна към онзи страховит ден и започна да рисува мрачни картини от пълното им с опасности пътешествие, все едно тя беше с тях. Тес се овладя и се концентрира върху поставената ѝ задача. — Всичко зависи от това в коя посока ги е запратила бурята. Дали ги е изтласкала на изток от острова, в който случай те би трябвало да са били изхвърлени на сирийския бряг, или към югоизточния бряг на Гърция някъде тук... — Посочи маршрута с пръст. — Или пък са минали на запад от Кипър, към югозападния бряг на Турция, от пролива на Анталия до остров Родос.

— Районът е големичък — изсумтя Джансън.

— Цялата брегова ивица тук има почти еднакъв терен — отбеляза Тес. — А в писмото не се съдържа нищо, което да ни подсказва някакъв конкретен детайл. Но ако разсъждаваме логично,

налага се да заключим, че надали са били на голямо разстояние от брега, щом са успели да го зърнат насред такава унищожителна буря.

Райли също разглеждаше картата.

— Можем да започнем, като уведоим нашите хора в Турция и Сирия.

Джансън сбърчи объркано чело.

— И какво, според вас, си мисли този Ванс? Че каквото и да е онова, което тамплиерите са заровили, все още си седи там и го чака? Както се разбира, писмото е успяло да се добере някак си до Франция. Той откъде знае, че тамплиерите не са изпратили там свои хора, за да го вземат?

Тес си спомни за легендата, която ѝ беше разказал Бил Ванс. Там се говореше за човек, който никога повече не се бил усмихнал.

— Ключът към разрешаването на загадката е времето. Ванс каза, че старецът, който е показал ръкописа на свещеника — нали си спомняте, онзи, който побелял за няколко минути, когато чул новината? — бил един от последните оцелели тамплиери. Жак дьо Моле и останалите са изгорени на клада още през 1314 година. Случката с умирация тамплиер е доста след това. А това са повече от двадесет години след потъването на кораба. Според мен Ванс се надява, че щом дотогава не са успели да си вземат онова нещо, то надали после е имало някой, който да го направи.

В залата се възцари мълчание. Информацията им беше дошла малко в повече, особено като се имаше предвид, че присъстващите в залата нямаха опита на Тес да разгадават бързо загадките на далечното минало. Пръв заговори Кендрикс, който като че ли единствен бе в състояние да оцени донякъде стойността на откритието, за което ставаше въпрос днес.

— Ще направим няколко симулации на маршрута на кораба. Ще отчетем като допълнителни фактори сезонните ветрове, теченията, изобщо неща от този род. И ще проверим дали някой от детайлите в текста пасва с географските особености на региона, след което ще се опитаме да ви предоставим по-конкретни предположения за неговото местонахождение.

— Може би няма да е зле да въведете и данни за всички останки от кораби, открити в региона — обади се Том Джансън. — Кой знае, може пък някой от тях да се окаже именно „Фалкън Темпъл“! — И се

обърна към Де Анджелис: — Нали ще ни информирате за всичко ново, което откриете?

— Непременно. Стига да има такава — отговори свещеникът с непроницаемо спокойствие.

Райли изпрати Тес до асансьорите. В момента там нямаше никой друг. Тя тъкмо се канеше да натисне бутона за слизане, когато внезапно се обърна и го погледна.

— Бях доста изненадана, когато ми се обади да дойда днес. Имам предвид, след онова твое неочаквано изчезване от къщата.

Агентът се свъси и потри чело. Да, денят се бе оказал доста дълъг.

— Да, и сигурно никога няма да си простя, че го направих. — Тук изражението му стана изключително сериозно: — Ако трябва да бъда пределно честен с теб, много се двоумях дали да ти се обадя!

— Е, в такъв случай се радвам, че не чак толкова досадното твое „аз“ е спечелило.

В този момент той си даде сметка, че тази дяволита нейна усмивка определено му харесва. Всичко в нея го привличаше. Спомни си въодушевлението, което се изписа на лицето ѝ, когато зърна копието на декодера в залата днес. Усещането беше заразително. Тази жена все още бе в състояние да изпита силно, истинско, неподправено удоволствие от живота — нещо, което като че ли убягваше на повечето хора в наши дни, а лично на него му бе убягвало откакто се помнеше.

— Виж какво, Тес, знам колко важно е всичко това за теб, но...

Тя веднага се възползва от кратката пауза:

— Ами ти? Какво означава всичко това за теб?

Той примигна, напълно неподготвен за въпроса. Не беше свикнал да го разпитват за вътрешните му мотиви. Не и когато работеше по някакъв случай. Мотивите бяха даденост. Или поне обикновено беше така.

— Какво имаш предвид?

— Питам те дали пъхването на Ванс зад решетките е единственото, което те вълнува във връзка с този случай?

За него отговорът беше пределно прост:

— На този етап не мога да си позволя да гледам на нещата по друг начин.

— Въобще не ти вярвам! — разпали се тя. — Стига де, Шон! Не се опитвай да ме заблуждаваш, че и ти не си заинтригуван! Та те са написали закодирано послание, за бога! Писали са за нещо, от което е зависело цялото им бъдеще! И точно заради това нещо са ги изгорили на клада, изстребили са ги, разбили са напълно техния Орден! Не те ли гложди поне малко любопитство какво точно е заровено в онзи стар гроб там?!

На Райли му беше доста трудно да устои на ентузиазма, който се излъчваше от цялото ѝ същество.

— Нека първо го заловим. Вече твърде много хора загинаха заради това.

— Много повече, отколкото си мислиш! Ако включиш и всички тамплиери, които са загинали в онези години!

Думите ѝ го накараха да погледне на ситуацията по начин, по какъвто той не я бе виждал до този момент. За първи път започна да си дава сметка за значимостта на онова, с което си имаха работа. Но същевременно знаеше, че по-голямата картина ще трябва да почака. На този етап негов приоритет беше единствено обирът на музея „Метрополитън“.

— Виждаш ли, ето за това не исках да те въвличам повече в тази работа! Както виждам, ти си вече доста навътре в нея, а това определено ме тревожи!

— И въпреки всичко ми се обади.

Ето я отново — тази игрива усмивка.

— Добре де, вярно. Струваше ми се, че бихме могли да се възползваме още малко от помощта ти. С малко повече късмет можем и да успеем да го хванем, докато пресича някоя граница, но междуременно няма да е зле някои от нашите хора да го очакват във Фонсалис, където и да се намира той.

Тес натисна бутона на асансьора и отбеляза:

— Веднага си слагам шапчицата за гениално мислене.

Загледа се в нея — ъгълчетата на устните ѝ извити лекичко, зелените ѝ очи — проблясващи дяволито. Поклати глава и не успя да се въздържи да не се засмее.

— Откакто те познавам, имам чувството, че никога не си я сваляла.

— О, историята познава и други случаи! — изчурулика тя и го погледна игриво. — Макар и твърде рядко.

Чуха се две тихи иззвънявания и вратите на асансьора се разтвориха. Вътре нямаше никой. Райли я проследи как влиза и ѝ напомни:

— И ще бъдеш внимателна, нали?

— Нищо подобно! Възнамерявам да бъда напълно, безогледно, непростимо безразсъдна! — изрече тя, като задържа вратите.

Не му се предостави възможност да отговори, защото точно в този момент вратите се затвориха и тя изчезна от погледа му. Райли остана така за момент, все още с образа на усмихнатото ѝ лице в съзнанието си, но познатото иззвъняване на друг пристигащ асансьор бързо го върна към мрачната действителност.

Когато излизаше от сградата, Тес продължаваше да се усмихва. Вече бе сигурна, че между нея и Райли действително става нещо, и усещането ѝ харесваше. Не беше танцувала този танц доста отдавна — и както в чувствата, така и в работата ранната фаза ѝ допаднаше най-много — направо обожаваше изправянето пред неизвестното. „Само стой и гледай как се прави аналогия между археологията и мъжете!“ — помисли си тя. Но после се намръщи, когато си даде сметка, че както и в археологията, така и в началото на дадена връзка, мистерията и оптимизмът никога не успяваха да оправдаят надеждите ѝ.

Но може би този път всичко щеше да бъде различно. И на двата фронта.

Да бе, как не!

Едно нещо не ѝ даваше мира в хладната пролетна привечер — и това беше настояването на Де Анджелис, че тайната има нещо общо с алхимията. Тази мисъл я беше обсебила, но колкото повече я разнищваше, толкова по-невероятна ѝ се струваше. При все това пратеникът на Ватикана изглеждаше напълно убеден в истинността ѝ. Формула за превръщането на оловото в злато. Кой не би положил максимални усилия, за да я скрие от очите на жадните за богатства?! Не, не. Нещо определено не се връзваше.

Най-интригуващото от всичко бе забележката на Емар, че бурята е била знак за Божията воля. Че той е искал морето да погълне онова, което са носели, и да го погребее завинаги. Откъде накъде? А после идваше и въпросът с размерите на въпросното нещо. Мощехранителница. Дребно ковчеже. Какво толкова важно би могло да съдържа то, че стотици мъже да убиват и да умрат за него?

Фонсалис.

Ако искаше да остане в играта, трябваше веднага да разбере къде е това място.

Очевидно ѝ предстоеше нова поредица от безсънни нощи.

Знаеше също така, че ще ѝ се наложи да проведе няколко трудни разговора с майка си, в които да ѝ каже, че вероятно ще минат малко повече дни, докато пристигне при тях в Аризона.

Де Анджелис се отби за кратко в стаята си в общежитието. Потънал в мрачни мисли във връзка с надвисналия проблем, той се отпусна на ръба на твърдото си легло и набра Рим. Свърза се директно с колега, доста отдалечен от кръга на кардинал Мауро Бруньоно. Точно сега не желаше да му бъдат задавани провокиращи въпроси.

Напълно наясно, че предимствата, с които доскоро бе разполагал в проследяването на четиримата рицари, бяха отдавна изгубени, и също така давайки си сметка, че близостта до разследването, която му бяха осигурили, вече не служеше изобщо на тяхната цел, той знаеше, че не след дълго ще му се наложи да тръгне по свой собствен път.

Даде съответните заповеди, за да се подсили, че всичко ще си бъде на мястото, когато реши да тръгне, защото, ако се стигнеше дотам, щеше да се наложи да действа много бързо.

След като свърши тази работа, той извади от куфарчето си няколко снимки. Разгърна ги на леглото си и ги разгледа една по една. Как Тес влиза и излиза от Федерал Плаза. Как излиза и се връща в къщата си. В кабинета ѝ в института „Манукиан“. Снимки в далечен план, в среден, в близък.

Дори и поставена в неясната двуизмерност на фотографията, тя излъчваше същата самоувереност и решителност, които демонстрираше и в истинския живот. Освен това беше доказала, че е пълна с въображение и ентузиазъм. За разлика от агентите на ФБР, тя

се бе отърсила бързо от ограниченото възприятие на нападението като обикновено кражба.

Нейните професионални познания, отдавнашното ѝ познанство с Уилям Ванс, още преди той да я отвлече — всичко това я превръщаше и в много полезен съюзник, и в изключително опасен противник.

Де Анджелис докосна една от снимките, като почука с пръст по челото ѝ. Умно момиче. Умно, страшно умно при това! Ако някой въобще успееше да разбули тази загадка, той преспокойно би заложил точно на нея. Но паралелно с това свещеникът знаеше, че тя надали ще пожелае да сподели откритието си с тях. Със сигурност щеше да се наложи да ѝ бъде отнето със сила.

Каза си, че ако тя остане тук, в Ню Йорк, само ще го улесни. Нямахше да му се налага да се занимава с нея. Тя щеше да бъде просто извън общата картина. Той щеше да се погрижи за останалите, а доколкото зависеше от него, тя щеше да продължи да се радва на живота.

Ако обаче реши да се включи в преследването, щеше да му се наложи да я очисти. А точно в този случай за него щеше да бъде по-лесно и по-чисто, ако я елиминира далеч от Ню Йорк.

Съвсем скоро времето щеше да покаже по кой от двата пътя ще му се наложи да тръгне.

Тес бе загубила всякаква представа за времето, но от разхвърляните около нея чаши кафе, както и от количеството кофеин, протичащо през вените ѝ, се досещаше, че вероятно са минали доста часове, откакто се бе заковала пред своя компютър в института „Манукиан“.

Офисът беше пуст. Гълъбите и врабчетата навън също си бяха легнали отдавна, а градината тънеше в пълен мрак. Чакаше я още една дълга, разочароваща нощ.

Последните два дена ѝ бяха като в мъгла. Беше отишла в библиотеката на Колумбийския университет, беше останала там, докато накрая буквално не я изритаха, защото трябваше да затварят. Това стана в единадесет вечерта.

Беше се прибрала вкъщи малко след полунощ с цяла камара книги под мишница. Зае се да ги преглежда една по една, докато накрая не я обори сънят — точно когато слънцето облизваше с първите си лъчи прозореца на спалнята ѝ. Но само след час и половина бе стресната безмилостно от алармата на радиочасовника до леглото ѝ.

И сега, с помътнели очи и тъмни сенки под тях, тя продължи да преглежда малката планина от книги на бюрото ѝ, част от които бе донесла със себе си, а друга част — от института. Отвреме навреме нещо проблясваше в съзнанието ѝ и тя веднага го въвеждаше за търсене в интернет, благославяйки търсачката „Гугъл“ за часовете, които ѝ беше спестила, и проклинайки невинната машинка всеки път, когато не успяваше да ѝ подаде нищо смислено.

Засега последното като че ли натежаваше везните.

Обърна се към прозореца и разтърка очи. Сенките в градината се преливаха. Установи, че не е в състояние да се концентрира. Очите ѝ буквално се бунтуваха срещу това издевателство над тях. Не че имаше нещо против. Кратката почивка нямаше да ѝ се отрази зле. Не си спомняше кога за последен път е изчала толкова много книги за толкова кратък период. В съзнанието ѝ се бе запечатала една-

единствена дума, а досега никъде не бе успяла да отрие отправка към нея.

Фонсалис.

Втречена невидждащо в нощта, погледът ѝ неволно падна върху голямата върба в градината. Тя си стоеше спокойно там, нежните ѝ клонки се полюшваха от лекия нощен бриз, а силуетът ѝ се очертаваше неясно на фона на уличните лампи, чиято светлина отскачаше над високата тухлена ограда зад дървото.

Сведе поглед към празната пейка под върбата. Двете изглеждаха толкова не на място тук, в сърцето на големия град. Толкова тихи и идилични. На Тес ѝ се прииска да излезе навън, да се свие на пейката и да спи дни наред.

И точно в този миг през съзнанието ѝ премина някакъв образ. Спомни си за месинговата табела, поставена встрани, близо до основата на плачещата върба. Табела, която беше чела стотици пъти.

Дървото беше внесено в Щатите преди повече от петдесет години с големи почести от арменския основател и благодетел на института. Той беше уредил пренасянето му по море от неговото родно село — в памет на баща му, убит, заедно с двеста други арменски интелектуалци и видни общественици в първите дни на геноцида от 1915 година.

Дървото било избрано заради символиката му, свързваща го със сълзите. Плачещите върби се срещат изключително често по гробищата почти в целия свят — от Европа до Китай. Асоциацията датира още от Стария завет, където се разказва, че след като Давид се оженил за Витсавее, пред него се появили два ангела, които го убедили колко е греховен, при което той се хвърлил на земята и започнал да рони горчиви сълзи на разкаяние. Плакал четиридесет дена и четиридесет нощи.

През тези четиридесет денонощия той уж бил изплакал толкова много сълзи, колкото би трябвало да изплаче цялата човешка раса заради греховете си от този момент, та чак до деня на Страшния съд. Двата потока сълзи изтекли към градината, където израснали две дървета: ливанското дърво, от което непрекъснато капят сълзите на тъгата, и плачещата върба, свела унило клоните си.

Мисълта на Тес се втурна към надписа върху месинговата табела до върбата в градината. Той буквално изникна в съзнанието ѝ. Спомни

си, че там дървото се описваше като принадлежащо към по-широкия вид *Vitalix*.

Освен това си спомни, че надписът уточняваше конкретното име на плаещата върба в ботаническата класация.

Salix Babylonica.

Боже, но разрешението на загадката беше буквално пред очите й!

Следващата сутрин завари Райли и Джордано на бюрата им във Федерал Плаза, стиснали телефонни слушалки до ушите си. Райли тъкмо получаваше най-новата информация от Тери Кендрикс. Новините не бяха добри. Големите мозъци в Агенцията за национална сигурност бяха все още в пета глуха по отношение на името Фонсалис. Кендрикс го предупреди, че от този момент нататък напредъкът ще бъде още по-бавен. Телефонните разговори с приятели експерти из целия свят не бяха дали резултати, електронната база данни също беше изчерпана. Аналитиците вече се били примирили и започнали да работят по традиционния начин — чрез книги, като ги четели в най-буквалния смисъл на думата, търсейки отправки към местонахождението на въпросния гроб.

От другата страна на бюрото Джордано му кимна мрачно, привършвайки своя телефонен разговор. Райли веднага усети, че каквито и да бяха новините на партньора му, в тях определено имаше някаква нотка на спешност.

Колегата му скоро потвърди подозренията му. Обаждането беше от Стив Бучински. Тази сутрин бил открит труп на мъж в уличката зад жилищна сграда в района Астория на квартал Куинс. Значимостта на находката се състоеше в това, че в тялото на мъжа са открити следи от лидокаин. Освен това по врата си имал издайнически белези от игла. Името на жертвата било Мич Адисън.

Агент Райли бе споходен от крайно неприятното чувство, че този случай вече му се измъква изпод ръцете.

— Как е загинал? — попита той.

— Паднал от покрива. Паднал, скочил или бутнат — ти сам отгатни.

Райли се облегна на стола си и разтри уморено очи.

— Трима от общо четирима. Единият все още е на свобода. Въпросът е дали ще изникне и той отнякъде с белег от игла във врата или е вече някъде в средата на Европа?

Плъзна поглед из залата и точно в този момент забеляза, че свещеникът влиза през двойните врати, които ги отделяха от асансьорите. Фактът, че беше дошъл тук лично, бе повече от показателен, че не разполага с никакви конкретни следи.

Мрачното изражение на лицето му, когато приседна до Райли, потвърди подозренията на агента.

— Опасявам се, че колегите ми в Рим засега не са достигнали до нищо конкретно. Продължават да търсят, обаче...

— И ние сме в задънена улица, отче.

— Ясно — кимна Де Анджелис, след което си нагласи на лицето блага усмивка. — Щом нито нашите учени, нито вашите експерти не са успели да го открият... вероятно и вашият човек среща редица трудности в тази насока.

Дълбоко в себе си Шон Райли знаеше, че колкото и да им се искаше да е така, не беше. На всички големи библиотеки из страната бяха разпратени снимки на Уилям Ванс, но досега никаква вест отникъде. Ванс или вече бе наясно накъде трябва да тръгне, или разполагаше със собствени източници, до които ФБР нямаше достъп. И в двата случая обаче нещата не предвещаваха нищо добро.

Свещеникът замълча за момент, след което отбеляза:

— Госпожица Чайкин... Тя ми се струва изключително... изобретателна.

— Ха! — подсмихна се Райли. — Убеден съм, че точно сега, докато ние с вас разговаряме, тя продължава да си скубе косите в търсене на някаква следа.

Това като че ли потвърди предположенията на Де Анджелис.

— Обаждала ли ви се е?

— Все още не.

Свещеникът само кимна. Райли усещаше, че нещо го тревожи, че се чуди дали да попита нещо.

— Какво има, отче?

Свещеникът го погледна сконфузено, след което отбеляза бавно:

— Не съм много сигурен. Просто съм леко разтревожен, това е всичко.

— За какво сте разтревожен?

Свещеникът стисна устни и рече:

— Сигурен ли сте, че тя ще се обади? Имам предвид, ако открие нещо?

Излизаци от устата на Де Анджелис, тези думи определено озадачиха агента. Да не би да не ѝ вярва? Приведе се към него и попита:

— Какво ви кара да мислите така?

— Ами, тя ми изглежда доста въодушевена по този въпрос, нали в крайна сметка това е нейната област! А откритие като това... Знаете, че хората са се прочували и за по-малко. Ако се опитам да се поставя за момент на нейното място, питам се какви ли биха били приоритетите ми. Да заловя този Ванс или... да открия сам нещо, за което всеки археолог би дал доброволно дясната си ръка? Да информирам ли властите и по този начин да рискувам да се лиша от заслужените овации, или... да тръгна сам да търся находката? — Свещеникът говореше тихо, но изключително настойчиво. — Тя прави впечатление на изключително амбициозна млада жена, а амбицията често кара хората да избират... как да се изразя... не чак толкова благородния път.

Думите на Де Анджелис продължаваха да кълтят в съзнанието на Райли, много след като свещеникът си беше отишъл.

Дали ще се обади? Ами ако пратеникът на Ватикана се окажеше прав? Каква причина имаше тя, за да му се обади? Ако успее да открие мястото и го даде на ФБР, натам веднага ще се отправят агенти, за да хванат Ванс, за случая ще бъдат привлечени и местните власти и ситуацията бързо ще излезе от контрол. И за самото търсене на находката нямаше да остане никакво място или време. Приоритетът в този случай — поне що се отнасяше до властите — бе да се залови един беглец. Археологическото откритие нямаше никакво значение за тях.

И все пак, би ли била тя толкова безразсъдна, че да... Наистина ли би тръгнала за там съвсем сама?

През тялото му преминаха тръпки. Не, това е истинска лудост!

Протегна ръка към телефона и веднага набра домашния ѝ номер. Никакъв отговор. Остави го да звъни, докато накрая не се включи телефонния ѝ секретар, след което затвори, без да остави съобщение.

После опита мобилния ѝ телефон. Той извъня пет пъти, след което се включи гласовата поща.

С все по-нарастващо притеснение Райли затвори и набра вътрешната телефонна централа. Само след секунди го свързаха с полицаия, паркиран пред къщата на Тес.

— Виждали ли сте я днес?

Отговорът на полицаия беше абсолютно убедителен:

— Не и откогато се прибра вкъщи късно онази нощ.

Вътрешните предупредителни светлини на Райли замигаха в червено. Нещо не беше наред. Ама никак не беше наред!

— Моля ви да отидете до вратата ѝ и да се уверите, че жената е добре! Оставам на линия.

Полицаят очевидно вече ставаше, когато изрече:

— Никакъв проблем.

Райли зачака притеснено. Секундите си течаха. Представи си как полицаят пресича улицата, как тръгва по пътеката на предния двор, как изкачва трите каменни стъпала и как натиска звънеца. Ако е горе, ще ѝ трябват още няколко секунди, докато отвори. Точно в този момент би трябвало вече да отваря.

Нищо.

Колкото повече напредваше времето, толкова повече нарастваше и тревогата му. А след това до ушите му достигна гласът на полицаия:

— Не отваря. Погледнах отзад. Всичко е наред. Никакви признаци за насилствено проникване в къщата. Но доколкото схващам, тя не е вътре.

Райли вече превключваше на трета предавка.

— Добре, слушайте сега! — извика, като направи знак на Джордано. — Искам да влезете в къщата още сега и да ми потвърдите, че наистина е празна! Ако трябва, влезте със сила!

Джордано се изправи и прошепна:

— Какво става?

Райли вече си присягаше към друг телефон.

— Свържи се с Охрана на митниците и границите! — Когато зърна озадачението в очите на партньора си, постави ръка на телефонната слушалка и бързо добави: — Мисля, че Тес се опитва да ни се изплъзне!

Застанала на опашката за регистрация пред гишето на Турските авиолинии на летище „Кенеди“, Тес се вторачи в дисплея на мобилния си телефон. Екранът отказваше да покаже кой я търси и тя реши да не отговаря. Знаеше, че обаждането е от някоя проследяваща централа, а никой от евентуалните обажданици се от подобно място не беше добре дошъл точно сега.

Не можеше да бъде Лео от института — Лизи сигурно вече му е предала неясното, тайнствено обяснение за отсъствието на Тес. Що се отнася до Дъг — никакви угризения по този въпрос. Обаче Райли... Нещо заседна в гърлото ѝ.

Не ѝ беше приятно, че му причинява подобни главоболия. Това беше едно от най-трудните решения, които ѝ се наложи да вземе. Но сега, когато вече бе тръгнала, не можеше да си позволи да говори с него.

Пъхна телефона обратно в чантата си, скоро стигна до гишето за регистрация и се впусна в мъчителната процедура. Накрая премина в залата за заминаващи и веднага се огледа за барче, за да се подкрепи с така необходимото ѝ кафе.

Не можеше да повярва, че наистина го прави! Докато си седеше тук, осъзна, че най-сетне има възможност да осмисли и последните събития. Последните двадесет и четири часа — от мига, в който усети, че е напипала нещо, до окончателното откритие, ѝ бяха като в мъгла, предизвикана от мощния прилив на адреналин. Страховете и опасенията ѝ изпълзяха отново от съзнанието ѝ.

Какво си въобразяваш? Да тръгваш сама към забутаните кътчета на Турция? Ами ако попаднеш на Ванс? Да не говорим за останалите хаховци, които също биха могли да се окажат наоколо. Тази страна надали би могла да се определи като най-безопасната на този свят! Американка, сама в турската пустош?! Да не би да си откачила?

Паниката, свързана с физическото ѝ оцеляване, скоро отстъпи пред нещо, което я притесняваше още повече.

Шон Райли.

Тя го беше излъгала. Отново. А между тях назряваше нещо, което ѝ харесваше и много ѝ се искаше да се задълбочи, макар да усещаше, че друго нещо го възпира. Запита се дали вече не е сложила край на всички шансове двамата да се съберат. Първият път ѝ се стори, че ѝ се беше разминало — тогава имаше смекчаващи вината обстоятелства, а и той беше проявил огромно разбиране. В интерес на истината, беше се държал чудесно. Ала сега, когато отново беше сгафила?

Толкова ли много значи всичко това за теб, Тес?

Неспокойното ѝ мечтание бе прекъснато рязко от сянката, паднала пред очите ѝ. Усети нечие присъствие. Отвори очи.

Райли. Стоеше там, извисяващ се мрачно над нея. Не изглеждаше никак приятно изненадан, че я вижда.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — наруши той напрегнатата тишина.

Тя не беше особено сигурна как да отговори. Точно в този момент високоговорителите обявиха началото на качването в самолета. От всички страни около тях наставаха пътници, които се стълпиха пред входа на ръкава.

Райли ги изгледа и видимо направи усилие да се овладее, преди да се отпусне шумно на стола до нея.

— Кога възнамеряваше да ми кажеш?

Тя си пое дълбоко дъх и гузно изрече:

— Когато стигна там.

— Щеше да ми пратиш картичка ли?! По дяволите, Тес! Очевидно нищо от онова, което ти казах, не е проникнало в главата ти!

— Виж какво, аз...

Той поклати глава и вдигна ръце, за да я прекъсне.

— Да, знам, много съжаляваш, това за теб е много важно, шанс, който се открива веднъж в живота, решаващ за цялата ти кариера... Тази песен вече съм я слушал. Но като гледам, ти очевидно си твърдо решена да бъдеш убита!

— Не мога просто да си стоя и да гледам как всичко се измъква изпод ръцете ми.

— Другите трима ездаци от онази нощ... Мъртви са, разбра ли? При това смъртта им не е била никак приятна! Не може да се каже, че

са починали кротко в съня си.

— Мислиш, че ги е убил Ванс? — дръпна се ужасено Тес.

— Или той, или някой, който е свързан с него. И в двата случая онзи, който го прави, е все още на свобода и както изглежда убийствата въобще не го притесняват! Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Ами ако той все още не е разгадал посланието?

— Смятам, че ако беше така, ти щеше да бъдеш удостоена с още едно посещение. Предположението ми е, че той вече знае мястото.

— И какво ще правим сега? — въздъхна тя.

Райли я огледа, очевидно питайки се същото.

— Сигурна ли си, че попадението ти е правилно?

— Да — кимна простичко тя.

— Но не искаш да ми кажеш къде точно се намира, така ли?

— Предпочитам да не ти казвам — поклати глава тя. — Макар да съм убедена, че можеш да ме накараш и със сила, нали? — Високоговорителите над тях отново подканиха последните пасажери на турските авиолинии да се качат на борда на самолета. Тес се обърна към него и изрече: — Това е моят полет.

Той се загледа след последните пътници, които се насочваха към ръкава.

— Още ли си сигурна, че искаш да го направиш?

— Да, абсолютно — кимна тя.

— Остави на нас да се оправим, моля те! Ти ще получиш пълни права над каквото и да било откритие там! Ще направя всичко възможно да е така! Но нека първо да го махнем от пътя ти!

Тя го погледна в очите и изрече тихо:

— Не е само за правата и славата. Това е... моят живот. Ти не знаеш, но..., международните открития... понякога се превръщат в доста мръсна игра. Борба за територии. — Усмихна се колебливо и попита: — Е, вече може ли да тръгвам или смяташ да ме арестуваш?

Челюстта му се стегна.

— Не съм далече от подобна мисъл.

Изражението му не даваше никакви признаци, че се шегува.

— И по какво обвинение?

— Засега не знам. Все ще измисля нещо. Нищо чудно да ти пъкна две пакетчета дрога в джоба. — Направи се, че претърсва джобовете си. — Знам, че имах някъде тук нещо...

Лицето ѝ най-сетне се отпусна.

Обаче неговото стана още по-сериозно, когато изрече:

— В състояние ли съм да сторя нещо, което да те накара да промениш решението си?

Хареса ѝ начинът, по който това прозвуча. Може пък да не е развалила все още всичко. Изправи се и отговори:

— Ще се оправя.

Той също се изправи и за миг двамата стояха и се гледаха. Тя го очакваше да каже нещо друго, но той не проговори. Някаква малка част от нея като че ли се надяваше той да я сграбчи и да ѝ забрани да тръгва.

Но Райли не помръдна.

Тя се обърна към входа на ръкава, после обратно към него и прошепна:

— В такъв случай, до скоро!

Той не отговори.

Тес тръгна напред и стигна до неестествено веселата жена, която приемаше бордните пропуски. Извади си паспорта и когато го подаде, се обърна назад към Райли. Той продължаваше да стои и да я гледа. Тя си залепи на устните слаба усмивка, а после се обърна и пое напред по ръкава.

Четирите двигателя на самолета вече боботеха. Тес получи място до прозореца за десетчасовия полет и с облекчение видя, че седалката до нея е свободна. Докато наблюдаваше как наземният екип разчиства последните обслужващи машини около самолета, тя усети странна смесица от възбуда и лоши предчувствия. Не можеше да не се вълнува заради пътешествието, което ѝ предстоеше, и все пак съобщението на Райли за загиналите я притесняваше не на шега.

Наложи си да блокира неприятната картина, която въображението ѝ рисуваше, и се опита да се самоуспокои. В крайна сметка, ако вземеше някои основни предохранителни мерки, всичко щеше да бъде наред.

Поне така се надяваше.

Тъкмо протягаше ръка, за да извади едно от списанията, които всяка авиокомпания предоставяше на разположение на пътниците си,

когато в далечния край на самолета забеляза някакво раздвижване. Цялото ѝ тяло се стегна, когато видя, че причинителят му е самият Райли, който вече си проправяше път по пътеката към нея.

По дяволите! Значи е променил решението си. Идва, за да я свали от самолета.

Вторачена изумено в него, тя усети прилив на гняв. Когато той се приближи, тя се сгуши до прозорчето и простена:

— Моля те, не го прави! Не ме сваляй от самолета! Нямам никакво право! Аз ще се оправя. Така де, нали и там имате хора? Те могат да ме наглеждат, ако трябва! Ще се справя!

— Знам — изрече той с напълно безизразна физиономия. А после се отпусна преспокойно на мястото до нея.

Тес се ококори.

Той пое небрежно списанието от ръцете ѝ, закопча колана си и делово попита:

— Смяташ ли, че ще ни предложат някой свестен филм?

Мъжът, който седеше шест реда зад Тес, не се чувстваше удобно. Мразеше да пътува със самолет. И омразата му нямаше нищо общо със страха от летене. Просто не можеше да издържа да седи затворен часове наред в консервна кутия, в която не му разрешават да пуши. Цели десет часа! При това, без да броим времето, прекарано в терминала на летището, където пушенето също беше забранено. Смотана държава на заместители! Иначе досега имаше голям късмет. Тъй като му беше поставена задача да не изпуска Тес от очи, той бе принуден да се задоволи с твърде неудобно за наблюдение място поради полицейската охрана пред къщата ѝ. Но от друга страна, ако се бе разположил по-наблизо, щеше да я изпусне, когато се измъкна отзад. Жената пресече два съседски двора, а после излезе на улицата, откъдето се качи в такси, очаквашо я само на няколко метра от неговия наблюдателен пост.

Той бе предупредил веднага Майкъл де Анджелис, след което бе отпрашил право към аерогарата. От ъгълчето си в залата за заминаващи наблюдаваше Тес и Райли, без никаква опасност да бъде забелязан. Нито един от двамата нямаше представа за неговото съществуване. Беше звъннал на два пъти на Де Анджелис от мобилния си телефон. Първия път, за да го уведоми, че Тес е получила позволение да се качи на борда на самолета. Втория път — малко след това, вече от борда на самолета, когато едва свари да уведоми свещеника за появата на Райли, преди разговора му да бъде прекъснат любезно от стюардесата.

Приведе се и погледна напред към двете си мишени. Между пръстите си въртеше малък диск, не по-голям от петаче. Веднага му направи впечатление, че агентът от ФБР не носи никакъв багаж. Не че това имаше някакво значение. Личният багаж на Тес се състоеше от малка чанта с колелца, напъхана в багажника над главата ѝ. Именно тя беше неговата главна цел.

Докато ги съзерцаваше, реши, че не е необходимо да пришпорва нещата. Полетът щеше да бъде дълъг и повечето от пътниците, включително и неговите обекти, на някакъв етап щяха да заспят. С малко повече търпение все ще намери подходящата възможност да ѝ пъхне проследяващото устройство. Така поне щеше да си осигури някакво разнообразие по време на това свръхдосадно пътуване.

Помести се на седалката и се смръщи, когато стюардесата се наведе, за да провери дали си е закопчал колана добре. Мразеше строгата дисциплина по самолетите. Чувстваше се така, сякаш се е върнал в шести клас. Никакво пушене, никакви разговори по телефона. И вече не може да нарича стюардесите „стюардеси“, а „помощници в полета“.

Идиотщина! Какво следва? Да иска позволение, за да отиде до тоалетната ли?!

Извърна се вбесен към прозорчето и натъпка в устата си поредните две дъвки, с които заместваше тютюна.

Когато Джо Плънкет се обади, Де Анджелис тъкмо пристигаше на летището „Тетерборо“ в Ню Джърси. Малкото летище бе далеч по-тиха и ефективна алтернатива за набързо организираното му пътуване — намиращо се на десетина километра от Манхатън, то бе предпочитано място за излитане на знаменитости, важни клечки от света на бизнеса и техните частни реактивни самолети.

Седнал на задната седалка на линкълна, свещеникът беше почти неузнаваем. Беше заменил скромното си свещеническо облекло с елегантния черен костюм на „Зегна“, към който беше привикнал повече, и въпреки налегналите го угризения по отношение на свещеническата якичка, в крайна сметка се бе спрял на далеч по-удобната синя риза.

Беше захвърлил и смотаните, непрекъснато зацапващи се очила, които бе носил по време на престоя си в Манхатън — на тяхно място вече се мъдреха неговите обичайни очила без рамки. Очуканото му кожено куфарче също бе изчезнало, заменено от елегантно алуминиево бижу, което лежеше до него на задната седалка на лимузината.

Докато се качваше по стълбичката на „Гълфстрийма“, той отново погледна часовника си и направи бързи изчисления. Знаеше, че е в

добра форма. Вероятно щеше да се приземи в Рим, малко преди Тес и Райли да кацнат в Истанбул. „Гълфстрийм IV“ беше не само един от малцината частни реактивни самолети, които бяха в състояние да достигнат до Рим без презареждане, но и много по-бързо, отколкото масивния „Еърбъс“ с четири двигателя, с който летяха неговите мишени. Така че, щеше да разполага с достатъчно време, за да събере екипировката, необходима за завършването на мисията му, и въпреки всичко да ги настигне там, накъдето бяха тръгнали.

Настани се в удобната седалка и отново се замисли за дилемата, която представляваше Тес Чайкин. Що се отнася до ФБР, единственото, от което те се интересуваха, бе да пъхнат Уилям Ванс зад решетките заради онова, което бе извършил в музея.

Тя обаче преследваше нещо друго — свещеникът си даваше сметка, че дори и Ванс да влезе в затвора, тя щеше да продължи да търси, да обръща камъни, да проучва. Това просто ѝ беше в природата.

Да, нямаше никакъв смисъл да се заблуждава по този въпрос — на някакъв етап, след като тя изчерпи ползността си за тях, вероятно ще да му се наложи да разреши проблема веднъж завинаги. Проблем, който току-що беше усложнен до немай-къде от Райли, който ни в клин, ни в ръкав, бе решил да тръгне с нея.

Притвори очи и се отпусна на меката облегалка в луксозното си кресло.

Проблем всъщност нямаше. Просто едно неочаквано усложнение, с което щеше да се справи с един замах.

Едва когато самолетът се издигна на необходимата височина, Тес започна да обяснява откритията си на Райли.

— Търсехме място, което не съществува. Това е — започна тя. — Емар от Вийер е бил умен човек. И е бил наясно, че човекът, на когото изпраща писмото — магистъра на Парижката прецептория, е също толкова умен — продължи Тес с видимо вълнение. — „Фонсалис“ не съществува. И никога не е съществувал. Но на латински „салис“ означава „върба“, а „фонс“ „кладенец“.

— Значи „Кладенецът край върбата“.

— Именно — кимна Тес. — После си спомних, че когато Емар е писал писмото, те са се намидали във вражеска територия. Селото е било порутено и опустошено от мюсюлманите. Това ме накара да се запитам: „Защо Емар ще използва латинското му наименование?“. Откъде го е знаел? Много по-вероятно е да е знаел арабското му наименование, онова, което са използвали неговите завоеватели. А него може би са чули от стария козар. Въпреки това Емар е държал да скрие името, в случай че писмото попадне в неподходящи ръце и някой някак си успее да го разшифрова.

— А селото се е наричало „Кладенецът край върбата“, така ли?

— Точно така. Тогава е било обичайна практика населените места да се кръщават на географските им особености.

Райли я погледна озадачено. Нещо в логиката ѝ очевидно му убягваше.

— Но нали, за да го направи, той е трябвало да знае и езика им?

— Нищо чудно да го е знаел, а ако не лично той, то поне някой от останалите рицари. Към края на кръстоносните походи повечето от рицарите са били родени там, в Светите земи. Наричали са ги „пулен“ — „жребчета“. А самите тамплиери са били в изключително топли отношения с някои от мюсюлманите. Чела съм, че са си разменяли с тях както научни, така и мистични познания. Освен това се твърди, че

отвреме навреме са наемали дори техните хашашини — невероятно умелите, пушещи хашиш наемни убийци.

— Наемали са наемните убийци на своите врагове? — сбърчи чело Райли. — А аз си мислех, че задачата им е била да се бият с тях!

Тес сви рамене и отговори спокойно:

— Когато прекараш двеста години в задния двор на някого, няма начин накрая да не се сприятелиш с него.

— Хубаво де, но какво е било тогава името на арабски?

— Беер ел Сифсааф.

— Което ти откри чрез...

Тук Тес вече не бе в състояние да сдържи самодоволната си усмивка.

— Чрез дневниците на Ал-Идриси! — изрече тържествуващо. — Той е бил прочут арабски пътешественик, един от най-великите картографи на онези времена, и си е водил изключително подробни дневници на пътуванията през Африка и мюсюлманския свят, много от които са оцелели и до наши дни.

— На английски?

— Всъщност, на френски, но за мен не беше проблем. — На този етап Тес се изправи, за да смъкне чантата си, откъдето извади карта и няколко фотокопия от старата книга, която бе открила. — В един от своите дневници той говори точно за този град и за неговата порутена църква. — Отвори картата, върху която бе нанесла бележки, и продължи: — Минал е оттам на връщане от Анталия, през Мира и нагоре по брега към Измир. Бреговата част тук изобилства от исторически забележителности — византийски, ликийски, какви ли не. Както и да е. Важното е, че дневниците му предоставят достатъчно детайли. Единственото, което ние трябва да направим, е да следваме неговия път и така ще намерим града. И църквата, разбира се.

Райли се вторачи в картата и накрая изрече:

— Сега, след като ти си го открила, какви, според теб, са шансовете Ванс също да се е досетил?

Тес свъси лице, а после го погледна и отговори:

— Бих се изненадала, ако вече не е там.

Агентът кимна. Очевидно и той беше на същото мнение.

— Налага се да използвам радиостанцията.

При тези думи се изправи и се насочи към пилотската кабина.

Когато Райли се върна, Тес се бе настанила удобно и отпиваше от чаша пикантен доматиен сок. Беше поръчала и за него. Докато го наблюдаваше с периферното си зрение как пие, тя почувства как през тялото ѝ преминават тръпки. Да седи до него в продължение на този дълъг полет до далечни, екзотични земи, отправили се към страхотно приключение. Ако само преди две седмици някой ѝ беше казал, че ще прави подобно нещо, щеше да му се изсмее. А сега се засмя вътрешно.

— Какво има? — Райли не пропускаше нищо.

— Още не мога да повярвам, че и ти си тук.

— Представи си пък шефът ми как се чувства!

— Да не би да си тръгнал без разрешение? — смая се тя.

— Да го кажем така — той въобще не се зарадва, когато разбра къде съм. Ала тъй като ти не си наясно къде точно е мястото и тъй като единственият начин да го откриеш е да бъдеш там във физическия смисъл на думата...

— Но ти изобщо нямаше представа как стоят нещата, преди да се качиш на самолета!

Той ѝ се ухили съзаклятнически и отбеляза:

— Винаги ли изпадаш в такива подробности?

Тя поклати глава, зарадвана от откровението му. Значи и двамата бяха тръгнали на посоки. Значи и той иска да бъде лично там точно толкова, колкото и тя. Което я изненада не малко.

Докато го наблюдаваше, Тес си даде сметка, че все още не познава много добре човека, скрит зад значката. Онази вечер, когато той я бе откарал вкъщи, успя да зърне нещичко. Музикалният му вкус, духовната му ориентация, чувството му за хумор, макар и малко странно... а сега искаше да знае повече. Десет часа са напълно достатъчни като начало — стига, разбира се, да не заспи. Клепачите ѝ вече тегнеха неудържимо. Изтощението от последните няколко дена най-сетне си казваше думата. Тя се помести в седалката, облегна се в ъгъла до прозореца и каза:

— И как става така, че само да решиш, можеш да скочиш на който си искаш самолет? — Дяволитата ѝ усмивка отново се беше върнала. — Няма ли някой у вас, заради когото да ти размажа топките, както ти ми даваш наставления за Ким?

Райли отлично знаеше какво има предвид тя.

— Съжалявам, обаче не съм женен.

— Разведен, може би?

— И това не съм. — От погледа ѝ му стана ясно, че ще се наложи да дообясни. — С работа като моята постоянни партньори се намират доста трудно.

— Съгласна съм. Щом с работа като твоята можеш да скачаш на случайни самолети с момичета, които едва познаваш... и на мен не би ми било приятно съпругът ми да го прави непрекъснато.

Той се зарадва, че тя му предостави нишка за смяна на темата.

— Като си говорим за съпрузи, как стоят нещата при теб? Какво стана с Дъг?

Меките черти на лицето ѝ се изопнаха. В очите ѝ проблесна съжаление и може би намек за неутихнал гняв.

— Това беше грешка. Бях млада... работех с баща ми. Археологията не е сред професиите, осигуряващи богати социални контакти. Работата ни е доста затворена. А когато се запознах с Дъг, той беше бляскав, самоуверен тип от шоубизнеса. Харизматично копеле си е той, не може да му се отрече, и аз, не знам... вероятно просто му се поддадох... Моят баща беше известна личност, прочут в своята област, но паралелно с това бе и прекалено сериозен — имам предвид, по-скоро мрачен. И маниак на тема контрол. Имах нужда да се откъсна от неговото влияние. А Дъг просто се оказа под ръка. И ми показва бляскавата страна на живота.

— А ти си падаш по блясъка, така ли?

— Не точно... Е, може би мъничко. Както и да е. Когато ходехме на срещи, той много се радваше, че аз също имам своя кариера. Проявяваше голям интерес към нея. Но когато се оженихме, той като че ли само за една нощ се промени. Започна да ме контролира дори още повече, отколкото баща ми. Все едно бях негова собственост, все едно бях някаква колекционерска рядкост, която той държеше да има на лавицата вкъщи. Бях вече бременна с Ким, когато си дадох сметка, че съм допуснала огромна грешка. И точно затова приех предложението на баща ми да го придружа на едни разкопки в Турция.

— Където си се запознала с Уилям Ванс, нали?

— Точно така — кимна Тес. — Заминах там, за да имам време да размисля върху ситуацията, а когато се върнах, установих, че той си е

намерил любовница, при това най-баналната от всички.

— С момичето от прогнозата за времето ли?

— Почти — засмя се приглушено тя. — Неговата продуцентка.

Та така станаха нещата. Аз просто го напуснах.

— И си върна моминското име.

— В нашата работа това никак не е зле. А и изобщо не исках името на онова мекотело да бъде свързвано с моето.

Клепачите ѝ отново натезаха. Очевидно тялото ѝ вече плачеше за сън. Неговото също.

Отправи към него поглед, пълен с нежност и топлина. След няколко мига той само каза:

— Благодаря.

— За какво?

— За всичко.

Тя се приведе, целуна го нежно по бузата, а после се отдръпна. Звездите в смрачаващото се небе навън бяха толкова близо, че само да протегнеш ръка човек и можеше да ги докосне.

Тес свали капачето на прозореца, обърна се и затвори очи. Не след дълго потъна в ласките на съня.

Когато Тес и Шон Райли затрополиха по металната стълба на самолета на летище „Даламан“, беше ранен следобед. И двамата се чувстваха скапани. Няколкото часа сън по време на дългия трансатлантически полет, им беше помогнал донякъде, но и двамата се нуждаеха от здрав сън, в истинско легло, преди да се отправят към неизвестността. За съжаление обаче не разполагаха с време за подобен лукс.

Вместо да си отспят, те бяха увеличили умората си с още три часа чакане на аерогарата в Истанбул, за да хванат самолет за южното крайбрежие на Турция, откъдето беше най-подходящо да започнат пътешествието си навътре в сушата.

Райли беше прекарал част от трите часа престой в Истанбул на мобилния си телефон. Първо сведе новата информация на партньора си Ник Джордано, а после проведе разгорещен разговор с шефа си Джансън, който продължаваше да има съмнения относно правилността на прибързаното му решение да придружи Тес до Турция, питайки се дали е нямало да бъде по-добре просто да ѝ подкара задника към Федерал Плаза.

Останалата част от времето си той посвети на местния офицер за свръзка на ФБР Ведат Ертугрул, който бе пристигнал да ги посрещне още в Истанбул, за да улесни влизането на Райли в страната без обичайния паспорт. Той потвърди, че засега нито една от митниците на Турция не е докладвала за влизането на Ванс, след което продължи с доклада за организираната снабдителна и логистична поддръжка.

ФБР не разполагаше с постоянен агент в Турция. Най-близкият филиал на Бюрото се намираще в Атина, за да помага на полицията в разследването на наскорошните терористични актове. На този етап отношенията на САЩ с правителството на Турция можеха да се определят в най-добрия случай като обтегнати, благодарение на продължаващия хаос в Ирак.

Ертугрюл увери Райли, че ако се налага, може да му уреди полицейски ескорт, който да ги очаква в Даламан. Райли отказа предложението, защото изобщо не му се искаше се разправя нито с езикови бариери, нито с местната бюрокрация. Само помоли Ертугрюл да направи всичко възможно да уведоми властите там за тяхното присъствие. Той щеше да поддържа връзка с тях и да извика подкрепления, ако се наложеше, макар дълбоко в себе си да подозираше, че вероятно щеше да му се наложи да се справя сам.

Райли бе използвал престоя в Истанбул и за да си осигури малко по-подходящо облекло. В ръката си вече държеше торба, в която се намираха работните му дрехи и временните документи, с които Ертугрюл го беше снабдил вместо паспорт. Торбата съхраняваше също така и сателитен телефон, който му бе даден от техния офицер за свързка. Чрез него и чрез станцията на Министерството на отбраната в Хавай, той щеше да поддържа връзка с останалата част от света, независимо в кое затънтено кътче на планетата го запратеше това приключение.

Освен всичко изброено вътре се мъдреше и неговият браунинг, за който Ертугрюл бе така добър да го снабди с допълнителни пълнители.

Тес пък се възползва от престоя им в Истанбул, за да се обади в дома на леля си и да говори с майка си и дъщеря си. Разговорът ѝ определено беше труден. Ким ѝ липсваше, а болката ѝ се увеличи още повече, когато чу гласа на дъщеря си по телефона. Успокоението ѝ бе, че детето си прекарва много добре в Аризона. Далеч по-мъчително обаче бе да обясни на майка си какво е намислила. Положи максимални усилия да я успокои, а накрая дори прибегна до името на Райли, но за съжаление този факт притесни Айлийн още повече.

Защо ще я придружава агент на ФБР, щом изобщо не е опасно? Тес си измисли някакво извинение, че е тук само като страничен експерт, а после използва включването на високоговорителите на летището, за да се извини, че не чува и затвори телефона. След като го направи, се почувства отчайващо зле. Но после си даде сметка, че каквото и да кажеше на майка си, само фактът, че е в чужбина, беше достатъчен, за да изправи Айлийн на нокти.

Онова, което обаче почти не забеляза, бе мъжът с жълтеникавите очи, който случайно се блъсна в нея, докато Тес си проправяше път към дамската тоалетна след злополучния разговор с майка си. Беше

съборил чантата с колелцата от ръката ѝ, но после любезно се наведе, за да я вдигне, и се отдалечи, едва след като се увери, че дамата е добре.

Определено забеляза, че мъжът вони на цигари, но тя знаеше, че повечето мъже в Турция пушеха. И въобще не обърна внимание на миниатюрното черно кръгче, с размерите на дребна монета, което той прикрепи към едно от колелцата на дъното на чантата ѝ.

И сега, дърпайки след себе си чантата, Тес вървеше заедно с Райли през задушния, претъпкан терминал към гишето за коли под наем. Ведат Ертугрул ги бе снабдил със стек минерална вода, два спални чувала и найлонова палатка. Не след дълго двамата вече седяха в леко очукания паджеро, с който се отправиха по хилядолетните стъпки на шепа корабокруширали рицари тамплиери.

На волана седеше Райли, а Тес изпълняваше ролята на навигатор. В скута си бе разстлала пъстра поредица от карти и бележки, чрез които се опитваше да уточни маршрута, следван от Ал-Идриси.

Когато брегът остана далеч зад тях, гъсто построените къщи и ниските кооперации отстъпиха място на по-спокоен и живописен пейзаж. По-голямата част от някогашната ликийска брегова линия бе съхранена като историческа забележителност, още преди построяването на летище „Даламан“, което бе спасило региона от превръщането му в поредица от големи скъпарски курорти.

Тес и Райли скоро се оказаха наред приятната, пасторална обстановка на по-стари имоти, заградени с груби каменни зидове и ръждясали огради от ковано желязо, под благите сенки на огромни борове. Земята и от двете страни на пътя изглеждаше богата и плодородна, изобилстваща от зеленина и малки горички. Вдясно от тях горите като че ли ставаха по-гъсти.

След около час стигнаха Кьойджейъз — градче, сгушено на брега на голямо, тайнствено езеро, някога част от естествено пристанище. Над тях се възправяха величествени скали с изкусно издълбани високо в тях гробници — останки от една от множеството цивилизации, някога населявали този регион.

След като подминаха града, Тес каза на Райли да отбие от главния път. Асфалтът по отбивката бе неравен и издълбан от стихииите. Стана ясно, че отгук нататък пътуването нямаше да бъде особено лесно, но засега паджерото се представяше доста добре.

Около тях се редуваха маслинови и лимонови горички, житни поля и доматени плантации, а самите пътища представляваха сякаш коридори между стари ливанови дървета. Ярките цветове и ухания на девствената природа съживиха притъпените от дългия полет сетива на Тес и Шон. А след това колата пое нагоре, навлизайки в гъсти гори, прошарени тук-там с по някое заспало селце.

Навсякъде около тях се съзираха бедните, примитивни и живописни белези на живот, непроменен от хилядолетия — жива история, недокосната от развитието на проспериралия Запад. Непрекъснато изникваха странни, зашеметяващи гледки: овчарка, предяща на вретено, докато наглежда стадото си; събирач на дърва, прегърбен под товара си; двойка волове, дърпащи дървено рало под лъчите на залязващото слънце.

Отвреме навреме Тес изпаднаше във възторг, когато откриваше пълно съвпадение между разказаното от Ал-Идриси и гледките около тях. Ала в преобладаващата си част мислите ѝ бяха посветени не толкова на дневниците на този велик пътешественик, а на одисеята на онези бедни, едва оцелели рицари, влачещи уморените си крака по същите тези пътища преди толкова столетия.

Вече се здрачаваше и джипът мина на фарове. Пътят се бе превърнал в тясна, камениста пътечка.

— Смятам, че за днес ни стига — отбеляза Райли.

Тес погледна картата си и отсече:

— Не е далече. Бих казала, че ни остават около тридесет-четиридесет километра.

— Може и да си права, но вече се смрачава, а не ми се иска да се ударим в някой по-голям камък и да счупим ос или, не дай си боже, нещо по-лошо.

Въпреки че Тес нямаше търпение да достигне крайната цел, беше принудена да се съгласи с него, когато го видя да завива към една относително равна полянка. При тази обстановка дори и спуканата гума би представлявала проблем.

Двамата излязоха от джипа и се огледаха. Зад розовеещите облаци над тях надничаха последните лъчи на слънцето. Иначе небето беше ясно. Полумесецът над тях им се стори неестествено близо. Райли си даде сметка, че е обграден от смущаваща тишина, на каквато изобщо не беше свикнал.

— Дали наблизно няма град, където бихме могли да отседнем?

Тес отново прегледа картата и заключи:

— Не, наблизно няма нищо. Последният е останал на десет километра назад.

Райли направи бърз, професионален оглед на мястото, където бяха спрели, и реши, че става за временна база. После се насочи към багажника и подметна:

— А сега да видим какво ни е подсигурил нашият човек в Истанбул!

Докато агентът издигаше палатката, Тес успя да запали малък огън. Не след дълго двамата се заеха с опустошението на хранителните продукти, с които ги беше снабдил Ертугрул — нагъваха пастърма и вкусен бюрек със сирене.

Райли наблюдаваше със задоволство как Тес отваря кутия с локум, как гълта лакомо едно голямо парче, а от пръстите ѝ капе захарен сироп.

— Този ваш човек тук е направо божествен! — отбеляза тя, преди да сложи в устата си второ парче локум. — Опитай, страхотно е! Така и не можах да му се наситя, когато бях тук предишния път.

— А Ванс по какъв случай беше дошъл? — попита Райли, докато си вземаше парче от кутията.

— Баща ми работеше на едни разкопки, недалече от Араратската аномалия. Уилям Ванс изгаряше от любопитство да погледне за какво става въпрос, та баща ми го покани — отговори Тес.

После разказа как през 1959 година един разузнавателен самолет „U-2“, на връщане от мисия над Съветския съюз, решил да направи няколко снимки и над района на Турция, които силно заинтригували аналитиците на ЦРУ. И продължили да поддържат интереса им години наред. Накрая информацията изтекла някак си и през 90-те години снимките най-сетне станали публично достояние. Предизвикали истинска сензация.

Оказало се, че високо в планината Арарат, недалече от върха ѝ, имало нещо, което много приличало на кораб. Близките кадри разкривали, че става въпрос за три огромни извити дървени греди, наподобяващи част от корпуса на гигантски плавателен съд.

— Ноевият ковчег — кимна Райли, припомняйки си вестникарските заглавия от онези години.

— Проблемът обаче бил, че дори и в края на Студената война районът си оставал все така чувствителен. Планината се намира само на осемнадесет километра от руската граница, и по-малко от тридесет — до Иран. Все пак шепа хора получили разрешение и се опитали да се изкатерят там, за да проверят за какво всъщност става въпрос. Един от тях е бил Джеймс Ървин, астронавтът. След като стъпил на Луната, той станал фанатичен християнин. Та Ървин направил опит да се покатери там, за да разгледа аномалията отблизо. При втория си опит обаче паднал и умрял.

Лицето на Райли се свъси.

— Е, ти какво мислиш? Наистина ли е Ноевият ковчег?

— Мнението на учените е, че не е. Просто чудато скално образувание.

— Но какво е твоето лично мнение?

— Нито един човек не е успял нито да го достигне, нито да го докосне. Единственото сигурно е, че легендата за някакъв потоп и за мъж с голям кораб, в който приютява множество животни, се съдържа в писания, датиращи още от времето на разцвета на Месопотамия, предхождащи написването на Библията с хиляди години. Което ме кара да мисля, че нещо подобно може би наистина се е случило. Не че целият свят е бил наводнен. Просто някаква голяма област от него, при това точно в този регион. И един човек е успял да оцелее, за да разкаже историята си на света.

В тона ѝ имаше нещо ужасно категорично, направо непрекословно, на което Райли не бе в състояние да устои. Не че вярваше особено на легендата за Ноевия ковчег, но...

— Странна работа — отбеляза замислено той.

— Кое по-точно?

— Досега си мислех, че археолозите гледат на загадките на древността с далеч по-отворено съзнание, отколкото останалите хора, и може би с някакво непрекъснато удивление какво ли се е случило в онези далечни времена. А твоят подход е толкова рационален, толкова аналитичен. Този подход не отнема ли част от магията?

Тя обаче не виждаше никакъв парадокс в подобно отношение.

— Аз съм учен, Шон. И съм точно като теб. Боравя със сигурни факти. Когато се заема с някакви разкопки, търся доказателства за това как хората са живели и умрели, как са водили войните си и са градили градовете си... Митовете и легендите оставям на други.

— Значи, щом нещо не може да бъде обяснено по научен път...

— Тогава вероятно не се е случило — кимна тя. После остави кутията с локум, изтри устните си със салфетка и се излегна лениво с лице към него. — Искам да те питам нещо.

— Давай!

— За тогава, на летище „Кенеди“.

— Да?

— Защо не ме смъкна от самолета? Можеше да ме арестуващ, без да ти мигне окото, права ли съм? Защо не го направи?

От дяволитата ѝ усмивка и от блясъка в очите ѝ той веднага разбра накъде клони. Безспорно беше решила да поеме нещата в свои ръце, което беше много добре предвид, досадното му колебание как да постъпи. Засега обаче реши да се задоволи с едно уклончиво:

— Не знам точно. — Но после допълни: — Сигурно съм знаел, че ще се държиш като истински трън в задника и ще опициши целия самолет и после терминала, ако те бях свалил.

— Можеш да бъдеш напълно сигурен — прошепна тя и се приближи.

Той почувства как сърцето му забива лудо, но все пак се помести леко, сведе поглед към нея и каза:

— Освен това си казах, какво пък! Нека да видим дали е чак толкова умна, за колкото се мисли!

Тя продължи да се приближава към него. Лицето ѝ вече се намираще само на сантиметри от неговото, а очите ѝ го обхождаха. Усмивката ѝ се разшири, когато каза:

— Брей, колко благородно от твоя страна!

Небето, гората, огънят... Всичко беше перфектно. Райли усети топлината на устните ѝ, които го подканяха нежно, и за миг като че ли всичко друго изчезна. Останалата част от света просто престана да съществува.

— Ами, как да ти кажа... Такъв съм си аз — благороден. Особено когато някой е тръгнал съвсем сам на... поклонение.

Тя отвори леко устни и прошепна:

— Като имам предвид, че си тук, за да ме защитаваш, може да се каже, че си нещо като мой личен... рицар тамплиер.

— Нещо такова.

— А наясно ли си — погледна го дяволито тоя, — че според официалния наръчник на тамплиерите сега би трябвало да останеш на пост цяла нощ, докато поклонниците спят?

— Сигурна ли си?

— Глава шеста, алинея четвърта. Можеш да провериш.

Боже, усещането беше направо нереално!

— Смяташ ли, че ще можеш да се справиш?

— Няма проблеми. Това ни е работата на нас, тамплиерите.

Тя се усмихна.

И той не издържа — наведе се и я целуна.

После се приведе по-близо и целувката стана по-настойчива. Двамата се сляха един в друг, забравили за всичко около себе си, превърнали се в една мисъл, обладани от мистичния прилив на чувства, ухания и вкусове.

И тогава стана нещо.

До болка познатото му прищраковане, което отнесе на мига съзнанието му към областите на мрака, към лицето на опустошената му майка и към мъжа във фотьойла, с безжизнено отпуснати ръце, към пистолета, лежащ най-невинно на килима до него, и към стената отзад, опръскана с кръв.

Райли се дръпна.

— Какво? — простена замечтано Тес.

Той се свъси вътрешно и седна, изпънал рязко гръб. Погледът му се беше отнесъл някъде много далече.

— Това... като че ли не е много добра идея.

Тя се надигна, прокара ръка през косата му, придърпа го към себе си и прошепна:

— Смя да не се съглася с вас, господине! Смятам, че идеята е много, много добра!

И пак го целуна, но точно в мига, в който устните им се сляха, той отново се дръпна.

— Сериозно говоря.

Тес се изправи на лакът, изгубила ума и дума. А той просто я изгледа отчаяно.

— Господи, ама ти наистина говориш сериозно! — После наклони глава и дяволитата ѝ усмивка се върна. — Да не би това да е някакво въздържание по случай Великите пости?

— Нищо подобно.

— Добре де, тогава за какво става въпрос? Не си женен. Напълно съм убедена, че не си и гей. А последния път, когато се видях в огледалото, ми се стори, че не изглеждам никак зле. Тогава какъв е проблемът?

— Трудно е за обяснение.

— Нищо, ти опитай.

— Знам, че почти не се познаваме и може би аз самият избързвам, обаче наистина много те харесвам и... има някои неща около мен, които може би трябва да знаеш, дори и ако... — Не довърши, но смисълът беше повече от ясен: „Дори и ако в резултат на откровението си те загубя“. — Става въпрос за баща ми.

Това буквално я слиса.

— И какво общо има всичко това с нас? Ти ми каза, че си бил малък, когато той е умрял, и че ти се е отразило много силно. — Видя го да примигва. Още от мига, в който той беше споменал за това преживяване, тя усети, че напипва най-болезненото му място, но сега реши, че е крайно време да знае. — Какво точно се случи?

— Той се самоуби. С пистолет. Без никаква причина.

Дълбоко в себе си Тес усети как въздъхва успокоено.

Въображението ѝ я беше отпредило към още по-мрачни кътчета на миналото му.

— Как така без никаква причина? Все трябва да е имало някаква?

— Точно там е въпросът. Причина нямаше. Или поне нищо смислено. Той никога не бе изпадал в мрачни настроения. Впоследствие разбрахме, че е бил болен, че е страдал от депресия, но и за нея нямаше никаква причина. Имаше хубава работа, която много обичаше, живеехме доста добре, имаше любяща съпруга. По всички външни признаци можеше да се смята, че е имал страхотен живот. Но това не му попречи да си пръсне мозъка.

Тес се приведе към него и прошепна:

— Това е истинска болест, Шон. Медицинско състояние, химически дисбаланс, както искаш го наречи. Ти сам го каза — баща ти е бил болен.

— Да, знам. Проблемът обаче е, че заболяването е генетично. Вероятността и аз да го развия е едно към четири.

— Да, но вероятността да не го развиеш е три към четири! — усмихна се тя. Но като видя, че не е успяла да го убеди, попита: — Пиел ли е някакви лекарства?

— Не. Това стана, преди прозакът да се превърне в заместител на аспирина.

Тя се замисли, след което попита:

— Ти ходил ли си на преглед?

— В моята работа сме длъжни да преминаваме психо-прегледи на всеки шест месеца.

— И...?

— Засега не са открили нищо нередно.

— Хубаво — кимна Тес. — Защото аз също не виждам подобни признаци.

— Не виждаш ли?

— Виждам нещо в очите ти — прошепна тихо тя. — Виждам някаква дистанцираност, сякаш изведнъж издигна стена между нас, като че ли криеш нещо. Отначало си мислех, че това е твоят начин на действие — нали се сещаш, на човека със значката, на сериозния, непреклонен тип. Но разбери едно, случилото се не означава, че същото ще стане и с теб!

— Ами ако все пак стане? Вече минах по този път и видях как това се отрази на майка ми. Затова не бих подложил нито теб, нито който и да било друг, когото обичам, на подобно изпитание!

— И затова си решил да се изолираш от целия свят?! Стига, Шон! Все едно да ми заявиш, че не трябва да бъдем заедно, защото баща ти е починал от рак! Кой може да знае какво ще се случи някога с него? Просто продължава да си живее живота и да се надява всичко да се развие добре!

— Обаче не всеки се събужда една сутрин и решава да си пусне куршум в главата. Проблемът е, че виждам в себе си част от него. Когато го направи, той не беше много по-стар, отколкото съм аз сега. Понякога, когато се гледам в огледалото, виждам не себе си, а него — неговото изражение, неговият поглед, и това ме плаши не на шега!

Тя поклати безсилно глава и отбеляза:

— Нали каза, че твоят свещеник ти е помогнал да преодолееш загубата?

Райли кимна отнесено и отвърна:

— Моят баща не беше особено религиозен. За него вярата нямаше място в този свят, а майка ми — тя вървеше по неговите стъпки, защото и без това не беше особено духовна личност. След като той почина, тя се затвори в себе си. Напълно. Аз не можех да проумея защо той го направи, как не се усетихме, че приближава нещо подобно, как не успяхме да го спрем. Майка ми се превърна в пълна развалина. И накрая започна да прекарва все повече време с нашия енорийски свещеник, който постепенно заговори и на мен. Той ми помогна да разбера защо нито един от нас не трябва да се обвинява за случилото се и ми показа другата страна на живота. Така църквата се превърна мое убежище и аз никога не мога да го забравя.

Тес се надигна решително и отбеляза:

— Знаеш ли? Благодаря ти много за загрижеността и предупреждението — изключително благородно от твоя страна, обаче трябва да знаеш, че това въобще не ме плаши! Ти държеше аз да го знам и сега го знам. И това ми стига. Ала не смятам, че можеш да продължаваш в този дух, не смятам, че можеш да позволиш на нещо, което вероятно никога няма да ти се случи, да провали целия ти живот! Защото, ако продължиш, сам ще го превърнеш в сбъднало се пророчество. Ти не си той, разбра ли?! Трябва да го оставиш в миналото, да си живееш твоя живот! А ако не се получи, значи някъде си сгрешил. Много!

— Това е моят живот. Това права.

— Е, може от време навреме да правиш и нещо друго — усмихна се отново тя. — Като например да си затвориш устата и да ме целунеш!

Погледът на Райли се плъзна по лицето ѝ. Тя се опитваше да проумее живота му, да му вдъхне оптимизъм. Усети как в него се надига нещо познато, нещо, което бе започнал да разпознава, само когато беше около нея — чувството, че е жив.

Приведе се към нея и я придърпа плътно към себе си.

Когато двете фигури на екрана се приближиха една до друга, сиво-сините им топлинни отражения се сляха в една безформена буца.

Приглушените гласове вече бяха изчезнали, заменени от задъханите звуци на смъкващи се дрехи и на тела, които се движат в синхрон.

Де Анджелис хвана с две ръце топлата чаша кафе и се загледа отегчено в екрана. Бяха паркирали на скалата, надвиснала над полянката, където Тес и Райли бяха разположили нощния си лагер. Задната врата на бежовия лендкрузър беше отворена и отвътре се виждаха два екрана, проблясващи в мрака.

Единият от екраните беше на лаптоп, от който излизаше кабел, свързващ го с инфрачервена термална камера за наблюдение, поставена на триножник и обхващаща цялата долина под себе си. На втори триножник се мъдреше параболичен насочен микрофон. Другият екран принадлежеше на системата за глобално позициониране. Той проблясваше, сочейки местонахождението на проследяващото устройство, прикрепено тайно под пътническата чанта на Тес.

Свещеникът се обърна и огледа тъмната долина под себе си. Изпита приятно задоволство. Всичко беше под контрол, а точно така му харесваше най-много. Вече бяха много близо и ако имаха късмет, като нищо щяха да изпреварят Ванс. Де Анджелис все още нямаше представа накъде са се запътили — би предпочел да разполага и с аудио връзка в колата им, но засега не им се беше предоставила възможност за поставяне на подслушвателно устройство. Не че имаше някакво значение.

Накъдето и да се бяха запътили, той беше по петите им и ще ги причака, за да им го измъкне от ръцете.

Това беше лесната част. По-трудната беше какво да прави с тях, когато всичко приключи.

Де Анджелис огледа още веднъж екрана пред себе си, след което изхвърли остатъците от кафето си в храстите.

Засега не възнамеряваше да се тормози по този въпрос.

Когато Тес се събуди, светлината на деня вече проникваше през стените на палатката. Тя протегна сънливо ръка, но напипа само празно място. Беше сама в спалните чували, които бяха свързани заедно. Седна, спомни си, че е гола и се присегна към дрехите си.

Когато се показа навън, слънцето беше по-високо, отколкото очакваше. Погледна си часовника и разбра защо. Беше девет часа и слънцето се намираше почти по средата по пътя си в ясното, чисто небе.

Примижа, огледа се и откри Райли, изправен до паджерото, разсъблечен до кръста. Бръснеше се, използвайки топлата вода от походната кана.

Когато се приближи, той се обърна и я посрещна с думите:

— Кафето е готово.

— Този ваш Ертугрюл ми харесва все повече и повече — удиви се тя, разглеждайки вдигация пара термос. Наситеното ухание на черното кафе изостри сетивата ѝ. — Вие очевидно умеете да пътувате със стил.

— А ти си мислеше, че парите от данъците ти отиват напразно!

Той изтри пяната за бръснене от лицето си и се приведе, за да я целуне. Тес отново зърна малкото, дискретно сребърно кръстче, което висеше на тънка верижка на врата му. Хората в наши дни вече не носеха често подобни неща. Тес усети, че кръстчето излъчва някакво древно очарование, което я развълнува. Досега никога не бе смятала, че ще хареса този символ, но сега, на неговите гърди, той изглеждаше някак си различно. Пасваше му, беше неразривна част от самото му съществуване.

Не след дълго джипът отново беше на път. Изяждаше дупките и издутините на пътя, водещ ги все по-навътре в сушата. Минаха покрай няколко изоставени къщи и малка ферма, а после завиха и замениха тесния път с още по-тясна горска пътечка, виеща се нагоре по стръмния сипей.

Подминаха малка горичка с балсамови дървета, в която млад селянин събираше уханна смола. Веднага след това пред очите на Тес изникна планината и тя усети надигащото се в гърдите ѝ вълнение.

— Ето там, виждаш ли? — извика тя и посочи към билото в далечината с ясно очертан, симетричен профил. — Там е! Двойната гърбица на хребета Кенджик. — Очите ѝ се плъзнаха жадно по бележките и картата в скута ѝ, докато ги сравняваше с изгледа пред тях. — Стигнахме! Селото трябва да се намира в долината от другата страна на тези планини.

Пътеката навлизаше с гъста борова гора и когато накрая излязоха от нея, завиха покрай ниско хълмче, откъдето джипът без всякакво усилие се понесе нагоре към хребета.

Не беше очаквала точно това. Гледката се стовари отгоре ѝ като ковашки чук. Там, точно пред тях, закътано в долината между два зелени склона с гъсти борови гори, се простираше огромно езеро.

Тес замръзна на място, втрещена пред себе си. После хвана дръжката на вратата и изскочи от джипа, още преди да беше напълно спрял. Втурна се към ръба на хребета и зяпна неразбиращо. От единия до другия край на долината се простираше тъмно, спокойно проблясващо под слънчевите лъчи планинско езеро.

— Не разбирам — отрони тя. — Би трябвало да е тук.

— Сигурно някъде сме завили погрешно — обади се Райли.

— Изключено! — извика Тес, докато мисълта ѝ продължаваше да преповтаря всяка подробност от пътуването, всеки знак, който бяха забелязали по пътя. — Всичко си пасваше! Просто тръгнахме по неговия маршрут, описан в писмото. Би трябвало да е някъде тук!

Отказвайки да приеме безспорната си грешка, тя навлезе в горския гъсталак и излезе в друг край на хребета, за да огледа обстановката по-добре. Райли я последва.

Езерото се простираше до края на долината вдясно от тях. Противоположният му край беше скрит сред гъстата гора отсреща. Тес продължаваше да се взира в спокойните води, неспособна да повярва на очите си.

— Просто не разбирам!

— Трябва да е някъде тук. Вероятно сме объркали нещо по пътя.

— Добре де, ама къде? — обърна се раздражено към него тя. — Вървахме точно по неговото описание, чак до двойния хребет! — После сведе отново поглед към картата и заяви: — А това езеро даже не фигурира тук!

После вдигна поглед към него и въздъхна отчаяно. Той я прегърна и каза:

— Виж сега, близо сме. Сигурен съм! Пътуваме вече часове наред. Какво ще кажеш да намерим някое градче или село, за да похапнем свястно? И когато се настаним удобно, пак ще прегледаме бележките ти.

Попаднаха на малко селце, типично за региона. Старец със сбръчкано лице и тъмни, хитри очички прие поръчката им, която се състоеше просто в съгласието им да хапнат онова, което бе в състояние да им предложи заведението. Не след дълго на масата пред тях се озоваха две бутилки бира „Ефес“ и голяма чиния с лозови сърмички.

Тес бе потънала в проучване на бележките си. Вече се беше поуспокоила, но разочарованието изобщо не я беше напуснало.

— Яж! — подкани я Шон. — После ще можеш да се цупиш по-добре!

— Не се цупя! — изгледа го гневно тя.

— Нека погледна и аз.

— Къде?

— В бележките ти. Да ги прегледаме заедно, стъпка по стъпка.

Тес бутна настрани бележките и стисна силно юмруци.

— Близко сме! Усецам го с всяка фибра на тялото си!

Старецът се приближи към тях с две чинии печено агнешко със зеле. Райли го проследи с поглед как поставя чиниите на масата, после му кимна в знак на благодарност и отново извърна очи към Тес.

— Защо не попитаме стареца?

— Беер ел Сифсааф не фигурира на картите вече стотици години — промърмори тя. — Стига, Шон! Човекът е стар, но не чак толкова!

Райли обаче изобщо не я слушаше. Погледът му беше фиксиран върху стареца, чието лице се озари от беззъба усмивка, когато му кимна. Прилив на надежда заля агента.

— Беер ел Сифсааф? — обърна се бавно той към стареца, а после изрече много бавно: — Знаете ли къде е?

Старецът се усмихна и закима енергично.

— Беер ел Сифсааф — изрече. — Evet^[1].

Очите на Тес светнаха и тя се изправи на крака.

— Какво?! — Старецът отново кимна. — Къде? — извика тя. — Човекът очевидно продължаваше да изразява съгласие, но при тази дума нещо се обърка. Тя се смръщи, а после повтори на турски: — Nerede^[2]?

Старецът посочи към хълма, от който току-що бяха слезли. Тес вдигна поглед и проследи протегнатия му пръст. Старецът махаше с ръка на север.

След няколко минути паджерото отново гълташе ската нагоре. Старецът, който беше седнал отпред до Райли, бе сграбчил здраво дръжката в горната част на вратата и се потеше от ужас, докато гледаше как планината профучава покрай него, а вятърът шиба лицето му през отворения прозорец. Молбите му да карат по-бавно само подклаждаха настървението на Райли, който натискаше здраво педала на газта. Тес се бе облегнала зад тях и очите ѝ следяха пейзажа за някакви знаци.

Точно на хребета, от който бяха зърнали езерото, старецът посочи напред и извика:

— Göl, göl^[3]!

Райли извъртя рязко волана и пое по още по-тъсна пътечка, която не бяха забелязали преди. Джипът се вклини напред, без да се впечатлява от клоните, които го биеха от всички страни. След още около километър дърветата отстъпиха и те се озоваха на друг хребет.

Старецът се хилеше и сочеше възбудено долината. Стана ясно, че е там. Но когато пред тях се откри самата долина, Тес не можа да повярва на очите си. Беше същото езеро.

Погледна отчаяно към Райли, който тъкмо натискаше спирачките. Всички слязоха. После се насочиха към ръба на хребета, а старецът продължаваше да кима самодоволно. Тес го наблюдава известно време, после поклати глава и се обърна към Шон:

— Страхотен водач си намерихме, няма що! — После се обърна пак към стареца и повтори: — Беер ел Сифсааф? Къде?

Челото на стареца се сбърчи озадачено.

— Ей там! — отговори той на турски и посочи към езерото.

Райли пристъпи още няколко крачки и огледа още веднъж околността. Оттук се виждаше цялото крайбрежие на езерото, включително и западния му край, който преди това беше скрит от гората.

После се обърна към Тес и се ухили саркастично.

— О, вие, неверници!

— Какво би трябвало да означава това?

Той я подкани с жест да се приближи към него. Тес погледна към стареца, който също закима ентусиазирано, а после, още по-озадачена, се приближи до Райли.

От тази нова гледна точка Тес зърна пред себе си края на езерото — бетонен път, който се простираше от единия край на хребета чак до другия. Стена на язовир.

— О, Господи! — отрони се от устните ѝ.

Райли извади бележник от джоба си и надраска на него груб чертеж на хълмовете, които се простираха пред тях и обграждаха езерото. После добави и няколко къщи на дъното на езерото и показа чертежа на стареца, който веднага грабна химикала му, драсна знака „X“ точно на дъното и заяви на турски:

— Селото беше тук! Беер ел Сифсааф!

Тес и Райли се спогледаха, а после той ѝ показа грубия си чертеж, потвърждавайки подозренията ѝ.

— Точно тук е. Под водата. Този язовир е залял цялата долина заедно с останките от селото. И сега всичко се намира на дъното му.

[1] Да (тур) — Бел. прев. ↑

[2] Къде? (тур) — Бел. прев. ↑

[3] Езеро (тур.) — Бел. прев. ↑

Старецът вече се чувстваше много по-удобно, седнал до Райли, който провираше джипа внимателно по неравната пътека надолу, докато накрая достигнаха брега на езерото.

Наистина беше огромно. Водната повърхност беше гладка и прозрачна като стъкло. В другия край съзряха цяла поредица от стълбове, някои електрически, други телефонни, и Райли предположи, че сигурно някъде там има и път.

Високо нагоре се виеше друга дълга редица стълбове, излизащи от самия язовир, прекосяващи северния хребет и отправящи енергията му към цивилизацията. Но като се изключеше изкуственото езеро, цивилизацията не беше успяла да достигне тази местност. Горите и планините, високите планински върхове наоколо, както и като цяло не особено приветливият терен, изглеждаха точно така, както са ги видели и рицарите тамплиери, минали по този път преди седемстотин години.

Пред тях се извиси язовирната стена. Вече не по-малко нетърпелив от Тес да достигне крайната им цел, Шон Райли натисна педала на газта и се спусна по хубавия път, опнал се по горната част на масивната бетонна конструкция. Вляво от тях язовирната стена се спускаше поне шестдесет метра надолу. В другия край на пътя се виждаше станцията за поддръжка на съоръженията, към която ги водеше старецът.

Докато напредваха по пътя, Райли не пропусна възможността да огледа обстановката. Не се забелязваха никакви признаци на живот, въпреки че не можеше да бъде сигурен, тъй като горската растителност бе много гъста, а сенките ѝ представляваха идеално убежище за всеки, който не искаше да бъде видян. Откакто бяха навлезли в последната фаза на пътешествието, той бе започнал да си отваря очите на четири, но досега не бе зърнал нищо, подсказващо за външни посетители. Вероятно положението щеше да бъде по-различно в разгара на туристическия сезон, но точно сега като че ли бяха сами.

Не че подобни заключения успокояваха агента. Ванс бе доказал, че винаги е една крачка пред тях, а освен това бе демонстрирал упорита решителност и неотклонност в преследването на целта си.

Той със сигурност беше някъде тук. Наблизо.

Използва времето, докато пътуваха към язовирната станция, за да попита стареца дали и някой друг не го е питал за селото на дъното. След период на чудата езикова акробатика той схвана, че старият човек не е виждал никого, който да пита за това място. Може пък този път по изключение те да са с една крачка напред. Но за всеки случай, преди да паркира джипа пред малката станция, той отново огледа околността.

Отпред бе паркиран ръждясал бял фиат. От другата страна като че ли също идваше път. Изглеждаше равен и относително нов.

— Ако това е път — обърна се той към Тес, — щяхме да пристигнем за двойно по-кратко време.

— Когато приключим задачата си тук, нищо не ни пречи да си тръгнем по него — ухили му се тя.

Настроението ѝ се беше променило коренно, когато се обърна към него и после скочи след стареца, който вече поздравяваше някакъв по-млад мъж, появил се точно в този момент от станцията.

Райли реши да изчака за малко в колата, докато я наблюдаваше как крачи с дългите си крака към двамата местни жители. Непоправима е! В какво, за бога, се забърквам, като се хванах с тази жена?! Беше ѝ предложил да съобщят за местонахождението си и да изчакат пристигането на екипа специалисти, които щяха да се справят по-лесно със задачата, като я увери, че ще направи всичко възможно откритието да бъде на нейно име.

Без да ѝ трепва окото обаче, тя махна с ръка, отказвайки предложението му, като го помоли да изчака още мъничко. И въпреки онова, което му подсказваше опитът и здравият му разум, той отстъпи, прекланяйки се пред напора на нейния ентузиазъм.

Тя бе решила да извърви лично целия път. Дори бе настояла засега Райли да не припарва до сателитния телефон, докато тя самата не се увери точно за какво става въпрос.

Тес вече разговаряше оживено с младия човек — инженер на име Окан. Той беше дребен и хилав мъж с гъста черна коса и забележителни мустаци, а ухиленото му изражение подсказа на Райли, че чарът на Тес вече е започнал да действа и че неохотата на човека да

им сътрудничи постепенно се стопява. Окан знаеше малко английски, което си беше направо благословия.

Агентът от ФБР наблюдаваше как Тес обяснява, че те са археолози с интерес към старите църкви, особено онези, които се намират на дъното на новите язовири. Инженерът на свой ред разказа, че долината е била залята през 1973 година — две години, след като картата на Тес е била отпечатана. И сега този язовир осигурявал по-голямата част от електричеството за благоденстващото южно крайбрежие на Турция.

Но следващият въпрос, който Тес зададе на инженера, накара Райли да се смръзне.

— Сигурно разполагате с водолазна екипировка, нали? За проверка на съоръженията.

Окан се оказа точно толкова изумен, колкото и самият Райли.

— Да, така е. Но защо?

Тя автоматично стопи съмненията им, като изрече:

— Бихме искали да наемем два екипа.

— Искате да се гмурнете, за да търсите онази църква? — изгледа я ошашавено инженерът.

— Точно така — кимна безгрижно Тес, а после разтвори ръце и отбеляза усмихнато: — Перфектен ден за тази цел, не мислите ли?

Инженерът погледна първо към Райли, а после към стареца, не знаеше какво да й отговори.

— Да, разполагаме с оборудване, обаче то се използва само един-два пъти годишно. И сигурно има нужда от проверка. Не знам дали...

Без каквото и да е колебание тя отсече:

— Двамата с колегата ми можем да го проверим. Непрекъснато го правим. Е, къде е?

Райли я погледна не особено убедено. Тя му отвърна на погледа, но нейният излъчваше абсолютна увереност. Той продължи да разсъждава върху безумното ѝ изявление, че и двамата са опитни гмуркачи. За нея не знаеше, но той самият беше взел само няколко най-основни урока по подводно плуване. И все пак не възнамеряваше да я излага пред тези двама непознати. Просто реши да тръгне с нея, за да види докъде ще я доведе безразсъдната ѝ решителност.

Но Окан очевидно още се колебаеше.

— Ами... не съм сигурен... Нямам право да правя нещо подобно...

— О, не се притеснявайте! Всичко ще бъде наред! — отправи му поредната си лъчезарна усмивка тя — Разбира се, че ще ви подпишем документ, че ние поемаме цялата отговорност. Освен това за нас ще бъде удоволствие да платим известна такса на... компанията, за използването на оборудването.

Паузата, която направи, преди да изрече думата „компания“, беше перфектно изчислена. Ако беше по-кратка, Окан нямаше да разбере посланието. Ако беше пък по-дълга, сигурно щеше да се почувства обиден от едно толкова тромаво предложение за подкуп.

Дребният човек я изгледа, после мустаците му потрепнаха и той отвърна:

— Окей. Елате с мен. Ще ви покажа с какво разполагаме.

От офиса се спускаше тясна стълба, водеща до пращен склад, претъпкан с безразборно нахвърляни купчини оборудване и осветен от флуоресцентна лампа, която непрекъснато примигваше и жужеше. Под синкавата светлина Райли различи инструменти за заваряване, бутилки с пропан бутан, ацетиленова горелка, а в ъгъла — водолазна екипировка.

Остави Тес да се разправя с тази задача. Докато я наблюдаваше как оглежда експертно нещата, си даде сметка, че археоложката си разбира от работата.

— Не са от най-новите, но ще станат — отсече накрая.

Не успя да намери единствено компютър за гмуркане, но реши, че ще им се наложи да се справят и без него. Зърна на стената карта на язовира и попита Окан каква е дълбочината. Според него била не повече от деветдесет-сто метра. Тес огледа картата и се смръщи.

— Когато стигнем на дъното, няма да разполагаме с много време. Затова ще се наложи да започнем гмуркането точно над самото село.

После се обърна към инженера и го попита дали има някакъв начин, по който да разберат точното местоположение на някогашното село. Дребният мъж се почеса, очевидно обмисляйки въпроса. Накрая отсече:

— Трябва да говорите с Рюстем. Той е живял в това село, преди да бъде залято, и никога не е напускал района. Ако някой знае къде е онази църква, то това е само той.

Райли изчака Окан да излезе, след което се приближи до Тес и прошепна:

— Това е истинска лудост! Трябва да извикаме специалисти!

— Ти май забравяш, че аз също съм специалист! Правила съм го стотици пъти!

— Да де, но не по този начин. Освен това изобщо няма да бъда спокоен и двамата да слезем долу, а тук да не остане никой, за да държи нещата под око.

— Налага се да опитаме! Стига де, нали сам каза, че наоколо не се вижда жива душа! Очевидно сме успели да изпреварим Ванс. — Приблужи се до него и със светнали очи допълни: — Вече не можем да се откажем! Не и когато сме толкова близо!

— Добре де, но само едно гмуркане! — предаде се отново той. — А после ще се обадим.

Отправила се вече към вратата, тя се обърна и заяви:

— Нека бъдат две.

Изнесоха водолазните костюми и оборудването горе и натрупаха всичко в багажника на джипа. Окан покани Тес в ръждясалия си фиат, като помоли Райли да го следва със стареца. Райли погледна към Тес, която му намигна съзаклятнически, след което сви дългите си крака в тясната кола — за огромна радост и наслада на дребничкия инженер.

Паджерото тръгна след колата на Окан по асфалтовия обслужващ път. След около километър инженерът намали и спря до ограден с вериги двор, в който бяха струпани бетонни блокове, дренажни тръби и десетки празни варели — обичайният боклук, оставащ след края на всеки строеж.

Из двора щъкаше мъж с традиционна турска роба и фес. Райли се досети, че тук като че ли е в ход доходоносен частен бизнес и затова въобще не беше изненадан, когато Окан представи мъжа като свой чичо.

Рюстем им се ухили с беззъба усмивка, след което се заслуша напрегнато, докато племенникът му го засипваше с въпроси, след което

отговори с изобилие от ръкомахания и ентузиазирани кимания.

Окан се обърна към Тес и Райли и обясни:

— Чичо ми си спомня останките от селото много добре. В продължение на много години е водил козите си на онова място. Каза, че днес е останала само част от старата църква. — Тук сви рамене и реши да вметне свой коментар: — Или поне е било така, преди язовирът да я залее. Близко до църквата имало кладенец и той си спомня... мmmm... — Тук направи пауза, очевидно търсейки подходящата дума. — Мъртвия корен на много голямо дърво.

— Дънера — подсказа Тес.

— Дънера, точно така. На плачеща върба.

Тес се обърна към Райли с очи, блеснали от нетърпение.

— Е, какво ще кажеш? — изрече уж нехайно той. — Струва ли си да погледнем?

— Щом настояваш! — ухили му се тя.

Благодариха на Окан, а стареца взеха с тях. Инженерът хвърли последен мечтателен поглед след Тес. Не след дълго двамата с Райли вече си обличаха водолазните костюми близо до брега, където Рюстем държеше две малки гребни лодки. Качиха се на едната, Рюстем я бутна, а после се качи и той. Взе веслата и започна да гребе с лекотата на човек, който е правил това цял живот.

Тес се възползва от възможността да напомни на Райли рутинните процедури, които той си спомняше само бегло от единственото си подобно приключение на Каймановите острови преди четири години. Рюстем спря да гребе някъде по средата меяоду източния и западния бряг, на около километър от язовирната стена. Докато си мърмореше нещо под носа, той се обърна последователно към всяко възвишение наоколо, използвайки едно от веслата като жалон, за да определи местонахождението им. През това време Райли хвърли двата водолазни скафандъра във водата и се обърна към Тес:

— Какво, според теб, ни чака там, долу?

— Засега не знам — промълви тя, вторачена тържествено във водната пустош. — Да се надяваме, че все още ни чака.

Спогледаха се мълчаливо, но после осъзнаха, че старецът е прекратил проучванията си и им се хили победоносно. Посочи надолу и изрече на турски:

— Църквата е точно тук долу.

Думите му прозвучаха доста сходно с тези, използвани от стареца в ресторанта.

— Ясно — кимна Тес.

— Какво точно каза той?

— Откъде да знам?! — махна небрежно тя, докато прекрачваше лодката. — Но почти съм сигурна, че изрече думата за църква, така че сигурно е това. Хайде, идваш ли?

И преди той да успее да каже каквото и да било, тя вече си беше сложила водолазния скафандър и се бе гмурнала по гръб в язовира, почти без да разплиска водата около себе си. След един поглед към Рюстем, макар и не чак толкова грациозно, Райли последва Тес в тъмните води.

Докато се спускаха надолу в студения мрак на езерото, Тес усети, че я изпълва познатият прилив на адреналин — усещане, което не бе изпитвала доста отдавна. Имаше нещо почти мистично в очакването да видиш неща, които не са били зървани от човешки очи в продължение на стотици и хиляди години. На сушата, където изкопаваха останки от отдавна загинали цивилизации, стояли цяла вечност скрити под пясъци и пластове пръст, усещането беше достатъчно замайващо. Но когато вероятният обект се намираше под тонове вода, беше още по-велико.

А точно това спускане беше нещо много повече, поне според нея. Докато преобладаващата част разкопки или гмуркания започваха с обещанието за някакво голямо откритие и накрая се оказваха пълно разочарование, то този случай бе напълно различен. Поредицата от следи и насоки, довели ги до това езеро, характерът на кодираното послание, както и крайностите, до които хората бяха готови да стигнат, за да го намерят, подсказваха, че днес тя се намираше на прага на археологическо откритие с далеч по-голяма значимост, отколкото всичко, на което някога смееше да се надява.

Вече се намираха на шест метра дълбочина и продължаваха да се спускат бавно. Някъде между студа и очакването като че ли всяка пора от тялото ѝ бе внезапно оживяла. Вдигна очи към огрятата от слънцето водна повърхност.

Лодката на стареца висеше спокойно над тях. Водата беше бистра, като се имаше предвид, че се намираха в една насилствено обуздана река, но с всеки следващ метър мракът ги обгръщаше все повече и повече.

Все още нямаше никакви признаци, че са достигнали дъното. Тес включи водолазната лампа, която държеше — наоколо се носеха малки частици, движещи се бавно напред от течението, по посока към стената. Погледна към Райли, който потъваше до нея. Подмина ги стадо пъстърви, които се спряха, погледнаха ги любопитно, след което отново се впуснаха напред.

Забеляза, че Райли ръкомаха ожесточено надолу. Дъното постепенно се приближаваше. Отначало я побиха тръпки — въпреки дългогодишните наноси, утаявали се в язовира, това дъно не приличаше на морските дъна, с които беше свикнала. Беше си точно това, което е било някога — потопена долина, изпъстрена със скали и камъни, с голи дънери на отдавна загинали дървета. Всичко беше покрито с дебел слой водорасли.

Заплуваха един до друг, движейки се спираловидно, за да оглеждат бавно дъното. Първа ги забеляза тя. Старецът се оказа абсолютно точен в преценката си — защото там, едва различими сред този неземеен пейзаж, се възправяха призрачните останки от селцето.

Отначало единственото, което Тес бе в състояние да различи, бяха разхвърляните неравномерно ерозирани каменни стени. Постепенно обаче очите ѝ се адаптираха към картината и тя забеляза как камъните образуват точни, линейни форми. Поведе Райли още по-надолу. Сега пред тях се откриваше улица с къщи от двете ѝ страни. Понесоха се напред, оглеждайки останките на старото селце, увиснали над тях като изследователи, носещи се над извънземни територии. Гледката беше сюрреалистична — голите клони на мъртвите дървета се полюшваха от лекото течение като приветстващите ги крайници на затворени завинаги тук нещастни духове.

Внезапно движение я накара да извърне поглед наляво. Стадо дребни рибки, очевидно хранещи се с водорасли, се разпръснаха в мрака. Тес се обърна и забеляза, че точно тук къщите свършваха и се откриваше голо пространство. Когато се гмурна надолу, видя черния дънер на огромно дърво, чиито голи клони почти не помръдваха.

Ето я и нея — бяха открили старата плачеща върба.

Тес несъзнателно издиша от вълнение — от кислородната тръба в устата ѝ изригна облаче мехурчета, които се понесоха към повърхността. Очите ѝ започнаха да обхождат трескаво обстановката. Знаеше, че вече е близо.

И точно когато Райли се присъедини към нея, го забеляза — порутените останки на нещо, което безспорно е било кладенец, на няколко метра от дънера на върбата. Плъзна се напред, а лъчът на лампата ѝ прониза тъмнината наоколо. И там, точно до кладенеца, извисяващи се с меланхолично величие, се издигаха стените на църквата.

Хвърли поглед към Райли. Той се носеше до нея, обгръщайки с поглед всичко, очевидно изпитващ същото вълнение, което изпитваше и тя. Тес се спусна напред към скелета на старата църква. От двете ѝ страни се бяха натрупали наноси, укрепващи стените. Покривът беше като изтърбушен. Докато разхождаше лъча на лампата си по стените, тя си даде сметка, че църквата се намира в далеч по-окаяно положение, отколкото преди седемстотин години, когато тамплиерите я бяха открили.

Следвана плътно от Райли, Тес се спусна надолу и подобно на птичка, пикираща в плевня, тя премина през портала на църквата, покрай килнатата на една страна огромна порта. Когато се озова вътре, тя се понесе на около три метра над пода на църквата. Двамата заплуваха между подводната галерия от каменни колони, някои от които вече съборени. Стените бяха възпрели наслагването на прекалено много тиня и наноси във вътрешността, което беше добро предзнаменование във връзка с откриването на надгробната плоча. Тес и Райли плуваха плътно един до друг, а светлината на лъча създаваше калейдоскоп от сенки в дълбоките ниши около тях.

Тес се оглеждаше непрекъснато, за да запамети всяка зловеща сянка или форма около себе си, като се стараяше да овладее ударите на сърцето си. Порталът на църквата беше останал далеч в мрака зад тях.

Тя направи знак на Райли и падна на дъното. Той я последва. Пред тях лежеше огромна разбита каменна плоча, която, по преценка на Тес, е била част от олтара. Парчетата бяха покрити с водорасли, от които поръфваха дребни рибки.

Провери колко време им остава и вдигна към Райли десетте си пръста. Това означаваше, че трябва да започнат да се издигат след не повече от десет минути. Не разполагаха с достатъчно кислородни бутилки, за да си позволят по-продължителна декомпресия.

Тес знаеше, че са близо. Носейки се на сантиметри от дъното на църквата, тя бръскаше леко тинята от пода, като се стараяше да не вдига прекалено гъст облак прах около себе си. Никакъв помен от надгробни плочи — само още боклуци и още повече тиня, през която се промушваха змиорки.

После Райли я сръга. Каза нещо, ала гласът му се превърна в някакъв неясен, металически звук, който изгъркори през тръбата на скафандъра.

Тя се вторачи в него как се привежда и разчиства тинята и камъчетата около малка ниша. На пода се откриха леко поизтъркани букви. Очевидно това беше надгробна плоча.

Тес задиша учестено. Като проследи надписа с пръст, прочете името: Джайо. Вдигна поглед към Райли и очите ѝ светнаха от възбуда. Той също ѝ се усмихна с очи. Сърцето ѝ вече биеше лудо, когато пред тях започнаха да се открояват все повече и повече букви.

И тогава, наред тинята, се появи то: Ромити.

Значи писмото на Емар е истинско.

И декодерът, създаден от ФБР, е бил точен. А най-важното от всичко бе, че нейните предположения се бяха оказали верни.

Намериха го!

Вече много по-бързо двамата започнаха да разчистват боклуците и пясъка около надгробната плоча. Райли се опита да пъхне пръсти под плочата и да я повдигне, но лекотата на тялото му не му позволи да приложи достатъчно сила. Тес погледна часовника си — оставаха им пет минути. Оглеждайки се отчаяно наоколо за нещо, което би могло да им послужи като лост, тя забеляза някакви метални прътове, които стърчаха от една от колоните. Доплува до нея, дръпна един и той излезе, оставяйки след себе си миниатюрни парченца камък. Тес заплува обратно и занесе пръта на Райли. Той веднага го пъхна под плочата. После двамата натиснаха заедно.

Внезапно се чу изпукване. Не отдолу, а отгоре. Тес вдигна глава и забеляза, че оттам, откъдето беше изтръгнала металния прът, надолу летят каменни парченца. Дали е само от движението на водата или горната част на колоната наистина се изплъзва от капитела си? Погледна към Райли.

Той отново натисна пръта, опитвайки се да повдигне плочата. Тя кимна и също натисна. Отпуснаха се изцяло върху металния лост. Този път плочата се помръдна. Макар и мъничко, но все пак помръдна, ала недостатъчно, за да се пъхне вътре ръка.

Двамата отново натиснаха лоста. Плочата се помръдна още малко, после се наклони нагоре и отвътре избликна огромен въздушен мехур. Спусна се покрай тях и избяга нагоре, изчезвайки през една от многото дупки на продънения таван.

Отгоре се чу ново изпукване.

Тес вдигна глава и забеляза, че горната част на колоната се е наклонила. Железният прът, който бе измъкнала така несъобразително, бе нарушил баланса на колоната и я бе лишил от стабилност. Над нея във водата избликваха, подобно на слаби експлозии, облачета прах. Чу вика на Райли, който достигна до нея като разкривено металическо ехо. Продължаваше да се бори с надгробната плоча и сочеше надолу. Тес

забеляза, че вече се е отворило достатъчно място, за да си пъхне ръката.

Тя се приведе, но за миг по тялото ѝ преминаха тръпки, когато се сети за един филм, в който ръката на водолаза беше приклещена в зъбите на огромна змиорка. Насилвайки се да изгони страховитата картина от ума си, тя пъхна ръка в древния гроб. Заопипва отчаяно, като изолира и слуха, и съзнанието си за звуците над главата ѝ. Накрая пръстите ѝ напипаха нещо. Беше обемисто. Отправи умоляващ поглед към Райли, подсказвайки му да повдигне още мъничко. Той хвана здраво лоста и натисна с все сили. Тес измъкна предмета, като се постара да го промуши през дупката, без да го разваля.

Райли натисна за последен път и каменната плоча се повдигна достатъчно, за да позволи на предмета да премине. Приличаше на кожена торба с дълга връв, с размерите на средноголяма раница, издута от нещо, очевидно твърдо и тежичко.

Когато Тес измъкна торбата през процепа, лостът изневиделица се счупи и плочата се плъзна обратно отгоре, като едва не я цапардоса, докато разпръсваше около себе си огромен облак прах. Отгоре се чу поредният звук от пропукване, сякаш камък стържеше в камък, и горната част на колоната започна да се накланя леко настрани, а покривът над нея — да пропада.

Тес и Райли се спогледаха настойчиво и се насочиха бързо към портала, ала нещо дръпна Тес назад. Торбата се беше заклецила, точно — връвта ѝ.

Докато Тес дърпаше отчаяно връвта, Райли оглеждаше дъното, търсейки нещо, което да използва като лост. Ала не откри нищо. Върху тях вече валяха парчета камъни и отломки от покрива, носейки се наоколо сред все по-сгъстяващия се облак тиня. Тес дръпна още веднъж връвта. Ужасеният поглед на Райли срещна нейния и тя поклати глава.

Нямаше смисъл. Църквата щеше да се стовари върху тях всеки момент и те трябваше да се измъкнат веднага оттам, ала това означаваше, че ще се наложи да оставят и торбата. Но пръстите на Тес отказваха да пуснат старата прогнила кожа. Тя не възнамеряваше да се предаде лесно.

Райли се спусна бързо към плочата, пъхна пръсти под нея, после стъпи здраво на пода и дръпна, за да я повдигне поне сантиметър.

Огромна греда се приземи на две крачки от него. С невероятно усилие камъкът се помести незабележимо — но напълно достатъчно, за да освободи връвта на торбата.

Той го пусна, посочи към портала и двамата с Тес се насочиха натам, а около тях хвърчаха все по-големи парчета. Успяха да ги избегнат, лавирайки между колоните, и накрая стигнаха до портала, откъдето изскочиха навън.

Няколко секунди двамата кръжаха наоколо, наблюдавайки как църквата се сгромолясва навътре — как врящата вода поглъща в себе си огромни парчета камъни и зидария, пропадащи сред облаци тиня. Сърцето на Тес продължаваше да бие лудо. Концентрира се и се постара да овладее дишането си, защото знаеше, че кислородните им запаси са на свършване, а ги очаква бавно и трудно изкачване нагоре.

Погледна торбата, като се зачуди какво ли има вътре и дали онова, което е там, е все още запазено след толкова много години. Надяваше се досегът му с водата да не му се е отразил фатално. После отправи прощален поглед към кладенеца и мисълта ѝ се върна към Емар и към онази съдбовна нощ. Сигурно тогава, преди седемстотин години, дори и в най-големите си кошмари той не си е представял, че долината някога ще бъде залята от езеро, създадено от човешки ръце, че неговото скривалище ще бъде потопено под тонове вода.

Райли я наблюдаваше. Погледите им се срещнаха. Дори и през стъклото на скафандъра въодушевлението ѝ беше недвусмислено. Тес погледна часовника си. Кислородните им запаси щяха да свършат много скоро. Посочи с пръст нагоре. Райли кимна в знак на съгласие и двамата започнаха бавното си издигане, като се стараеха да се движат със същата скорост, с която се издигаха и мехурчетата от екипировката им.

Водата около тях постепенно се избистри и облаци тиня останаха в краката им. Издигането продължи сякаш цяла вечност. Накрая зърнаха над главите си светлината на слънцето. Тес вдигна глава и усети, че кръвта ѝ се смръзва.

Нещо се беше променило. Протегна ръка, сграбчи ръката на Райли и от стегнатите му мускули разбра, че той също го е забелязал.

Над тях вместо сянката на лодката ги очакваха две сенки.

Очевидно там имаше още някой, ала точно сега не можеха да сторят абсолютно нищо, тъй като кислородните им запаси

действително бяха на привършване. Налагаше се да излязат на повърхността. Тес присви очи. Досети се кой ги чака отгоре. И когато най-сетне двамата разцепиха водната пелена, се увери, че е права.

Рюстем си беше все още там, както го бяха оставили, само че изражението на лицето му вече беше уплашено и жалостиво. А във втората лодка, с усмивка на едва сдържан триумф — почти като професор, наслаждаващ се на успехите на свой способен студент — седеше Уилям Ванс.

В ръцете си държеше пистолет.

Докато помагаше на Тес да се качи в лодката, Райли хвърли крадешком поглед към брега.

До техния джип бе паркиран кафяв пикап тойота. Близко до водата ги очакваха двама мъже — и нито един от двамата не беше инженерът Окан. Единият беше много по-едър и масивен от инженера, а вторият, макар и хилав и не по-висок от Окан, нямаше неговата гъста черна коса.

И двамата държаха като че ли автомати. Макар че от това разстояние оръжията им приличаха по-скоро на ловни пушки.

Райли огледа и Ванс. Виждаше го на живо за първи път. Значи това е човекът, който стоеше в основата на цялата тази бъркотия. Опита се да го свърже с всички събития, които ги бяха довели до това забутано място, както и да усети психическата му нагласа. Заплашителното предупреждение, че Райли е агент на ФБР, въобще не направи впечатление на професора. Докато съзерцаваше спокойното му, овладяно изражение, Райли се запита как е възможно този изискан и уважаван учен да се превърне в беглеца, седящ пред него с пистолет в ръка; как човек с неговото образование е успял да организира онзи голям обир и, което беше още по-важно, как е тръгнал да избива своите наемници един по един, при това толкова безмилостно и ефективно.

Тук нещо не беше наред.

Забеляза, че Уилям Ванс не откъсва поглед от торбата в ръцете на Тес.

— Внимателно! — предупреди я той, докато се настаняваше в лодката. — Да не ѝ направим нещо! Не и след всичко, през което се наложи да преминем! — А после, с необичайно отнесен тон, той протегна ръка и изрече: — Моля те!

Тес погледна към Райли, неуверена как да постъпи. Райли се обърна към Ванс, който размаха пистолета в другата си ръка и го насочи към тях. Изражението върху лицето на професора беше едва ли

не тъжно, но очите му излъчваха същата безкомпромисност, която бяха зърнали, още когато изплуваха. Тес се изправи, протегна ръка и му подаде торбата. Ванс я пое, пхна я между краката си, а после посочи с пистолета към брега и рече:

— Какво ще кажете вече да се връщаме на брега, а?

Когато излязоха от лодките на брега, Ванс подаде пистолета си на един от мъжете, които ги очакваха. Райли видя, че те наистина държат ловни пушки. По-високият от двамата — грубоват мъжага с врат като на дънер и стоманен поглед, насочи пушката си към тях и ги подкани да се отдалечат от лодките. Пушката не приличаше на нова, но въпреки това си беше заплашителна. Странно оръжие за въоръжена охрана. На агента му мина през ум, че Ванс очевидно е бил принуден да се задоволи с онова, което е успял да открие набързо. Този факт би могъл да се окаже в тяхна полза, особено ако браунингът му е все още в джипа. Засега обаче не можеха да сторят нищо.

Влязоха в двора на Рюстем, където Ванс откри разнебитена дървена масичка и се насочи към нея. После вдигна поглед към Тес и лицето му като че ли просветна.

— Очевидно не само аз съм фен на Ал-Идриси. Много ми се искаше лично да я извадя, но... — Не довърши и постави обемистата кожена торба на масичката. Вторачи се благоговейно в находката и като че ли за миг се отнесе в друг свят. Накрая все пак изрече: — И все пак се радвам, че и ти дойде. Не съм особено сигурен дали наличните местни таланти щяха да я извадят така ефективно, както го направи ти.

Ръката му обгърна торбата и я опипа, сякаш се опитваше да отгатне какви ли тайни се крият вътре. Започна да развързва връвта, но после внезапно спря, наклони глава и възкликна:

— Тес, ти също трябва да ми помогнеш! В редица отношения откритието е точно толкова твое, колкото и мое!

Тес се обърна към Райли, очевидно раздирана от противоречия. Той ѝ кимна в знак на съгласие. Тя пристъпи колебливо напред, но дребният плешив придружител на Ванс вдигна пушката си. Професорът избоботи нещо на турски и мъжът се отпусна, като се отдръпна и направи път на Тес. Тя застана до масата заедно с Ванс.

— Да се надяваме, че усилията ни не са били напразни! — отбеляза той и повдигна капачето на кожената торба.

Бавно, използвайки и двете си ръце, той измъкна нещо от вътрешността на торбата. То беше увито в намаслена кожа. Постави го на масичката. Челото му се сбърчи, докато изучаваше внимателно неясната му форма. После, с треперещи пръсти, разви кожата.

Отвътре се показа орнаментиран месингов пръстен, с диаметър около двадесет и пет сантиметра.

Ръбът на пръстена беше набразден с миниатюрни резки на равни разстояния една от друга, в центъра му имаше две въртящи се стрелки, а под тях се виждаха две по-малки, помощни.

Райли стрелна поглед от предмета към едрият турчин, чиито очи непрекъснато шареха от масата към американеца и Рюстем, очевидно опитвайки се да овладее изгарящото го любопитство. Мускулите на Райли се стегнаха, съзрял потенциална възможност за действие, ала огромният мъж очевидно усети мисълта му, отстъпи и насочи пушката си към него.

Райли се отдръпна, като забеляза, че Рюстем е доловил намеренията му — по лицето на възрастния човек се стичаха едри капки пот.

А застаналата до масичката Тес бе приковала поглед върху устройството.

— Какво е това? — попита тя.

— Това е моряшки астролаб — отговори Ванс, докато го обръщаше и разглеждаше. После вдигна поглед, забеляза обърканото ѝ изражение и поясни: — Навигационен инструмент, нещо като примитивен секстант. По онова време все още не са имали понятие от географска дължина, разбира се, но все пак...

Известен като „плъзгащата се стълба към небесата“, астролабът е най-старият научен инструмент, познат на човечеството. Създаден е около 150 г. пр. н. е. от гръцките учени в Александрия, но впоследствие, след като мюсюлманите завладяват Испания, се разпространява много бързо и в Европа. Първоначално е бил използван от арабските астрономи, които чрез него определяли точното време от денонощието в съответствие с височината на слънцето.

Някъде към XV век астролабите започнали да се използват като навигационни съоръжения — с тяхна помощ португалските моряци определяли географската ширина. Именно този моряшки астролаб е

дал и прозвището на принц Енрике Мореплавателя — сина на португалския крал Жоао I. В продължение на много години неговата флота го е държала в строга тайна и е била единствената, която е можела да навлиза в открито море.

Астролабът изиграва решаваща роля по време на португалската епоха на Великите открития, чиято кулминация е стъпването на Христофор Колумб в Новия свят през 1492 година.

Надали е случаен фактът, че принц Хенри е бил същевременно и управител на Ордена на Христос от 1420 до смъртта си през 1460 година. Това е португалски военен орден, водещ началото си не от кои да е, а от самите тамплиери.

Ванс продължи да разглежда уреда, изучавайки резките по външния пръстен.

— Забележително! Ако това нещо наистина е на тамплиерите, значи предхожда най-ранния астролаб, който ни е известен, най-малко със сто години!

Внезапно млъкна. Пръстите му бяха напипали още нещо в кожената торба.

И то беше увито в кожа. Разви го и откри вътре малко парче пергамент.

Райли веднага разпозна почерка — беше абсолютно същият като този на шифрования ръкопис, който ги бе довел дотук. Само че този път между думите като че ли имаше разстояния.

Значи писмото не беше шифровано.

Тес също забеляза сходството.

— Но това е от Емар! — възкликна тя.

Ала Ванс изобщо не я слушаше. Отново се бе отнесъл, потопен в насладата да държи поредния древен ръкопис.

Изминаха няколко напрегнати секунди, докато той го четеше, застанал с гръб към тях. А когато накрая се обърна, всички забелязаха, че върху изражението му бе паднал облак.

— Както изглежда — изрече тържествено, — още не сме достигнали края.

Тес направи опит да се пребори със замайването, което я връхлетя. Знаеше, че отговорът надали ще ѝ хареса, но все пак прошепна:

— Какво пише там?

*Източната част на Средиземно море
май, 1291 г.*

— Пускайте спасителната лодка!

Въпреки оглушителната боря, развихрила се около тях, викът на капитана отекна като камбана в ушите на Емар. Докато поредната висока вълна се стоварваше върху галерата, единствената му мисъл беше за мощехранителницата. Втурна се към носа на кораба.

Трябва да я спася!

В съзнанието му изникна споменът за първата нощ от пътуването им. Тогава, след като се увериха, че и екипажът, и останалите тамплиери са заспали, той и Хю се бяха отправили тихо към носа на галерата. Емар бе стиснал до гърдите си ковчежето, поверено му от Уилям от Божьо. Тамплиерите имаха врагове навсякъде, а сега, след поражението при Акра, бяха станали много уязвими. Затова малкото сандъче трябваше да бъде скрито добре, далеч от ръцете на враговете, които със сигурност щяха да започнат да го търсят.

Емар бе споделил тревогите си с Хю, малко след като бяха отплавали от Акра — и той, и Великият магистър имаха безрезервно доверие на капитана. Но въпреки това не беше очаквал да чуе такова перфектно предложение.

Спомни си, че щом стигнаха носа на кораба, Хю бе вдигнал факлата, за да му покаже дълбоката кухня, малко по-широка от самото ковчеже, издълбана в задната част на главата на птицата, която ги водеше. Хю се изкачи отгоре и я обкрачи. Емар хвърли последен поглед на орнаментираното сандъче, а после го вдигна и го подаде на капитана на галерата, който го постави много внимателно в кухнята.

Близо до тях гореше огън, върху който бе окачен казан с разтопена смола. След като се увериха, че ковчежето е стабилно, Емар взе една метална пота с дълга дръжка, загреба с нея смола от казана и я подаде на Хю, който започна да я излива бавно в отворите между самото сандъче и стените на кухнята. Не след дълго върху горещата

смола беше плисната кофа студена вода, която запрати в небето съскащ облак пара. Хю кимна на Емар, който тогава му подаде последния елемент от скриването на мощехранителницата. Върху отвора на кухнята поставиха дебело парче дърво, изрязано точно по размерите ѝ.

Капитанът го закова на място с помощта на дървени гвоздеи, всеки от които по-дебел от човешки палец. После заляха разтопена смола и върху капака, която втвърдиха със студена вода.

Когато приключиха, Емар отправи носталгичен поглед към кухнята, а през това време Хю се смъкна обратно на палубата.

Рицарят се огледа и установи, че никой не е станал свидетел на техните действия. Помисли си за Мартин от Кармо, който в момента спеше долу. Нямаше нужда да споделя с протежето си онова, което беше сторил. По-късно, когато стигнеха до пристанището, може би щеше да се наложи, но засега смяташе да задържи тайната за местонахождението на мощехранителницата само за себе си и за Хю.

Що се отнася до съдържанието на ковчежето — то беше от такъв характер, че младият Мартин все още не беше готов да го разбере.

Мощна светкавица върна Емар към настоящето. Старият рицар си проправи път през гъстата пелена на дъжда. Почти бе достигнал до носа на галерата, когато върху „Фалкън Темпъл“ се изля огромна вълна и го запокити към масата, на която бяха разгънати картите. Тя се стовари отгоре му. Само след миг Мартин вече бе коленичил до него и въпреки молбите на Емар, младежът му помогна да се изправи и го завлече към очакващата ги спасителна лодка.

Емар се стовари в баржата, а след него и Хю се присъедини към тях. Капитанът стискаше в ръка странно кръгло приспособление — навигационен инструмент, който Емар го бе виждал да ползва. Щом се настани, той автоматично отчете позицията на галерата с този уред.

А старият рицар започна да удря безпомощно по стените на спасителната лодката, докато наблюдаваше как главата на сокола, доскоро възправяща се гордо срещу побеснелите вълни, се отчупва като вейка и изчезва в дълбините на пенещото се море.

Душата на Тес се изпълни с огромно разочарование.

— И това ли е всичко?! — възкликна, неспособна да повярва на чутото. — След всичко, което преживяхме, то се оказва на дъното на морето?!

Усети, че я обзема гняв. В главата ѝ настана истински хаос.

— И защо е била цялата тази тайнственост?! — извика свъсено. — Защо им е трябвало да зашифрират писмото?! Защо не са уведомили тамплиерите в Париж, че са го изгубили безвъзвратно?!

— За да могат да блъфират — предположи замислено Ванс. — Защото, докато другите си мислят, че ковчежето е у тамплиерите, няма да ги закачат. И целта на съществуването им ще остане жива.

— Или поне, докато не ги усетят, че блъфират, така ли? — попита тя.

— Точно така — кимна професорът. — Нека не забравяме едно: че каквото и да е това нещо, то е от жизненоважно значение за тамплиерите. Затова Емар в никакъв случай не би оставил местоположението му необозначено, независимо дали са разполагали с начини да си го върнат или не в рамките на техния живот.

Тес въздъхна мъчително и се отпусна върху един от дървените столове до масата. Разтри очи и в този момент в съзнанието ѝ изникнаха картините от едно толкова древно пътуване, а после и за мъже, влачени към огромните кладии. После ги отвори и погледът ѝ падна върху астролаба. Целият този път, целият този риск... И за какво?

— Били са съвсем близо! — прошепна Ванс, отново попаднал в своя собствен свят, докато въртеше в ръка астролаба и го разглеждаше. — Ако галерата „Фалкън Темпъл“ е издържала още мъничко, те са щели да се доберат до брега, а после и до гръцките острови, които по онова време са били в приятелски ръце. Там щяха да поправят мачтата и платната и да се отправят обратно към Кипър или към Франция. —

Направи пауза и накрая добави, по-скоро на себе си: — И тогава вероятно щяхме да обитаваме свят, доста по-различен от днешния.

Райли, който седеше върху купчина малки бетонни блокчета, усети, че вече не издържа. Смяташе, че има шанс да обезоръжи турците и Ванс, ако е достатъчно бърз, но не искаше да застрашава живота на Тес и Рюстем. Подтикваше го не само нараненото му его. Някъде дълбоко в съзнанието му се бе зародило и нещо друго. Без да разбере в кой точно момент, това пътуване бе излязло далеч отвъд пределите на обикновеното преследване на престъпник. Самият Райли се усещаше лично застрашен, при това не физически, а по начин, който засега не бе в състояние да определи. Мистериозни, странно болезнени въпроси гнетяха душата му още от мига, в който бяха разшифروвали ръкописа. А последните думи на професора внезапно го накараха да настръхне и да се почувства необичайно уязвим.

— Различен свят ли?! — изсмя се той презрително. — И всичко това, благодарение на някаква магическа формула за правене на злато?!

Ванс махна пренебрежително с ръка и отвърна:

— Моля ви, агент Райли! Не си позволявайте да петните наследството на тамплиерите с дребнави алхимически попълзновения! Съществуват достатъчно документи, които доказват, че те са спечелили богатството си от даренията на благородници от цяла Европа, при това изцяло с благословията на Ватикана! Всички са ги обсипвали със земи и пари, защото тамплиерите са били храбри защитници на поклонниците. Но не е само това. Мисията им се е смятала за свещена. Последователите им са били убедени, че тамплиерите пазят нещо, което ще донесе огромни блага за човечеството. — При тези думи свъсеното му лице се озари от лека усмивка. — Ала онова, което никога не е знаел, е, че, ако тамплиерите бяха успели, то благата щяха да бъдат действително за цялото човечество, а не само за „избраните“, както християните в Европа най-арогантно са обичали да се определят!

— За какво изобщо говорите, за бога?! — избухна Райли.

— Сред множеството обвинения, способствали за разтурянето на Ордена на тамплиерите, бил и фактът, че те са се сближили с местното население в Светите земи — тоест, с мюсюлманите и евреите. Започнали да се носят слухове, че нашите храбри рицари са били съблазнени от контактите си с тях, защото били получили доста голям

обем мистични познания от тези хора. Точно в това отношение обвиненията са напълно основателни, макар че впоследствие били бързо забравени за сметка на по-колоритни такива, част от които, убеден съм, вече знаете. Папата и кралят, който, както ви е известно, бил богопомазан от самия Бог и като такъв изгарял от нетърпение да докаже, че е най-християнин сред християните, съвсем разбираемо се е стремил да потушат тази идея още в самия ѝ зародиш — как така ще допуснат хората да разберат, че техните защитници всъщност са се побратимили с езичниците и диваците! Затова се отказали от първоначалната си стратегия да я използват като пореден повод за разтурянето на ордена им. Но в случая проблемът не бил единствено в мистичните познания, които тамплиерите били получили в Светите земи. Целта на рицарите е била далеч по-прагматична. Те планирали нещо невъобразимо смело, храбро, нещо с далеч по-дългосрочни последици — да, може би някои биха го нарекли налудничаво, но все пак изпълнено с умопомрачителен кураж и визия за бъдещето! — Тук професорът направи пауза, видимо дълбоко развълнуван от самата представа за онова, което имаше предвид. Накрая погледът му се прикова върху Райли и той заключи; — Тамплиерите са планирали да обединят трите големи религии!

Вдигна поглед към планините, които ги обграждаха, обгърна ги с жест и продължи:

— Обединението на трите религии! Представете си само! Християни, мюсюлмани и евреи — всички обединени от една вяра! И защо не?! Нали всички ние се прекланяме пред един и същи Бог?! Нали всички ние сме деца на Авраам?! — Отново направи пауза, чертите му се стегнаха и той добави: — Представете си само! Представете си какъв по-различен свят щяхме да обитаваме, ако беше така! Един безкрайно по-добър и хубав свят! Помислете си колко болка и кръвопролития щяхме да избегнем! И какъв по-подходящ пример за това от последните няколко години! Милиони хора щяха да бъдат спасени! Нито един човек нямаше да загине ей така, безсмислено! Нямаше да има Инквизиция, нямаше да има Холокост, нямаше да има войни на Балканите, нито пък в Близкия изток, нямаше да има самолети, врязващи се в небостъргачи! — Погледна Райли и се усмихна дяволито: — Вероятно и вие щяхте да сте без работа, агент Райли!

Мисълта на Райли препускаше, опитвайки се да извлече някакъв смисъл от това откровение. Възможно ли е... Спомни си за разговора с Тес, когато тя му разказа за деветте години, които тамплиерите били прекарвали в уединение в храма, за бързия им възход, както и за латинския надпис...

Veritas vos liberabit.

Истината ще ви направи свободни.

После се обърна към Ванс и попита:

— Значи вие сте на мнение, че те са изнудвали Църквата, така ли? Смятате, че Ватикана е позволил на тамплиерите да се сдобият с власт за тяхна сметка?

— Не можете да си представите колко са били подплашени хората във Ватикана! Просто не са имали друг избор.

— Но... с какво точно...

Уилям Ванс пристъпи напред, протегна ръка и сграбчи разпятieto, което висеше на врата на Райли. После го дръпна рязко и го скъса. Верижката увисна в ръката му. Задържа го, вторачен в него. Постепенно презрението в очите му се замени с осезаем хлад, когато изрече:

— С истината за тази измислица тук!

Думите на професора се стовариха върху тях като острието на гилотина. Докато се взираше бясно в малкия, блестящ предмет в ръката си, очите му сякаш се сдобиха със свой собствен живот. После върху лицето му падна мрак.

— Удивително е, не мислите ли? Ето ни сега тук, две хиляди години след тези събития, с всичките ни постижения, с които се гордеем, с всичко, което сме научили, и при все това този малък талисман все още ръководи начина на живот на милиони нещастници! Указва им как да живеят и... да умрат!

Приседнал върху бетона в мокрия си водолазен костюм, Райли усети как го побиват тръпки. Хвърли поглед към Тес, която съзерцаваше професора с възторг, който агентът от ФБР не бе в състояние да проумее.

— Откъде знаеш всичко това? — изрече по едно време тя.

Ванс откъсна поглед от Райли и се обърна към нея.

— От Уго дьо Павен. Основателят на Ордена на тамплиерите. Когато бях в Южна Франция, открих нещо за него, което ме изненада доста.

В главата на Тес се втурна спомена за коментара на онзи френски историк.

— Имаш предвид, че той е бил от Лангедок и е бил катар?

Изумен, Ванс повдигна вежди и я погледна, безспорно впечатлен.

— Браво! Написала си си добре домашното!

— Но не се връзва! — изтъкна Тес. — Нали те са заминали там, за да придружават християнските поклонници!

Все така усмихнат, макар и с леко засегнат тон, Ванс отговори:

— Те са се отправили натам с мисията да открият нещо, което е било загубено в продължение на хиляда години — нещо, което тогавашните върховни жреци са успели да скрият от легионите на Тит. Какво по-добро прикритие за мисията им, какъв по-добър начин да получат достъп до мястото, от което се интересуваха, от това да се

престорят на фанатични привърженици на папата и всичките му мъртво родени кръстоносни походи?! Защото те не са били толкова глупави, че да се втурнат сляпо в битка срещу Църквата, преди да са успели да натрупат достатъчно власт и могъщество, за да отговорят по достойнство на подобно огромно предизвикателство! Знайно е, че цялата история на Ватикана е изпълнена с безмилостно потискане и подчинение на всички, опитали се да поставят под съмнение тяхната единствена и истинска вяра — знае се, че цели села, включително жените и децата, са били безогледно избивани от армиите на папата, защото са се осмелявали да изповядват вяра, различна от християнството. Тамплиерите са съставили план. За да успеят, те са се нуждаели от съответните оръжия и влияние. И почти са успели! Открили са онова, което са търсели! Ала онова, което не успели да предвидят, било, че не само те, но и всички християнски армии ще бъдат изритани от Светите земи, преди да имат възможността да стоварят решаващия си удар върху Църквата. И когато това станало — с падането на Акра през 1291 година — те не само изгубили своята властова база, но се простили и с най-ценното, което притежавали — оръжието, което им позволявало да изнудват Ватикана в продължение на двеста години. Изгубили го с потъването на галерата „Фалкън Темпъл“. И от този момент нататък било само въпрос на време те да бъдат изтрети завинаги от лицето на земята. — Тук професорът кимна, после обгърна всички с блесналия си поглед и завърши: — Само че сега, ако имаме още мъничко късмет, може и да се окажем в състояние да завършим тяхната мисия!

Изневиделица тишината бе раздрана от оглушителен, ужасяващ гръм. Главата на един от турците, които придружаваха Ванс, избухна, а силата на удара запрати тялото му в другия край на двора, превръщайки го в безформена, кървава купчина.

Райли инстинктивно се хвърли към Тес, но Ванс вече я бе прегърнал през кръста и я издърпваше на безопасно място, зад пикала. Докато се насочваше към укритието на паджерото, около Райли се посипаха още куршуми. Опита се да изолира ехото от рикошета им, за да се ориентира за мястото, от което идваха. Три куршума паднаха върху техния джип, пробивайки предния капак и разтрошавайки двигателя. Единият уцели и предната дясна гума. Агентът успя да определи приблизително позицията на снайпериста — на юг от тях, сред дърветата и безнадеждно далече за обсега на пистолета му.

Настана напрегната тишина.

След няколко секунди Райли надникна, за да оцени разрушенията. Очевидно джипът им вече не можеше да отиде никъде. Погледна към масичката, където доскоро седяха.

Слабият, оплешивяващ турчин се бе скрил зад нея и трепереше. Райли забеляза някакво движение встрани, близо до навеса. Оттам се показва Рюстем, сграбчил ловна пушка — поредното малокалибрено оръжие, което вероятно използваше да лови зайци.

Старецът застина на място, разглеждайки гората наоколо, опитвайки се да открие нападателите. Райли му помаха и се развика, ала преди старецът да успее да реагира, снайперистът изстреля още два куршума — единият рикошира от бетонните тръби, натрупани на земята, а другият попадна право в гърдите на стареца, като го заби в стената на навеса като парцалена кукла.

От позицията си зад джипа Райли видя как Ванс отваря вратата на пикапа, набутва вътре Тес, а после се качва и той. Професорът запали двигателя и включи на скорост. Хилавият турчин успя да се хвърли в каросерията на тойотата точно в момента, в който пикапът зави и се насочи към вратата на двора.

Райли нямаше друг избор. Не разполагаше и с време да си вземе пистолета от паджерото. Погледна нервно към гористия хълм пред тях

и реши да рискува. Излезе зад джипа и се втурна след набиращия все по-голяма скорост пикап.

Два куршума изсвистяха покрай тойотата точно в мига, в който Райли се изравни с каросерията. Пикапът събори оградата и се понесе по неравния път. Райли увисна, краката му заораха в земята, а после се удариха в една издадена скала. През гръбнака му премина такава кошмарна болка, сякаш му бяха пъхнали нагорещен прът. Всяко мускулче в тялото му трепереше и той имаше чувството, че няма да издържи и всеки момент ще се пусне.

Но не можеше да го направи.

Тес беше в пикапа. Вдигна очи и забеляза някаква дръжка от вътрешната част на каросерията. Насъбра последните частици сила, която му беше останала, отблъсна се от земята и сграбчи дръжката с лявата си ръка. После се надигна бавно и се изтегли вътре.

Турчинът се беше снишил на дъното, сграбчил здраво пушката си, оглеждайки се трескаво на всички страни. Обърна се и видя как Райли се качва при него. Много уплашен, той насочи пушката срещу него, но агентът хвана здраво цевта, изви оръжието нагоре и след секунда усети изстрела и отката, когато човекът натисна спусъка. Райли извъртя крак и цапардоса турчина в слабините, а после се хвърли отгоре му. По време на схватката агентът забеляза нещо необичайно и надникна над кабината на пикапа.

На по-малко от стотина метра пред тях през пътеката беше паркиран бежов лендкрузър, който им блокираше пътя. Турчинът също го видя. Обаче пикапът не намали скоростта си. Ванс изобщо не възнамеряваше да се предаде така лесно. Райли надникна през задното прозорче на пикапа и очите му срещнаха очите на Тес. Тя сграбчи дръжката пред себе си и се подготви за неминуемия удар.

Райли и турчинът също се хванаха здраво за капака на кабината. В този момент пикапът зави леко към ръба на пътеката, понесе се бясно по неравната, суха почва и се промуши между ръба на пропастта и паркирания ленд крузър, като се заби в задницата му. Разхвърчаха се стъкла и пластмаса, но пикапът продължи напред.

Райли се извърна назад, за да погледне към лендкрузъра. Стори му се достатъчно потрошен, за да не позволи на снайпериста да продължи след тях. Точно в този момент усети, че турчинът си дърпа пушката от ръцете му. Докато двамата продължаваха да се борят,

пикапът стигна до язовирната стена и тойотата се понесе по бетонния път, насочващ се към другия край.

Вече изправен, Райли най-сетне успя да измъкне пушката от ръцете на турчина, но последният го сграбчи през кръста и го стисна силно. Прекалено близо, за да използва ефективно коленете си, агентът го срита в глезените. Захватът на турчина отслабна и Райли успя да го отблъсне. В този момент зърна вътре Тес, която се опитваше да хване ръцете на Ванс и да го накара да спре. Накрая хвана волана и пикапът се извъртя и се удари в оградата на стената.

Райли изпусна пушката, която се плъзна надолу към бетонния път, а оттам пое по спускащата се надолу язовирна стена. Турчинът я изгледа ужасено. Изпаднал в паника, той отново се хвърли върху него. Действащ по инстинкт, Райли се претърколи и вдигна крака, за да го изхвърли през каросерията на пикапа, който пак се удари в стената. Наемникът излетя навън, падна през оградата на стената и се понесе с ужасен вик надолу, към язовирната паст.

Вече бяха стигнали края на стената. Ванс извъртя волана към черния път, по който Райли и Тес бяха пристигнали днес. Докато подскачаха по неравните му коловози, Райли си даде сметка, че дърветата вече ги скриват от хълма, където се бе разположил снайперистът.

После потропа по капака на кабината. Професорът кимна в знак на съгласие и само след няколко секунди пикапът зави и спря.

Райли протегна ръка, измъкна ключовете, а после слезе от пикапа и огледа щетите. Бяха се отгървали леко. Като се изключеше пулсиращата болка в неговия крак, тримата се бяха разминали само с няколко охлузвания и натъртвания, а самата тойота, макар и със смачкана отпред броня, се държеше удивително достойно.

Вратата на шофьора се отвори с проскърцване и двамата с Тес излязоха от пикапа. Райли веднага забеляза, че и тя, и професорът са дълбоко разтърсени от преживяното. За Тес го беше очаквал, но не и за Ванс.

„Дали не сгреших за него?“ — каза си той. Погледна го в очите и в тях съзря същата несигурност, която гризеше и него. „Той е точно толкова изненадан, колкото и аз!“. Съвсем друго беше предполагал.

И състоянието му потвърждаваше нещо, което Райли бе почувствал още в мига, в който зърна Ванс в лодката на сред язовира — че някъде нещо не се връзва. А първият изстрел, съборил едрият турчин в двора на Рюстем, бе изиграл ролята на червена лампичка, светваща в съзнанието на агента.

Не Уилям Ванс е убил онези хора, участвали в обира!

Осъзнаването на този факт разтърси Райли. Само такова усложнение му липсваше! Вярно, че още при първото убийство на участвалите в обира в Бюрото бяха допуснали вероятността за „наблюдател“, но почти веднага я игнорираха. Като че ли всички улики сочеха Уилям Ванс като човека, елиминиращ своите съучастници — като че ли той бе решил да се отърве от неудобните свидетели. Изстрелите край язовира обаче разкъсаха тази теория на пух и прах. Някой друг беше замесен в убийствата, но кой?

Кой друг знаеше какво точно преследва Ванс и, което беше още по-важно, кой бе готов да убие няколко души, без да му мигне окото, за да го получи?

Ванс се обърна към Тес:

— Астролаба...

Тес кимна, сякаш излизайки от хипноза.

— Невредим е — успокой го тя.

После се наведе към жабката в кабината на пикапа и извади оттам инструмента. Ванс се вторачи в него, после вдигна очи към билото, от което току-що бяха слезли. Райли го наблюдаваше как разглежда внимателно пустите на пръв поглед планини наоколо. Стори му се, че зърва примирение в очите на професора, но не след дълго това усещане беше заменено с познатата решимост и безкомпромисност.

— Какво точно стана там? — обърна се Тес към Райли.

Той премести поглед от професора към нея и попита, забелязвайки малка драскотина по челото ѝ:

— Ти добре ли си?

— Нищо ми няма — отговори тя, примигвайки по посока на редицата дървета, която ги обграждаше като висока стена. В планината цареше призрачна тишина, особено на фона на стрелбата, която ги бе огласила преди малко. — Какво, по дяволите, става тук? Кой, според теб, се крие там?

— Нямам представа — отговори той.

— Ако държите да знаете, лично аз се сещам за доста хора, които не биха желали подобно нещо да види бял свят — обади се Бил Ванс. После се обърна към тях и двамата забелязаха ироничната усмивка върху устните му. — Очевидно са започнали да се изнервят, което означава, че сме много близо до целта!

— Ще се почувствам по-добре, ако увеличим разстоянието между нас и тях още мъничко — кимна Райли по посока на пикапа. — Хайде да тръгваме! — И натика Тес и професора обратно в тойотата.

Райли включи на скорост и пое надолу по склона. Обитателите ѝ потънаха в мълчалив размисъл за онова, което ги очакваше.

В мига, в който видя как пикапът се спуска по черния път, Де Анджелис веднага съжали, че е оставил лендкрузъра напъряко, за да блокира бягството им. Звукът от удар на стомана в стомана, който последва врязването на тойотата в тяхната кола, не предвещаваше нищо добро, а сега гледката на смачкания десен калник и предната решетка на голямата машина потвърди и най-грозните му страхове.

Нямаше нужда от огледа на Джо Плънкет, за да разбере, че тази кола вече не е в движение. Отвори рязко вратата отзад и вбесено започна да рови из екипировката, докато не откри системата за глобално позициониране. Включи монитора. Ала курсорът само примига, без да посочва никакво движение. Проследяващото устройство не се движеше. Де Анджелис се смръщи към данните от екрана, когато разпозна на тях двора на Рюстем и си даде сметка, че проследяващото устройство очевидно все още е в чантата на Тес в изоставеното паджеро. Налагаше се да измисли друг начин, за да ги открие в този неравен планински терен.

Свещеникът изключи монитора и се извърна към изкуственото езеро. Беше побеснял от неочаквания обрат на събитията. Знаеше, че няма смисъл да обвинява Плънкет за задънената улица, до която бяха стигнали. Че причината се корени някъде другаде.

Във високомерието му.

В последно време бе проявил прекалено голяма самоувереност. Грехът на гордостта. Ето още нещо за следващата изповед.

— Джипът им е в онзи двор. Може би ще можем да го използваме — обади се Плънкет, все още стиснал снайперистката си пушка, обхождащ лендкрузъра.

Нито едно мускулче не помръдна по лицето на свещеника. Стоеше спокойно, загледан в стъклената повърхност на язовира.

— Всичко по реда си. Подай ми радиото!

Райли се загледа в пътя зад тях. Не се чуваше друг звук освен птичите песни. Бяха изминали петнадесетина километра, преди спускащият се мрак да ги принуди да си намерят място за лагеруване през нощта. Райли реши да отбие от черния път и да поеме по странична пътека, която ги отведе до малка полянка край един поток.

Беше сигурен, че големият лендкрузър е осакатен безвъзвратно от храбрата атака на Ванс. Който и да бе нападателят им, надали щеше да ги настигне скоро. А ако си беше намерил превозно средство, със сигурност щяха да чуят приближаването му. Докато наблюдаваше как последните слънчеви отблясъци се стопяват зад планината, Райли се изпълни с надежда, че спускащият се мрак ще им предостави поне относително прикритие. Тази вечер лагерни огньовете със сигурност нямаше да има.

Беше оставил Ванс облегнат до пикапа, със завързани отзад ръце. Самото въже пък беше завързано за тойотата. Бързото претърсване на пикапа не разкри наличието на други оръжия, точно обратното — беше им предоставило някакви елементарни удобства под формата на малък газов котлон и няколко консерви. Не откриха и дрехи за преобличане. Очевидно засега двамата с Тес трябваше да останат с водолазните си костюми.

Райли се приближи до Тес, която бе застанала на брега на поточето, и коленичи, за да утоли така дълго мъчещата го жажда. После се настани на големия камък до нея. В съзнанието му се гонеха стотици страхове и тревоги, всеки един от тях опитващ се да излезе на първо място. Беше изпълнил задачата, заради която бе дошъл — сега единственото, което му оставаше, бе да отведе Ванс обратно в Съединените щати. Но като гледаше как стоят нещата, измъкването на затворника от тази държава нямаше да бъде никак лесно. Загинаха местни жители. Райли си представи неизбежните усложнения с турските власти, свързани с екстрадирането на Ванс. Но много по-важно от всичко бе първо да успее да измъкне и тримата от опасните

планини и да ги закара обратно до безопасното крайбрежие. Който и да бе онзи, който беше стрелял по тях, очевидно бе от хората, които първо стрелят, а после задават въпроси, докато те бяха невъоръжени, нямаха радиостанция и се намираха извън обхвата на мобилните оператори.

Колкото и актуални да бяха притесненията му обаче, те бързо отстъпиха пред нещо по-голямо, което не му даваше мира. А от неуверения поглед в очите на Тес схвана, че тя също споделя неговите тревоги.

— Винаги съм се питала как ли се е чувствал Хауърд Картър, когато е открил гробницата на Тутанкамон — изрече по едно време тя.

— Все ми се струва, че се е чувствал по-добре от нас сега.

— Не съм убедена. Нали си спомняш, че му се е наложило да се справя с древно проклятие?

Лицето ѝ се озари за момент от неуверена усмивка, която повдигна за малко и неговото настроение. Но онова, другото, си стоеше упорито там. Онази камара тухли, тежаща в стомаха му. И нямаше никакво намерение да си заминава, така че той вече не можеше да си позволи да я игнорира. Трябваше на всяка цена да разбере в какво точно са се забъркали!

Стегна се, стана и се приближи към Уилям Ванс. Тес го последва. Райли приклепна до завързания учен, като провери въжето около китките му. Ванс го наблюдаваше мълчаливо. Изглеждаше необичайно примирен със ситуацията. Агентът се смръщи, като се питаше дали да го попита или не, но накрая реши, че не може да бяга повече от обяснението.

— Налага се да разбере нещо — изрече с леден глас той. — Когато каза „истината за тази измислица“... Какво точно имаше предвид? Какво, според теб, са скрили в главата на „Фалкън Темпъл“?

Професорът вдигна глава:

— Не съм напълно сигурен, но подозирам, че е нещо, което вие няма да бъдете в състояние да приемете много лесно.

— Нека аз реша дали ще го приема или не — срязва го Райли.

Ванс като че ли обмисли думите му и отвърна:

— Проблемът е, че като повечето вярващи и вие вероятно никога не сте се замисляли за разликата между вяра и факт, между Исус Христос от религията и истинския Исус от историята, между истина и... измислица.

Райли не се впечатли от присмеха, който долови в тона на професора.

— Не мисля, че някога ми се е налагало да се замислям.

— Но нямате нищо против и вярвате на всичко, което е в Библията, нали така? Искам да кажа, че вие наистина вярвате във всичките онези неща там, нали? В чудесата, че Той е ходил по водата, че Той е излекувал един слепец... И най-вече — че Той се е върнал от мъртвите?

— Разбира се, че вярвам!

По устните на професора заигра усмивка.

— Нека ви попитам тогава какво знаете за произхода на онова, което четете? Имате ли представа кой точно е написал Библията — онази, която ви е позната? Имам предвид — Новия завет?

Тук Райли като че ли позагуби увереността си.

— Евангелията на Матей, Марко, Лука и Йоан, нали?

— Точно така. Знаете ли как са създадени? Или по-скоро, нека ви попитам нещо по-важно — знаете ли, например, кога са написани?

— Нямам представа — отговори Райли и усети, че върху гърдите му се стоварва невидима тежест. — Нали са били Негови ученици, предполагам, че са ги написали малко след смъртта Му. Така ли е?

Ванс и Тес си размениха многозначителни погледи, а професорът се изсмя презрително.

— Не че съм особено изненадан от отговора ви — каза той, — но все пак си е удивително. Като се има предвид, че милиарди хора боготворят тези писания, че приемат всяка дума в тях като Негова мъдрост, че се изколват и затриват заради тях — и всичко това, без да имат и най-бегла представа откъде точно идват всички тези евангелия!

— Но нали всичко е в Библията?! А тя се разпространява вече достатъчно дълго време...

— И според вас това е достатъчно, за да направи думите истински? — Облегна се, погледът му се плъзна в далечината: — И аз някога бях като вас. Не поставях нищо под въпрос. Приемах нещата просто като... част от вярата. Но ви гарантирам, че след като започнете да търсите истината... — Тук погледът му се прикова върху Райли: — Картичката, която се разкрива, не е никак приятна.

Истината е, че ранните дни на християнството са едно огромно тъмно петно в историята. За него липсват както категорични доказателства, така и достоверни факти. Учените си блъскат главите върху това петно вече столетия наред. От малкото, което се знае със сигурност за събитията, случили се в действителност в Светите земи преди повече от две хиляди години, и което е вече общоприет научен факт, е, че нито едно от четирите евангелия, които съставляват Новия завет, не е написано от съвременници на Исус.

— Най-ранното от четирите евангелия — продължи професор Ванс — Евангелието на Марко — или по-точно онова, което считаме за Евангелието на Марко, тъй като всъщност не знаем истинското име на автора, защото по онова време за литературната традиция е било нещо нормално всички творби да бъдат приписвани на известни хора — се смята за написано най-малко четиридесет години след смъртта на Исус. Имайте предвид, че става въпрос за четиридесет години без Си Ен Ен, без интервюта, записани на видео, без търсачката „Гугъл“, която да пресява десетки разкази на очевидци сред онези, които действително са Го зърнали. Така че, в най-добрия случай тук си имаме работа с истории, предавани от уста на уста, в продължение на четиридесет години, без никакви исторически хроники. В такъв случай кажете ми, агент Райли, ако се налага да проведете разследване, бихте ли приели за достатъчно изчерпателни и точни доказателства, плод на историите на един примитивен, необразован и суеверен народ, разказвани в тъмна доба около запаления огън в пустинята?

Райли нямаше време да отговори, защото Ванс веднага продължи.

— През двете столетия, изминали след написването на Евангелието на Марко, били създадени множество други евангелия, съдържащи какви ли не приказки за живота на Исус. С разрастването на новото религиозно движение и с разпространението му сред различни разпръснати общности, разказите за живота на Исус се

сдобивали с местния колорит, характерен за всяка една от тях. Десетки различни евангелия циркулирали сред хората, повечето от тях в пълно противоречие едно с друго. Днес науката разполага с тези доказателства благодарение на няколко арабски селяни, които през декември 1945 година решили да си изкопаят тор в планината Джабал ал-Тариф в Горен Египет, близо до град Наг Хамади, но открили глинена делва с височина близо два метра. Отначало не се решили да я счупят, да не би оттам да изскочи някой джин или друг зъл дух. Но после надеждата им, че са открили злато, надделяла и те я счупили — за да направят едно от най-великите археологически открития на нашето време! Защото в делвата лежали тринадесет книги, написани на папирус, и подвързани с кожа от газела. За съжаление простите селяни не осъзнали стойността на находката си и част от книгите отишли за подгриване на домашните им огнища. Други страници пък били изгубени на път към Коптския музей в Кайро. Оцелялото обаче се състои от петдесет и два текста, които и до ден днешен представляват обект на безкрайни полемки сред богословите. Защото тези писания, обикновено наричани Гностичните евангелия, разказват за послания и вярвания на Исус, които са в противоречие с официалните четири евангелия от Новия завет.

— Гностични ли?! — възкликна Райли. — Искаш да кажеш, като катарите?

— Именно — усмихна се професорът. — Сред текстовете, открити при Наг Хамади, е Евангелието на Тома, което се определя като тайно евангелие и започва с изречението: „Това са тайните слова, изречени от живия Исус, и които близъкът Юда Тома, записа“. Заедно с него е подвързано и Евангелието на Филип, което откровено описва връзката на Исус с Мария Магдалена като отношения между любовници. Самата Мария също си има свой текст — Евангелието на Мария Магдалена, в което тя се откроява като ученичка на Исус и водачка на християнска група. Там са също така и Евангелието на Петър, Евангелието на Египтяните, Тайната книга на Йоан, Евангелието на Истината, което съдържа ярки будистки обертонове... Списъкът е дългичък. Всички тези евангелия разглеждат обичайните днес християнски вярвания, например непорочното зачатие и възкресението, като наивни измислици. И което е още по-страшно, те са напълно гностични, защото, макар да разказват за Исус и Неговите

ученици, посланието, което предават, е — познавайки себе си на най-дълбоко ниво, човек опознава и Бога, което ще рече, че като търси в себе си източника на радостта, тъгата, любовта и омразата, човек открива Бога. И което е най-важното, никъде в тях не се разказва за Мъките Христови! В зараждането си християнското движение било нелегално. Но за да оцелее, то се нуждаело от структура. Подобно изобилие от евангелия заплашвало да го доведе до фатална фрагментарност. Нуждаело се от общ водач, което било почти невъзможно при толкова много общности, всяка със свои собствени вярвания и свое евангелие. Към края на II век започнало постепенното формиране на въпросната властова структура. Създадена била тристепенна йерархия от епископи, свещеници и дякони, които се вклинили в различните общности под претекст, че говорят от името на мнозинството, самоизживяващи се като избраните пазители на единствената и истинна вяра. В никакъв случай не твърдя, че тези хора са били чудовища, жадни за власт — продължи Ванс. — Всъщност, били са изключително храбри, като се има предвид какво са се опитвали да направят. Много е вероятно да са били и искрено уплашени, че без определен набор от широко приети, строги правила и ритуали, цялото им движение постепенно ще замре и ще изчезне в небитието.

После обясни как по времето, когато да бъдеш християнин, означавало да рискуваш живота си, установяването на някакъв вид ред се превърнало в задължително условие за оцеляването на църквата. Около 180 година, под водачеството на епископа на Лион, Иринея, се наложила една-единствена, обединяваща гледна точка. Можело да има само една църква, само с един, точно определен набор от убеждения и ритуали. Всички останали гледни точки били отхвърлени като ерес. Доктрината им била напълно праволинейна. Тя постулирала, че извън рамките на истинската църква не може да има спасение; членовете ѝ трябвало да бъдат ортодоксални, което ще рече — „правилно мислещи“; и църквата трябвало да бъде католическа, което означавало — „универсална“.

Всичко това изисквало автоматично и насилствено прекратяване на „домашното“ производство на евангелия. Иринея решил, че истинските евангелия трябва да бъдат четири — изхождал от твърде странния за християнството аргумент, че тъй като имало четири

посоки на света и четири основни ветрове, то и евангелията трябва да бъдат четири. Написал пет тома творения, озаглавени „Унищожението и събарянето на така нареченото познание, което е фалшиво“, в което заклеил повечето от съществуващите творби, определяйки ги като светотатство, и се спрял на четирите евангелия, които познаваме днес, като единствена и дефинитивна хроника на Божието слово — безпогрешно, непогрешимо и напълно достатъчно за нуждите на християнската религия.

Четирите евангелия, избрани от Иринея, се оказали случайно точно онези, които съдържали и разказа за мъките Христови — които говорили за смъртта на Исус на кръста и за Неговото възкресение. С една дума евангелия, които повече от недвусмислено свързвали измислицата, която се разпространявала, с основния ритуал на причастието, коренящ се пък в Тайната вечеря. И това е било само началото!

— В първоначалната си версия — поясни професорът, — първото от включените евангелия, Евангелието на Марко, въобще не говори за непорочното зачатие, нито пък за възкресението. Завършва просто с празния гроб на Исус, където някакъв тайнствен млад мъж, по-скоро някакво трансцедентално същество, подобно на ангел, разказва на група жени, пристигнали до гроба, че Исус ги чака в Галилея. И тази среща така ужасява жените, че те побягват и не споделят видяното с никого — което не може да не ни накара да си зададем логичния въпрос как е възможно Марко, или който там е написал въпросното евангелие, изобщо да е разбрал за него. Но именно така завършва оригиналният вариант на Евангелието на Марко. Едва в евангелията на Матей, написано петдесет години по-късно, и в това на Лука, създадено още десет години след него, започва да се говори за появявания след възкресението. Междувременно първоначалното Евангелие на Марко е пренаписано, за да пасне на новите идеи. Трябва да изминат още двеста години, да дойде 367 година, за да може по двадесет и седемте текста, обхващащи онова, което днес ни е познато като Новия завет, да бъде постигнато съгласие. Към края на този век християнството вече се е превърнало в официална, институционализирана религия и притежанието на каквито и да било други текстове се считало за грозна ерес, равняваща се на криминално престъпление. Всички останали известни копия от

други евангелия били изгорени и завинаги унищожени. Тоест всички, с изключение на онези, скрити в заровената делва при Наг Хамади, които въобще не показват Исус като свръхестествено същество — продължи професорът, приковал поглед в очите на Райли. — Те били забранени, защото онзи Исус, който описвали тези текстове, бил просто мъдрец, обикалящ земите и проповядващ аскетичен живот, изпълнен с любов към ближния. Той въобще не бил дошъл на земята, за да ни спаси от греховете или от вечното проклятие. Дошъл е, за да ни напътства така, че да постигнем духовно извисяване. И щом даден ученик е успеел да достигне необходимото просветление, учителят вече не му бил необходим. Представи си само колко безсънни нощи е причинила тази мисъл на Иринея и неговите верни лакеи! Ученикът и неговият учител стават равни! Четирите канонизирани евангелия, онези от Новия завет, разглеждат Исус като наш Спасител, Месия, Божи син. Ортодоксалното християнство, както и ортодоксалните евреи, настояват, че между човека и неговия Създател съществува непреодолима пропаст. Ала евангелията, открити при Наг Хамади, оборвали тази концепция. И дори нещо повече — описвайки Исус като учител и просветлен мъдрец, те го определяли като човек, равен на всеки от нас, а тази идея въобще не допаднала на Иринея и неговата клика. Исус не можел да бъде просто човек — Той трябвало да бъде нещо много повече. Трябвало да бъде Божи син. Трябвало да бъде уникален, защото чрез Неговата уникалност и Църквата става уникална — единственият верен път към спасението. Църквата си присвоила правото да твърди, че ако не си с нея и ако не следваш нейните правила, ако не живееш живота, който тя изисквала от теб, си обречен на вечни мъки.

Професорът направи пауза, огледа внимателно изражението на Райли, накрая се приведе по-близо до него и завърши:

— Онова, което просто искам да ви кажа, агент Райли, е, че всичко, в което християните вярват днес и са вярвали от IV век насам, всички ритуали и тайнства, които стриктно съблюдават, например причастието и разните там църковни празници, въобще не са били част от вярванията на непосредствените последователи на Исус. Всичко е пълна измислица, наложена много по-късно. Не по-малко любопитен е и фактът, че в преобладаващата си част те са заимствани от други религии — като се започне с Възкресението и се свърши с Рождество.

Но пък иначе основателите на Църквата са свършили страхотна работа. Бестселърът им държи първо място в класациите вече близо две хиляди години. И все пак... смятам, че тамплиерите са били прави. Още по тяхно време нещата вече са излезли от контрол — толкова много хора са били избивани по най-жесток начин, ако се осмелели да вярват в нещо друго, освен в християнството! И като гледам състоянието на нещата днес, бих казал, че оттогава насам нищо не се е променило!

— Точно това ли, според теб, са пренасяли на галерата „Фалкън Темпъл“? — попита сдържано Райли. — Доказателство, че евангелията са литературна измислица? Доказателство, че Исус не е бил божествено същество? Дори и да беше така, то прекрасно разбирам как подобно разкритие би подкопало устоите на християнството. Но кажи ми, по какъв начин щеше да помогне на тамплиерите на обединят трите религии, ако приемем, че това е тяхната крайна цел?

— Започнали са от онази религия, която познават — контрира го уверено Ванс. — С религията, която е била в техния обсег на действие, онази, чиито ексцесии са познавали от първа ръка. Затова са смятали да развенчаят първо нея. Вероятно междувременно са влезли в съюз с представители на мюсюлманските и еврейските общности, които успоредно с тях да поставят подобни въпроси и сред своите религии, за да подготвят почвата за новото, обединено гледище за света.

— Като вдигнат на крак поруганите маси? — обади се Райли, но въпросът му беше по-скоро риторичен.

— В крайна сметка светът щеше да се превърне в едно по-добро място за живот. Вие не мислите ли така? — отвърна убедено Ванс.

— Дълбоко се съмнявам — не се предаваше Райли. — Но от друга страна, не мога да очаквам от човек, за когото човешкият живот няма почти никакво значение, да ме разбере!

— О, я си задръжте за себе си справедливия гняв и пораснете най-сетне! Това е абсурдно! — изрече спокойно професорът. — Дори и днес, в ХХІ век, продължаваме да живеем в сферата на фантазията! Като гледам, не сме по-напреднали от онези нещастни копелета от Троя! Цялата планета е приклепана в капана на масовата заблуда. Християнство, юдаизъм, ислям... Хората са готови да се бият до смърт, за да защитят всяка дума от онези книги, които смятат за свещени, но на какво се основават същите тези книги? На легенди и митове, датиращи от преди хиляди години! На Авраам — мъж, който, ако се вярва на Стария завет, станал баща на сто седемдесет и пет години?

Вие намирате ли за правилно живота на хората и днес да се ръководи от някаква смехотворна колекция от измислици?! — Професорът замълча, след което продължи: — Социологическите проучвания сочат, че повечето съвременни християни, евреи и мюсюлмани нямат никаква представа за общия корен на религиите им — че всички те произлизат от Авраам, патриархът на трите религии и основателят на монотеизма. А най-ироничното е, че според Битие, Бог бил изпратил Авраам на земята с мисията да излекува различията между хората. Посланието му било, че цялото човечество трябва да бъде част от общото човешко семейство, което да се прекланя пред един-единствен Бог, творец на цялото мироздание. Но незнайно как това мъдро послание било изопачено — изтъкна насмешливо Ванс. — Подобно на някой гаден епизод от „Далас“. Съпругата на Авраам, Сара, не можела да има деца, затова той си взел втора жена — неговата арабска наложница Хагар, която го дарила със син. Нарекли този син Исмаил. След тринадесет години обаче Сара също успява да роди син — Исак. Авраам умира, Сара прокужда Хагар и Исмаил, и ето ти как семитската раса се разцепила между араби и евреи. Най-абсурдното от всичко е, че и трите религии твърдят, че вярват в един и същи Бог — в Бога на Авраам. И нещата се объркват там, където хората започнат да се карат чии думи са най-истинното отражение на Божията традиция. Юдаизмът базира вярванията си върху своя пророк Мойсей, който, според евреите, е пряк потомък на Исак и Авраам. Обаче след няколко столетия един също еврейски пророк на име Исус предлага нов набор от религиозни вярвания — неговата собствена версия на религията на Авраам. И след още няколко столетия още един мъж — Мохамед, изниква на сцената на история, като твърди, че само той е истинският Божи пратеник, а онези двамата са шарлатани, и обещава да спомогне за завръщането към основополагащите откровения на Авраам — обаче този път през погледа на Исмаил. И ето ти го и исляма. Затова няма нищо чудно във факта, че на времето християнските водачи са считали исляма за християнска ерес, а не за нова, различна от тяхната религия. А след смъртта на Мохамед същият този ислям се разцепва на още две големи секти — шиити и сунити, поради борбата за власт кой точно да го наследи. И ето как нещата си вървят и до сега. Човешката глупост в най-чист вид! И така, днес си имаме християни, които презират евреите, защото ги считат за последователи на по-ранни, непълни

откровения на Божиите желания. Имаме си и мюсюлмани, подиграващи се на християните по приблизително същите причини — въпреки че и те се прекланят пред Исус, но го считат само за неактуален посланик на Бога, а не за негов син. Спорове, достойни единствено за съжаление! Знаете ли, че ревностните мюсюлмани се покланят пред Авраам по седемнадесет пъти на ден? А знаете ли какво представлява техният хадж — поклонението в Мека, което е свято задължение на всеки мюсюлманин и при което милиони нещастници рискуват да се задушат от горещина или пък да бъдат стъпкани, само и само да стигнат дотам? Отиват там, за да отдадат почит на факта, че Бог се е смилил над Исмаил — сина на Авраам! Не ви трябва да ходите много надалече, за да видите с очите си измеренията ма абсурда — Хеврон е напълно достатъчен! Араби и евреи продължават да се избиват заради най-оспорваното парче недвижима собственост на планетата! И всичко това — само защото там уж се намирал гробът на Авраам — малка пещера с изолирани една от друга камери за разглеждане, по една за всяка група. Авраам — ако изобщо е съществувал — сигурно сега се обръща в гроба, като гледа своите вечно каращи се, тесногръди, дребнави потомци! Чудно семейство, няма що! Няма нищо по-лесно от това да стоварим вината за всички конфликти в нашата история върху политиката и алчността. Разбира се, и те играят известна роля. Но в основата винаги е религията. Именно тя е искрата, която непрекъснато подпалва огньовете на нетърпимостта и омразата. Тя ни пречи да се заемем с много по-добри неща на този свят, да не ги видим дори. Но най-вече не ни позволява да приемем истината за онова, в което сме се превърнали, нито пък да възприемем с отворено съзнание нещата, на която науката ни е учила и продължава да ни учи. Онези примитивни мъже и жени, обитавали планетата ни преди хилядолетия, са били много уплашени, и с право. Те наистина са се нуждаели от религията, за да се опитат да проумеят мистериите на живота и смъртта, да приемат приумиците на болестите, времето, непредсказуемостта на реколтата и природните бедствия. Но ние, хората на нашето време, вече нямаме нужда от подобни тълкувания. Можем да си грабнем мобилния телефон и да разговаряме с някого в другия край на планетата, сякаш е до нас. Можем да изпратим сонда на Марс, като я контролираме от Земята. Можем да създадем живот в епруветка. Можем още хиляди други

неща. Затова е крайно време да загърбим вековните си предразсъдъци и суеверия. Да се видим такива, каквито сме и да приемем, че онова, което сме станали, е личност, която хората преди няколко столетия биха считали за Бог. Трябва да заговорим на „ти“ с онова, на което сме способни, а не да разчитаме на някаква тайнствена сила отгоре, която уж ще се спусне от небето и ще оправи нещата!

— Но тази концепция е твърде късогледа! — възропта Райли. — А какво ще кажеш за доброто, което религията носи? За етичната мярка, за моралните граници, които тя определя? За успокоението, което дава, да не говорим за благотворителността, за изхранването на бедните и за грижата за нещастните? Вярата в Христос често е единственото, с което повечето от хората разполагат! Милиони души разчитат на религията, за да им дава сила, да им помага да се справят с трудностите в своето ежедневие. Но ти не виждаш тези неща, нали?! Ти си се вкопчил за едно-единствено трагично събитие, което е разрушило твоя живот и е опорочило тотално гледната ти точка към света и всичко добро, което има в него!

Ванс отправи поглед сякаш към небитието и отвърна тихо:

— Единственото, което виждам, е ненужната болка и страданията, които религията е причинила — не само на мен, а на милиони хора във всички страни. — След кратка пауза погледът му отново се прикова върху Райли, но излъчването на очите му вече беше леденостудено. — В началото християнството е служило на благородна и голяма цел. То е давало на хората надежда, осигурявало им е система на социално подпомагане, спомогнало е за свалянето на тиранията. С една дума, служело е на нуждите на обществото. А на чии нужди служи днес? Какво точно прави, освен дето възпрепятства медицинските изследвания и оправдава войните и убийствата?! Смеем се на нелепите богове, пред които инките и египтяните някога са се прекланяли. Ние да не би да сме по-добри от тях, а?! Какво ще кажат, според вас, за нас хората след хиляда години? Няма ли и ние да се превърнем в обекти на същия този присмех? След всичко, което сме постигнали, и до днес продължаваме да играем по свирката на хора, които са смятали, че гръмотевицата е знак за Божия гняв! Крайно време е всичко това да се промени!

Райли се обърна към Тес. Тя не бе произнесла и звук по време на дългата тирада на професора.

— А ти? Какво мислиш по този въпрос? Съгласна ли си?

Тес не пожела да го погледне. Очевидно правеше опити да намери най-подходящите за случая думи.

— Тук става въпрос за исторически факти, Шон — каза накрая. — Имай предвид, че говорим за неща, които са добре документирани и общоприети. Лично аз съм убедена, че първоначално евангелията са били написани с цел да предадат някакво духовно послание. Ала след това са се превърнали в нещо друго. Сдобили са се с по-голяма цел — политическа. Исус е живял в размирна страна, в ужасно за нея време. Римската империя от онези години е била образец на социалните неравенства. Било е време на множество болести и смърт, на бедност за масите и невъобразими богатства за малцината избрани. Истински плодородна почва за посланието на християнството, затова никак не е трудно да си представим колко лесно е покълнало. По своята същност то е било революционно движение — революционна е дори основната му концепция, че милостивият Бог изисква от хората да бъдат милостиви един към друг, при това и извън рамките на техните семейства. То е предлагало на своите последователи смислена култура, чувство за равенство и за принадлежност, без да иска от тях да изоставят етническите си обвързаности. Давало им е усещане за достойнство и за равенство с другите, независимо от социалния им статус. Гладните са знаели къде ще бъдат нахранени, болните и старците са знаели къде ще се погрижат за тях. То е предлагало на всички люде безсмъртие — без бедност, без болести, без изолация. Християнството е предложило на човечеството нова концепция — послание за любов, милост и съобщество, при това в свят, изобилстващ от жестокости и задушаващ се в културата на смъртта. Аз не съм специалист в тази област като него. — Кимна по посока на Ванс. — Но смятам, че професорът е напълно прав. Открай време имам проблем с всичките тези свръхестествени глупости, с божествената същност на Исус, с идеята, че той е Божи син, заченат непорочно и роден от Дева Мария. Колкото и да е неудобна за мнозина, истината е, че всичко това е измислено едва десетки, дори стотици години след Неговото разпятие и става официална политика на Църквата едва след Първия Вселенски събор в Никея през 325 г. от н. е., свикан от император Константин I Велики, който приема Символа на вярата. Очевидно е, че те са се нуждаели от... от някаква неустойма

стръв. А във времена, когато свръхестественото е било нормална част от вярванията на хората, какво по-лесно от това да заявиш, че религията, която продаваш, е кръстена не на някакъв си обикновен дърводелец, а на божествено същество, което може да те дари с обещанието за безсмъртие?!

— Стига де, Тес! — контрира я възмутено Райли. — В твоите уста всичко това звучи ни повече, ни по-малко като евтина, цинична пропагандна кампания! Наистина ли смяташ, че тази религия щеше да има толкова голяма мощ или да бъде актуална толкова дълго, ако се основаваше на измама?! От всички други проповедници и мъдреци, които са обикаляли земите по онова време, само Той е успял да разбуди хората и да ги накара да следват Неговите напътствия! Само Той е успял да вдъхнови толкова много свои последователи! Той е влияел на хората така, както никой друг преди Него, затова те просто са започнали да записват онова, което са виждали!

— Точно това се опитвам да ви кажа и аз! — намеси се Ванс. — Не съществува нито един разказ от първо лице, единствено число! Нищо, което да е написано от пряк свидетел, нищо, което да доказва безспорно написаното!

— Както и нищо, което да го опровергае! — не се предаваше Райли. — Но като гледам, вие въобще не си правите труда да обмислите и двете гледни точки, нали?!

— Щом Ватикана е изпитвал такъв ужас да не би откритието на тамплиерите да стане всеобщо достояние — изсмя се презрително професорът, — мисля, че се досещам накъде точно клонят нещата. И ако ние успеем да довършим онова, което тамплиерите са се заели да направят — изрече той и се обърна към Тес, дарявайки я със заразителната си усмивка, — това ще бъде последната крачка от едно дело, чиито основи са положени още през Просвещението. Не ни дели чак толкова много време от столетията, когато хората са мислели, че земята е център на вселената, а слънцето се върти около нас. Когато Галилео Галилей е доказал, че нещата са точно обратните, Църквата почти е успяла да го качи на кладата. Същото се е случило и с Дарвин. Помислете си само! Чия е „евангелската“ истина днес?

Агент Райли замълча. Всичко, което бе чул в днешния знаменателен ден, независимо от упоритите му опити да го обори, звучеше не само възможно, но и дразнещо правдоподобно.

В крайна сметка на планетата наистина съществуваха няколко основни религии, надпреварващи се да печелят последователи, всички до една твърдящи, че са единствените и най-истинните. Значи не е възможно всичките до една да са прави.

Не без огромно чувство на вина той бе принуден да признае пред себе си, че доскоро бе готов веднага да отхвърли останалите религии като неверни и еретични схващания. Откъде накъде точно тази, в която той по една случайност вярва, да е по-различна от другите?

— През последните десетилетия — обади се Ванс, приковал поглед в очите на Тес — всички фалшификации, всички измислици и митове на основателите на институцията, наречена Църква, една по една се срутواха. На нас се пада просто последната крачка в развенчаването на великия мит, нищо повече.

Райли седеше сам, приседнал на невисока могилка с лице към мястото, където беше паркиран пикапа. Наблюдаваше как небето постепенно потъмнява, разкривайки безброй звезди и луна, много по-голяма и ярка от всички луни, които бе виждал досега. Гледката бе напълно достатъчна да развълнува душата дори и на най-циничния човек, ала точно сега агентът не беше в едно от своите най-добри настроения.

Думите на професора продължаваха да кълтят в ушите му Той си даваше сметка, че свръхестествените елементи, които стояха в сърцевината на любимата му религия, открай време бяха тревожили неговия рационален, любознателен ум, но досега не бе чувствал необходимостта да ги поставя под въпрос. Аргументите на Ванс бяха отворили кутия гадни червеи в душата му, която щеше да му бъде твърде трудно да затвори скоро.

Пикапът вече почти не се виждаше. Сенчестите очертания на Ванс си бяха точно там, където го беше оставил. Райли не бе в състояние да заглуши тирадата, която бе чул от него и която сега си преповтаряше — търсеше някаква пукнатина, която би причинила срутването на мрачната постройка, изградена от думите на професора.

Ала такава нямаше. Всеки от елементите пасваше перфектно. И което беше още по-важно — всичко беше напълно логично.

Звукът от срутвачи се зад него камъчета го накара да се обърне. Беше Тес, която идваше при него.

— Здравсти! — каза тя. Жизнерадостта, която го бе омагьосала, бе изчезнала от лицето ѝ, заменена от тревога и смут.

— Здравсти — кимна ѝ леко той.

Тя се закова на върха на могилата, обгръщайки с поглед тишината около тях, а после приседна на камъка до него.

— Виж какво... Наясно съм, че подобни дискусии са в състояние да породят доста неприятни усещания.

Райли сви рамене и отвърна:

— Не знам, но най-малкото е доста разочароващо. Надявам се, че не искаш от мен да не обръщам внимание на доказателствата?

— Не, но като ги погледнеш в тази светлина, как се изливат и опустошават всяка подробност, като че ли пропускаш основното. И онова, което ти не разбираш, е, че в случая не става въпрос за научни доказателства. Те нямат място тук. Тук няма място нито за факти, нито за научни анализи. Става въпрос за чувства. Това е вдъхновение, начин на живот, осъществяване на връзка... — разтвори ръце, за да обхване природата около себе си — с всичко това! — После се втренчи в нея и попита: — Ти наистина ли не вярваш в нищо?

— Онова, в което вярвам, няма никакво значение.

— За мен обаче има — отсече през стиснати устни той. — Говоря ти сериозно. Наистина ли не вярваш в нищо?

Тя извърна поглед и се загледа във Ванс, който ги съзерцаваше с интерес.

— Ами, смятам, че най-точният ми отговор в този случай е, че по отношение на подобни неща съм в лагера на Джеферсън.

— Джеферсън ли?

— Точно така — кимна Тес. — Томас Джеферсън също е имал проблеми с Библията. Макар да е считал етичната система на Исус за най-прекрасната на този свят, той е бил напълно убеден, че в стремежа си учението му да бъде направено по-привлекателно за миряните, Църквата е манипулирала както Неговите слова, така и разказа за Неговия живот. Затова Джеферсън решил да поогледа Библията поотблизо. Оголил я от всичко, което сметнал за невярно — стремежът му бил да изрови истинските думи на Исус от онова, което той наричал „боклука, който бил нахвърлян върху тях“. В резултат написал книга, наречена „Животът и поуците на Исус от Назарет“, а мъжът, който описал там, далеч не бил божественото същество от Новия завет. В Библията на Джеферсън няма такива неща като непорочно зачатие, чудеса и възкресение. Не ме разбирай погрешно, Шон! Убедена съм, че Исус е бил велик човек, един от най-важните хора, раждали се някога на тази земя, вдъхновяваща личност, която е казала множество велики слова. Смятам, че визията му за едно алтруистично общество, в което всички си вярват и си помагат, е прекрасна. Той е станал вдъхновител на много добри неща и го прави и до ден днешен. Дори и Ганди, който не е бил християнин, винаги е твърдял, че е вдъхновен от

делата на Исус Христос. Искам да кажа, че Исус безспорно е бил изключителен мъж, но такива са били също и Сократ, и Конфуций. И съм напълно съгласна с теб, че неговите слова за любовта и взаимопомощта трябва да се превърнат в основа на човешките взаимоотношения. Дали наистина е бил божество? Вероятно ще кажеш, че Той е имал някакви божествени видения и пророчески дарби, обаче аз не мога да приема за чиста монета твърденията за неговите чудеса, а още по-малко пък — да се вържа на онези мании, които претендират да са изключителни Божии представители на земята! Напълно съм убедена, че Исус въобще не е искал неговата революция да добие измеренията, които има днес, и не мога да си представя, че Той е държал напътствията му да се превърнат в една догматична и потискаща свободния дух вяра, белязана на всичко отгоре с Неговото име! Защото той е бил просто борец за свобода, презиращ всякакви авторитети и тиранична власт. Не виждаш ли и ти иронията във всичко това?!

— Светът е голямо място — отвърна Райли. — А днешната Църква е онова, което са направили с нея хората през вековете. Тя е организация, защото трябва да бъде такава, защото някой трябва да ръководи нещата. А всяка една организация се нуждае от властова структура — как иначе ще успее да съхранява посланията си и да ги разпространява?!

— Но погледни само колко абсурди са се нароили в последно време! Случвало ли ти се е да попаднеш на някой от онези идиотски евангелисти по телевизията? Всичко се е превърнало в шоу, в средство за промиване на мозъците! Всички ти гарантират място в рая в замяна на тлъст чек! Нещата са повече от плачевни! Хората, посещаващи църквите, стават все по-малко с всеки изминал ден. Насочват се към всякакви други алтернативи за духовно просветление — от йога до Кабала, и до какви ли не книги и „Ню Ейдж“ секти, само защото Църквата не е в състояние да им даде онова, от което се нуждаят. Тя е вече напълно откъсната както от съвременния живот, така и от духовните потребности на хората.

— Естествено, че е откъсната! — извика Райли и се изправи. — Но това е, защото се движим прекалено бързо. Не забравяй, че в продължение на почти две хиляди години си е била напълно актуална! Промяната настъпи едва през последните няколко десетилетия, защото

всичко се задвижи с умопомрачителна скорост. Да, Църквата действително не е в състояние да следва тази промяна, ала това въобще не означава, че трябва да захвърлим всичко и да продължим напред просто ей така! И... накъде точно да се движим, ако смея да попитам?

— Нямам представа — свъси се Тес. — Но вероятно нямаме нужда да бъдем подкупвани, за да влезем в рая, нито пък се нуждаем от страха от ада и проклятието, за да се държим прилично. Може пък за хората ще се окаже далеч по-полезно за разнообразие най-сетне да започнат да вярват в самите себе си!

— Наистина ли го вярваш?

Тя го погледна в очите. Излъчваха плам, но и някакво странно спокойствие.

— И без това няма никакво значение — сви рамене Тес. — Не и докато не открием онзи потънал кораб и не видим какво има в кутията.

— Но това вече не е наша задача, нали така?

— Какво искаш да кажеш?! — възкликна изумено тя.

— Лично аз дойдох дотук, за да откроя Ванс и да го върна в Щатите. А онова, което се намира на дъното на морето, въобще не е моя грижа! — заяви той, но още докато произнасяше последните думи, си даде сметка, че не е особено искрен.

— Значи просто ще си заминеш, така ли?! — извика тя, като се изправи на крака.

— Стига, Тес! Ти какво очакваш от мен? Да оставя колегите в Ню Йорк да ме чакат, докато аз се гмуркам с теб, за да търся съкровища?!

Зелените ѝ очи го стрелнаха презрително.

— По дяволите, Шон! Нали знаеш какво ще направят, когато разберат къде е?

— Кой какво ще направи?

— Как кой? Ватикана! — изкрещя тя. — Ако успеят да пипнат астролаба и открият потъналия кораб, това ще бъде краят! Никой повече няма да чуе за онова, което има там!

— Това им е работата — заяви тихо Райли. — Понякога е добре някои неща да бъдат оставени така, както са си.

— Не можеш да постъпиш така! — не се отказваше тя.

— А ти какво искаш от мен? — сръза я той. — Да ти помогна да измъкнеш нещо от дъното на морето и да го вдигна гордо така, че

всички да се задавят при вида му?! Онзи там въобще не се и опитва да скрие целта си! — извика, като посочи с пръст Ванс. — Той иска да разруши Църквата! Ти наистина ли очакваш от мен да ти помогна в подобно начинание?!

— Разбира се, че не. Но не забравяй, че милиарди хора живеят живота си в лъжа! Това не те ли притеснява? Не им ли дължиш истината?

— Може би първо трябва да попитаме тях! — тросна се Райли.

Имаше чувството, че тя няма да се предаде лесно, но го очакваше изненада. Тес само поклати глава, а върху лицето ѝ се изписа огромно разочарование. Накрая попита:

— А ти не искаш ли да знаеш за какво става въпрос?

Очите на Райли останаха приковани в нейните за няколко секунди, след което той отмести поглед. Не каза нищо. Нуждаеше се от време, за да обмисли отговора на този въпрос.

Тес само кимна, а после погледна към Ванс. След няколко мига напрегната тишина тя тръсна глава и заяви:

— Аз... трябва да пийна нещо. — И се отправи към проблясващия под лунната светлина поток.

Райли знаеше, че тя е права. Беше успяла да напипа много точно болката, която го гризеше преди малко. Разбира се, че държеше да разбере за какво става въпрос. Даже нещо повече — изпитваше необходимост да разбере! Ала независимо от противоречивите си чувства, беше длъжен да следва закона. Това беше неговият обичаен начин на действие.

Не че разполагаше с кой знае какъв избор.

Макар да бе споменал съвсем между другото, че не могат да се заемат сами с търсенето на потъналия кораб, сега си даваше сметка, че е точно така. Как изобщо да го направят? Та той е агент от ФБР, а не водолаз. Негов приоритет беше връщането на Уилям Ванс, а сега и на астралаба — обратно в Ню Йорк.

Същевременно отлично си даваше сметка какъв ще бъде крайният резултат от всичко това.

В съзнанието му отново изплува лицето ѝ и разочарованието, изписано върху него. Не че той беше по-малко разочарован. Действително нямаше представа каква насока щеше да вземе връзката между тях с течение на времето, но доколкото можеше да схване, точно

в този момент всичко изглеждаше безвъзвратно потънало в бездната на неговата религиозност.

И точно в този момент до слуха му достигна звук от двигател на кола. Но не в далечината. Съвсем наблизо.

Той се обърна стреснато и видя как пикапът тръгва напред.

Ръката му се насочи инстинктивно към джоба, но се сети, че все още беше облечен с водолазния си костюм. Спомни си, че е оставил ключовете от пикапа под седалката, а Тес очевидно го е видяла.

Истината се стовари върху него като гръмотевица.

— Тес! — изкрещя Райли, като се втурна надолу по склона, но се спъна и започна да се търкаля надолу в тъмнината. И докато стигне до полянката, от пикапа вече беше останал само бавно слягащ се облак прах в далечината.

Тес и Ванс бяха изчезнали.

Бесен на самия себе си, че бе позволил подобно нещо да се случи, той се заглежда, опитвайки се да се залови за някаква сламка надежда. Точно тогава погледът му падна върху малко парченце хартия, стърчащо изпод струпаната на поляната храна и оборудването за лагеруване, които те му бяха оставили.

Вдигна хартиятката. И веднага позна почерка на Тес:

Шон,

Хората заслужават да знаят истината. Надявам се, че ще ме разбереш и... ще ми простиш. Ще се обадя, за да ти изпратят помощ.

Т.

Събуди се замаян. В главата му беше същински хаос от противоречиви мисли и чувства. Все още не можеше да повярва, че Тес е заминала заедно с професора.

Колкото и да се опитваше да проумее случилото се, то продължаваше да го гризе — и не просто да го гризе, то буквално го изяждаше отвътре.

Беше бесен, че е позволил да го измами. Беше изумен от решението ѝ да си тръгне отгук заедно с Ванс. Беше объркан от нейната безкомпромисност, но най-вече беше загрижен за нея, за опасностите, с които щеше да се сблъска — за кой ли път! И макар да не му се искаше особено да си признае, даваше си сметка, че гордостта му е получила тежка плесница.

Райли се изправи на крака. Трелите на горските птици и яркото сутрешно слънце буквално се стовариха отгоре му. Снощи бе заспал много късно — дълго се бе въртял в спалния чувал, който му бяха оставили. Накрая умората надделя над гнева му и сънят се спусна милостиво над сетивата му. Примижа, погледна си часовника и отчете, че е спал не повече от четири часа.

Няма значение. И без това трябваше да тръгва.

Пийна от потока и веднага почувства ободрителния ефект на студената планинска вода. Болката в стомаха му напомни, че не е хапвал нищо вече близо двадесет и четири часа, затова набързо изяде филийка хляб и един портокал. Поне се бяха сетили да му оставят храна. Почувства как тялото му бавно се връща към живот, но с прочистването на главата му в съзнанието му отново се събудиха познатите ядовити мисли и образи.

Огледа обстановката наоколо. Не се забелязваше никакъв вятър и с изключение на птичите песни, които сега бяха замлъкнали, в гората цареше мъртвешка тишина. Реши, че най-добре ще бъде да тръгне по познатата вече пътека нагоре, да стигне до канцеларията на Окан и

оттам да се обади до Федерал Плаза — не че особено изгаряше от нетърпение да го направи.

Едва бе поел нагоре по пътеката, когато долови някакъв звук. Като от двигател. Сърцето му претупа от надеждата, че може би е пикапът, но веднага след това осъзна, че не е от двигател на кола. Гората се огласяше от гърленото боботене на хеликоптер.

И тогава го видя. Зърна познатия силует, прорязващ долината. Беше „Бел УН-1У“ — олицетворението на бойните хеликоптери, предпочитано от всички режисьори на филми в последно време. Движеше се покрай отсрещния склон, но внезапно зави и се насочи право към него. Райли знаеше, че ще го забележат. Усети как мускулите му се стягат, докато прехвърляше наум кой би могъл да бъде на борда на хеликоптера — или Тес бе направила онова, което му беше обещала, и бе съобщила на властите за присъствието му в гората, или нападателите от язовира го бяха открили.

Огледа обстановката около себе си, обмисляйки хладнокръвно най-стратегическите точки, но после реши, че няма смисъл да се прикрива.

Загледа се в кръжащия вече над главата му хеликоптер. Машината се приземи на полянката сред облаци прах и пясък. Райли прикри очи с ръка и се приближи колебливо. Вратата се отвори и сред прашния облак се появи дребна фигура, движеща се енергично към него по неравния терен. Когато непознатият се приближи, Райли видя, че е облечен в панталони цвят каки и черно кожено яке, а на очите си имаше слънчеви очила.

И едва когато разстоянието между двамата се скъси до няколко крачки, Райли осъзна, че пред него стои монсиньор Де Анджелис.

— Вие? — извика Райли, като се оглеждаше и се опитваше да направи връзка между появилия се хеликоптер и привидението пред себе си. Последното завъртане от замиращата перка отвори якето на свещеника и агентът веднага зърна кобура на „Глока“, скрит под мишницата му. Напълно шашнат, той хвърли поглед към вътрешността на хеликоптера, където видя снайперистка пушка, стисната в краката на човек, който точно в този момент палеше цигара с нехайството на отегчен екскурзовод. Срещу него седяха още двама души с турска военна униформа.

В съзнанието на Райли запрепускаха противоречиви мисли. Огледа свещеника от глава до пети, след което посочи към машината и попита:

— Какво е това? И какво, по дяволите, става тук?!

Де Анджелис свали слънчевите си очила и Райли забеляза, че погледът му е доста променен. Липсваше им онази всеопрощаваща благодат, която той излъчваше в Ню Йорк. Вечно зацапаните очила, които тогава носеше, очевидно бяха прикривали изключително успешно заплахата, която сега се излъчваше от него.

— Успокойте се!

— Не ми казвайте да се успокоя? — избухна Райли. — Та вие едва не ни убихте горе! Кои, по дяволите, сте вие и откъде накъде ще ни превръщате в дивеч?! Знаете ли колко хора загинаха там горе?!

— Не ми пука — изрече спокойно Де Анджелис. — Ванс трябва да бъде спрян! На всяка цена! И тъй като неговите хора бяха въоръжени...

Райли вече кипеше от гняв.

— И какво сте му подготвили? Да го изгорите и него на кладата? Абе, вие да не би да сте се загубили в някоя времева дупка?! Дните на Инквизицията отдавна свършиха, отче! Ако предположим, че сте такъв, де! — После посочи към снайперистката пушка в краката на Плънкет и добави: — Да не би онова там да е сред стандартните средства за благослов на Ватикана в наши дни?

Де Анджелис го фиксира със смразяващ поглед и изрече през зъби:

— Заповедите ми не идват единствено от Ватикана.

Райли обгърна с поглед хеликоптера, войниците в него, цивилния мъж със снайперистката пушка, приседнал до тях. Беше зървал и преди подобни хладни, безучастни, безчувствени погледи.

Спомените му се втурнаха бързо през събитията от въоръженото нападение на музея насам и внезапно всички парченца от пъзела си дойдоха на мястото.

— Лангли! — извика той и поклати зашеметено глава. — Значи ти си проклет шпионин, така ли? Цялата тази история... — Не довърши. В този момент и другото се подреди в главата му. — Значи Гюс Уолдърн, Бранко Петрович... Всички рицари в Ню Йорк... Не е

бил Уилям Ванс! През цялото време си бил ти, нали така?! — Хвърли се напред, сграбчи яката на свещеника и го разтърси. — Ти си...

Но нямаше време да довърши изречението си. Реакцията на свещеника беше светкавична. Той парира ръцете на Райли, сграбчи едната, изви я рязко и го накара да коленичи.

— Нямам време за подобни глупости! — просъска, като задържа за момент агента от ФБР, преди да го запокити на земята.

Райли изплю пръстта от устата си и усети как пулсиращата му ръка се раздира от болка. Свещеникът пристъпи две крачки напред и закръжи като лешояд около поваления агент.

— Къде са? Какво е станало тук?

Много бавно Райли се вдигна отново на крака. Забеляза, че цивилният в хеликоптера го наблюдава с презрителна усмивка. Усети отново надигания се в гърдите му гняв. Дори и да бе хранил известни съмнения относно степента на лично участие на свещеника в грозните убийства в Ню Йорк, то тази демонстрация на физическата му мощ ги стопи окончателно. Подобен захват му беше добре познат — този човек притежаваше ръце на убиец.

Помъчи се да поизчисти праха от себе си, след което вдигна очи към Де Анджелис и попита:

— Какъв си ти точно? Божи човек с пистолет или човек с пистолет, който е открил Бога?

— Искам да се успокоиш. С теб сме на една и съща страна.

— Тогава какво беше онова при язовира? Може би приятелски огън?

Де Анджелис плъзна студения си, нагъл поглед по лицето на агента и накрая изрече с равен тон:

— В тази битка никой не е толкова важен, че да си струва да бъде пощаден! — Направи пауза, очевидно изчаквайки значението на тези думи на проникне по-дълбоко в съзнанието на Райли. — Трябва да проумееш нещо много важно. Ние водим война. Война, която продължава вече повече от хиляда години. Онова понятие за „сблъсък на цивилизациите“ въобще не е просто колоритна теория, измислена от някакъв кабинетен плъх. Сблъсъкът е напълно реален. И продължава дори в момента, в който говорим. Даже нараства, става все по-опасен, все по-коварен, все по-заплашителен с всеки изминал ден. И няма да изчезне никога. А в основата му наистина е религията, защото

независимо дали ти харесва или не религията е феноменално оръжие! Тя е в състояние да достигне до сърцата на хората и да ги накара да вършат всякакви невъобразими неща!

— Като например да убиват заподозрени в болницата ли?

Де Анджелис въобще не му обърна внимание.

— Преди двадесетина години комунизмът беше започнал да се разпространява като раково образувание. Как, според теб, спечелихме Студената война? Какво, според теб, успя да свали комунизма? Да не би да мислиш, че е стратегическата отбранителна инициатива „Междузвездни войни“ на Рейгън? Или удивителната некомпетентност на Съветското правителство? Нищо подобно! Папата го направи! Полски папа, който поддържа връзка със своите сънародници и ги поощрява да съборят онази стена с голи ръце! Хомейни направи същото — излъчваше речите си от Париж, докато беше в изгнаничество, за да подклажда религиозния плам на духовно зажаднелите си сънародници на хиляди километри от него, да ги вдъхновява и да изрита по този начин шаха. Да, това наистина беше голяма грешка от наша страна... И ето къде сме днес! Защото сега Бин Ладен постъпва по същия начин! — Направи пауза, смръщен вътрешно, а после прониза Райли с поглед. — Подходящите думи са в състояние да преместят и планини! Или да ги унищожат. И въпреки иначе богатия ни арсенал от оръжия, най-могъщото сред тях е религията! Затова не можем да си позволим да го изгубим! Всичко зависи от нея — нашият начин на живот, всичко, за което се борим още много преди ти да влезеш в Бюрото... Всичко! Така че, въпросът ми към теб е простичък. Както се изрази красноречиво веднъж нашият президент, ти с нас ли си или си против нас?

Челюстта на Райли се скова. Усети онази позната тежест в гърдите си. Стената на съмнението, която бе побързал да издигне, бе автоматично срината от самото присъствие на свещеника пред него. Думите му му подействаха дори още по-зле, отколкото тирадата на Ванс.

— Значи всичко това е вярно? — попита той, като че ли излизащ от гъста мъгла.

Отговорът на свещеника беше много бърз:

— Има ли някакво значение?

Райли кимна разсеяно. Вече не беше сигурен в нищо. Де Анджелис огледа гората наоколо и накрая отбеляза:

— Доколкото схващам, астролабът вече не е при теб.

— Кое?

Крайно неохотно и все още изпълнен с дълбоко недоверие към него, Райли му разказа случилото се предната вечер.

Свещеникът обмисли ситуацията и отбеляза:

— Преднината им не е много голяма, а освен това имаме най-обща представа за мястото, накъдето са тръгнали. Ще ги открием. — После се обърна към хеликоптера, направи кръгово движение с ръка, с което даде сигнал на пилота да включва двете турбини, извърна се отново към агента и го подкани: — Хайде да тръгваме!

— Не! И знаеш ли какво? Ако всичко това наистина е една голяма лъжа... Надявам се всички да потънете заедно с нея!

Де Анджелис се извърна към него, този път наистина изумен.

Райли издържа известно време на унищожителния му поглед, след което добави:

— Всички вървете по дяволите! И ти, и твоите приятелчета от Ватикана и ЦРУ! Мен вече не ме бройте!

После се обърна и се отдалечи.

— Нуждаем се от теб! — подвикна след него свещеникът. — Можеш да ни помогнеш да ги открием!

— Сами си ги намерете! Аз бях дотук! — извика в отговор той, без да си прави труда да се обръща.

— А какво ще стане с Тес? Ще я оставиш с него ли? Тя все още може да ни помогне! И ако някой може да говори с нея, то това си само ти!

Райли се обърна и този път направи две крачки назад. По многозначителния поглед на Де Анджелис разбра, че гой е наясно колко близки бяха станали двамата с Тес. Но после само сви рамене и отговори:

— Вече не мога.

— И какво възнамеряваш да правиш сега? Да изминеш пеша целия път до Ню Йорк?

Обаче Райли отново не спря. Нито пък си направи труда да отговаря.

Свещеникът отново го извика. Този път в гласа му се усети гняв, подправен с известно отчаяние.

— Райли!

Агентът се закова на място, наклони леко глава и накрая реши да се обърне.

Де Анджелис веднага хукна към него. Устните му бяха оформени в усмивка, макар че погледът му си оставаше все така безстрастен и далечен.

— Щом аз не мога да те убедя да работиш с нас, може пък да те запозная с някого, който да те убеди!

Който и да бе организиран пътуването им — Ватикана или ЦРУ, си бе свършил работата безупречно. Хеликоптерът ги откара до една военновъздушна база близо до Караджасу, недалече от мястото, откъдето Райли и Тес бяха поели само преди няколко дена. След като стигнаха там, двамата с Де Анджелис се прекачиха на очакващия ги „Гълфстрийм IV“, пристигнал от летището в Даламан, за да ги вземе, откъдето ги откара право в Италия. Преминаването през митницата в Рим се оказа фасулска работа. По-малко от три часа, след като свещеникът се материализира сред облак прах в планините на Турция, двамата с Райли вече се носеха през Вечния град.

Агент Райли се нуждаеше спешно от душ и чисти дрехи, но тъй като Де Анджелис очевидно много бързаше, му се наложи да се задоволи с панталони и сива тениска, взети набързо от снабдителния център на турската военна база. Не че се оплакваше. След влажния костюм тази униформа му бе добре дошла, а което беше още по-съществено, той също бързаше. Притесненията му по повод безопасността на Тес нарастваха с всеки изминал час. Искаше да я намери, макар че засега предпочиташе да не се задълбава прекалено относно мотивите, които го движеха.

Наред с това вече не беше убеден, че е постъпил правилно, като прие поканата на свещеника. Нямахше никаква представа кой и какво го очаква, а освен това бе на мнение, че колкото по-скоро се върне в Турция, толкова по-добре. Но вече беше прекалено късно да се отказва. Настоятелността на Де Анджелис му беше подсказала, че поканата за среща с неизвестния човек не е някаква си случайна приумица.

Още от самолета бе зърнал базиликата „Свети Петър“, а сега, докато колата ги носеше през натовареното движение, я видя отново. Църквата просто изникна пред очите му — колосалното ѝ кубе се издигаше величествено сред маранята и хаоса на претъпкания град. И въпреки че гледката на подобна грандиозна сграда обикновено събуждаше чувство на преклонение в сърцата и на най-закоравелите

атеисти, единствените чувства, които Райли усети у себе си, бяха на предателство и гняв.

Колата се отправи по Виа де Порта Анджелика и се насочи към портата „Света Анна“. Точно в мига, в който стигнаха пред огромните врати от ковано желязо, колоритен швейцарски гвардеец ги отвори широко.

Колата спря пред каменна сграда с колони и Де Анджелис веднага излезе. Райли го последва по няколкото стъпала, след което се озоваха в двойно изолирания вестибюл. Тръгнаха бързо по коридора, покрит с каменни плочи, минаха през мрачни стаи с високи тавани, изкачиха мраморната стълба и най-сетне се озоваха пред изящно резбована дървена врата. Свещеникът свали слънчевите си очила и ги замени със старите си.

Райли го наблюдаваше изумено как с лекотата на велик актьор, който всеки миг трябва да излезе на сцената, Де Анджелис накара изражението си да претърпи невиджана метаморфоза — безмилостното лице на тайния оперативен агент бе заменено от благата усмивка и спокойния поглед на добрия свещеник, който се бе появил при тях в Ню Йорк. И за още по-голяма изненада на Райли, той си пое дълбоко дъх и едва тогава се осмели да почука на вратата.

Отговорът дойде бързо.

— Влезте!

Де Анджелис отвори вратата и пристъпи първи вътре.

Попаднаха в стая колкото пещера. Стените ѝ бяха покрити отдолу до горе с лавици, които преливаха от книги. Върху дъбовия паркет на пода не се виждаха килими. В единия ъгъл имаше камина, пред която бяха поставени голям диван с плюшена дамаска и два идентични фотьойла от двете му страни. До високите френски прозорци на едната стена бе поставено голямо писалище с меко тапициран стол от едната страна и три по-твърди стола — от другата.

Единственият човек в стаята — едър, импозантен мъж с посребрена коса, излезе иззад бюрото и поздрави с добре дошли Де Анджелис и неговия гост. Върху лицето на домакина бе изписана строга безкомпромисност.

Монсиньор Де Анджелис представи на Райли кардинал Мауро Бруньо̀не и двамата мъже си стиснаха ръце. Ръкостискането на кардинала се оказа неочаквано силно. Райли усети как очите на стария

човек го разглеждат с обезпокоителна прямота. Без да сваля очи от госта си, Бруньоне размени няколко думи на италиански със свещеника, които агентът на ФБР изобщо не схвана.

— Заповядайте, седнете, агент Райли! — покани го най-сетне домакинът им, като кимна по посока на дивана. — Надявам се, че ще приемете благодарността ми за всичко, което сторихте до момента и ще сторите в бъдеще във връзка с тази пренеприятна история. Както и за това, че сте съгласили да бъдете днес мой гост!

Веднага щом Райли се настани на посоченото му място, кардинал Бруньоне даде да се разбере, че не е в настроение за празни приказки. Без никакви заобикалки започна:

— До мен достигна известна информация за вас. — При тези думи Райли извърна поглед към свещеника, който обаче предпочете да съзерцава тавана. — Казаха ми, че вие сте човек, на когото може да се има доверие и който не допуска компромиси със своята почтеност.

При тези думи кардиналът направи пауза, а очите му пронизаха Райли.

— Просто искам да знам истината! — заяви спокойно, но убедено той.

Мауро Бруньоне се приведе напред, притиснал силно големите си квадратни длани една срещу друга.

— Опасявам се, че истината е точно такава, каквато я вещаят страховете ви!

Настъпи мъртвешко мълчание. После кардиналът се изправи от фотьойла си и пристъпи тежко към френските прозорци. Извърна поглед навън и примижа от ярката светлина на слънцето.

— Деветима мъже... Деветима дяволи... Появили се в Йерусалим и Балдуин им дал всичко, което поискали. Мислел си, че са на наша страна, че са там, за да разпространяват Божието слово. — При тези думи от устата на кардинала излезе хъхрещ звук, който при нормални обстоятелства би прозвучал като смях, но Райли усети, че е просто външен израз на изключително болезнена мисъл. Гласът на Бруньоне се превърна с гърлен тътнеж, когато изрече: — Голям глупак! Да им повярва така лековерно!

— Какво са намерили там?

Бруньоне си пое дълбоко дъх — нещо като вътрешна въздишка, след което се обърна към агента от ФБР.

— Намерили са дневник. Изключително подробен и интимен дневник, нещо като евангелие. Дневникът на дърводелец на име Исая от Назарет. Изповедта на един... обикновен човек.

Райли усети как въздухът от дробовете му като че ли изтича.

— Просто обикновен човек?!

Кардиналът кимна мрачно, а раменете му внезапно се отпуснаха, сякаш върху тях бе легнал непосилен товар.

— И както неговото собствено евангелие недвусмислено сочи, Исая от Назарет, или просто Исус, не е Син Божи.

Тези думи отскочиха от мозъка на Райли. И измина сякаш цяла вечност, преди да се стоварят на дъното на стомаха му като цял тон камъни. После вдигна ръце и обгърна с тях въздуха.

— Значи всичко това...

— Всичко това — възкликна Бруньоне, — е най-доброто, което човекът, което обикновеният, смъртен, много уплашен човек, е успял да измисли! Всичко това е създадено с благородна цел! Поне в това не може да не вярвате! Какво бихте направили вие на наше място? Какво бихте сторили на наше място сега? В продължение на две хиляди години ние носим отговорността за вярванията, които са били изключително важни за мъжете, основали нашата Църква, и в които ние продължаваме да вярваме! Всяко нещо, което би подкопало устоите на тези вярвания, трябва да бъде спряно! Нямаме друг избор, защото не можем да изоставим своето паство — не сме имали това право нито тогава, нито го имаме сега! А днес би било дори още по-катастрофално, ако им кажем, че цялата ни вяра се основава на...

Не успя да довърши, очевидно борейки се с думите, които беше принуден да изрече.

— На масова заблуда? — помогна му Шон Райли.

— Но точно това ли е наистина? Какво, в крайна сметка, е религията, ако не вяра в нещо, което не се нуждае от доказателства? Вяра в определен идеал? А точно този идеал безспорно е бил повече от достоен за живота на хората. Всички имаме нужда да вярваме в нещо! Всички се нуждаем от вяра!

Да. Вяра.

Райли се опита да следва мисълта на кардинал Бруньоне. В неговия конкретен случай, по време на детството му, именно вярата му бе помогнала да се справи с ненавременната загуба на баща си. И

именно вярата го бе направлявала през целия му съзнателен живот оттогава насам. И сега, когато най-сетне се намираще на мястото, което бе мечта за всеки вярващ — в самото лоно на римокатолическата Църква, му казваха, че всичко е една голяма измама.

— Но наред с това се нуждаем и от честност — контрира гневно той. — Нуждаем се от истината!

— Да, но преди всичко човек се нуждае от своята вяра. При това сега много повече, от когато и да било! — не се предаваше кардиналът. — И онова, с което в момента разполагаме, със сигурност е по-добро от нищо!

— Вяра в какво?! Вяра във Възкресението, което така и не се е случило? — стрелна го Райли. — Вяра в рая, който не съществува?

— Повярвайте ми, агент Райли, редица свестни мъже са се борили с тази дилема години наред. И всички до един са стигнали до същия извод — че тя трябва да бъде съхранена! Защото дори и само мисълта за противното е прекалено кошмарна, за да си я позволим!

— Но в църква ние въобще не говорим за Неговите слова и Неговите напътствия! Говорим единствено за Неговите чудеса и Неговото възкресение!

— Християнството не се гради върху проповедите на някакъв си мъдрец! — извика властно Бруньоне. — Християнството се гради върху нещо с далеч по-силен отзвук — върху думите на Божия син! А Възкресението не е само някакво си чудо — то лежи в самите основи на нашата църква! Лишете го от основите му и всичко се срива! Църквата се срива! Спомнете си словата на Свети Павел във второто послание към коринтяните: „И ако Христос не беше възкръснал, то тогава всичките ни проповеди са били напразни, и вярата ни също е била напразна!“.

— Но тези думи са казани не от него, а от създателите на институцията, която днес наричаме Църква! — избухна Райли. — А нали целта на религията е да ни помогне да проумеем защо сме тук, да разберем мястото си в този свят?! И как да се сдобием дори с нищожна представа за това, щом даже основите на тази религия са фалшиви?! Та въпросната лъжа оформя всеки един аспект от живота ни днес!

Мауро Бруньоне издиша тежко и кимна в знак на съгласие. После изрече твърдо:

— Вероятно е точно така. И щеше да бъде така, ако всичко това бе започнало сега, а не преди две хиляди години. В подобен случай щяхме да подходим към ситуацията по съвсем различен начин. Но нещата са такива, каквито са. И не започват от сега. Вече съществуват. Предавани са ни поколения наред, затова сме длъжни да ги съхраним. Ако постъпим по друг начин, ще разрушим всичко. В резултат на което, опасявам се, ще нанесем непоправим удар на целия ни така крехък свят. — Очите на кардинала вече не бяха фокусирани върху госта му, а върху нещо, много далеч оттук, нещо, което като че ли му причиняваше огромна болка. — Ние сме все в отбрана още от самото си начало. Вероятно процесът е напълно естествен, като се има предвид позицията ни, ала отбраната ни става все по-трудна и по-трудна... Не може да се каже, че съвременната наука и философия окуражават особено вярата. А за това състояние на нещата сме виновни отчасти и ние самите. Историята ни е пълна с прекалено голямо изобилие от разриви и диспути. От прекалено много доктринизъм, прекалено много шарлатани и отрепки, говорещи от наше име, прекалено много алчност и поквара. Оригиналното послание на Исус бе опорочено от егоисти и тесногръди особи, беше подкопано от дребни междуличностни съперничества и безкомпромисни фундаменталисти. Бяхме принудени да изтърпим обиди, а после да скалпваме заговори, за да ги прикрием. Ужасни обиди! За голямо съжаление ние не успяваме да вървим в крачка с бързо променящия ни се свят, а точно сега, в момент, когато сме особено уязвими, миналото отново се връща, за да ни заплаши — точно както е било и преди деветстотин години. Само че днес тази постройка, която изградихме, е много по-голяма и могъща, отколкото някога са си представяли! И затова и срутването ѝ ще има далеч по-катастрофални последици за целия свят!

Може би, ако основавахме Църквата днес, с истинската история на Исая от Назарет — добави Бруньоне, — може би тогава бихме го направили по различен начин. Може би щяхме да избегнем объркващите догми и да постъпим простичко. Вземете за пример исляма. Те са избегнали нашите грешки. При това само седемстотин години след разпъването на кръста. Някакъв мъж излиза пред хората и казва: „Няма никой друг бог, освен Бог (Аллах), и аз съм неговият пророк!“. Някакъв Месия, Някакъв Божи син, никакъв Отец или Свети

дух, никаква объркваща Света троица — просто Божий пратеник. Затова простотата на неговото послание се разпространява с бързината на огън. Неговите последователи едва не превземат целия свят за по-малко от едно столетие и за мен е изключително болезнено, като виждам, че в наше време това е най-бързо разпространяващата се религия в света. И това, въпреки че те изостават даже и от нас по отношение на реалностите и нуждите на съвременното, което неминуемо ще им създаде редица проблеми някъде по пътя. Ала ние специално изоставаме много. Ние изоставаме и сме изключително арогантни... Затова сега си плащаме за това отношение, при това — точно когато хората се нуждаят от нас най-много!

Защото те наистина се нуждаят от нас. Нуждаят се от нещо, за което да се уловят. Погледнете само колко тревожност цари около вас, колко гняв, колко алчност и користолюбие, колко корупция, която обхваща света от върховете до низините! Вижте само моралния вакуум, духовния глад, липсата на всякакви етични ценности! С всеки изминал ден светът става все по-фаталистичен, все по-циничен и егоистичен. Напълно лишен от илюзии. А човекът се превръща в едно апатично и напълно безразлично същество. Крадем и убиваме в безпрецедентни мащаби. Корпоративните скандали касаят милиарди долари. Войни се обявяват напосоки, без никаква причина. Милиони хора загиват по време на геноцид, и то в XXI век. Науката може и да ни е помогнала да се отървем от болести като чумата и едрата шарка, но предимствата ѝ се компенсират повече от достатъчно от опустошението, което причинява на нашата планета и от факта, че ни превръща в нетърпеливи, изолирани, ожесточени същества! По-щастливите сред нас може и да живеят по-дълго, ала дали животът ни е по-пълноценен и спокоен? Дали светът наистина е по-цивилизован, отколкото е бил преди две хиляди години?

Преди стотици години ние просто не сме познавали нищо по-добро от онова, което сме имали. Хората почти не са познавали писмото и четмото. Днес, в нашата така наречена просветена епоха, какво извинение имаме за своето опустошително поведение? Човешкият ум и интелект може и да се радват на прогрес, но що се отнася до душата му... опасявам се, че тя изостава, и дори бих казал, че е в упадък. Отново и отново човекът държи да доказва, че дълбоко в себе си е просто един див звяр. Макар Църквата да му повтаря

непрекъснато, че той е дарен с много по-велики сили, той пак съумява да се държи по най-безобразен и жесток начин! Уви, повече от очевидно е, че ние постепенно губим способността си да вдъхновяваме хората за добри дела. Ние не можем да помагаме на хората. Църквата вече не е в състояние да се докосне до тях. И което е още по-лошо, използват ни като удобно извинение за войните и кръвопролитията си! Истината е, че сме се втурнали главолмно към криза с непредвидими мащаби. Днес ние се държим единствено на ноктите си, за да не полетим в пропастта. И надали има по-лош момент за подобно откритие, към което вашите приятели се стремят така настървено!

Бруноне замълча и отпрати поглед към другия край на стаята, към Райли.

— Може пък да е просто неизбежно — обади се гостът му примирено. — Може би това е история, на която трябва да се сложи точка.

— Да, вероятно Църквата наистина умира с бавна смърт — съгласи се кардиналът. — В крайна сметка всички религии на някакъв етап губят мощта си, а нашата продължи много по-дълго от всички останали. Ала едно внезапно разкритие от подобен характер ще причини на света далеч повече размирици, отколкото можете да си представите! Да отнемеш всичко толкова неочаквано, да причиниш подобен шок...

Въпреки всичките си недостатъци Църквата все още играе важна роля в живота на мнозина. Милиони хора разчитат именно на вярата си, за да ги преведе през трудностите на живота. Тя все още успява да даде успокоение, дори и на не толкова ревностните си членове. И което е по-важно, тя ни дарява с нещо, което е жизненоважно за съществуването ни — помага ни да преодолеем вековечния си страх от смъртта и ужаса от онова, което може би предстои след нея.

Без вярата си във Възкресението на Христос милиони души просто ще бъдат запратени да се носят безцелно по течението. Не си правете никакви илюзии, агент Райли! Ако позволим подобно нещо да излезе на бял свят, ще потопим света в отчаяние и безнадеждност в далеч по-големи мащаби, колкото можете да си представите!

В стаята се възцари тягостно мълчание, което се стовари най-вече върху Райли. За него като че ли нямаше изход от противоречивите мисли, които се надпреварваха в ума му. Спомни си за мига, когато

лично той бе започнал това пътешествие — как бе стоял на стълбите през музея „Метрополитън“... а ето, че сега седеше в самия епицентър на вярата си и водеше един крайно смущаващ разговор, който би предпочел никога да не преживява.

— Откога знаете? — обърна се той към кардинала.

— Лично аз ли?

— Да.

— Откакто поех настоящия си пост. Което ще рече, от тридесет години.

— Но все пак сте успели да се помирите с тази мисъл?

— Да се помиря ли? — не го разбра Бруньоне.

— Искам да кажа, да я приемете — уточни агентът.

Кардиналът се замисли, а очите му заискриха с мрачна тревожност. Накрая отговори:

— Лично аз никога няма да се помиря с тази истина, поне в смисъла, който, както смея да предполагам, вие влагате в тези думи. Но иначе съм се нагодил някак си. Това като че ли е най-доброто, което успях да сторя в случая.

— А кой друг я знае? — попита Райли и усети неволния укор в гласа си.

Кардиналът като че ли също го усети.

— Само шепа от нас.

Шон Райли се запита какво ли означава това. Ами папата? Дали и той знае истината? Реши, че на всяка цена трябва да разбере — не можеше да си представи папата да не я знае, но все пак си наложи да се въздържа и да не задава този въпрос. Прекалено много удари наведнъж. Стигаха му за днес.

Затова се залови за друга една мисъл, която също напираше и не му даваше покой. Полицейските му инстинкти се бяха събудили и разравяха със зъби и нокти боклуците, които се бяха насъбрали в последно време в съзнанието му.

— А откъде сте сигурни, че доказателството е истинско? Реално? Достоверно?

Очите на Мауро Бруньоне светнаха и на устните му заигра лека усмивка. Очевидно беше окуражен от опита на Райли да защити до последно вярата си, макар че думите му изгориха и последните мостове на надеждата, която агентът си беше позволил да таи.

— Когато тамплиерите са открили този дневник, папата е изпратил най-именитите си експерти, за да оценят достоверността на находката. И те са потвърдили истинността ѝ.

— Ама това е било преди близо хиляда години! — възнегодува Райли. — Нищо чудно да са ги заблудили! Ами ако всичко е било фалшификат? От онова, което вече знам за тях, тамплиерите са били напълно в състояние да постигнат подобно нещо. И въпреки всичко вие сте готов да го приемете за неоспорим факт, макар да не сте го зървал с очите си! — Точно в момента, в който произнесе тези думи, изводите от тях се стовариха като чук върху главата му. — Което означава, че... че вие открай време сте се съмнявал в словата на Евангелията?!

Брунъне отвърна на възмущението на госта си с лъчезарно, успокояващо изражение.

— Сред нас има мнозина, които са на мнение, че тези истории трябва да се приемат единствено в метафоричен смисъл. Да проумееш християнството, означава да схванеш сърцевината на посланието му. Въпреки това повечето от вярващите приемат всяка от думите в Библията за чиста монета, просто защото дълбоко в себе си им се ще да чуят нещо по-добро, нещо по-истинско. Лично аз вероятно се падам някъде по средата между тези две групи. Вероятно всички ние вървим по тънката разделителна линия между въображението си, свободно да се наслаждава на вдъхновението на чудесата, и разума си, който непрекъснато се съмнява в тяхната истинност. Ако онова, което са открили тамплиерите, в крайна сметка се окаже фалшификат, то със сигурност ще ни помогне да прекарваме повече време откъм страната на въображението и вдъхновението на тази линия, ала докато не разберем какво точно са носели на онзи кораб... — Не довърши. Прикова погледа на Райли и запита протичко: — Ще ни помогнете ли?

Райли не отговори веднага.

Плъзна поглед по дълбоките бръчки върху лицето на човека, който стоеше пред него. Въпреки че бе убеден в искреността на кардинала, той не хранеше никакви илюзии по отношение мотивите на монсиньор Де Анджелис. Беше наясно, че ако реши да им помогне, ще бъде принуден да си сътрудничи със свещеника — перспектива, която въобще не му допаднаше.

Извърна се към Де Анджелис. Нито една от думите, които бе чул днес, не бе допринесла за смекчаване на дълбокото недоверие, което хранеше към двуличния свещеник и неговите методи на действие. Даваше си сметка, че на някакъв етап ще бъде принуден да се справи с него.

Ала сега го очакваха по-належащи въпроси. Тес беше някъде с професор Ванс. И двамата се бяха отправили към едно откритие, заредено с потенциално унищожителна мощ за милиони човешки души.

Обърна се отново към кардинал Брунъоне и отговори също така простичко:

— Да.

Нежен югоизточен ветрец галеше водите около корабчето „Саварона“ и завихряше лека солена мъгла, която Тес почти вкусваше, застанала на задната палуба на някогашния траулер. Обожаваше свежото утро в морето, както и успокояващата тишина, която настъпваше с всеки залез. Трудно се преживяваха единствено дългите часове между тях.

Имаха голям късмет, че откриха „Саварона“ за такъв рекордно кратък срок. През последните години търсенето на кораби за подводни проучвания беше нараснало рязко. В допълнение към морските биолози, океанографите, нефтените компании и създателите на документални филми — обичайните клиенти на тази услуга, на пазара се бяха появили и две нови групи: гмуркачите авантюристи — разрастващ се легион от хора, които с удоволствие плащаха хиляди долари, само и само да се сдобият с възможността да се запознаят отблизо с „Титаник“ или да се затворят в хидрометалните капсули на 8000 фута под повърхността на океана до Азорските острови; и търсачите на съкровища или, както те самите предпочитаха да бъдат наричани напоследък, „археолозите с търговска цел“.

Най-съществена роля за намирането на този конкретен кораб бе изиграл интернет. След няколко телефонни разговора и кратък полет със самолет след това, Ванс и Тес бяха успели да стигнат до Пиреус — пристанището на Атина, където бе закотвена „Саварона“.

Капитанът — удивително красив гръцки авантюрист на име Георгиус Расулис, отначало бе отхвърлил предложението на професора под претекст, че това щяло да наруши графика му. Заяви, че вече се подготвял да приеме на борда група историци и филмов екип, които трябвало да закара в Егейско море в търсене на някаква изгубена флота персийски триреми. Расулис поясни, че може да предложи услугите си на Ванс само за три седмици, защото после трябвало да отплава на север, а както той самият обясни, три седмици въобще не били достатъчни за подобно начинание.

Оказа се, че корабът му бил резервиран за два месеца напред, което си беше относително кратък период, като се имаше предвид, че намирането на кораби, претърпели корабокрушение през древността, си беше равнозначно на намирането на игла в купа сено. Ала Ванс пък разполагаше с нещо, с което не можеше да се похвали почти нито една експедиция — астролаба, който, според него, щял да стесни обсега им на търсене в рамките на десетина квадратни морски мили.

Уилям Ванс бе казал на Расулис, че търсят плавателен съд на кръстоносците, намеквайки за възможността там да има и голямо количество злато и други ценни предмети, които са били изнесени от Светите земи веднага след падането на Акра. Крайно заинтригуван, капитанът неохотно се бе съгласил да приеме поръчката им, повлечен от ентузиазма на Ванс, от заразителната вяра на професора в способността на древния навигационен уред, както и от не малка доза алчност.

За Расулис не беше проблем да удовлетвори молбата на Ванс за пълна дискретност. Беше свикнал с търсачите на съкровища, тоест, с археолозите с търговска цел, и тяхната настойчивост да избягват публичността. И като се имаше предвид, че беше договорил и солиден дял и за себе си от въпросното съкровище, то и той самият имаше интерес да не позволява на външни натрапници да се появяват неканени на техния купон. После бе обяснил на Ванс, че първоначално корабът щял да обходи търсената област по периферията, а след това за няколко часа щял да се отправи в друга посока, за да отвлече вниманието на евентуалните любопитни зяпачи от основната цел — тактика, която пасваше перфектно на целите на професора.

Последният път, когато Тес се бе занимавала с нещо подобно, бе покрай брега на Александрия, в Египет, когато Клайв Едмъндсън ѝ бе налетял така непохватно. Оттогава беше изминало доста време и сега тя откриваше за пореден път едно от най-характерните черти на подобно търсене — то изискваше огромно търпение.

Часовете и дните се нижеха, а тя се отнасяше в мисли, несъзнателно приковала поглед върху двата кабела, които се влачеха след стария кораб и потъваха в разпенените вълни. Единият от тях придържаше нискочестотен сканиращ сонар, който улавяше всяка забележима издатина по морското дъно, а другият бе свързан с магнитометър за магнитен резонанс, който разпознаваше всички

железни предмети сред останките долу. Установи, че непрекъснато си припомня миговете, които я бяха довели дотук, на шестдесетина километра от крайбрежието на Турция, на един кораб за подводни проучвания, при това с мъж, който бе организиран въоръжено нападение на музея „Метрополитън“ — обир, при който бяха загинали и доста хора.

През първите няколко дена решението да напусне Райли и да тръгне с Ванс не ѝ даваше мира. Пронизваха я вина и угризения на съвестта, понякога я обземаше и паника и често ѝ бяха необходими доста усилия на волята, за да потуши импулса си да се махне веднага от кораба и да забрави за всичко. Но с напредването на времето и угризенията, и тревогите ѝ като че ли се стопиха.

Понякога, когато се питаше дали изобщо е трябвало да предприема подобна стъпка или не, тя правеше всичко възможно да подложи мислите си на рационален анализ и да ги отблъсне надалече, като се убеждаваше, че постъпва правилно. И не само заради самата себе си — както бе изтъкнала и пред Райли, откритие от подобен характер ще допринесе значително за нейната лична кариера, а оттам — за финансовата стабилност на семейството ѝ и добруването на Ким. Същевременно обаче то имаше значение и за цялото човечество. Затова в крайна сметка стигна до извода, че няма никакъв смисъл да се опитва да оправдава постъпките си. Просто знаеше, че това откритие я привлича неудържимо и се чувстваше длъжна да го направи.

Единственото притеснение, което знаеше, че не е в състояние да потуши, бе за Шон Райли. Питаше се къде ли е той сега и какво ли прави. Спомни си как го бе изоставила и бе побягнала като крадец в нощта. Тази постъпка също не се поддаваше на обяснение. Да, бе постъпила грозно и тя си го знаеше. Беше изложила на опасност живота му.

Как можа да постъпи толкова безотговорно?! Искаше ѝ се да разбере, че той е добре. Искаше ѝ се да може да му се извини и да му обясни защо го е направила, ала си даваше сметка, че точно за този удар нямаше извинение. И никога нямаше да може да му се реваншира, поне що се отнася до него самия.

Същевременно обаче знаеше, че Ванс е напълно прав, когато каза, че Райли ще предаде откритието им на хора, които ще го заровят. А точно с тази мисъл тя никога нямаше да може да живее. Колкото и да

я болеше, осъзна, че и в двата случая връзката им с Райли беше обречена — и ироничното в случая бе, че виновникът за това е същото онова нещо, което ги бе събрало.

Точно в този момент „Саварона“ направи нов завой. Тес отправи поглед към кабелите, а оттам към хоризонта, където няколко тъмни облака загрозяваха иначе яносиньото небе. Почувства познатата тежест в гърдите си. Нещо я тревожеше още от нощта, когато беше избягала с Ванс. Някакво чувство, което не ѝ даваше мира, което я изяждаше отвътре и не ѝ позволяваше да си поеме дъх. И със завършването на всяка следваща обиколка на кораба и затварянето на кръга това чувство ставаше все по-силно и неустойчиво. Дали постъпва правилно? Достатъчно добре ли е обмислила нещата? Не е ли по-добре някои тайни да си останат завинаги скрити? Дали точно в този случай преследването на истината може да се определи като мъдро и благородно начинание? Дали то няма да спомогне за отприщването на невиджана катастрофа върху целия свят?

Съмненията ѝ бяха потушени от появата на Уилям Ванс. Той излезе от кабината на шурвала и застана до нея на релинга. Изглеждаше ядосан.

— Още нищо ли? — попита го тя.

Той поклати глава и отвърна:

— Тази обиколка сега е последната, а после ще трябва да се махнем от квадранта за днес. Но иначе не се притеснявам. Още само три дена и ще сме покрили цялата област, която ни интересува. — Обърна се към нея, усмихна се и прошепна: — Ще го намерим!

Периферното му зрение долови някакво неясно движение далеч пред тях, придружено от жужене. Ванс присви очи, разглеждайки хоризонта, и накрая забеляза източника на шума. Тес проследи погледа му и също го забеляза — миниатюрна червена точица в далечината, хеликоптер, бръснещ морската повърхност на няколко мили от тях, насочващ се очевидно точно в тяхната посока. Очите им се приковаха върху хеликоптера, проследявайки го как лети право към тях, а после рязко завива. Само след секунди вече не се виждаше.

— Това май беше за нас, нали? — обади се Тес. — Като че ли ни търсят.

— Тук не могат да ни сторят кой знае какво — сви рамене Ванс. — Намираме се в международни води. От друга страна обаче, за тези

хора не може да се каже, че играят по правилата, не мислиш ли? — Обърна се, хвърли поглед към мостика, където един от инженерите тъкмо влизаше в контролната зала, и допълни: — Знаеш ли кое е смешното?

— Убягва ми — отговори кисело Тес.

— Екипажът, ето това. Те са седем, а ние сме двама. Общо правим деветима. — Засмя се тихо. — Деветима. Точно както Уго дьо Павен и неговите хора. Поетично съвпадение, не мислиш ли?

Тес извърна поглед. Не намираше абсолютно нищо поетично в онова, което правеха тук.

— Питам се дали и те не са хранели същите съмнения — изрече по едно време.

Ванс се обърна към нея и я загледа изпитателно.

— Да не би да имаш някакви колебания?

— А ти? — изрече тя с разтреперан глас и си даде сметка, че Ванс също го усеща. — Нямах ли колебания относно онова, което правим тук, онова, което бихме могли да намерим? Не се ли тревожиш?

— Да се тревожа ли?!

— Много добре ме разбираш какво имам предвид. Не си ли се замислял някога за хаоса, което това откритие ще причини на света?

Ванс се изсмя пренебрежително и отвърна:

— Човекът е същество, достойно само за съжаление, Тес. Непрекъснато се стреми да намери нещо или някого, пред когото да се прекланя. И когато го намери, не се задоволява само той да му е обожателят — винаги трябва да има и други, по възможност всички хора, на всяка цена. Това е като клеймо върху живота на човека още от самото му зараждане! Да се тревожа? Точно обратното — нямам търпение това да стане! Нямам търпение да освободя милиони хора от една потискаща лъжа! Онова, което сега с теб вършим, е естествена стъпка напред в духовната еволюция на човека. Това е началото на една коренно различна нова епоха!

— Говориш за това, сякаш очакваш да бъде посрещнато с паради и фойерверки. Но много добре знаеш, че ще стане точно обратното. Случвало се е и преди. От сасанидите до инките историята изобилства от цивилизации, които са се срутили след дискредитирането на боговете им!

— Това са цивилизации, изградени на основата на лъжи — отбеляза непоколебимо Ванс. — Цивилизации, построени върху плаващи пясъци. Точно като нашата. Но твоите тревоги са напълно напразни, повярвай ми! Времената вече са други. Съвременният свят е далеч по-комплексен от някогашния.

— За тогавашното време и те са били най-напредналите цивилизации.

— Имай по-голямо доверие на онези бедни души, които ходят по църкви, Тес! Никога не съм твърдял, че процесът ще бъде безболезнен, но съм убеден, че те ще имат сили да издържат!

— Ами ако нямат?

Той вдигна ръце в жест на безпомощност, макар че в тона му подобна безпомощност липсваше, когато отвърна:

— Това си е за тяхна сметка.

Погледите им останаха приковани за момент, а после Тес се обърна. Втренчи се в хоризонта пред себе си. Като че ли от нищото пред тях бяха започнали да се материализират сиви облаци, а в далечината върху вълните се появиха бели шапчици пяна.

Ванс се облегна на перилата до нея и отбеляза:

— Тес, мислил съм много по този въпрос, повярвай ми! И трябва да ти кажа, че постъпваме правилно. Дълбоко в себе си и ти знаеш, че съм прав.

Тя въобще не се съмняваше, че той е мислил по въпроса. Беше наясно, че е обладан от тази мисъл и в професионален, и в личен план. Но знаеше, че го е разглеждал от своята изопачена гледна точка, през неясните лещи, пропукани от трагичната смърт на любимите за него хора. А дали е размишлявал достатъчно сериозно върху факта как подобна истина ще разтърси живота буквално на всяко същество на планетата? Как ще постави под въпрос не само християнската религия, но и самото понятие за религия? Как враговете на Църквата ще се вкопчат за нея, как хората ще се разделят, как милиони истински вярващи със сигурност ще загубят духовната ядка, която е крепяла техния живот?!

— Нали знаеш, че хората ще започнат да се съпротивляват? — обади се тя, изненадана от надеждата, която сама долови в гласа си. — Ще докарат експерти и от най-затъntenите кътчета на света, само и само да дискредитират находката ни! Ще използват всички ресурси,

които притежават, за да докажат, че това е фалшификация, а като се има предвид твоето минало... — Тук вече не посмя да продължи.

— Да, знам — кимна той, удивително примирен. — Точно поради тази причина бих предпочел ти да запознаеш света с нашата находка!

Тес усети как се вледенява. Вторачи се в него, ужасена от предложението му.

— Аз ли?!

— Разбира се! В крайна сметка, откритието е точно толкова мое, колкото е и твое. А както и ти самата намекна, поведението ми в последно време едва ли може да се нарече... — направи пауза, очевидно търсейки най-подходящата дума — достойно за почести.

Преди да отговори, Тес долови как двигателите на корабчето замлъкват и то се обръща бавно по посока на лекия бриз. Зърна Расулис, който излезе на мостика, и напред вихъра от противоречиви мисли, който измъчваше съзнанието ѝ, го чу как ги вика.

Ванс задържа погледа си върху нея за няколко секунди, а после се обърна към капитана, който жестикулираше възбудено.

Застанал мълчаливо в края на мостика, Райли наблюдаваше как монсиньор Де Анджелис и капитанът на „Карадениз“ — върлинест мъж на име Каракаш, с гъста черна коса и извити мустаци, се приведоха над радара на патрулната яхта и избраха следващата си цел.

А такива имаше в изобилие. Тъмният екран беше изпълнен с десетки зелени примигващи сигнали. Някои от тях бяха придружени с миниатюрни, дигитални кодови номера, които подсказваха за кораб с модерен транспондер. Те бяха много по-лесни за идентификация и изключване, което ставаше с помощта на базата данни на Бреговата охрана и на мореплавателните списъци. Ала за съжаление бяха малко. Преобладаващата част от зелените примигващи точки на екрана бяха анонимни рибарски лодки и други мореплавателни съдове, които буквално бъкаха по бреговата ивица на Турция. И Райли знаеше, че ще им бъде доста трудно да открият онзи, на чийто борд се намираха Тес и Ванс.

Течеше шестият му ден по вода, което, що се отнасяше лично до него, бе повече от достатъчно. Много скоро му стана ясно, че не става за морски вълк. За негов късмет засега морето се държеше прилично и за още по-голям негов късмет нощите си прекарваха на сушата. Всяка сутрин отплаваха от Мармарис още на зазоряване, като сканираха цялото крайбрежие чак до Дванадесетте острова. Яхтата „Карадениз“ — патрулна лодка от клас SAR-33, се движеше бързо и предлагаше относителен комфорт, а освен това бе в състояние да покрие удивително обширна област от крайбрежието само за един ден. Други лодки, базирани във Фетийе и Анталия, обхождаха водите на изток. В операцията бяха включени и хеликоптери „Агуста А-109“, които извършваха полети на ниска височина и предупреждаваха патрулните яхти за евентуални цели.

Координацията между различните въздушни, морски и сухопътни единици от операцията по търсенето беше безупречна. Турската Брегова охрана имаше богат опит в патрулирането из тези

гъсто преплитащи се морски пътища. Въпреки това им оставаше да покрийт още доста обширно пространство, което никак не беше лесна работа при наличието на толкова много плавателни съдове за развлечение, които обикновено не даваха дежурства на радиостанциите.

Докато радарният оператор преглеждаше някакви карти на екрана пред себе си, а отговорникът за радиостанцията сравняваше бележките си с екипажа на един от хеликоптерите, Райли отмести поглед от монитора и се вторачи през люка на „Карадениз“. С изненада установи, че на юг от тях времето като че ли се влошаваше. Хоризонтът постепенно се изпълваше от тъмни облаци, разделени от тънка ивица ярка жълтеникава светлина. Картината беше направо сюрреалистична.

Почти усещаше присъствието на Тес, а мисълта, че тя е някъде там, съвсем наблизо, и въпреки това недосегаема, не му даваше покой. Запита се къде ли е тя сега. Дали двамата с Ванс вече са успели да открият потъналия „Фалкън Темпъл“? Дали вече не са на път за... За къде? Какво ще направят с находката си, когато я открият? Как ще съобщят откритието си пред света? Беше мислил много за онова, което щеше да ѝ каже, когато ги настигнат, а най-изненадващото за него бе, че гневът, който чувстваше към нея, като че ли отдавна отшумя. Истината бе, че Тес си имаше свои причини. За нея те си бяха съвсем основателни. Той може и да не споделяше нейното мнение, но знаеше, че амбицията е неразривна част от нейното съществуване и точно тя я кара да прави онова, което бе предприела.

Обърна се и отправи поглед към противоположната страна на хоризонта. И онова, което зърна там, го накара да застане на нокти. Небето там също се бе свъсило заплашително. Както изглеждаше, бяха притиснати между два противоположни фронта от лошо време. Бурите като че ли се движеха едновременно, връхлитайки върху тях. Райли пак се обърна към кормчията, който изглеждаше доста притеснен. Веднага след това помощник-капитанът се приближи до Каракаш и стана повече от ясно, че двамата започват да обсъждат проблема.

Капитанът се консултира с радара за времето и с барометъра, а после размени още няколко думи с двамата си помощници. Райли погледна към Де Анджелис, който се заслуша в думите им и му ги преведе.

— Доколкото схващам, днес може би ще се наложи да се върнем на брега по-рано от обичайното. Очевидно имаме не един, а цели два буреносни фронта, които напредват към нас с ужасяваща бързина. — При тези думи свещеникът погледна Райли в очите, усмихна се леко и допълни: — Да ви звучи познато?

Агент Райли вече бе успял да направи връзката, много преди Де Анджелис да насочи вниманието му върху нея. Всичко се развиваше притеснително сходно с онова, което Емар описваше с своето писмо. Забеляза, че Джо Плънкет, който беше навън и пушеше, също наблюдава потъмнелия хоризонт. После се обърна и видя, че двамата офицери вече се занимават с някакви компаси и монитори.

Точно в този момент операторът на радара извика нещо на капитана на турски. Каракаш пристъпи до монитора, последван от Де Анджелис. Райли откъсна поглед от буреносните облаци и също се приближи.

Според откъслечния превод на капитана, операторът на радара им показвал карта, върху която бил нанесъл маршрута на някакъв плавателен съд, чиито движения наблюдавал от известно време. От особен интерес за него бил един от корабите, който имал любопитен навигационен модел. Бил прекарал доста време, плавайки нагоре-надолу в конкретен морски коридор. Не че това само по себе си било необичайно. Спокойно можело да бъде рибарска лодка, обикаляща води, богати на улов. Няколко други точки се държали почти по същия начин. Но операторът забелязал, че докато до преди два дни този конкретен кораб прекарвал по два часа в обикаляне нагоре-надолу, а после се отправял нанякъде другаде, то точно сега съдът продължавал да стои на едно място в продължение вече на два часа. И което било още по-важно, от общо четирите кораба в тази област, трите вече се изтегляли, вероятно забелязали приближаващите бури. А четвъртият изобщо не помръдвал.

Райли се приведе, за да разгледа картата по-добре. И сам виждаше, че другите три кораба наистина са променили курса си. Двата от тях се бяха насочили към турското крайбрежие, а третият — към гръцкия остров Родос.

Де Анджелис сбърчи чело, обмисляйки информацията. А после със стряскаща категоричност изрече:

— Те са! И не се движат, защото са открили онова, което търсят!
— Обърна се към Каракаш и с леденостуден глас попита: — Колко далече са от нас?

Каракаш огледа екрана с окото на професионалист и отговори:

— Около четиридесет морски мили. В тези води, бих казал... два часа, два часа и половина. Обаче времето ще се влошава. Може да се наложи да обърнем, преди да сме стигнали до тях. Барометърът пада много бързо. Никога през живота си не съм виждал подобно нещо!

— Въобще не ми пука! — заяви безапелационно свещеникът. — Изпратете дотам хеликоптер, за да огледа по-отблизо, и ни закарайте там, колкото може по-бързо!

Камерата се спусна в страховития мрак на морето, мина покрай носещите се галактики от планктон, които осветиха екрана, след което бързо излезе от обсега на прожектора си.

Пред останалата без дъх публика, скупчила се пред мониторите в контролната зала на „Саварона“, се завихриха картините, изпращани от камерата с дистанционно управление, която моряците галено наричаха Дори. Ванс и Тес се бяха привели над рамото на Расулис и още двама техници, седнали пред апаратурата. Вляво от монитора, който показваше картините от камерата на Дори, по-малък монитор за глобално позициониране показваше настоящото местонахождение на кораба. По-малкият монитор вдясно пък предлагаше компютъризирана картина от сканиращия сонар — огромен кръг с концентрични кръгове в синьо, зелено и жълто. Друг — електронен компас, показваше, че курсът им е леко на юг. Ала никой не обръщаше внимание на тези допълнителни монитори.

Всички погледи бяха приковани върху централния монитор, който предаваше изображенията на камерата с дистанционно управление. В напрегната тишина видяха как дъното се приближава и как в ъгъла на екрана цифрите подсказват, че дълбочината под кораба-майка е 173 метра.

На 168-я метър картината стана по-неясна. На 171-я пред камерата премина стадо омари. А после, на 173-я метър, на екрана внезапно избухна облак жълта светлина. Камерата се беше опряла на дъното.

Отговорникът за Дори — инженер от Корсика на име Пиер Атал, се бе концентрирал върху работата си с малката клавиатура, с която ръководеше своето електронно протеже. Присегна се към малък плъзгащ се бутон в края на клавиатурата и камерата веднага реагира на движението на пръстите му — направи пълно завъртане около себе си, оглеждайки цялата повърхност наоколо. Подобно на образите,

достигащи до Земята от сондите на Марс, картините показаха един призрачен, недокоснат от човешка ръка свят.

Тес усети, че по тялото ѝ лазят тръпки на нетърпение. Не беше в състояние да сдържи вълнението си, макар да знаеше, че може и все още да не са попаднали там, където трябва. Нискочестотният сканиращ сонар предаваше само в груби линии позицията на евентуалната цел. След него трябваше да тръгне подводната камера — едва нейният високочестотен сонар би позволил определянето на точните координати за евентуални разкопки и проучвания.

Тес бе наясно, че точно под „Саварона“ на места дъното пропада до 250 метра и е покрито с разпръснати коралови рифове, много от тях — точно с размерите, каквито би трябвало да има и „Фалкън Темпъл“.

Сонарните скенери не бяха достатъчни, за да различат претърпялата корабокрушение галера от тези естествени издатини, затова пък точно там идваше ред на магнитометрите. Именно те биха отчели появата на остатъчно желязо. И макар да бяха настроени изключително прецизно — капитан Расулис и неговият екипаж бяха изчислили, че след седемстотин години корозия в солените води от „Фалкън Темпъл“ ще са останали не повече от петстотин килограма желязо — все още съществуваше риска от фалшива тревога, породена от геомагнитното поле на Земята или, което беше още по-често срещано, от останки от по-близки времена.

Тес наблюдаваше процедурата. Чрез изключително леко и прецизно движение на ръката Атал насочи камерата по морското дъно. На всяка минута, най-много две камерата се завърташе на 360 градуса, за да обхване околността. Целият екипаж проучваше внимателно картината, след което Атал отново се връщаше на контролния си пункт, задвижваше хидравличните системи на малкия робот и го насочваше отново напред в безмълвното му търсене на галерата.

Атал бе извършил тази процедура поне десетина пъти, когато в ъгъла на екрана се появи някаква издутинна. Той насочи камерата към мястото и започна ново претърсване чрез сонара. На екрана му трябваха няколко секунди, докато подаде данните от проучването, и тогава Тес стана свидетел как издутината приема издължена розовееца форма, която като че ли ѝ кимаше от далечното дъно.

Тес и Ванс се спогледаха. Погледът на професора беше удивително спокоен.

Без да вдига поглед към тях, Расулис заповяда на инженера:
— Дай да го видим по-отблизо!

Камерата отново се задвижи, пресявайки дъното на морето подобно на подводна охрана. Атал я насочи умело към крайната ѝ цел. На следващата стъпка розовеещата форма придоби доста по-ясни очертания.

— Какво мислите? — обърна се професорът към Расулис.

Капитанът вдигна поглед към него и Тес и отговори:

— Магнитометърът отчита малко по-високо съдържание на желязо, но... — Посочи част от екрана и добави: — Виждате ли как от този край е равно, а в другия — издължено? Честно да ви кажа, на мен лично ми прилича на скала.

В залата настъпи напрегната тишина. Камерата продължи пътя си. Погледът на Тес беше прикован върху екрана, където се виждаше как подводният робот се носи над облак от морски водорасли, поклащащи се тъжно в мрака.

Когато камерата отново се приземи, сърцето на Тес претупа. Влъча на прожектора се очертаваше нещо. Ръбовете му бяха прекалено ъгловати, извивките — прекалено равни. Приличаше на човешко дело.

Само след няколко секунди през очите на всички се очертах останките на кораб. Роботът се наклони леко и показа скелета на кораба.

Тес посочи възбудено ъгъла на екрана и извика:

— Какво е това там? Бихте ли могли да го покажете по-ясно?

Атал насочи работа натам, където му беше посочено. Тес се приведе напред, за да види картината по-добре. В ярката светлина на прожектора тя различи нещо закръглено, подобно на цев. Доколкото успяваше да различи, беше изработено от метал, вече ръждясал. Истинските размери на обектите на екрана бяха доста трудни за определяне, затова за момент тя се запита дали пред очите ѝ не стои просто морско оръдие. Ала от тази мисъл не ѝ стана по-леко — бе наясно, че галера от времето на кръстоносците не би разполагала с подобно оръдие. Но когато камерата се завъртя, закръглената метална форма придоби различен смисъл. Изглеждаше доста по-платка и широка. С периферното си зрение Тес забеляза разочарованата гримаса върху лицето на капитана.

— Това е просто стоманен обков — сви рамене Расулис. И Тес разбра, още преди да беше казал: — Това не е „Фалкън Темпъл“.

После камерата отново се завъртя и показа останките под друг ъгъл. Атал кимна мрачно.

— Вижте, това е боя!

Вдигна поглед към Тес и поклати разочаровано глава. Докато роботът проучваше пространството около обшивката на кораба, вече на всички стана ясно, че съзерцават останките на кораб от доста по-скорошни времена.

— Средата на XIX век — кимна Расулис. — Жалко. — После хвърли поглед през прозореца. Морето бе станало тревожно неспокойно. От двете страни на хоризонта към тях се носеха буреносни облаци. — Най-добре е веднага да изчезваме оттук! И без това не намерихме нищо. — После се обърна към инженера и добави: — Вдигай Дори! Тук вече приключихме.

Тес кимна бавно и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на отчаяние. Тъкмо се канеше да излезе от залата, когато нещо в ъгъла на екрана привлече погледа ѝ. Разтрепери се неудържимо. Извърна се, широко отворила очи, и посочи лявата страна на монитора.

— А това там какво е? Ей там! Виждате ли го?

Расулис източи врат и проследи напрегнато как инженерът насочва Дори към указаното място. Тес надникна между двамата мъже и заоглежда напрегнато екрана. Точно в края на слабия лъч от прожектора на подводната камера пред тях постепенно изникваше малка издатина, стърчаща от могилка. Приличаше по-скоро на полегнал дънер. Когато роботът се приближи, Тес видя, че могилката се състои от нещо, за което тя много се надяваше да са останки от мачти. Някои от парчетата греди бяха извити, като ребрата на скелет от древно животно. Призрачните останки бяха покрити от вековна морска растителност.

Сърцето ѝ се разбесня. Това трябва да е кораб! Още един, но вече много по-стар! Отчасти скрит зад скелета на по-скорошния.

Подводната камера се приближи още повече. Лъчите ѝ обливаха в светлина белотата на старото дърво.

И Тес внезапно усети как всички в залата затаиха дъх.

Там, окъпана от неземната светлина на прожектора на камерата, стърчаща предизвикателно от морското дъно, им кимаше главата на

Сокола.

В кабината на щурвала капитан Расулис, професор Ванс и Тес наблюдаваха с все по-нарастваща тревога приближаващите се бури. Скоростта на вятъра се бе покачила на тридесет възела, а плискащите се леко вълни около „Саварона“ се бяха превърнали в свистящи гиганти. Кипящата вода като че ли се бе наговорила с черните облаци да се стоварят едновременно върху тях.

Долу под мостика малък кран изкарваше подводната камера на палубата. Атал и още двама от екипажа я чакаха, за да я закрепят здраво.

Тес отметна косата от очите си и се обърна към капитана:

— Не трябва ли вече да се връщаме на брега?

— Глупости! — извика безпрекословно Ванс. — Положението не е чак толкова лошо. Сигурен съм, че разполагаме с още малко време да поразгледаме дъното. — После се обърна към Расулис, усмихна се и добави: — Не сте ли съгласен с мен?

Тес се загледа в капитана, който обгърна с поглед притъмнялото, гневно небе. Южно от тях облачната пелена бе раздрана от мощна светкавица и дори и от това разстояние се виждаше, че върху морето се сипе яростен дъжд.

— Положението не ми харесва — отговори накрая капитанът. — С една буря все ще се справим, но с две наведнъж... Ако тръгнем още сега, ще се измъкнем. — После се обърна към професора и рече: — Не се тревожете. Тукашните бури не продължават дълго. А и нашият локатор за глобално позициониране е точен до метъра. Щом преминат, веднага ще се върнем. Може би още утре сутринта.

Ванс се смръщи и отбеляза:

— Честно да ви призная, бих предпочел да не си тръгвам оттук с празни ръце. Например с главата на сокола. Не смятате ли, че имаме достатъчно време да я изкараме на повърхността? — От притесненото изражение на Расулис стана ясно, че той не е особено въодушевен от идеята. Но Ванс не се отказваше лесно. — Тревожа се, че този път

бурята ще продължи много по-дълго, отколкото очаквате. А като се има предвид, че наскоро пристигат и първите ви клиенти, които са ви наели отдавна, могат да минат месеци, преди да успеем да се върнем. И кой знае какво би могло да се случи междувременно?!

Расулис се смръщи, оглеждайки стоварващите се от двете им страни буреносни фронта, очевидно обмисляйки дали „Саварона“ би могла да си позволи да остане още известно време над мястото на корабокрушението.

— Ще ви обезщетя предоволно — продължаваше Ванс. — Извадете главата на сокола и аз съм дотук. После можете да вземете за себе си всичко останало, което е там долу!

Расулис наклони хитро глава и го изгледа изпод вежди.

— Само това ли искате? Сокола? — После направи пауза, наблюдавайки професора с присвити очи. Докато ги гледаше, Тес остана с усещането, че става свидетел на решаваща игра на покер. — Защо?

Ванс сви рамене и погледът му отново се отнесе.

— Въпросът е личен. Наречете го, ако искате, въпрос на... оправяне на сметките. — После погледът му стана леденостуден и той заяви: — Губим време, капитане. Сигурен съм, че ще се справим, стига да действаме максимално бързо! А след това всичко останало е ваше!

Капитанът очевидно имаше нужда от още няколко секунди, за да претегли изгодата си. После кимна, отстъпи назад и извика заповедите си към инженера и другите хора от своя екипаж.

Ванс се извърна към Тес и прошепна, разтърсен от невероятна вътрешна енергия:

— Почти стигнахме! Почти сме там!

— Още колко остава? — изрева Де Анджелис по посока на капитана.

Райли усещаше как мостикът на „Карадениз“ се тресе — при това много повече, отколкото преди. Вече повече от час те пореха на диагонал вълните, които обливаха корпуса на яхтата и шибаха патрулната лодка с неподозирана ярост. На фона на воя на вятъра и на напрегнатите докрай двигатели те трябваше да викат, за да се чуят.

— Не повече от двадесет морски мили — извика Каракаш.

— Ами хеликоптера?

Капитанът се консултира с оператора на радара, след което отговори:

— Контакт след не повече от пет минути.

Свещеникът издиша тежко, очевидно изгарящ от нетърпение.

— Тази проклета лодка не може ли да се движи по-бързо?

— Не и в такова море — тросна се капитанът.

Райли се приближи до него и попита:

— Какво ще бъде положението, когато стигнем до тях?

Каракаш само поклати глава с мрачно изражение. Не извика отговора си, но въпреки това агентът го чу:

— Само един Господ знае!

Тес наблюдаваше като в транс как Атал насочваше ръката на Дори, за да прикрепи последното въже към главата на сокола. Въпреки атмосферните условия екипажът работеше с бързината и точността на военно подразделение — оборудва камерата с дистанционно управление с всичко необходимо за изваждането на обекта от дъното и я изпрати веднага в кипящите вълни. Инженерът се справяше като магьосник — насочи робота и позиционира мрежата за изваждане с удивителна ефективност. Единственото, което оставаше, бе главата да се вдигне. Дистанционното устройство трябваше да изпрати едновременно сигнали към трите въздушни възглавници, които да се издуят и да изкарат сокола бавно към повърхността.

Атал кимна, че всичко е в готовност.

— Можем да я вдигнем, но... — После сви рамене, типично по галски, и извърна поглед към стъклото на кабината и към воя на вятъра навън.

Расулис се смръщи и се загледа в морската буря, която вилнееше около тях.

— Да, знам — каза той. — Най-трудното ще бъде да се извади, щом стигне повърхността. — После се обърна към Ванс с непреклонно изражение и заяви: — Не можем да я извадим. Не мога да пратя долу и водолази. Вече е достатъчно трудно да си върнем и робота, но поне е свързан с нас и е подвижен. — Направи пауза, оценявайки бързо влошаващите се атмосферни условия. Накрая взе решение: — Няма да

я извадим днес. Ще оставим всичко долу и ще се върнем за нея, когато бурята премине.

Ванс го изгледа невярващо.

— Трябва да го направим още сега! — извика той. — Може да нямаме друга възможност!

— Какви ги говорите! — срязва го капитанът. — При такова време никой няма да дойде чак дотук и да ви я открадне! Ще се върнем за нея веднага, щом времето се оправи.

— Нищо подобно! — избухна професорът. — Трябва да го направим сега!

Расулис наклони глава, безспорно изумен от реакцията на своя клиент.

— Вижте сега, не възнамерявам да рискувам живота на нито един от моите хора. Връщаме се и точка! — И се обърна към Атал. — Вади Дори веднага, щом е възможно!

Но преди да успее да даде други заповеди, нещо привлече вниманието му. Беше познатото, гърлено боботене на перки на хеликоптер. Тес също го чу, а от смръщения поглед на Ванс стана ясно, че и на него не му е убягнало.

Грабнаха мушамите и излязоха на тясната палуба на мостика. Вятърът се беше превърнал в мощна виелица. Върху кораба се сипеше пелена от дъжд.

Хеликоптерът бръснеше водата. Само след няколко секунди вече беше точно над тях — снежнобял, с ярка червена ивица, гърмящ над главите им, преди да се издигне и да се подготви за ново спускане. Когато наближи, забави ход, а перките му вдигнаха още повече пяна от и без това разпенените вълни. Тес веднага различи знака на Турската брегова охрана и забеляза, че пилотът взема микрофона и говори нещо в него, докато очите му шарят по повърхността на „Саварона“.

После посочи микрофона си и започна да ги подканва с жест да включат радиото си.

Застанал на мостика на „Карадениз“, агент Райли забеляза как лицето на Де Анджелис просветва. Данните от хеликоптера потвърждаваха, че става въпрос за контакт с кораб за подводни проучвания. Въпреки все по-влошаващите се метеорологични условия,

той продължаваше да си стои там. Пилотът виждал някакво раздвижване на борда, особено около крана, което подсказвало, че всеки момент предстои изваждането на нещо от дъното. Освен това забелязал и двете основни мишени на борда на кораба и описанието, което даваше, очевидно задоволяваше свещеника.

— Помолих го да установи контакт с тях — тъкмо казваше Каракаш на свещеника. — Какво искате да им кажа?

Без каквото и да било колебание, Де Анджелис отговори:

— Кажете им, че над тях е надвиснала буря с библейски измерения! Кажете им, че ако държат да останат живи, трябва веднага да се махнат оттам!

Райли разгледа внимателно изражението на свещеника. То потвърди в съзнанието му заплахата, която бе почувствал и в неговия тон. Този човек бе твърдо решен да не им позволи да избягат с онова, за което бяха дошли — на каквато и да е цена. Вече бе доказал своето бездушно пренебрежение към човешкия живот, когато ставаше въпрос за опазването на най-голямата тайна на майката Църква. Никой не е толкова важен, че да си струва да бъде пощаден. Беше го казал още там, в планините на Турция.

Райли прецени, че е крайно време да се намеси.

— Най-важната ни цел е тяхната безопасност! — контрира той. — Не забравяйте, че там има цял екипаж!

— Точно това имам предвид и аз — кимна невъзмутимо свещеникът.

— Не разполагат с кой знае какъв избор — изтъкна Каракаш. Плъзна поглед към екрана на радара, където множеството зелени светлинки постепенно се изтегляха към бреговете. — Бурите са ги приклезили от север и от юг. Могат да се насочат или на изток, където ги чакат две наши патрулни лодки, или на запад, където сме ние. И в двата случая са в ръцете ни. Съмнявам се да извадят чак такъв късмет, че да ни се измъкнат.

Усмивката му не беше особено весела. На Райли му мина през ум, че Каракаш като нищо си пада по преследванията — нещо, което в комбинация с безогледно напористия характер на свещеника не предвещаваше нищо добро.

Хвърли поглед към предната палуба и към 23-милиметровото оръдие, което бе поставено там. Обзе го безпокойство.

— Позволете ми аз да говоря с тях — изтърси внезапно той. — Де Анджелис се извърна към него, поставен натясно от молбата му. — Нали ме поканихте да помагам?! Те нямат представа, че ние сме тук. Освен това може и да не са наясно с мащабите на бурята, която се е насочила към тях. Ще се опитам да ги убедя да ни следват до брега!

На Каракаш очевидно не му пукаше чи и заповеди ще изпълнява. Погледна към Де Анджелис, очаквайки инструкции.

Свещеникът изгледа Райли с хладен, преценяващ поглед, после кимна.

— Дайте му микрофон! — заповяда той.

Сърцето на Тес подскочи в гърлото ѝ, когато чу гласа на Райли по радиостанцията на кораба. Грабна микрофона от ръцете на Расулис.

— Шон, аз съм, Тес! — извика тя. — Къде сте?

Хеликоптерът се беше оттеглил отдавна, изчезвайки в тъмното небе.

— Не сме много далече от вас — достигна до нея през пукота гласът му. — Аз съм на една патрулна яхта, на около петнадесет морски мили западно от вас. Имаме още две яхти на изток. Чуй ме сега, Тес! Прекратете онова, което правите, и веднага се измъквайте оттам! Двете бури всеки момент ще се стоварят точно върху вас! Трябва да се насочите на запад, по координати... — прекъсна, очевидно изчаквайки информацията — две седем нула. Повтарям, координати две седем нула. Ние ще ви чакаме и ще ви ескортираме обратно до Мармарис!

Тес забеляза как капитанът поглежда неуверено към Ванс, който ставаше все по-червен от гняв. Преди Тес да успее да отговори, Расулис взе микрофона от ръцете ѝ и каза:

— Говори Георгиус Расулис, капитанът на „Саварона“. С кого разговарям?

Последва някакъв пукот, след което отново се чу гласът на Райли:

— Казвам се Шон Райли. Работя за ФБР.

Тес забеляза как капитанът се смръщва и хвърля многозначителен поглед към професора. Ванс се обърна и направи няколко крачки по посока на мостика.

Без да отлепва поглед от него, капитанът продължи:

— Каква работа има ФБР с гръцки кораб за подводни проучвания наред Средиземно море?

Отговорът долетя от Ванс, все още с гръб към тях.

— Тук са заради мен — изрече той с удивително безразличие. Когато се обърна, Тес видя, че той държи пистолет, насочен право към Расулис. — Мисля, че чухме достатъчно от нашия приятел от ФБР.

И при тези думи произведе два изстрела по посока на радиостанцията. Тес се разпищя при вида на искрите и разхвърчалите се останки наоколо. Статичният пукот замря завинаги.

— А сега — просъска професорът, кипящ от едва сдържана ярост, — можем ли да се върнем към онова, за което сме дошли?

Тес замръзна на място. Имаше чувството, че краката ѝ са приковани към пода на кабината. Единственото, което бе в състояние да стори, бе да стои безмълвно в ъгъла и да гледа как Ванс пристъпва застрашително към капитана и му нарежда веднага да издаде заповеди за вдигане на главата на сокола.

— Безсмислено е! — изтъкна Расулис, опитвайки се да влее малко разум в главата на професора. — Честно ви казвам, не сме в състояние да я издигнем на борда при тези условия!

— Натиснете веднага проклетия бутон! — извика Ванс. — Или аз ще го направя вместо вас!

И изпепели с поглед инженера, който си седеше все така неподвижно, с пръсти, замръзнали върху клавиатурата.

Атал се обърна към капитана. Расулис очевадно се предаде. Задоволи се само да кимне. Изображението на монитора, което изпращаше Дори, се смали, докато камерата продължаваше да се спуска, и една след друга оранжевите въздушни възглавници започнаха да се издуват. Нарастваха с всяка секунда.

Отначало главата на сокола като че ли отказваше да помръдне, съпротивлявайки се упорито на човешките опити да я извадят на повърхността, но после се надигна като изкоренен дънер, повличайки след себе си наносите, които се бяха образували около нея с течение на вековете.

Тес чу как вратата изтропва. Влезе един от членовете на екипажа. Забеляза, че Ванс излиза от транса, с който наблюдаваше екрана, и се извъръща настрани, за да провери за какво е тази суматоха. Като че ли точно това чакал, Расулис се спусна върху него и се опита да му измъкне пистолета. Тес се отдръпна и се разkreщя:

— Неее!

Атал и другият инженер скочиха на крака, за да помогнат на своя капитан, ала точно в този момент в тясното пространство се разнесе оглушителен гръм.

В продължение на няколко мига Ванс и Расулис стояха, вкопчени здраво един за друг, а малко след това професорът се отдръпна и капитанът се свлече на пода. От устата му бликна кръв, очите му се обърнаха и животът в тях угасна.

Ужасена, Тес се втрени в тялото на капитана, което потръпна в последна конвулсия и окончателно замря. Вдигна очи към Ванс и изпищя:

— Какво направи?! Той е мъртъв! — изпищя Тес. — Ти го уби!

Атал и останалите членове на екипажа се вкамениха от изумление. После кормчията се задвижи инстинктивно — хвърли се към Ванс, опитвайки се да изтръгне пистолета от ръцете му.

С удивителна бързина Ванс стовари дръжката на оръжието си върху лицето му. Известно време остана като в някаква мъгла — с поглед, фокусиран в нищото.

— Извадете ми сокола и после всички можем да се прибираме вкъщи! — заповяда той. — Веднага!

Крайно неохотно Атал и първият помощник се заеха да доведат докрай процедурата по изваждането. Започнаха да раздават неразбираеми заповеди на екипажа. Тес ги слушаше, но не беше в състояние да отлепи поглед от Ванс, чиито очи като че ли бяха заживели свой собствен живот.

Тези очи вече не принадлежаха на ерудирания професор, с когото тя се бе запознала преди толкова много години, нито пък на съсипания, тъжен мъж, с когото бе поела на това съмнително пътешествие. В тях позна безизразния хлад, който вече бе виждала някъде — в музея „Метрополитън“, в нощта на обира.

Райли се отдръпна стреснато, когато гласът на капитан Расулис изчезна и радиостанцията като че ли избухна със свистене. По гърба му пролазиха тръпки на ужас. Стори му се, че чува изстрел от пистолет, но не можеше да бъде сигурен при целия този шум.

— Капитане? Тес? Има ли някой там?

Никакъв отговор.

Обърна се към свързочника, който вече се бе заел да проверява каква е повредата, докладвайки нещо на турски.

— Сигналът изчезна — потвърди на английски Каракаш. — Както изглежда, чули са всичко, което им е трябвало да чуят.

Райли се вторачи гневно към клатещите се бясно чистачки на предното стъкло на кабината, които обаче не допринасяха с нищо за подобряването на видимостта. Яхтата „Карадениз“ се бореше упорито с разбеснелите се около нея вълни. Всички разговори около агента се водеха на турски, но той все пак подразбра, че в момента екипажът се е концентрирал по-скоро върху своя собствен плавателен съд, отколкото върху другия, който като че ли продължаваше да не мърда от мястото си.

Въпреки че гръцкият кораб „Саварона“ вече се намираше в обсега на видимостта им, гъстата пелена на дъжда и непрекъснато надигащите се вълни им предоставяха възможност да го наблюдават само от време навреме. Височината на вълните нарастваше едновременно и под двата кораба. Когато най-сетне Райли успя да види „Саварона“, единственото, което различи, бе някаква неясна форма.

Каракаш и първият му помощник си размениха няколко кратки фрази на турски, след което капитанът се обърна към Де Анджелис.

— Ситуацията започва да излиза от контрол. Вятърът е почти ураганен и при тези условия не можем да сторим нищо, за да ги принудим да ни последват.

Свещеникът като че ли излезе от някаква странна мъгла, когато отговори:

— Докато те са там и ние ще бъдем тук!

Капитанът си пое дълбоко дъх. Хвърли поглед към Райли, сякаш търсеше потвърждение за психическото състояние на свещеника, но не получи такова.

— Не смятам, че трябва да оставаме тук дори и минута повече — изрече Каракаш с равен тон. — Вече не е безопасно!

Свещеникът се извърна рязко към него.

— Какво?! Да не би да не можете да се справите с няколко вълнички?! — Обърна се към „Саварона“ и я посочи гневно с пръст. — Като ги гледам, те още не са подвили опашка и не са побягнали! Очевидно тях не ги е страх да бъдат тук! А вас?!

Райли се загледа в капитана. Забеляза как пулсът му видимо се учестява при тази обида. Каракаш изглежда кръвнишки свещеника, след

което се обърна и даде няколко нервни заповеди на първия си помощник.

Де Анджелис кимна, хвърли поглед към Плънкет и се обърна отново напред. Само от профила му Райли веднага схвана, че изпитва мрачно задоволство от ставащото.

Тес стоеше до Ванс и наблюдаваше как поройният дъжд облива предното стъкло на кабината и как вятърът ги подмята от всички посоки. От двете им страни се надигаха огромни, разпенени вълни. Палубата на „Саварона“ плуваше във вода.

И тогава се появиха.

Три оранжеви въздушни възглавници изригнаха от водата като шарени китове.

Тес напрегна поглед, опитвайки се да се фокусира през пелената от дъжд. И тогава я забеляза — огромна, тъмна маса заоблено дърво, стърчаща между въздушните възглавници. Въпреки товара на времето тя все още не бе загубила формата и напомняше за предишната си слава.

Погледна косо към Ванс и забеляза, че лицето му просветва. За един кратък миг като че ли и тя почувства вълнение — внезапен прилив на възбуда, който потуши всички страхове, които бе чувствала до този момент.

Но после всичко се върна.

— Пускайте водолазите! — изрева Ванс към първия помощник, който в момента се опитваше да превърже разкъравената буза на кормчията. Забелязвайки колебанието в очите му, той протегна ръка и опря дулото на пистолета в ужасеното му лице. — Веднага! Няма да тръгнем без онова там!

Точно в този момент върху палубата на кораба връхлетя огромна вълна. „Саварона“ се наклони на една страна. Кормчията събра сили, надигна се и пое щурвала от ръцете на своя колега. С огромно усилие успя да изведе кораба извън опасното място и да го постави близо до носещите се по повърхността въздушни възглавници. Избягвайки умело високите вълни, той задържа позицията на морския съд, докато други двама членове на екипажа навлякоха водолазните костюми и се

хвърлиха от палубата, стиснали здраво тежките въжета за извличане на обекта на борда.

Тес се загледа притеснено как водолазите се опитват да се преборят с вълните. Изтекоха няколко минути в агония, докато найсетне не видяха вдигнатите им палци, сигнализиращи успешното прикачване. Тогава първият помощник натисна някакъв бутон и кранът на палубата се събуди за живот, опитвайки се да се задържи, въпреки люлеенето на кораба и напора на вълните. Все още обгърната от въздушните възглавници, главата на сокола се издигна над пенещите се вълни и се изви, насочвайки се към очаквания я борд.

Ванс се смръщи. Вниманието му бе привлечено от нещо, което се намираще от другата страна на висящата глава. Лицето на Атал светна. Сграбчи ръката на Тес и ѝ кимна в същата посока, на запад. Тя също надникна натам и зърна в далечината някакви призрачни очертания. Срещу тях идваше „Карадениз“, пореца връхлитащите я вълни, но въпреки всичко упорито напредваща към гръцкия кораб.

Ванс се обърна рязко към кормчията и извика, размахвайки заплашително пистолета:

— Веднага ни изкарай оттук!

По лицето на нещастния човек се застичаха вадички пот, примесени с кръв, докато се бореше с кормилото, за да задържи кораба и да не му позволи да се обърне на една страна.

— Нали първо трябва да качим водолазите!

— Оставяй ги! — изрева професорът. — Патрулната яхта ще ги вземе. Тъкмо ще ги позабави малко.

Очите на кормчията се стрелкаха по апаратурата пред него, опитвайки се да прецени скоростта на вятъра. После посочи напред към „Карадениз“ и извика:

— Единственият ни изход е към тях!

— В никакъв случай! Не можем да тръгнем нататък! — изкрещя Ванс.

Тес забеляза, че „Карадениз“ се приближава още повече и се обърна към Ванс:

— Моля те, Бил! Всичко свърши! Те ни обкръжиха и ако не се измъкнем веднага оттук, бурята ще избие всички ни!

Ванс я смрази с поглед, а после се вторачи притеснено първо в стъклото на кабината, а после в радара. Очите му се превърнаха в две

ледени цепнатини и той извика на кормчията:

— На юг! Тръгвай на юг!

Очите на кормчията се изцъклиха така, сякаш току-що го бяха цапартосали с юмрук в корема.

— На юг ли?! Ама точно там е окото на бурята! Вие сте луд!

Ванс пъкна пистолета в лицето му и без каквото и да било предупреждение, дръпна спусъка, като едновременно наклони дулото леко встрани. Куршумът премина на милиметри от главата и се заби в една греда наблизко. После професорът огледа предупредително останалите в кабината, след което отново опря дулото в лицето на ужасения кормчия.

— Избирай кое предпочиташ — вълните или куршум!

Кормчията се вторачи в него. После огледа бързо апаратурата, завъртя рязко щурвала и бутна напред лоста на дроселите. Корабът потегли рязко, оставяйки водолазите безпомощни след себе си, и се насочи право към сърцето на бурята.

Едва когато свали очи от кормчията, Ванс забеляза, че Тес е изчезнала.

Застанал на мостика на „Карадениз“, Де Анджелис наблюдаваше невярващо случващото се през мощния морски бинокъл „Фуджинон“.

— Взели са я! — процеди през стиснати зъби той. — Направо не мога да повярвам! Успели са да я извадят!

Райли също забеляза главата и по гръбнака му пропълзя тревога. Значи в крайна сметка всичко е истина. Ето я там главата на сокола, измъкната от бездната след близо хиляда години, благодарение на непреклонния дух на един-единствен човек.

Тес! Какво направи!

И с все по-нарастващ ужас си даде сметка, че от този момент нататък свещеникът няма да се спре пред нищо.

Застаналият до тях първи помощник също забеляза екипировката за вадене на потънали предмети, ала неговите притеснения бяха от друг характер.

— Тръгват на юг! Изоставят водолазите!

Веднага щом чу това, Каракаш започна да раздава заповеди. Сирената зави и от високоговорителите започнаха да ечат команди. Турските водолази започнаха автоматично да навличат костюмите си, а междувременно други хора от екипажа подготвяха надуваемата спасителна лодка на патрулната яхта.

Свещеникът наблюдаваше изумено тази светкавична подготовка.

— Забравете проклетите водолази! — излая той, сочейки бясно към „Саварона“. — Онези се измъкват! Трябва да ги спрем!

— Не можем да оставим хората тук! — изстреля в отговор Каракаш, без да си прави труда да крие презрението в очите си. — Освен това онзи кораб там никога няма да може да премине през бурята. Вълните са прекалено високи. Затова трябва да изчезнем оттук веднага, щом извадим водолазите!

— Нищо подобно! — изрева свещеникът. — Дори и шансовете онези да се измъкнат да са само едно на милион, аз няма да позволя подобно нещо! — Вторачи се разярено през стъклото на кабината,

после се извъртя рязко към върлинестия капитан и изрече заплашително: — Потопете ги!

Райли вече не можеше да издържа. Спусна се върху Де Анджелис, сграбчи го и го изви рязко с лице към себе си.

— Не можеш да постъпиш по този начин! Нямах никакво...

Не довърши. Свещеникът беше измъкнал сякаш от нищото автомат и бе опрял дулото в лицето му.

— Махни ми се от очите! — изкрещя и отхвърли агента към дъното на кабината.

Райли се вторачи над дългата стоманена цев на автомата към лицето на свещеника и очите му срещнаха унищожителния гняв на инквизитора.

— Тук вече няма никаква полза от теб, ясен ли съм?! — изсъска свещеникът. — Ясен ли съм?

В изражението му се четеше такава непреклонност, че Райли бе убеден, че Де Анджелис ще дръпне спусъка, без да му мигне окото. Освен това си даде сметка, че ако се опита да извади пистолета си, който се намираше встрани в кобура му, ще бъде мъртъв, много преди да е успял да го докосне.

Кимна и се отдръпна назад, като се опита да се задържи в силно клатещата се яхта.

— Само по-спокойно! — изрече тихо. — Спокойно!

Без да отлепя очи от агента, свещеникът нареди на капитана:

— Използвайте оръдието! Веднага! Преди да са излезли от нашия обсег!

Райли веднага прецени, че Каракаш се чувства крайно притеснен заради всичко, което се случваше на неговия кораб.

— Намираме се в международни води! — изтъкна той. — И ако и това не ви е достатъчно, не забравяйте, че тук става въпрос за гръцки кораб, а не за наш! Вече съм имал достатъчно неприятности със...

— Не ми пука! — изрева свещеникът, обърна се към капитана и размаха автомата пред лицето му. — Този кораб оперира под командването на НАТО и като по-висш офицер, аз ви давам пряка заповед, капитан...

Този път обаче Каракаш беше този, който прекъсна свещеника.

— Не! — отговори с равен тон капитанът. — Ще рискувам да се явя пред военен трибунал!

Двамата мъже застинаха един срещу друг. Дясната ръка на свещеника беше опряла дулото на автомата в лицето на капитана. За чест на Каракаш трябваше да му се признае, че той дори и не мигна. Просто стоеше, без да помръдва, непреклонен в решението си. Накрая свещеникът беше принуден да го избута настрана, обърна се към Джо Плънкет, нареди му да ги държи под прицел и се втурна сам навън, като крещеше ожесточено:

— Вървете по дяволите всичките! Ще го направя сам!

Плънкет зае позиция и извади пистолета си точно в момента, в който свещеникът отвори вратата. Вятърът влетя в кабината. Де Анджелис се задържа на място и се опита да върви срещу шибачката го от всички страни буря.

Райли и Каракаш си размениха слисани погледи. Точно в този момент върху мостика се стовари огромна вълна и всички потърсиха нещо, в което да се задържат. Агентът усети, че му се предоставя нова възможност за действие. Спусна се върху Плънкет и го сграбчи в момента, в който оперативният агент на ЦРУ търсеше къде да се залови.

Блокира ръката, която държеше пистолета, нанесе му силен удар, който го накара да отслаби хватката върху оръжието си и накрая успя да му го измъкне. Плънкет не се предаде — нападна го бясно, но Райли блокира атаката му, насочи пистолета към убиеца и му нанесе с него силен удар в главата. Плънкет се свлече на пода, изпаднал в безсъзнание.

Райли пхна пистолета в колана си, мина покрай капитана, грабна една спасителна жилетка, облече я бързо и веднага тръгна след свещеника.

Вятърът веднага го блъсна и го запрати към кабината на щурвала като парцалена кукла. Райли успя да се задържи някак си, издърпа се нагоре, сграбчил здраво парапета, и веднага забеляза сред пороя, който се сипеше върху тях, силуета на свещеника, крачещ неотклонно към предната палуба, където се намираще автоматичното оръдие.

Райли заслони очи с ръка, надзърна и видя пред тях „Саварона“. Носеше се като играчка по водата. Вече се намираще само на няколко десетки метра, но от патрулната яхта го делиха огромните колкото планини вълни.

В този миг Райли замръзна на място. На палубата на гръцкия кораб, точно под кабината на щурвала, се движеше някаква дребна фигурка, отчаяно опитваща се да се задържи за такелажа.

Дъхът му спря.

Беше напълно сигурен, че това е Тес.

Тес затрополи неуверено по стъпалата към каютите. В главата ѝ беше същински хаос, а сърцето ѝ биеше оглушително в ушите. Огледа стените, опитвайки се отчаяно да си спомни къде точно бе зърнала онази брадва.

Накрая я намери. Само след миг намери и една спасителна жилетка, която веднага навлече. Поемайки си дълбоко дъх, като че да си даде кураж за онова, което се канеше да направи, тя отвори рязко вратата, излезе на палубата и се опита да се задържи срещу ожесточения напор на вятъра, дъжда и вълните.

Знаеше, че Ванс няма да посмее да излезе от кабината. Сграбчила брадвата в едната си ръка, а с другата, държаща се за каквото намери, тя започна да се придвижва бавно по главната палуба. По пътя си спусна надуваемата спасителна лодка с надеждата, че може да се окаже от полза за изоставените водолази.

Видя как една огромна вълна се надига точно до борда на кораба. Сграбчи здраво парапета и се приготви да я посрещне. Вълната се стовари точно върху главата ѝ и обля цялата палуба. После усети как палубата като че ли ѝ се изплъзва изпод краката — „Саварона“ отскочи от върха на вълната и се спусна по стръмния ѝ гръб, преди да се приземи тежко в основата. Тогава Тес събра сили и се изправи.

През падналите пред очите ѝ мокри кичури коса, тя зърна главата на сокола, клатеща се бясно на около метър над палубата. Тес се затътри към основата на крана и към въжетото, което висеше от макаратата му.

Когато най-сетне го хвана, вдигна глава към прозореца на кабината. Въпреки поройния дъжд различи през него паникьосаното изражение на Ванс. Тес закрепил здраво крака, вдигна брадвата и замахна към въжетото, колкото сили имаше. Едва не падна, когато острието на брадвата отскочи от силно опънатото въже.

С периферното си зрение видя как Ванс излиза от кабината и се опитва да се пребори с вятъра, който го посрещна навън. Мяташе ръце като откачил и викаше нещо, което като че ли й прозвуча като едно ехтящо „Нееее!“ . Ала воят на вятъра веднага заглуши думите му. Без да му обръща повече внимание, тя се обърна и замахна с неотслабваща решителност. После пак. Една от жилките на въжето поддаде, после следващата. Тес продължи да го млати, колкото сили имаше.

Нямаше да позволи на Ванс да го вземе. Не и по този начин. Не и на тази цена. Държа се като глупачка, че му повярва, но този път бе решила твърдо да поправи грешката си.

И последната жилка на въжето най-сетне поддаде. Точно в този момент „Саварона“ се наклони настрани. Соколят се заклати рязко и се стовари тежко насред бушуващите вълни.

Тес се заклати по наклонената палуба, като се насочи в посока, противоположна на кабината, опитвайки се да се скрие от погледа на Ванс. Погледна през рамо и зърна въздушните възглавници, които се появиха отново над пенещите се вълни. Сърцето й почти спря, докато чакаше да види дали главата на сокола е все още между тях. Издиша тежко, когато забеляза тъмнокафявите му, закръглени очертания да стърчат между издутите възглавници.

Въодушевлението й, че е успяла, се оказа краткотрайно.

Сякаш от нищото точно в този момент върху „Саварона“ се стовари оръдеен залп. Тес веднага приклезна, за да се прикрие. После погледна назад към патрулната яхта, която ги преследваше, и за нейно огромно изумление видя, че оръдието на носа й бълва унищожителен огън.

Блъскан от дъждовния порой и подмятан от разбеснелия се вятър, Райли се спусна към Де Анджелис.

Яхтата „Карадениз“ се опита да остане права, докато един от спасителите й се опитваше да изкара гръцкия водолаз на борда на надуваемата лодка. Другия водолаз се държеше здраво за спасителния пояс, очаквайки и той да бъде измъкнат от водата.

Свещеникът успя да стигне до предната палуба. Само след секунди се бе настанил зад оръдието. Освободи страховитото оръжие от леглото му и го завъртя с лекотата на експерт, насочвайки го бързо

към измъкващия се кораб. После запрати към него ожесточен залп 23-милиметрови снаряди.

— Неее! — изрева Райли, докато се катереше към лафета на оръдието. Дори и на фона на вятъра звукът от оръдието беше оглушителен.

Хвърли се върху свещеника, но той сграбчи ръката на Райли, изви пръстите му назад под неестествен ъгъл, а после му нанесе такъв силен удар, че го запрати чак на плъзгащата се палуба.

Райли не успя да се изправи веднага и вятърът го отнесе надалече от свещеника. Размаха ръце, опитвайки се отчаяно да се задържи в нещо. Накрая сграбчи някакво въже и са хвана за него. Успя да се изправи, но засега трябваше да остане на едно място, защото точно в този момент патрулната яхта бе подета високо от поредната надигаща се вълна.

Докато мине от другата ѝ страна, свещеникът вече бе съумял отново да заеме позиция и да вземе на прицел гръцкия кораб, който пак се показва. Свещеникът го засипа с нов залп. Във въздуха избухнаха пламъци и дим, когато повечето от снарядите попаднаха право върху незащитената с нищо палуба на „Саварона“.

Свита зад една голяма метална кутия, Тес се разтрепери, когато върху „Саварона“ се стовари поредният оръдеен залп. При тази скорост на автоматичното оръдие дори и само част от снарядите му бяха напълно достатъчни, за да причинят жестоки поражения.

От вътрешността на кораба изригна експлозия, която го разтърси още повече. Почти веднага след това от задната палуба се надигна облак черен пушек. Корабът се наклони настрани, сякаш някой му беше ударил спирачките. Тес разбра, че са останали без двигатели. Предположи — по-скоро се надяваше — че резервоарите с гориво са били пощадени, тъй като засега корабът все още не беше избухнал. Започна да брой секундите в очакване и това да се случи, но то не стана.

Не че стана по-добре.

Без мощността си осакатеният кораб беше безсилен срещу напора на вълните. От всички посоки върху него се стовариха огромни вълни, които започнаха да го подмятат и въртят.

Като в някакъв кошмар Тес видя как зад „Саварона“ се вдига гигантска вълна, настига кораба и се стоварва върху кабината на

щурвала. Едва успя да си хвърли през главата един спасителен пояс и да се залови здраво за парапета, преди водната лавина да се спусне върху кораба, да помете цялата палуба и да пръсне иначе изключително здравите му прозорци от лексан.

Тес отметна мократа коса от лицето си и вдигна очи към потрошената кабина. Нямаше помен нито от Ванс, нито от останалите хора на борда. Усети как в очите ѝ напират сълзи. Сви се на топка и се вкопчи за парапета, молейки се да оживее. Обърна се натам, където бе зърнала патрулната яхта за последно, но сега от нея нямаше и следа.

И после я видя. Колосална вълна, с височина поне осемнадесет метра. Склонът ѝ беше почти вертикален. Основата ѝ сякаш всмукваше бавно „Саварона“ в гърмящата си паст.

Напредваше към полодения кораб откъм бакборда. Тес стисна здраво очи. Без двигателите си корабът не разполагаше с никакъв начин както да се обърне напред към вълната, така и да избяга от нея. Не че горе на щурвала имаше някой. Която и маневра да се предприемеше, тя би причинила непоправим удар на кораба, който със сигурност щеше да бъде погълнат, но пък така поне съществуваше някакъв начин да излезе здрав и читав от вълната.

А това водно чудовище се канеше да се стовари върху тях отстрани.

И когато го направи, вълната повдигна безпроблемно 130-тонния стоманен кораб и го завъртя като детска играчка.

Райли гледаше как снарядите избухват върху кърмата на гръцкия кораб и от него избликва черен пушек. Провикна се към Де Анджелис, колкото му глас държеше, ала знаеше, че свещеникът в никакъв случай не би го чул сред воя на вятъра и тътена на оръдието.

Внезапно усети как го обзема тотално отчаяние и пълна немощ. И точно в този момент разбра какво трябва да направи.

Подпря се на парапета, извади автоматичния си пистолет, прицели се, колкото можеше по-добре, и дръпна спусъка. Няколко пъти. От гърба на свещеника избликнаха червени гейзери. Гърбът му се изви назад, а после тежкото му тяло се стовари върху оръдието.

Райли хвърли „Глока“ и надникна през борда на патрулната яхта. Напрегна поглед в търсене на „Саварона“, но единственото, което успя

да види през пелената на дъжда, бяха огромните като планини вълни и пенещите им се гърбове.

Спасителите бяха успели някак си да се върнат на борда, заедно с извадените гръцки водолази, и Райли усети как патрулната яхта завива. Двигателите ѝ се напрегнаха, за да ускорят завоя и да ограничат времето, през което тя ще бъде изложена странично на напора на вълните. Обзе го паника, когато си даде сметка, че те се опитват да избягат от бурята, да напуснат това място.

Точно в този момент вълните като че си се поуспокоиха за миг и погледът му се прикова върху обърнатия гръцки кораб. Нямаше никакъв помен от оцелели.

Вдигна поглед към мостика и видя как капитанът ръкомаха бясно, подканвайки го да влиза вътре. Райли заслони очи и посочи към мястото, където беше зърнал „Саварона“, ала Каракаш поклати отрицателно глава, а после посочи встрани, подсказвайки му, че трябва да се махат оттук, докато все още могат.

Райли стисна релинга, докато кокалчетата на пръстите му побеляха. Мисълта му бързо пресея всички възможности, но колкото и да се стараеше, виждаше само една.

Отправи се към надуваемата лодка на яхтата, която водолазите бяха оставили до корпуса. Като се опита да си спомни всичко, което бе научил от една рутинна тренировка на ФБР с Американската брегова охрана, той скочи в моторната спасителна лодка, сграбчи лоста на двигателя, пое си дъх и я отблъсна от „Карадениз“.

Райли запали двигателя на моторната лодка. Вторачвайки се през плътната завеса на дъжда, той я насочи натам, накъдето бе зърнал за последно преобърнатата „Саварона“.

Стараше се да я насочва колкото може по-добре сред непрекъснато променящия се пейзаж наоколо, но по-скоро по интуиция и на сляпо, тъй като бе изгубил всякакъв усет за посоките, нито можеше да се определи къде свършва морето и започва небето.

Вълните се надигаха шеметно и пропадаха с грохот. Тъкмо първата се стоварваше върху него, втората след нея го подмяташе и изплискваше водата от лодката. Райли се държеше здраво за лоста, докато се издигаше и спускаше по водните склонове. При всяко ново подхвърляне шумът от мотора се превръщаше в адски писък.

След незнайно колко минути по-късно той я зърна — тъмнокафява ъгловата форма, стърчаща наред улей между вълните, приличащ по-скоро на дупка в морето. Райли стегна мускули и насочи малката спасителна лодка към нея, обаче вълните наоколо нямаха никакво желание да му помагат и непрекъснато го отклоняваха от курса. Наложил му се непрекъснато да оправя посоката, без да отлепя поглед от обърнатия траулер наред водната стихия. От Тес нямаше и следа.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-кошмарна ставаше гледката пред него. Около корпуса на гръцкия кораб се носеха останки от греди, изпълнявайки някакъв странен, синхронизиран танц на смъртта. Задната част на кораба вече беше напълно под вода, а предната, обърната перпендикулярно към небето като чудноват, ъгловат айсберг, потъваше бавно, подмятана от вълните.

Райли плъзна поглед по вълните, търсейки оцелели. Точно когато вече бе изгубил надежда, той я зърна, носеща се в оранжева спасителна жилетка над вълните, ръкомахаща отчаяно.

Шон насочи надуваемата лодка към нея, заобикаляйки масивния корпус на кораба. Не сваляше очи нито от Тес, нито от безпощадните

вълни, които продължаваха да ги връхлитат. Когато се приближи достатъчно, протегна ръка и грабна нейната, обаче я изпусна. После отново протегна ръка, този път пръстите им се преплетоха и той успя да я задържи.

Когато най-после я измъкна на борда на спасителната лодка, по лицето му се разля уморена усмивка. Видя я как тя също се усмихва облекчено, но веднага след това върху лицето ѝ се изписа ужас. Гледаше точно зад него. Шон се извърна рязко — точно навреме, за да види как към тях се носи огромно парче от корпуса на „Саварона“, повдигнато от поредната гигантска вълна, която го пращаше право към него.

И върху Райли се спусна мрак.

Напълно дезориентирана и обърквана, Тес беше сигурна, че ще умре. Затова почти не повярва на очите си, когато зърна Райли да се носи към нея в надуваема спасителна лодка.

С последни сили тя успя да се хване за протегнатата му ръка и да се изтегли в миниатюрната лодка. Но точно тогава зърна парчето дърво, подето от огромната вълна зад тях, как се върти и пада точно върху него. Удари го право в главата и го запрати извън борда на малката моторница.

Тес се смъкна обратно във водата, протегна ръка и го хвана здраво, като с другата продължаваше да се държи за лоста на моторницата. Забеляза, че очите му са затворени, че главата му се отпусна безжизнено върху яката на спасителната жилетка. От огромната рана на челото му струеше кръв, която изчезваше и отново се появяваше, след като поредната вълна се изтичаше от лицето му.

Опита се да го вдигне в спасителната лодка, но скоро си даде сметка, че тази задача не ѝ е по силите. И което беше още по-лошо, усилието изцеждаше и последните сили, които ѝ бяха останали. Спасителната лодка постепенно се превръщаше по-скоро в пречка, отколкото в помощ — пълнеше се с вода и заплашваше да се стовари върху тях с всеки следващ прилив на големите вълни. С натезало сърце Тес пусна лоста, който държеше, и вместо него се хвана за Райли.

Докато наблюдаваше как лодката се отдалечава от тях, тя се опита да му държи главата над водата. Струваше ѝ истинско усилие на волята да си наложи да остане в съзнание. Бурята не показваше никакви признаци на укротяване, затова Тес си даде сметка, че трябва да остане будна. Но като че ли се опитваше да води предварително изгубена битка. Силите ѝ постепенно я напускаха.

Точно тогава зърна някаква широка греда. Насочи се отчаяно към нея, сграбчила Райли с едната си ръка, докато накрая сграбчи с другата гредата. Установи, че след нея се влачи въже. С огромно усилие успя да се изтегли върху нея, а после да изтегли и Райли, след което с помощта на въжето завърза и себе си, и него за плоската платформа.

Като допълнителна мярка заключи колана на своята спасителна жилетка в неговия. Каквото и да станеше отсега нататък, те нямаше да се разделят. Неизвестно защо, но точно тази мисъл като че ли събуди лека искрица надежда в душата ѝ.

Докато бурята продължаваше да вилнее около тях, Тес затвори очи и няколко пъти си пое дълбоко дъх, опитвайки се да овладее страховете си. Каквото и да ставаше отгук нататък, не трябваше да позволява на паниката да я обзема отново. Налагаше се да намери достатъчно сили у себе си, за да задържи и себе си, и Райли върху това крехко парче дърво. Защото не бе в състояние да стори абсолютно нищо друго. Единственото, което можеше да направи, бе да лежи спокойно и да позволи на природните стихии да ги отнесат натам, накъдето сметнат за добре.

Импровизираният сал като че ли се поуспокои за момент. Тес отвори очи, питайки се дали това не е знак за нещо по-добро. Оказа се, че никога не е била по-далече от истината. Над тях се възправяше вълна колкото небостъргач, пред която онази колосална вълна, която бе преобърнала „Саварона“, изглеждаше като джудже. Тя като че ли си стоеше там, напълно неподвижна, и ѝ се подиграваше.

Тес се вкопчи отчаяно в Райли, затвори очи и зачака удара. Вълната се сгромоляса върху тях като пропадащ планински хребет и ги погълна така, сякаш бяха мъртви есенни листа.

Тоскана — януари, 1293 г.

Обърнал гръб на щипещия северен вятър, Мартин от Кармо приклезна край малкия огън. Воят на вятъра се подсилваше от рева на водопад, който се спускаше в сенчестите дълбини на тесен пролом. Близо до Мартин, увит в парцаливите останки от наметало, взето преди много месеци от един от посечените в Беер ел Сифсааф мамелюки, Хю стенеше в съня си.

През дните и месеците на дългото им пътешествие, откакто бяха изхвърлени на брега след потъването на „Фалкън Темпъл“, Мартин се бе привързал много към стария моряк. Като изключим Емар от Вийер, той не познаваше друг толкова предан и изпълнен с такава решимост човек, да не говорим пък за стоицизма, с който Хю приемаше всички беди, които им се стовариха на главите. По време на мъчителното им пътуване морякът се бе сдобил с няколко рани по време на битки и няколко — от падане, но въпреки всичко продължаваше да крачи километър след километър, без да отрони и думица.

През първите няколко седмици след напускането на Беер ел Сифсааф, Мартин бе държал четиримата оцелели да вървят заедно, защото смяташе, че докато са близо до неверниците мюсюлмани, трябва да се държат един за друг. Но след като напуснаха територията им, той реши, че е настъпил моментът да изпълнят заръката на Емар и да се разделят на две двойки.

Планът му беше прост. След като се разделят на две, да следват предварително начертан маршрут, с разстояние помежду им от около половин ден. По този начин първите щяха да предупредят тези след тях за предстоящи опасности, а онези отзад — да помогнат на първите, ако се сблъскат с нещо. После беше заключил: „Най-важна е безопасността на писмата! Каквото и да става, тя не трябва да бъде застрашена! Дори и това да означава да оставим един от нас на произвола на съдбата!“.

Никой не се беше противопоставил на този довод.

Но не беше отчел суровите условия в този район от Европа. По пътя им се възправяха високи планини и дълбоки пропасти, бързотечни реки и гъсти гори. Бяха принудени да се отклоняват често от предварително начертания маршрут. След като се бяха разделили — първата двойка бяха те с Хю, Мартин бе зърнал другарите им само веднъж. А това беше преди много месеци.

По пътя бяха изгубили конете — някои бяха умрели, а други те самите замениха за храна. Затова вече седмици наред вървяха пешком. Нощем, докато лежеше край огъня, толкова изтощен, че сънят отказваше да го споходи, Мартин се бе питал дали другарите им не са извадили повече късмет — дали пък не са намерили по-безопасен маршрут и вече да са стигнали до Париж.

Не че това щеше да промени плановете му. Той нямаше право да се предаде. Трябваше да продължи напред.

Докато сега наблюдаваше спящия Хю, го връхлетя обезсърчителна мисъл. Стори му се крайно невероятно старият моряк да успее да стигне заедно с него до Париж. Зимата щеше да става още по-свирепа, теренът — още по-труден, а кашлицата на другаря му с всеки изминал ден се влошаваше все повече и повече. Преди няколко часа Хю бе обхванат от жестока треска и за първи път бе изхрачил кръв. Колкото и да му беше неприятно, Мартин си даваше сметка, че приближава моментът, когато ще трябва да се прости с Хю и да продължи напред. Но не възнамеряваше да го изоставя съвсем сам и безпомощен тук, в подножието на тези непристъпни планини. Старият моряк със сигурност щеше да замръзне и да умре от бялата смърт. Налагаше се да го подслони някъде, преда да продължи към Париж.

Предишният ден бяха съзрели градец, точно от другата страна на хребета. Градът беше разположен близо до каменоломна, която те бяха подминали. В далечината бяха зърнали миниатюрни фигурки, движещи се наред прахоляк и огромни мраморни плочи. Може би в този град щеше да намери някой, на когото да остави болния Хю.

Когато Хю излезе от прегръдките на неспокойния си сън, Мартин сподели с него какво възнамерява да направи. Морският капитан поклати категорично глава и отсече:

— В никакъв случай! Трябва веднага да продължиш към Франция! Ако мога, ще те последвам. Не можем да си позволим да се доверим на тези непознати там!

Хората по тукашните земи бяха известни като крайно непочтени, опитващи се да изтъргуват всичко, а разбойническите шайки и търговците на роби, които вилнееха на север, допълваха и без това мрачната слава на този регион.

Без да обръща внимание на протестите на своя другар, Мартин се смъкна по скалите, които обграждаха водопада. През нощта беше паднал лек снежец, обгръщайки планината в призрачно одеяло. Докато пристъпваше през тесните процепи, Мартин се поспря, за да си поеме дъх, и забеляза, че на една от скалите има пукнатина, наподобяваща кръст — доста подобен на онзи, който рицарите тамплиери бяха приели за техен символ. Загледа се за момент в странните пукнатини, съзирайки в тях надежда. Може би в тази тиха долина Хю все пак ще успее да завърши мирно дните си.

Когато стигна до града, Мартин потропа на вратата на местния лечител. Докато стоеше на прага си и го слушаше, очите на стареца се насълзиха от щипещия студ навън. Рицарят му разказа историята, която беше измислил, докато слизаше към града — че той и неговият другар пътували към Светите земи.

— Другарят ми е болен и се нуждае от вашата помощ! — бе завършил той.

— Ще платите ли? — тросна се накрая лечителят.

— Да, имаме малко пари — кимна рицарят. — Сигурен съм, че ще са достатъчни за храна и подслон, поне за няколко дена.

— Много добре — кимна мъжът, вече поомекнал. — Като ви гледам, и вие самият всеки момент ще се строполите на прага ми. Елате да хапнете нещо и ми обяснете точно къде се намира вашият приятел. Ще поръчам да отидат и да го свалят от планината.

Успокоен от внезапната промяна в поведението на лечителя, Мартин влезе в стаята с нисък таван и прие с благодарност предложените му хляб и сирене. Вярно е, че всеки момент щеше да припадне, а храната и напитката съживиха разнебитеното му тяло. Между няколко лакоми хапки той посочи към хребета, където беше оставил Хю. Лечителят кимна и излезе.

Докато изпразваше чинията си, Мартин усети дълбоко в душата си неясно безпокойство. Сякаш изтръгнат от хипноза, той пристъпи тихо към прозореца и погледна навън. Малко по-надолу на калната улица докторът разговаряше с двама мъже и сочеше към къщата си.

Мартин се отдръпна от прозореца. Когато отново погледна, докторът го нямаше, но двамата мъже вече идваха към него.

Усети как мускулите му се стягат. И когато се осмели отново да погледне навън, видя, че един от мъжете вади от колана си голям нож.

Мартин се озърна отчаяно, надявайки се да открие някакво оръжие. Точно в този момент дочу шепот откъм задната врата. Плъзна се леко, притисна ухо до нея и се заслуша. Видя как желязното резе на вратата се вдига и веднага притисна гръб в стената. Вратата се отвори с леко проскърцване.

Когато първият от мъжете пристъпи предпазливо вътре, Мартин го сграбчи, изби ножа от ръката му и го запрати към каменната стена. После скрита вратата точно в носа на втория мъж и притисна ръцете му. Грабна светкавично падналия нож, скочи върху замаяния мъж, повдигна главата му и го заколи с един замах.

Измъкна острието от жертвата си и остави тялото му да се свлече бездиханно на земята. После се обърна точно навреме, за да види как първият от нападателите се изправя на крака. Мартин скочи напред, ритна го обратно на пода, вдигна ножа и го заби в гърба на човека.

Със светкавична бързина събра каквато храна успя да намери и я пхна в някаква торба. После се измъкна през задната врата, мина тихо през града и накрая откри пътеката, по която беше слязъл от планината.

Не им трябваше много време, за да го настигнат. Бяха четирима, може би петима, ако се съдеше по гневните им гласове, които ечаха в призрачната гора.

Когато Мартин достигна билото, където бяха пренощували, от мрачното небе вече се сипеха ситни снежинки. Погледът му отново падна върху скалните пукнатини, които бе зърнал преди, и в главата му зазвучаха напътствията, които той самият бе дал някога на своите другари. Най-важното от всичко бе писмото на Емар. С разтуптяно сърце той огледа очертания от самата природа широк кръст.

Даде си сметка, че никога няма да забрави това място.

С помощта на ножа, който още пазеше, той изрови основата на скалата, извади оттам няколко камъка с големината на човешки юмрук, след което пхна увитото в кожа писмо в дупката. После върна камъните на мястото им и ги наби плътно с ботуша си. Накрая

продължи да се катери нагоре, като не правеше никакви опити да прикрие следите си.

Не след дълго виковете на мъжете, които го преследваха, започнаха да се губят сред тътена на близкия водопад. Но когато Мартин стигна до мястото, където бяха нощували, от Хю нямаше и следа. Обърна се и зърна преследвачите си, които вече се виждаха съвсем ясно. Наистина бяха петима. Колоната завършваше лечителя, който го беше предал така безочливо.

Мартин грабна меча си и продължи да се катери към билото на хълма, от който се спускаше водопада. Беше решил именно там да ги изчака.

Мъжът, който водеше групата преследвачи, беше по-млад от тях и ги бе изпреварил значително. Без да си прави труд да чака другарите си, той се спусна върху рицаря с една вила. Мартин се изви леко, после замахна с меча си и преряза ръката, която държеше вилата така, сякаш беше сирене. Тялото на мъжа продължи да се тресе по инерция. Мартин се приведе, метна мъжа на рамо и го запрати надолу в пастта на водопада.

Письците на младия мъж все още отекваха в ушите на рицаря, когато го връхлетяха още двама мъже. Въпреки че бяха по-стари и по-уморени, бяха по-добре въоръжени. Първият носеше къс меч, който започна да върти във въздуха пред очите на Мартин. Но за опитен рицар като него това си беше детска игра. Последва краткотрайна размяна на удари, през която рицарят парира бързо удара на неопитния мъж и изхвърли меча от ръката му. С обратния замах на своя огромен рицарски меч Мартин разцепи рамото на мъжа и ръката му увисна.

Младият рицар се дръпна назад, за да избегне напора на третия нападател. Подложи му крак и го спъна. Мъжът падна на колене и Мартин стовари дръжката на меча си върху главата му. После обърна меча си и със замаха на опитен езекутор лиши тялото от главата му.

Погледна надолу и зърна лечителя, който се препъваше надолу по пътя, откъдето беше дошъл. Точно в този момент рицарят почувства остра болка в гърба си. Обърна се и видя, че вторият мъж, когото беше обезоръжил, е докопал със здравата си ръка вилата на младежа и сега от зъбците ѝ капеше кръв. Мартин направи няколко неуверени крачки напред, превит от болка. Но все пак събра сили, извъртя се рязко, замахна с меча и отсече главата му.

После застина на място. Усети, че върху него бавно се спуска покрива на немоцта. А после над тътена на водопада се извиси някакъв звук. Въпреки огромната си болка, Мартин се извъртя. Към него тичаше последният от преследвачите му, стиснал в ръка стар, ръждясал меч. Мартин вече беше изгубил прекалено много сили, за да реагира достатъчно бързо. Но преди нападателят да стигне до него, от близкия шубрак изскочи Хю. Мъжът го забеляза, обърна се, сграбчи меча си с две ръце и го заби право в гърдите на стария моряк.

От устата на Хю бликна алена кръв. Но той не само че успя да остане на крака, но и тръгна напред и набута меча още по-дълбоко в гърдите си, когато обгърна с мощните си ръце слияния нападател. Изгарящ от болка, Хю продължаваше напред, като избутваше мъжа все по-близо и по-близо към пропастта, без да отпуска здравата си хватка върху него, въпреки отчаяните опити на оня да се освободи. Накрая и двамата достигнаха ръба на водопада. Мъжът разбра какво му предстои и се разпищя, продължавайки да се опитва да се откопчи от хватката на Хю.

Забравил за миг за собствената си болка, Мартин се вторачи ужасено в Хю. Приятелят му стоеше на ръба на водопада, притиснал до гърдите си напълно безпомощния нападател. Погледите им се срещнаха и на рицаря му се стори, че забелязва нещо като усмивка върху устните на стария моряк. С едно финално, братско кимване капитанът на загубения завинаги „Фалкън Темпъл“ прекрачи в бездната и повлече със себе си съпротивляващия се мъж към вечността.

Изневиделица върху тила на Мартин се стовари мощен удар. Зави му се свят. Обърна се, изгарящ от болка, и през замъгления си поглед зърна лечителя, застанал зад него с голям камък в ръка.

— Човек с твоята сила ще ми донесе добра печалба в каменоломната — изкиска се злобно той. — Може би е хубаво да знаеш, че някои от мъжете, които днес уби, са роднини на пазачите там!

И докторът вдигна високо камъка, който държеше. В последните проблисъци на съзнанието си Мартин разбра, че не може да стори нищо, за да избегне удара, да предотврати залавянето си и последващото робство, да си вземе писмото и да продължи пътуването си към Париж.

Докато лежеше там, върху прясно навалелия сняг, пред очите му преминаха образите на Емар от Вийер и на Уилям от Божьо, но точно тогава камъкът се стовари върху него и лицата им се сляха с мрака.

Мощна гръмотевица раздра небесата, стовари се върху Тес и я извади от съня. Тя се размърда. Още не беше дошла в пълно съзнание. Не знаеше къде се намира. Усещаше дъжда, който барабанеше по гърба ѝ. Всеки сантиметър от тялото ѝ я болеше. Имаше усещането, че е прегазена от слон.

Когато сетивата ѝ започнаха постепенно да се събуждат, тя чу воя на вятъра около себе си и вълните, разбиващи се наблизо. Последното, което си спомняше, бе една огромна водна стена, която се канеше да я погребее завинаги. Обзе я нов ужас при мисълта, че може би продължава да се носи в морето, загубена някъде в бурята, подмятана от вълните. Ала... нещо не беше наред. Имаше нещо различно. И тогава разбра какво.

Тя не се движеше. Намираще се на сушата. Тес се опита да отвори очи, ала я прониза болка, затова реши да не бърза. Образите около нея бяха размазани и бледи. За миг изпадна в паника, но веднага след това си даде сметка, че нещо блокира погледа ѝ. Повдигна треперещите си пръсти, отметна мократа коса, паднала върху лицето ѝ и повдигна внимателно клепки. Опита се да преглътне, но не успя. В гърлото ѝ като че ли имаше огромна топка тръни. Имаше нужда от вода, но от нормална, а не солена.

Един по един размазаните образи пред очите ѝ се фокусираха. Небето си беше все така сиво и мрачно, но зад гърба си усети слънцето, което се опитваше да прониза скупчените облаци. То беше точно там, откъдето се чуваше и прибойт на вълните. Опита се да седне, но другата ѝ ръка се оказа привързана с нещо и отказваше да се помръдне. Дръпването ѝ причини неопишуема болка. Протегна свободната си ръка към другата и разбра, че е завързана здраво с въже, което се беше впило дълбоко в плътта ѝ. Примигна отново и тогава си спомни как беше завързала себе си и Райли за импровизирания сал.

Райли! Къде е той?

Тес огледа дървената платформа и разбра, че го няма. Ужасът се завърна. Седна, опита се да освободи завързаната си ръка и накрая успя да я измъкне изпод въжето. Изправи се на колене, оглеждайки обстановката. Пред нея се простираше дълга пясъчна ивица, която свършваше далеч от мястото, където се намираше Тес, обградена и от двете страни с не много високи скали.

Тя направи няколко неуверени крачки напред, разглеждайки пустия бряг с полуотворени очи, но не видя нищо. Поиска да извика името му, но изгарящото ѝ гърло не ѝ позволи. И тогава усети гадене, а краката ѝ отмаяха. Тес се залюля леко, свлече се обратно на колене, усещайки как жизнената ѝ енергия постепенно изтича от тялото. Искаше ѝ се да заплаче, но сълзите отказваха да се покажат от очите ѝ.

Неспособна да се задържи повече, тя се стовари по лице на брега и изпадна в безсъзнание.

Когато отново се събуди, нещата около нея бяха съвсем различни. Първото нещо, което веднага ѝ направи впечатление, бе тишината. Никакви виещи ветрове. Никакви разбиващи се вълни. Около нея цареше божествена тишина. А после усети и мястото, върху което лежеше. Не беше нито парче дърво, нито мек пясък. Беше истинско, хубаво легло.

Преглътна и автоматично усети подобрението в гърлото си. Огледа се и разбра защо. В ръката ѝ беше вкарана система, чиято стойка беше изправена близо до нея. Погледът ѝ зашари наоколо. Стаята беше малка, простичко обзаведена. Близо до леглото ѝ се виждаше обикновен дървен стол, а до него — масичка. Върху масичката стояха гарафа с вода и чаша. Стените бяха варосани, без никакви украшения, с изключение на малкия дървен кръст точно над главата ѝ.

Тес се опита да седне, но ѝ се зави свят. Леглото изскърца под тялото ѝ, а шумът отекна в цялата стая. Долови нечии стъпки и неразбираеми думи, а после при нея се появи някаква жена, която ѝ се усмихваше и я оглеждаше загрижено. Жената беше едра, в края на четиридесетте, с маслинена кожа и къдрава кестенява коса, вдигната под бяла касинка. От очите ѝ се излъчваше топлина.

— Doxa to Theo^[1]! — възкликна тя.

Преди Тес да успее да отговори каквото и да било, в стаята влетя мъж, очевидно много доволен да я види будна. Беше с очила с тънки рамки, имаше меднокафеникава кожа, а косата му проблясваше като черен емайл. Изстреля бързо нещо на непознат език към жената, а после се обърна към Тес, усмихна ѝ се и очевидно ѝ зададе въпрос, който тя не разбра.

— Съжалявам — изфъфли тя. Прочисти гърлото си и добави: — Не разбирам...

Човекът бе доста озадачен. Двамата с жената си размениха слисани погледи. После той се обърна отново към Тес и каза:

— Извинете, но помислих, че сте... Да не би да сте американка? — попита той на английски с тежък акцент, а после ѝ подаде чаша вода.

Тес отпи глътка, кимна и отговори:

— Да.

— Какво ви се е случило?

Отне ѝ няколко минути, докато намери точните думи.

— Бях на един кораб, бяхме ударени от буря и... — Не довърши. В мъглата на съзнанието ѝ се зародиха въпроси.

— Къде съм? Как съм се озовала тук?

Мъжът се приведе над нея и опита челото ѝ. После отвърна:

— Аз се казвам Коста Мавромарас, местният доктор. А това е съпругата ми Елени. Няколко рибари са ви открили на плажа край Маратунда и ви докараха тук при нас.

Имената и акцентът на доктора слисаха Тес.

— И къде е това... тук?

Мавромарас се усмихна на своята несъобразителност.

— В нашата къща. В Ялос.

Изражението ѝ вероятно е било все така объркано, защото челото на доктора се сбърчи, отразявайки като огледало лицето ѝ.

— Ялос, на остров Сими — обясни, а после я огледа. — Защо, вие къде мислехте, че сте?

На Тес това нищо не ѝ говореше. В главата ѝ цареше хаос. Сими?

После постепенно ѝ просветна.

Все пак, какво прави на някакъв гръцки остров? В съзнанието ѝ нахлу порой от въпроси. Досети се, че Сими е един от Дванадесетте острова, островите Додеканезе, някъде близо до крайбрежието на

Турция. Но държеше да знае точно къде е и как тя се е озовала тук. Искаше да знае и какъв ден е, колко време е изминало, откакто бурята беше връхлетяла кораба „Саварона“, колко време се е носела по морето... ала всички тези въпроси можеха да почакаат. Имаше нещо друго, което трябваше веднага да узнае.

— С мен имаше един мъж — рече тя, а гласът ѝ потрепери. — Дали онези рибари са открили и някой друг...

Не довърши, защото забеляза, че челото на доктора отново се сбърчва и с все по-нарастваща тревога видя как двамата със съпругата му се споглеждат. После Мавромарас се обърна отново към нея и кимна, макар че в очите му се четеше тъга, от която сърцето ѝ се сви.

— Да, намерили са и още някой, но неговото положение е доста по-сериозно от вашето.

Тес вече отмяташе завивките на леглото си.

— Трябва да го видя веднага! — извика тя. — Моля ви!

Краката на Тес, които и без това едва успяха да я занесат до съседната стая, буквално се огънаха, когато зърна Райли. Горната част на главата му имаше перфектна превръзка с чисти бинтове. Кръв не се забелязваше. Около лявото му око и бузата се виждаше грозна, жълтеникава синина, а клепачите му бяха подпухнали и затворени. Устните му бяха напукани и разранени. И в неговата ръка беше включена система, но освен това върху лицето му имаше кислородна маска, поддържана от поставения наблизо апарат. Ала най-страшен от всичко бе цветът на кожата му. Беше смъртноблед, почти синкав, като труп.

Тес усети, че нещо в гърдите и се скъсва. Доктор Мавромарас ѝ помогна да седне на близкия стол. Навън бурята продължаваше да вилнее. Докторът ѝ разказа, че рибарите са ги открили, когато отишли да проверяват състоянието на лодките си по източното крайбрежие на острова. Довели ги тук, рискувайки живота си по подгизналите пътища, за да стигнат до града и клиниката.

И това е станало преди два дена.

Мавромарас продължи, че нейното състояние не го притеснило особено, но Райли бил изгубил много кръв, белите му дробове били много слаби, но всичко това били неща, с които нямало проблеми да се

справят. Докторът се притесняваше най-вече за удара по главата му. Според него черепът не бил пукнат, въпреки че не можел да бъде стопроцентово сигурен, тъй като тук, на острова, не разполагали с рентгенов апарат. Както и да се погледнат нещата обаче, Райли бил получил сериозна травма на главата и въобще не бил идвал в съзнание, откакто бил открит.

Тес усети как кръвта ѝ се смръзва.

— Какво искате да ми кажете?

— Жизнените му показатели са стабилни, кръвното му налягане се подобрява, дишането му е налице — може да диша и сам, но респираторът поддържа хипервентилацията му, за да сме сигурни, че мозъкът му получава достатъчно кръв, докато е в безсъзнание. Извън това обаче...

— Искате да ми кажете, че той е в кома, така ли? — пророни мрачно тя.

— Точно така — кимна печално докторът.

— Тук разполагате ли с всичко, което е необходимо за лечението му? Искам да кажа, не трябва ли да го откараме в по-голяма болница?

— Нашият остров е малък. Опасявам се, че не разполагаме с такава. Най-близката голяма болница е на остров Родос. Свързах се и с тях, разбира се, но за нещастие преди три дена хеликоптерът им се развалил, докато се опитвал да се приземи по време на бурята, та сега чакат да им докарат някакви части от Атина, за да го поправят. Но дори и да беше наред, пак нямаше да може да долети дотук заради бурята. Надяват се утре времето да се пооправи, но, ако трябва да бъда откровен с вас, не съм особено убеден, че преместването на вашия приятел ще му се отрази добре. Трябва да знаете, че и там не могат да направят нищо по-особено, отколкото това, което правим тук.

Тес усети, че мъглата, която беше паднала над стаята, се сгъстява.

— Но не може да няма нещо, което бихте могли да сторите, нали?!

— Опасявам се, че не можем, когато става въпрос за кома. Мога да наглеждам кръвното му налягане, достъпа на кислород до кръвта, но няма начин да... — Направи пауза, очевидно търсейки по-подходящите думи. — Да събудиш някого от кома. Просто трябва да чакаме.

— Колко? — прошепна тя.

— Часове, дни, седмици... При такива случаи никой никога не може да каже.

Гласът му заглъхна. Останалото изрекоха очите му. Безспорно въпросът не беше само „кога“.

[1] Слава на бога! (гр.) — Бел. пр. ↑

През останалата част от деня Тес сновеше между своята стая и тази на Райли, изпълнена с безпокойство. Всеки път заварваше там Елени. Всеки път медицинската сестра я връщаше обратно в леглото, обяснявайки ѝ нежно на развален английски, че Райли ще се оправи.

Тес бе представила на лекаря и съпругата му доста различна версия на събитията, които ги бяха довели с Райли на острова, без да споменава защо изобщо са били в открито море, нито пък за турския патрулен кораб, който бе открил огън по тях. Все пак не пропусна да спомене, че на кораба за подводни проучвания е имало и други хора — в случай, че открият някой от тях, жив или мъртъв. Но Мавромарас я бе уведомил печално, че въпреки намерените останки, вероятно точно от техния кораб, морето не е изхвърлило други оцелели, нито път трупове.

Помоли да използва телефона. Обади се до Аризона и се свърза с леля си. Завари Ким и Айлийн притеснени, че не са я чували вече дни наред. Изненадата им, когато им съобщава, че се намира на един малък гръцки остров, беше осезаема дори и по припукващата телефонна линия. Все пак тя не спомена името на острова, отначало без да знае защо. Впоследствие си даде сметка, че все още не е готова да се изправи пред реалния свят и да отговаря на въпросите му. След като затвори, си каза, че е направила добре, дето ги е успокоила — беше им казала, че просто проучва неочаквана възможност за работа в този регион и че ще им се обади отново съвсем скоро.

На свечеряване в къщата на лекаря се появиха две местни жени, които бяха поканени в стаята ѝ. Въпреки че те почти не говореха английски, тя разбра, че са съпругите на двама от рибарите, които я бяха намерили на плажа. Носеха ѝ дрехи — чисто памучно бельо, нощница, две бели блузи и дебела плетена жилетка, която тя облече. Освен това ѝ бяха донесли голямо глинено гърне с вдигащ пара гювеч. Елени ѝ обясни, че яденето е агнешко със зеленчуци и ориз.

Изпълнена с огромна благодарност, Тес се нахвърли върху него и за нейна огромна изненада започна да гълта с почти вълчи апетит.

Горещата вана, която си взе после, стори чудеса за скованото ѝ все още тяло. Мавромарас смени превръзката на ръката ѝ. Дълбоките рани изглеждаха така, сякаш щяха да я придружават цял живот. После, въпреки любезните настоявания на домакините ѝ да си легне, прекара остатъка от вечерта до леглото на Райли.

Някъде към полунощ изтощението най-сетне я повали и тя се върна в стаята си. Легна и веднага потъна в непробуден сън, отпуснала глава между двете стари възглавници.

На следващата сутрин Тес се чувстваше вече достатъчно силна, за да се опита да излезе от къщата и да пораздвижи скованото си тяло. Вятърът продължаваше да духа, макар че дъждът беше понамалял. Реши, че една кратка разходка ще ѝ се отрази добре.

Навлече новите си дрехи и надникна при Райли. Както винаги, Елени беше там и масажираше нежно крака му. Скоро се появи и Мавромарас, за да го прегледа. Каза ѝ, че състоянието му продължава да е стабилно, но няма никакво особено подобрене. Обясни ѝ, че при подобни състояния подобренето обикновено не е постепенно. Случва се почти изведнъж. В един миг той може да е в безсъзнание, а после, ако му е писано да излезе от комата, просто ще се събуди.

Лекарят сподели, че трябва да отиде на посещение при друг пациент в другия край на острова, но я успокои, че след два-три часа ще се върне. Тес го попита дали може да го изпрати до колата. Той кимна.

— Тази сутрин ми се обадиха от болницата в Родос — каза ѝ той, когато излязоха на стъпалата. — Казаха, че утре ще могат да долетят при нас.

Въпреки че преди Тес нямаше търпение да откарат Райли в по-добра болница, вече не беше толкова сигурна, че това е най-правилното решение.

— Знаете ли, докторе, мислих много по онова, което казахте. Убеден ли сте, че трябва да го откараме там?

Лицето на доктора се озари от блага усмивка.

— Честно да ви кажа, това зависи само от вас. Болницата в Родос е много добра. Познавам и завеждащият отделението там. Уверявам ви, че ще се грижат за него. — Неувереността по лицето ѝ явно е била пределно видима, защото той побърза да добави: — Но не се налага точно сега да вземаме решение. Нека първо видим как ще се чувства утре и тогава ще решим.

Тръгнаха надолу по улицата, заобикаляйки две огромни локви вода. Дори и под това мрачно небе гледката беше зашеметяваща. Ред след ред къщички в неокласически стил, боядисани в топли, пастелни тонове, обзидваха стръмния хълм по цялото му протежение, чак до пристанището долу. Повечето от тях бяха с триъгълни фронтони и покриви от червени керемиди. От двете страни на уличката водата в препълнените канавки се спускаше към стръмните стълби, които отвеждаха надолу по хълма. Съвсеното небе отгоре все още изглеждаше готово за ново нападение над света.

— Кошмарна буря беше — отбеляза замислено Тес.

Мавромарас вдигна очи към облаците и каза:

— Да, беше много по-лошо от всичко, което хората в този град помнят, дори и най-старите сред тях. Особено за това време от годината...

В съзнанието на Тес изникна спомена за бурята, която бе връхлетяла галерата „Фалкън Темпъл“ преди толкова много векове, и почти на себе си промърмори:

— Божие дело!

Лекарят я изгледа с леко наклонена глава, очевидно изненадан от реакцията ѝ.

— Може би — кимна той. — Но ако държите да разглеждате нещата в подобен стил, бих казал, че е по-скоро чудо.

— Чудо ли?

— Разбира се! Цяло чудо е, че вие и вашият приятел бяхте изхвърлени на нашия остров. Малко по-нагоре на север и щяхте да се озовете на турския бряг, който точно в този регион е скалист и напълно пуст. Градовете са чак в другия край на полуострова. А малко по-нататък на юг щяхте напълно да пропуснете острова, да бъдете отнесени в Егейско море... Вече трябва да тръгвам. Следобед ще се върна.

Но на Тес не ѝ се искаше да го пусне веднага. В присъствието на този човек имаше нещо топло, успокояващо.

— Има ли нещо, с което мога да му помогна? — попита тя.

— Приятелят ви е в добри ръце. Моята съпруга е превъзходна медицинска сестра и макар че нашата болница въобще не прилича на онова, с което сте свикнали в Америка, доверете ми се, че ние имаме богат опит с всякакви рани и травми. Дори и за малък остров като нашия се случва доста често хората да пострадат. — Замълча, замисли се, а после я погледна и попита: — Говорихте ли вече с него?

— Да говоря с него ли?! — изуми се Тес.

— Естествено! Трябва да го направите! Говорете му. Вдъхновете го, дайте му сила! — изрече докторът с почти бащински тон. После поклати усмихната глава и допълни: — Сигурно сега си мислите, че сте попаднали на някакъв дребен провинциален вещер. Гарантирам ви обаче, че случаят не е такъв. Медицинските изследвания са напълно категорични по този въпрос. Само защото даден човек е в кома не означава, че не чува нищо. Просто не може да отговори... засега. — Замълча, а в очите му проблеснаха надежда и съчувствие. — Говорете му! И се молете да стане чудо!

Тес се засмя и извърна тъжно глава.

— Не ме бива много в молитвите.

— Не съм много сигурен — отговори лекарят. — По свой собствен начин вие го правите, макар да не си давате сметка. Правите го, като непрекъснато си мечтаете той да се оправи! И не сте сама — много хора се молят за него. — Докторът посочи към малката църква отсреща. Тес забеляза как няколко местни жители се поздравяват на вратата, едни излизат, а други влизат. — Повечето от мъжете на този остров изкарват прехраната си в морето. В нощта, когато се разрази бурята, в открито море имаше четири от нашите лодки. Семействата им се молиха на Бога и на Архангел Михаил — светеца защитник на моряците, за благополучното им завръщане, и на молитвите им беше отговорено. Всички до един успяха да се завърнат здрави и читави. А сега се казват още молитви, този път благодарствени. Както и за възстановяването на вашия приятел.

— Те се молят за неговото възстановяване?!

Докторът кимна:

— Всички се молим.

— Но вие дори не го познавате!

— Няма значение. Морето го е довело при нас, затова наш дълг е да му помогнем.

Известно време Тес остана там, загледана след него. После се обърна, за да се върне в къщата, но се поколеба. Не си спомняше кога за последен път бе влизала в параклис, църква или каквато и да било друга религиозна сграда, освен във връзка с работата си и по време на краткия епизод в изгорялата църква в Манхатън. И сега, прескачайки локвите, тя пресече улицата и влезе в малкия калдъръмен църковен двор. После бутна вратата и прекрачи прага на църквата.

Тя беше наполовина пълна. Хората се бяха наблъскали отпред върху старите пейки и се молеха. Тес остана отзад и се огледа. Църквицата беше простичка. Варосаните ѝ стени бяха покрити с фрески от XVIII век, осветени от пламъците на свещите. Тя закрачи бавно и забеляза ниша, в която имаше сребърни икони на Свети Гавраил и Свети Михаил, украсени със скъпоценни камъни. Обгърнатата от мъжделивата светлина на свещите и от приглушените гласове на молещите се, тя усети как я завладява някакво странно чувство. Внезапно ѝ се прииска и тя да се помоли. Но веднага след това отхвърли тази мисъл, убедена, че от нейните уста всичко би прозвучало твърде лицемерно.

Тъкмо се обърна, за да излезе, когато забеляза двете жени, които ѝ бяха донесли дрехите и храната предишния ден. С тях имаше двама мъже. Жените също я видяха и се втурнаха напред. Засуетиха се около нея, без да крият радостта си, че я виждат. Непрекъснато повтаряха една и съща фраза: „Doxa to Theo“. И макар да не разбираше абсолютно нищо, Тес им се усмихваше и кимаше, затрогната от вниманието им. После разбра, че мъжете с тях са съпрузите им — рибарите, които също успели да избегнат гнева на бурята. Те също я поздравиха сърдечно. Една от жените посочи към няколко свещи в задната част на църквата и каза нещо. Отначало Тес не схвана, но постепенно ѝ стана ясно. Жената ѝ казваше, че и двете са запалили свещички за здравето на Райли.

Тес им благодари, а после хвърли поглед към предната част на църквата, към скупчените там местни жители, обединени в молитвите си под бледата светлина на капещите свещи. Остана неподвижна няколко секунди, а после се обърна и излезе.

Прекара останалата част от сутринта до леглото на Райли. След едно не особено уверено начало, постепенно установи, че в крайна сметка може да му говори. Не желаше да споменава нищо за последните събития и тъй като не знаеше почти нищо за неговия живот, реши да се придържа към своето собствено минало — разказа му интересни приключения по време на разкопки, за успехите и неуспехите си, разказа му смешни случки от детството на Ким, въобще всичко, което се сети.

Някъде към обяд се появи Елени и я покани долу на обяд. Мавромарас се бе върнал от посещенията си при болния и Тес веднага заяви, че предпочита двамата с приятеля ѝ да останат тук, поне докато докторът и неговата съпруга нямат нищо против да ги търпят. Думите ѝ очевидно доставиха огромно удоволствие и на двамата. Отговориха ѝ, че тя и Райли могат да останат тук дотогава, докато не се наложи да вземат ключово решение относно неговото състояние.

Следобеда и следващата сутрин Тес отново прекара край леглото на Райли. След като обядваха, реши, че трябва да излезе малко на чист въздух. Забеляза, че бурята вече окончателно е утихнала и се осмели да предприеме по-дълга разходка.

Вятърът се беше превърнал вече само в лек бриз и дъждът най-сетне беше престанал. Въпреки тъмните облаци, носещи се по небето, тя стигна до заключението, че градът определено ѝ харесва. Тесните улички и живописните къщи я успокояваха, а усмивките на непознатите, с които се разминаваше, ѝ вдъхваха увереност. Тя се изкатери по каменните стъпала на Кали Страта, подмина стария музей и достигна до останките на замъка, построен през XV век от Ордена на рицарите на Свети Йоан, върху основите на още по-старо укрепление. За съжаление обаче замъкът бил разрушен, когато нацистите решили да го ползват като склад за муниции и те избухнали.

Тес се разходи между старите стени и стигна до табелка, поставена в чест на Филибер дьо Нялак — френският Велик магистър на рицарите.

„Още рицари, дори и в този затънтен край на света“ — каза си тя, спомняйки си за тамплиерите. После отправи поглед към забележителната гледка, която представляваше пристанището и белите шапки на вълните отвъд него. В дърветата край старата вятърна мелница наблизо се стрелкаха лястовици, а от сънливото пристанище точно в този момент излизаше самотен кораб — траулер. Гледката на синята морска шир, която обгръщаше острова, събуди в душата ѝ странно безпокойство. Опита се да го потуши, но после ѝ се прииска да види отново плажа, където двамата с Райли са били открити.

Тръгна към централния площад. Там намери един шофьор, който се бе отправил към манастира в Панормитис, малко по-нататък от градчето Маратунда. След няколко километра по неравния път той я остави в началото на града. Докато си проправяше път покрай крайните къщурки, тя отново срещна двамата рибари, които били открили нея и Райли. Лицата им светнаха, когато я видяха. Настояха да я черпят кафе в малката таверна наблизо — покана, която тя с радост прие.

Въпреки че разговорът им бе значително ограничен от езиковата бариера, Тес все пак успя да схване, че на плажа били изхвърлени още останки от техния кораб. Двамата рибари я заведоха до един малък двор точно зад таверната, където ѝ показаха парчета дърво и фибростъкло, събрани от плажовете от двете страни на залива. Споменът за бурята и за потъването се стовари с огромна сила върху съзнанието ѝ и тя усети, че се изпълва с тъга по всички невинни мъже от „Саварона“, които бяха изгубили живота си и чиито тела така и не бяха открити.

Благодари на двамата рибари. Не след дълго вече вървеше по пустия плаж. Бризът я галеше с уханието на морето и за своя огромна радост Тес забеляза, че слънцето отново си проправя път между облаците. Крачеше бавно по мокрия пясък, а в главата ѝ нахлуваха мъгляви спомени за онази съдбовна утрин.

В другия край на плажа, далеч от погледите на малкото градче, тя стигна до камара черни камъни. Изкатери се по нея и седна. Присви колене и се загледа в морето. Доста далече оттук се виждаше голяма скала, вдадена навътре в морето, около която се пенеха високи вълни. Скалата изглеждаше твърде страховита — поредната опасност, която им се беше разминала като по чудо.

В този момент осъзна, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Но не хлипаше, нито пък плачеше. Просто сълзи, извиращи сякаш от никъде. И точно както бяха започнали, така и внезапно спряха, а тя разбра, че трепери. Ала не от студ.

Беше нещо по-атавистично, което извираше от самите дълбини на душата ѝ. Трябваше веднага да го отхвърли, затова се изправи и продължи разходката си. Този път се изкачи по-нагоре и откри малка пътека, която лъкатушеше покрай брега.

Тес пое по пътеката, мина покрай още три скални струпвания и стигна друг, още по-закътан плаж в южната част на острова. До него като че ли не водеха никакви пътища. Девственият пясък пред нея се простираше във формата на полумесец и достигаше до поредната висока, страховита скала.

Тес сведе поглед и в неясната светлина зърна някакъв странен предмет.

Той лежеше в другия край на плажа, точно до подножието на скалата. Тя присви очи и почувства как дишането ѝ се учестява и как устата ѝ внезапно пресъхва. Сърцето ѝ заби като обезумяло.

Не може да бъде! Просто не е възможно!

А малко след това вече бягаше по пясъчния полумесец, а когато се озова на няколко крачки от предмета, се закова на място.

Пред нея стоеше главата на сокола, все още опакована във въжетата, загърната от спуканите оранжеви въздушни възглавници.

Изглеждаше непокътната.

Протегна колебливо ръка и я докосна. Прокара пръсти по повърхността ѝ, неспособна да повярва на случващото се. Съзнанието и веднага я отпрати назад във времето, към рицарите тамплиери, към Емар и неговите братя и тяхното последно, съдбовно пътешествие с галерата „Фалкън Темпъл“.

В главата ѝ нахлу калейдоскоп от образи, докато се опитваше да си спомни точните думи от писмото на Емар. Какво точно беше казал той? Ковчежето е поставено в кухня, издълбана в задната част на главата на сокола. Празнините около него са запълнени със смола, после върху него е поставено парче дърво, изрязано точно по очертанията и заковано с дървени гвоздеи. После и то е запечатано със смола.

Тес разгледа внимателно задната част на главата на сокола. Постепенно различи местата, където е била излята смолата, а после, опипвайки с пръсти на професионалист, откри и ръбовете на капака, и гвоздеите, които го държаха.

Всичко изглеждаше непокътнато — доколкото успяваше да прецени, в покритите със смола кухни не бе проникнала нито капка вода. Както изглеждаше, беше много вероятно онова, което бе затворено вътре, да е все още здраво и непокътнато.

Огледа се, зърна два големи камъка и ги използва като чук и длето, за да проникне в кухнята на главата. Първите няколко пласта дърво се откъснаха лесно, но останалото се оказа много твърдо. Тес отново се огледа и този път зърна стар, ръждясал метален прът, с чиято помощ започна да дълбае в смолата. Успя да пробие капака и да стигне до кухнята. Вече виждаше ръбовете на сандъчето — малко и орнаментирано. Избърса плувналото си в пот чело, разби достатъчно количество от смолата около него и с помощта на стоманения прът го повдигна. После пхна ръка вътре и извади малката мощехранителница.

Цялото ѝ тяло бе обзето от познатото въодушевление на археолога — колкото и да се опитваше да го потисне, просто не беше в състояние. Държеше го, то беше в ръцете ѝ! Въпреки сложния си и изящен сребърен обков, ковчежето беше удивително леко. Тес го отнесе в подножието на скалата, за да го разгледа на спокойствие. Беше заключено не с ключалка, а с железен катинар. Използва камъка, за да откъсне катинара. И когато той излезе от дървото, тя най-сетне имаше възможността да вдигне капака на ковчежето и да надникне вътре.

Много внимателно тя бръкна и извади съдържанието му. Беше пакетче, обвито в намаслена животинска кожа, подобно на онази, с която Емар бе съхранил астролаба. Имаше кожени връзки. Тес ги развърза и с трепереци ръце разгърна кожата. Вътре намери книга — дневник, подвързан с кожа.

В мига, в който го зърна, тя веднага разбра какво е.

Беше ѝ необяснимо познато. Смирената му простота скриваше значимостта на съдържанието му. Вече цялата трепереца, тя повдигна леко корицата и надзърна в съдържанието на първия пергаментов лист. Буквите бяха поизбелели, но все още се четяха. Доколкото можеше да прецени, съдържанието на дневника беше непокътнато. Нещо у нея ѝ подсказа, при това с абсолютна категоричност, че тя е първият човек, който зърва това митично съкровище на тамплиерите от онзи миг преди близо хиляда години, в който то е било поставено в мощехранителницата от Великия магистър Уилям от Божьо и поверено на Емар от Вийер.

Само дето вече въобще не беше митично. Беше си съвсем истинско.

Много предпазливо, неспособна да устои на изкушението да погледне по-подробно, Тес разтвори дневника и взе в ръка един от листите пергамент. Веднага разпозна познатия, кафеникав нюанс на мастилото, което са използвали по онова време — смесица от сажди, смола, винена утайка и мастило от сепия. Почеркът беше труден за разчитане, но въпреки това тя разпозна няколко думи — напълно достатъчни, за да разбере, че е написано на арамейски. Беше срещала този език няколко пъти преди, макар че по принцип не го знаеше.

Застина, приковала поглед върху ръкописа в ръцете си.

Арамейски.

Езикът, който е говорил Исус.

Сърцето ѝ вече беше в ушите. Вторачи се отново в пергаментата и разпозна още няколко думи.

Много бавно, почти без желание, тя започна да осъзнава точно какво държи в ръце. И най-вече — кой първи е докоснал тези листи от пергамент, чия ръка е изписала тези думи.

Това беше дневникът на Исаия от Назарет. Изповедта на един човек, когото целият свят познаваше като Исус Христос.

Сграбчила здраво подвързания в кожа дневник, Тес тръгна бавно назад по плажа. Слънцето вече залязваше, последните му лъчи надничаха иззад сивата облачна стена, която продължаваше да виси над хоризонта.

Беше решила да не взема със себе си ковчето, за да не привлеча излишно вниманието на хората. Скри го зад един голям камък, за да се върне за него на следващия ден. В съзнанието ѝ продължаваха да бушуват импликациите на онова, което държеше в ръцете си. Защото то не беше някаква глинена делва. Не беше дори Троя, нито Тутанкамон.

Беше нещо, което би променило целия свят. И затова към него трябваше да се подхожда с изключително внимание. Меко казано.

Когато наближи първите къщи на Маратунда, Тес си съблече жилетката и уви с нея малкото пакетче. Двамата рибари вече си бяха тръгнали, но тя завари друг човек, който веднага я позна и се съгласи да я откара до къщата на доктора.

Когато влезе, Мавромарас се втурна задъхано и с широка усмивка извика:

— Къде бяхте? Къде ли не ви търсихме! — И преди тя да изрече лъжата, която беше измислила, той вече я буташе напред към стаите горе. — Елате, бързо! Някой очаква да ви види!

От леглото я гледаше Райли. Маската му беше свалена, а върху изсъхналите му устни се виждаше храбър опит за усмивка. Беше подпрян на три големи възглавници. Тес усети, че нещо в нея се преобръща.

— Здравсти — изрече тихо той.

— Здравсти — кимна тя и по лицето ѝ се изписа облекчение.

Почувства радост, каквото не бе изпитвала никога преди. Обърна се и като се опитваше да не привлеча вниманието на лекаря и Елени,

постави небрежно увитата си жилетка на малкото шкафче до леглото. После се приближи към Райли и погали нежно челото му. Погледът ѝ се плъзна по разраненото му лице и усети, че трябва да прехапе устни, за да не се разплаче.

— Радвам се, че отново си при нас — изрече тихо. Той сви рамене и очите му като че ли светнаха.

— От този момент нататък аз ще избирам къде ще прекарваме ваканциите си, става ли?

Лицето ѝ светна и този път не успя да прикрие сълзите си.

— Става. — После се обърна и отправи плувнал в сълзи поглед към доктора и съпругата му. — Благодаря ви! Аз... и двамата ви дължим живота си. Не знам изобщо как ще можем да ви се отблагодарим!

— Глупости! — махна с ръка доктор Мавромарас. — Тук си имаме една пословица, в която се казва: „Няма нужда да благодарим за нещо, което е дълг“. — После се обърна към Елени и двамата си размениха многозначителни погледи. — Сега ще ви оставим — изрече меко той. — Сигурен съм, че имате много, за което да си говорите!

Тес го видя как се обръща, за да излезе. Спусна се към него, прегърна го и го дари с по една целувка и на двете бузи. Въпреки тъмния си тен Мавромарас видимо се изчерви. После се усмихна скромно и излезе от стаята. Елени го последва.

Тес се обърна, за да се върне при леглото на Райли, и забеляза сгънатата жилетка, която стоеше като бомба с часовников механизъм на шкафчето до него. Почувства се ужасно, задето ѝ се налагаше да мами — както и тези благородни хора, които им бяха спасили живота, така и Райли. Нямаше търпение да му каже за находката си, но знаеше, че точно сега не е моментът.

И на това ще му дойде времето. Скоро.

С натежало сърце тя си наложи да се усмихне и пристъпи до леглото му.

Райли имаше чувството, че е бил в безсъзнание седмици наред. Мускулите му все едно не бяха неговите — бяха напълно схванати. А замаяността в главата му просто отказваше да изчезне. Един от клепачите му беше все още отчасти затворен.

Не си спомняше почти нищо, освен че застреля Де Анджелис и се хвърли със спасителната лодка в бушуващото море. Беше попитал Мавромарас как се е озовал тук, но лекарят бе в състояние да му даде само откъслечната информация, която самият той бе научил от Тес. На този етап обаче му беше напълно достатъчно, че я вижда здрава и права.

Опита се да се изправи още малко, но тялото му беше пронизано от непоносима болка и той се отпусна обратно на възглавниците.

— Как се озовахме тук?

Заслуша се внимателно във всичко, което му разказа Тес. Тя също имаше бяло петно в паметта си — от мига, в който беше зърнала чудовищната вълна до събуждането на плажа. Разказа му за удара по главата, който бе претърпял, как е закопчала заедно спасителните им жилетки, и после за вълната. Сети се да му каже и за дъската, която бе използвала като сал, и му показва раната от впилите се в ръката ѝ възета. После поиска да знае защо турската патрулна яхта е стреляла по тях и Райли ѝ разказа за своето пътешествие — още от мига, в който Де Анджелис се беше материализирал от хеликоптера в Турция.

— Много съжалявам — изрече смутено тя, когато най-сетне дойдоха на въпроса. — Не знам какво ме прихвана тогава. Просто... сигурно не съм била с всичкия си, да те оставя така... Цялата тази бъркотия... тя... — Не намираше думи, с които да изкаже угризенията на съвестта си.

— Няма проблеми — успокой я той и по напуканите му устни пробяга усмивка. — Нека не говорим за това точно сега. И двамата оцеляхме, това е най-важното, не мислиш ли?

Тя кимна неохотно. После той продължи да ѝ разказва как през цялото време и за всичко е бил виновен свещеникът — как е убил собственооръчно онези мъже в Ню Йорк и как дори съвсем сам е започнал да стреля с оръдието на борда на „Карадениз“. После ѝ разказа как бе застрелял Де Анджелис.

А след това зараказва за разкритията, които бе споделил с него кардинал Бруньоне.

Докато Райли ѝ разказваше за срещата си във Ватикана, Тес усети как я пробожда вина. Монументалната истина за онова, което бе

открила днес на плажа, бе наелектризирала всяка поразителна сила в тялото ѝ. Но нямаше право да го покаже. Положи максимални усилия да си придаде слисана физиономия, да задава въпроси, но с всяка следваща фалшива реакция се намразваше все повече и повече. Искаше ѝ се да измъкне дневника от жилетката и да сподели истината с него веднага, на минутата. Ала не можеше да го направи.

В челото му се бе врязала дълбока бръчка и Тес разбра, че онова, което му бе казал кардиналът — лъжата, която стоеше в основата на неговата Църква, се е превърнало в рана, която няма скоро да заздравее. Нямаше никакво право да му причинява допълнителна болка и си даде сметка, че въобще не е сигурна дали и кога ще го направи. Той се нуждаеше от време. Тя също — за да обмисли по-добре всичко.

— Ще се справиш ли? — попита колебливо тя.

— Странно наистина, но цялата тази работа... Турция, Ватикана, бурята... всичко ми е като някакъв лош сън. Може би в момента съм твърде упоен, но... Няма начин в някой момент да не го осъзная, разбира се. Но точно сега съм прекалено уморен. Чувствам се като изцеден и не мога да преценя каква част от усещането е физическо, и каква — нещо друго.

Тес се вторачи в съсипаното му лице. Не, сега наистина не беше подходящ момент да му съобщава за находката си. Вместо това изрече:

— Ванс и Де Анджелис си получиха заслуженото. А ти си жив. Не мислиш ли, че и това е причина да вярваме в нещо?

— Може би — усмихна се не особено уверено той.

Очите на Райли се плъзнаха по лицето ѝ. И макар че ги затвори, за да заспи, се улови, че мисли за бъдещето. Никога досега не се беше замислял по този въпрос, затова се изненада, че тази мисъл му минава през ума точно сега, на този далечен бряг, едва върнал се в света на живите.

Запита се дали все още държи да продължи работата си във ФБР. Винаги му беше харесвало да работи за Бюрото, ала точно този случай се бе отпечатал по непоправим начин в съзнанието му. За първи път, откакто се помнеше, той се чувстваше уморен от живота, който сам си беше избрал — уморен да прекарва дните си в ровене в главите на

психопати и отрепки, уморен да преживява най-лошото, което планетата можеше да му предложи. Запита се неволно дали една промяна няма да му помогне да си възвърне радостта от живота, а може би — дори и вярата в човечеството.

Отвори леко клепащи, после отново ги затвори.

— Извинявай — промърмори едва чуто. — Май ще трябва да оставим този разговор за по-късно.

Тес се загледа в Райли как потъва в дълбок сън и усети, че и на нея самата ѝ се доспива.

Спомни си за шегата, с която я беше посрещнал — че той щял да избира ваканциите им оттук нататък. Тази мисъл докара усмивка на лицето ѝ, но тя веднага поклати глава. Каза си, че сега има нужда точно от това — от почивка. И веднага разбра къде иска да я прекара. Съвсем изненадващо, Аризона ѝ се стори като рай. Реши, че щом се върнат в Съединените щати, веднага ще отиде там. Въобще не си представяше точно сега да влезе в кабинета си и да заработи. Просто в Ню Йорк ще се прикачи на друг самолет и ще отлети при дъщеря си. Ако на Гирагосян или на някого другото в института това не им харесва, тогава да вървят по дяволите.

В този момент ѝ хрумна, че и югозападните щати могат да предложат интересна работа на един археолог — например във Финикс имат прекрасен музей от световна класа. Сведе поглед към Райли. Той бе роден в Чикаго и израснал в Ню Йорк — сигурно вече е пристрастен към бесния начин на живот в големия град. Запита се дали той би изявил желание да го смени за по-спокойния живот в един пустинен щат. И незнайно защо, съвсем изневиделица, това придоби огромно значение за нея. Вероятно много по-голямо, отколкото всичко останало.

Тес излезе на тераската пред стаята и вдигна поглед към обсипаното със звезди небе. Спомни си нощта, която двамата с Райли бяха прекарвали сами сред планините. Дори и през деня островът беше тих, а сега излъчваше буквално неземан покой. Тишината като че ли проникна в самото ѝ съществуване. В Аризона подобни нощи има предостатъчно, но не и в Ню Йорк. Помисли си за Шон и се запита как

ли би реагирал той, ако тя напусне института „Манукиан“ и се премести в Аризона. Може пък да вземе да го попита някой път.

Втренчила поглед в проблясващото под звездите море, тя се запита какво да прави с дневника. Той безсъмнено е една от най-важните археологически и религиозни находки на всички времена, със зашеметяващи последици за половината човечество. Ако обяви находката си, ще се превърне в най-прочутия член на археологическата общност.

Ала какво ще причини това на останалата част от света?

Трябваше да говори с някого по този въпрос.

Имаше нужда да го сподели с Райли.

Трябва да го направи на всяка цена, при това много скоро. Но точно сега той се нуждаеше от почивка. Тя също. Помисли си, че трябва да се върне в своята стая, на своето легло.

Но когато влезе вътре, усети, че няма сили. Легна на леглото и се сви до Шон. После затвори очи и не след дълго се понесе по вълните на съня.

Следващите няколко дни изминаха като в сън. Сутрините Тес прекарваше с Райли, после излизаше на дълга разходка и за обяд се връщаше. Късно следобед отново излизаше, като обикновено ходеше до руините на замъка, откъдето наблюдаваше как слънцето се топи в проблясващите вълни на Егейско море.

Тази част от деня ѝ беше най-приятната. Седеше си там, размишлявайки за какво ли не, обгърната от уханието на градинския чай и лайката, което се носеше от хълма. Идиличната атмосфера я успокояваше, вдъхваше ѝ сили, даваше ѝ възможност да избяга от малката книжка в нейната стая, която непрекъснато напираше за внимание.

По време на разходките си срещаше много хора, които никога не се скъпяха за усмивки и винаги имаха време да се поспрат и да побъбрят с нея. До третия ден Тес бе разгледала повечето от малките улички и пътеки на града и вече се осмеляваше да отиде по-нататък.

Първо стигна до пасторалните пътеки на магаретата и козите, а оттам реши да изследва и скритите кътчета на острова. Веднъж бе направила дълга разходка до островчето Сан Емилианос, където бе обикаляла сред иконите на църквицата с варосани стени, а после се бе крачила по плажа, наблюдавайки меланхолично морските таралежи, подредени по линията на прибоя. Освен това бе посетила и манастира Панормитис, където, за нейна огромна изненада, се бе запознала с трима атински бизнесмени около четиридесетте, отседнали в голите стаи, които ѝ бяха казали, че са дошли да си починат и да преживеят нещо, което ѝ се стори много странно — нещо, което те назоваха „подновяване“.

Що се отнася до присъствието на Църквата, тук беше на практика невъзможно да се отървеш от него. Църквите бяха сърцето на всяко от местните селца. Като всички гръцки острови и Сими разполагаше с десетки параклисчета, разпръснати буквално на всеки

склон. Накъдето и да се обърнеше човек, навсякъде срещаше доказателство за влиянието на религията.

Колкото и да беше странно обаче, Тес не се чувстваше потисната от този факт. Даже точно обратното. Църквата изглеждаше като органична, неотменна част от живота на острова — магнит, който сплотяваше жителите му и ги даряваше с успокоение и сили.

Състоянието на Райли се подобряваше с всеки изминал ден. Вече дишаше много по-леко, отоците по устните и около очите му бяха спаднали, а възвращащата бледност по бузите му беше изчезнала. Вече започнал да става и да обикаля къщата, а тази сутрин дори каза, че могат да останат тук завинаги, скрити от целия свят. Не че можеше да го направи. Даваше си сметка, че трябва да започне да урежда завръщането им. Днес Тес излезе от къщата с усещането, че на крехките си рамене носи товара на целия свят. Виждаше се, че е крайно време да се изправи очи в очи с проблема и да разкаже на Райли за онова, което беше намерила.

Останалата част от сутринта беше прекарала в Маратунда, откъдето си бе взела мощехранителницата, пазила дневника векове наред. Сега вървеше обратно към къщата на доктора, когато внезапно се сблъска с двете жени, които ѝ бяха донесли дрехите и храната.

Те тъкмо излизаха от малката църква и радостта, с която я посрещнаха, беше неподправена. Казаха ѝ, че вече са чули новините за възстановяването на Райли, след което я прегърнаха топло. С тях бяха и съпрузите им. Мъжете ѝ стиснаха ръка, а лицата им изразяваха съчувствие и радост. После четиримата си тръгнаха, като ѝ помахаха и ѝ се усмихнаха ведро, оставяйки я насред пътя, потънала в мислите си.

И точно тогава всичко ѝ се проясни. Мисълта, която не ѝ даваше мира от няколко дена, объркващото усещане, което бе победило инстинктите на досегашния ѝ живот, подчинен на професионализма. До този момент.

Не мога да им причиня подобно нещо.

Нито на тях, нито на милиони като тях.

Тази мисъл я глождеше още от мига, в който беше открила дневника. Всички хора, с които се бе запознала през последните дни, всички онези, които се бяха държали изключително приятелски и благородно и към двамата. Всичко това беше за тях. За тях и за безброй други като тях по целия свят.

Това би могло да опустоши целия им живот.

От тази мисъл внезапно ѝ се погади. Щом Църквата все още е в състояние да вдъхновява хората да живеят по този начин, да се раздават по този начин, особено в нашите безмилостни времена, значи все пак върши нещо добро. И си струва да бъде съхранена. Какво значение има, че се базира на история, която е опорочила истината? А и възможно ли е изобщо да създадеш нещо, обладаващо такава огромна вдъхновяваща мощ, без да излезеш извън рамките на реалния свят?!

Разбра, че не може да го направи.

Но освен това разбра, че вече не може да отлага и разговора си с Райли.

След като го бе избягвала през по-голямата част от следобеда, привечер Тес изведе Райли на разходка до руините на замъка. Стискаше ръката му в потната си длан, а с другата придържаше здраво малкия предмет, увит в жилетката. Слънцето беше почти залязло, а в небето проблясваше лека, розовееща мъгла, родена от последните му отражения.

Постави вързопчето на срутената стена до себе си и се обърна към Райли. Не беше в състояние да го погледне в очите. Усети, че и устните ѝ са пресъхнали.

— Аз...

Вече не беше убедена, че трябва да му каже. Дали за него няма да бъде по-добре, ако не знае, особено като се има предвид случилото се с баща му? Дали няма да му направи услуга, като никога не споменава факта, че го е открила и дори отворила?

Не, нищо подобно. Колкото и да ѝ се искаше да го направи, знаеше, че ще бъде грешка. Не искаше никога повече да го лъже. Вече го бе излъгала предостатъчно за един човешки живот. Дълбоко в себе си тя се надяваше, че въпреки всичко случило се двамата с Шон имат бъдеще.

Тес се стегна и опита отново:

— От няколко дена искам да ти кажа нещо. Всъщност, исках да ти кажа още откакто се събуди, но те изчаквах да се пооправиш и да дойдеш на себе си.

Райли я погледна сконфузено.

— За какво става въпрос? — попита колебливо той.

— Трябва да ти покажа нещо.

Обърна се, разтвори жилетката и извади скрития в гънките ѝ дневник.

По лицето на Райли пробяга мимолетна изненада, но после вдигна очи и я изгледа. След време, което ѝ се стори цяла вечност, попита:

— Къде го намери?

Изпълнена с огромно облекчение, тя усети, че не е в състояние да говори толкова бързо, колкото ѝ се искаше.

— Направо няма да повярваш! Соколът беше изхвърлен на брега, два плажа по-надолу от мястото, където са открили нас! Въздушните възглавници все още си стояха около него!

Загледа се в Шон, който пое нежно дневника в ръце, разгледа внимателно кожените корици, а после отвори предпазливо на една от страниците.

— Удивително! Изглежда толкова... фундаментално. — После се обърна към Тес. — Езикът. Разчиташ ли го?

— Не, не мога. Само мога да кажа, че е арамейски.

— Което, доколкото разбирам, е правилният език — онзи, на който би трябвало да бъде.

— Точно така — кимна неловко тя.

Той продължаваше да се взира в древните кожени корици, като че ли проучвайки всеки сантиметър от тях.

— Е, какво ще кажеш? Истински ли е?

— Не знам. Със сигурност прилича на такъв, но човек не може да бъде сигурен, докато не го изпрати за лабораторни изследвания. Има много тестове, които трябва да му се направят: въглеродно датирание, анализ на състава на хартията и мастилото, проверка на типографската състоятелност... — Направи пауза и си пое нервно дъх. — Но точно в това е и проблемът, Шон. Не мисля, че трябва да го изпращаме в лаборатория. Убедена съм, че никой не трябва да му прави никакви тестове.

— Какво искаш да кажеш? — изуми се той.

— Искам да кажа, че просто трябва да забравим, че сме го намирали — заяви категорично Тес. — Да го изгорим и да...

— И какво? — прекъсна я Шон. — Да се правим, че никога не е съществувал? Не можем да направим подобно нещо! Ако не е истински, ако е някой тамплиерски фалшификат или някаква друга измама, то тогава няма за какво да се притесняваме. Но ако е истински, тогава...

— Тогава никой не трябва да узнава за него — не се предаваше тя. — Боже, ще ми се въобще да не ти бях казвала за него!

Райли я изгледа още по-озадачен.

— Да не би да съм пропуснал нещо? Какво стана с онова „хората имат право да знаят“?

— Не бях права. Вече смятам, че това няма никакво значение — въздъхна тежко Тес. — Знаеш ли, откакто се помня, виждах само най-лошото от Църквата. Кървавата ѝ история, алчността, архаичните ѝ, глупави догми, нетърпимостта, скандалите и извратеността... И затова за мен тя се бе превърнала в един огромен абсурд. Не че и сега не смятам, че някои от тези неща не се нуждаят от поправки. Но пък нищо не е идеално, нали така? Защото, когато си помислиш за всичкото състрадание и благородство, които Църквата вдъхновява, то тогава... Точно там се крие и истинското чудо!

Бавно, ритмично ръкопляскане отекна внезапно сред притихналите руини на замъка. Тес подскочи стреснато.

Обърна се натам, откъдето бе дошъл този звук, и зърна как зад една от порутените стени излиза професор Уилям Ванс.

— Значи си видяла светлината! Впечатлен съм, Тес! Нашата непогрешима Църква е успяла да покръсти още един неверник! — Тонът на Ванс съдържаше колкото присмех, толкова и заплаха. — Алилуя! Слава на Бога!

Райли го видя как пристъпи напред и усети, че мускулите му се стягат. Ванс изглеждаше съсухрен и много по-слаб от преди. Беше облечен в простички дрехи, безсъмнено дар от поредния щедър жител на този остров. И което беше по-важно, не носеше оръжие, което си беше истинско облекчение. Точно в този момент Райли изобщо не изгаряше от желание да обезоръжава професора.

Ванс продължи да се приближава към Тес, само че очите му вече се бяха фокусирали върху дневника в ръцете на Райли.

— Сякаш е искал да бъде намерен, не мислите ли? Ако бях религиозен — изсумтя той, — щях да си помисля, че предназначението ни на този свят е било да го намерим!

— Но как изобщо... — едва сега възкликна слисано Тес, без да успее да довърши.

— О, сигурно точно като вас — сви рамене професорът. — Събудих се с лице в пясъка и с два рака, които ме разглеждаха любопитно. Имах сили само колкото да се завлека до манастира Панормитис. Отец Спирос ме отведе в тяхната къщичка за подаяния, без да ми задава никакви въпроси. Не че аз имах желание да им отговарям. И точно там те видях. Много се зарадвах, че ти също си успяла да се спасиш, това беше много повече, отколкото можех да се надявам, но това... — Плъзна отново поглед към дневника. Беше като хипнотизиран. — Това си е истински дар от съдбата! Може ли?

Райли вдигна ръка, за да го възпре.

— Не! И без това се приближи достатъчно!

Ванс се закова на място. По лицето му се изписа усмивка.

— Стига де! Я ни виж сега! Откъдето и да го погледнеш, вече трябваше да сме мъртви. Това не ти ли говори нещо?

— Говори ми, че така ще бъдеш в състояние да се изправиш пред съда и да прекараш няколко години на разноски на нашите затворнически служби.

По лицето на Ванс се изписа дълбоко разочарование, даже болка. И тогава, изневиделица, той се втурна към Тес, обгърна с една ръка врата ѝ, а с другата автоматично постави огромен водолазен нож на милиметри от него.

— Много съжалявам, Тес! — изрече той. — Но във връзка с това нещо тук съм склонен да се съглася повече с агент Райли. Ти беше права, но само първия път. Светът действително заслужава да знае истината! — Очите му засвяткаха диво, стрелкайки се във всички посоки, без да изпускат Райли. — Дай ми го! — заповяда му той. — Веднага!

— Само не прави нищо прибързано, става ли? Можеш да имаш тази проклета книга! — Подаде му я и добави: — Ето! Вземи я!

— Не! — извика Тес. — Не му давай дневника! Не можем да му позволим да го обяви пред обществеността! Той вече е наша отговорност! По-скоро — моя!

— Но не си струва твоя живот!

— Шон!

— Не, не си струва! — настоя той и я изгледа твърдо.

Ванс се ухили доволен:

— Сложи го на стената и се отдръпни! Бавно!

Райли постави дневника върху грубите камъни на порутения зид и се отдръпна. Ванс пристъпи напред, като притикваше неумело Тес пред себе си.

Остана неподвижен за няколко секунди, втренчен като хипнотизиран в дневника, като че ли се страхуваше да го докосне. После повдигна предпазливо корицата. Загледа се в нея, изпаднал като че ли в транс. После започна да разгръща листите един по един и да си мърмори: „Veritas vos liberabit“. Хлътналите му бузи се озариха от неземно щастие.

— Наистина много ми се искаше и ти да станеш част от всичко това, Тес — обгърна се нежно към нея той. — Виждаш ли?! Ще бъде прекрасно!

И в този момент Тес реши, че е настъпил моментът да вземе нещата в ръцете си. Отметна рязко ръката му от рамото си и побягна от

него. За момент Ванс като че ли загуби равновесие и докато протягаше ръка, за да се залови за стената, изпусна ножа, който изпадна, затрополи по камъните и се изгуби в шубраците зад стената.

Накрая се изправи, стегна се, затвори дневника и го грабна с две ръце. Тогава видя, че Райли е застанал точно между него и пътеката, която извеждаше от руините на замъка. Беше блокирал пътя му. До него стоеше Тес.

— Всичко свърши — заяви с равен тон агентът.

Очите на Ванс се изцъклиха така, сякаш го бяха ударили в корема. Заоглежда се диво, като че ли се подвоуми за нещо, а след това прескочи ниската стена и се втурна напред през лабиринта от руини.

Райли реагира светкавично — и той прескочи стената и се втурна след него. Само след секунди и двамата бяха изчезнали зад древните стени.

— Върни се, Шон! — изкрещя Тес. — Остави го да върви по дяволите! Не си добре! Не прави глупости!

Макар че чу виковете й, Райли не спря. Вече се катереше по меката почва на хълма, едва поемащ си дъх, плътно по петите на Ванс.

Ванс напредваше бързо по една стръмна пътека, връзана в склона на хълма. Разпръснатите наоколо дървета и маслинови горички скоро отстъпиха пред по-грубия терен на скалите и изсъхналите храсти.

Обърна се, зърна приближаващия го Райли и го изпсува тихо. После огледа обстановката. Градът вече не се виждаше. Дори и руините от замъка и старите мелници се бяха скрили от погледа му. Вдясно от него се извисяваше стръмен скат, а вляво скалите като че ли правеха остър завой и пропадаха право в морето.

Нямаше друг избор. Или трябваше да се изправи очи в очи с Райли, или да продължи напред. Предпочете второто.

Малко по-надолу Райли се стараеше да не изпуска Ванс от поглед. Краката му се подкосяваха, мускулите в бедрата му вече горяха. Препъна се леко на една издатина, но успя да се задържи прав и едва не си изкълчи глезена. После се стегна, но сега пък му се зави свят. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, затвори очи и се концентрира. Опитва се да събере всичките си запаси от енергия, които му бяха останали.

Вдигна поглед към Ванс и забеляза отдалечаващия му се силует. С огромно усилие на волята накара краката си да продължат и пое нагоре по хълма.

Ванс се катереше все по-високо по хлъзгавите скали. Накрая достигна до върха на зъбера, но само за да разбере, че е попаднал в капан. Пред него се спускаше почти вертикална канара с множество издатини. Далече отдолу се разбиваха ритмично морските вълни.

Извърна се и зърна Райли, който се катереше по склона.

Агентът достигна до върха на зъбера и се озова само на десетина крачки от Ванс. Двамата мъже се вторачиха един в друг.

Ванс дишаше тежко, опитвайки се да си поеме дъх. Огледа ядосано околността, първо на ляво, а после надясно. Забеляза, че вдясно земята е по-стабилна и реши да тръгне нататък.

Райли се спусна след него.

Ванс се втурна светкавично по назъбената канара, но след не повече от двадесет метра се препъна и кракът му се заклеци в скална цепнатина. Измъкна го и продължи напред.

Като си даваше сметка, че и малкото му сили са вече на привършване, Райли съзря предоставилата му се възможност и се хвърли напред, опитвайки се да докопа глезена на Ванс. Контактът им беше незначителен, но напълно достатъчен. Ванс загуби и без това трудно поддържаното си равновесие и падна. Пълзейки на четири крака, Райли се опита да се вкопчи в краката на професора, но се оказа, че ръцете му са точно толкова отслабнали, колкото и краката.

Ванс се претърколи и се замята назад, все така стискащ в ръце дневника. Срита Райли в лицето и го запрати малко по-нататък по сипея.

На Райли му се зави свят. Чувстваше главата си така, сякаш тежеше цял тон. Точно в този момент зад него долетя гласът на Тес.

— Шон! — викаше тя. — Остави го! Ще се убиеш!

Райли я видя как се изкатери на върха и погледна към Ванс, който не беше напреднал особено и все още можеше да бъде стигнат. Обърна се към Тес и започна да ръкомаха.

— Връщай се! Върви доведи някаква помощ!

Ала Тес вече беше до него. Сграбчи го и прошепна:

— Моля те, тук е много опасно! Нали ти сам каза, че не си струва нашия живот!

Райли я погледна и се усмихна. И в този момент разбра с абсолютна увереност, че иска да прекара целия остатък от живота си с тази жена. Точно в този момент откъм Ванс се дочу панически писък. Обърна се, за да види как професорът се плъзга по гладката, стръмна издатина, която се бе опитвал да катери, разперил пръсти в опит да се задържи някъде, но очевидно не успя да открие никакъв процеп по полираната повърхност на черните скали.

Най-после краката му напипаха малка скална тераса. Точно тогава Райли се втурна напред, за да му помогне. Стигна до ръба и надникна. Ванс бе прегърнал с трепереца ръка каменната стена, а с другата все още стискаше дневника.

— Хвани ми ръката! — извика агентът и я протегна надолу, колкото сили имаше.

Ванс вдигна глава. В очите му се четеше истински ужас. Вдигна ръката с дневника, но между тях оставаха още няколко сантиметра.

— Не мога — пророни той.

И тогава скалният перваз под краката му започна да се рони и напълно лиши левия му крак от опора. Той протегна ръка, за да се задържи и пръстите му инстинктивно пуснаха безценното си завоевание. Дневникът излетя от протегнатата му ръка, подскочи на поредната издатина на скалата и се разтвори. Страниците се разлетяха във въздуха.

— Недей... — дори не успя да довърши Райли.

От гърлото на Ванс се понесе едно измъчено „Неее!“ и той замахна безпомощно към летящите страници. И после вече падаше бързо надолу, с протегнати към папирусите ръце, които сякаш му се присмиваха и го влачеха към бездната. Претърколи се във въздуха и се разби върху скалите.

Тес най-сетне стигна до Райли и надникна заедно с него. Двамата едновременно се отдръпнаха назад, замаяни от огромната височина. Долу лежеше тялото на Ванс. Около него се плискаха вълните и се носеха древните документи, отплавани се към морето, което измиваше мастилото от пергамента със същата лекота, с която отмиваше и кръвта, която все още струеше от трупа на професора.

Райли се вкопчи в Тес. Загледа се тъжно в страниците, докато морето не погълна в пастта си и последната. „Очевидно никога няма да разберем каква е истината“ — помисли си мрачно, като проскърца със зъби. И тогава зърна нещо.

Пусна Тес, бързо прескочи ръба на скалата и тръгна надолу.

— Шон?! — извика тя и коленичи, за да го види какво прави.

След няколко секунди той се появи отново. Тес протегна ръка и му помогна да се изкачи обратно на върха. Видя, че в зъбите си той стискаше нещо.

Беше парче пергамент.

Една самотна страница от дневника.

Тес се ококори невярващо, когато Райли ѝ я подаде.

— Сега поне разполагаме с доказателство, че не сме си въобразили всичко — смотолели той, останал без дъх.

Тес обходи с поглед страницата, смачка я и я запрати към вълните. После се обърна към Шон, прегърна го и прошепна:

— Притежаваме всичко, което ни е необходимо.
Хвана го за ръка и го поведе далече от бездната.

Париж — март, 1314 г.

Богато натруфената дървена платформа се извисяваше в края на една от поляните на остров Сите. Знамена в ярки цветове плющяха под лекия бриз, а бледото слънце отразяваше крещящите одежди на кралските придворни и лакеи, които вече се бяха събрали тук.

В дъното на възбудено бърбрещото простолюдие стоеше Мартин от Кармо, приведен и немощен. Беше облечен в износена кафява роба — подарък от един монах, когото бе срещнал преди няколко седмици.

Въпреки че беше малко над четиридесетте, Мартин бе много остарял. В продължение на почти две десетилетия бе превивал гръб в тосканската каменоломна, под безмилостното слънце и още безмилостните удари на камшиците на надзирателите. Почти се беше простил с надеждата за бягство, когато поредното скално срутване, този път много по-унищожително от другите, бе убило десетина от робите, както и някои от надзирателите. Мартин и мъжът, към когото беше прикован, бяха използвали създалата се суматоха и гъстите облаци прах, за да избягат.

Дори и след дългите години, прекарани буквално в робство, през които бе напълно откъснат от всякакви новини извън тази прокълната долина, Мартин имаше само една-единствена грижа. Насочи се право към водопада и намери скалата с пукнатините, приличащи на широкия тамплиерски кръст. Измъкна скритото там писмо на Емар и започна дългото си пътешествие през планините към Франция.

Пътуването му бе отнело няколко месеца, а така дълго забавилото се завръщане в родните земи му допринесе единствено съкрушително разочарование. Научи за ужасите, които бяха сполетели рицарите тамплиери и колкото повече напредваше към Париж, толкова по-ясно осъзнаваше, че вече е прекалено късно да стори каквото и да било, за да се опита да промени съдбата на Ордена.

Беше търсил и разпитвал къде ли не, макар и с максимална дискретност, ала не бе открил нищо. Нито един от братята му не беше

останал — всички бяха или мъртви, или се бяха покрили от очите на хората. Над Парижкия храм се вееше знамето на краля.

Той беше сам.

И сега, докато стоеше тук и чакаше наред клюкарстващата тълпа, Мартин зърна облечената в сиво фигура на папа Климент, който тъкмо се изкачваше по стъпалата на трибуната, за да заеме мястото си сред безвкусно натруфените царедворци.

Мартин видя, че папата насочва вниманието си към центъра на полето, където бяха издигнати две клади, заобиколени от сухи съчки. Някакво странично движение привлече погледа му — изнасяха измършавелите и съсипани тела на двама мъже, които Мартин знаеше, че са Жак дьо Моле — Великият магистър на Ордена, и Жофроа дьо Сент-Омер — прецепторът на Нормандия.

Тъй като нито един от двамата осъдени не притежаваше абсолютно никакви възможности за физическо съпротивление, завързването им на кладите беше фасулска работа. Отстрани застана дребен, набит мъж, със запалена факла в ръка, която вдигна и отправи поглед към краля. Чакаше заповедите му.

Над полето се възцари гробовна тишина. Тогава Мартин видя как кралят вдигна безгрижно ръка.

Съчките бяха подпалени.

Пушекът се издигна нагоре, а пламъците зализаха сухите клонки, които припукваха и пращяха с нарастването на огъня. Премалял, но напълно безпомощен да стори каквото и да било, на Мартин му се прииска да се обърне и да се отдалечи, ала чувстваше някаква непреодолима нужда да наблюдава, да стане лично свидетел на този безчовечен акт.

Пряко волята си той разбута тълпата, за да застане отпред. И точно тогава, за негово огромно изумление, той видя как Великият магистър вдига глава и впива поглед право в папата и в краля.

Дори и от това голямо разстояние гледката разтърси Мартин. В очите на Жак дьо Моле блестеше огън, много по-ожесточен от онзи, който съвсем скоро щеше да го погълне.

Въпреки крехкото му и напълно съсипано тяло, гласът на Великия магистър отекна мощно из цялото поле:

— В името на Ордена на Рицарите Тамплиери, аз те проклинам, Филип Хубави, проклинам и твоя лакей, папата, и призовавам

Всемогъщия Бог да ви прати и двамата при мен след не повече от година, за да бъдете съдени от Него и да горите вечно в пещите на ада!

Дори и Моле да бе изрекъл нещо друго, Мартин не го чу, защото огънят се издигна с рев нагоре и заглуши писъците на умиращия мъж. После вятърът се обърна и към трибуната и тълпата се понесе пушек, който довя и задушаващата смрад на горяща плът.

Като кашляше и плюеше, кралят затрополи надолу по стълбите, следван плътно от папата, чиито очи пък сълзяха от лютия дим. Докато двамата минаваха покрай мястото, където беше застанал Мартин, старият тамплиер огледа папата. В гърдите му се надигна океан от гняв и в този момент той си даде сметка, че мисията му все още не е приключила.

Вероятно не в рамките на неговия живот. Но някой ден може би нещата щяха да бъдат съвсем различни.

Тази нощ той напусна големия град и се отправи към своето родно място — към Кармо. Беше решил да се устрои там или където и да било другаде в Лангедок, за да дочака края на дните си в земята на своите предци. Ала преди да издъхне, щеше да направи всичко възможно писмото да не изчезне завинаги. Засега не знаеше как, но все щеше да намери начин то да оцелее.

То трябваше да оцелее.

И да изпълни предназначенията си съдба.

Дължеше го на онези, които умряха за него — на Хю и на Уилям от Божьо, но преди всичко на своя приятел Емар от Вийер. Дължеше им го, защото саможертвата им не трябваше да отива напразно.

Вече всичко зависеше единствено от него. Спомените му го върнаха към разкритията на Емар през онази нощ край старата плачеща върба. Към ревностните усилия на техните предшественици и старателно планираното им дело, на което му трябваша цели двеста години, за да даде плодове.

Бяхме близо, толкова близо!

Целта ни беше благородна!

Струваше си всички усилия, всички саможертви, всички болки!

Беше наясно какво трябва да направи.

Трябваше да направи всичко възможно илюзията да бъде поддържана, да живее. Илюзията, че онова нещо е още там, че чака.

А когато настъпи подходящият момент, със сигурност не сега и не през малкото години, които му оставаха, може би, да, може би, някой накрая ще успее да използва техния загубен шедьовър, за да постигне целите, на които всички те бяха посветили живота си.

През съзнанието му премина повеят на надеждата и по лицето му се разля сладко-горчива усмивка. Може би някой ден дневникът ще бъде отживелица. Може би някой ден техният план вече няма да бъде необходим. Може би някой ден хората ще се научат да превъзможват дребнавите си различия и ще се издигнат далече над убийствените си пререкания чия религия е по-истинна.

Но после тръсна глава, за да прогони тази мисъл, присмивайки се сам на себе си. Мечтания на наивник.

Пътят го зовеше. Последният тамплиер продължи напред.

Издание:

Автор: Реймънд Хури

Заглавие: Последният тамплиер

Преводач: Антоанета Дончева-Стаматова

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо; второ (не е указано)

Издател: ИК „Ера“; ИК „Глобус“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006; 2011

Тип: роман

Националност: американска

Художник: Борис Драголов

ISBN: 978-954-389-139-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3229>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.